BESTSELLER-

JUDIT

AUTOAREA CELEBRE

PRINȚESA DAISY, VO

FLASH - EDITATE ÎN

JUDITH KRANTZ

PÂNĂ NE VOM REVEDEA

Volumul 1

Traducerea Momea Iepure
Mircea Iepure

EDITURA ORIZONTURI
Bucureşti
1994

ZBORUL FETEI

Mac stătea nemişcat în vreme ce Freddy executa o aterizare perfectă. Avionul roşu se aşează uşor pe roţile din faţă şi în acelaşi timp roţile mai mici, din spate, atinseră solul.

Încă ţinea mâinile încleştate când făcu ultimele manevre de aterizare, nu departe de locul unde se afla, şi nu s-a relaxat decât atunci când a oprit motorul. Uşa se deschise şi ea coborî din avion dintr-o săritură, aproape doborându-l când îl cuprinse în braţe, entuziasmată. Strălucea în noapte ca artificiile în ziua de 4 Iulie, cu părul ei roşcat în bătaia vântului şi cu ochii atât de strălucitori încât împrăştiau lumină oriunde se îndreptau.

— Am reuşit! Am reuşit! exclamă ea şi-l umplu de sărutări. Desfăcu larg braţele şi se uită la luceafărul de seară de parcă ar fi fost al ei.

— Am reuşit. Mac! O, mulţumesc! Mulţumesc!

El nu era în stare să scoată niciun cuvânt. Se simţea la fel de tânăr, victorios şi entuziasmat ca şi ea. Simţea că-i dau lacrimile din cauza emoţiilor puternice prin care trecuse. Îi arătă ceasul şi dădu din cap în semn de avertizare.

— Ştiu, spuse Freddy. Trebuie să plec, altfel voi întârzia. Sunt deja în întârziere. O, Mac, nu-mi pasă...

Uitând să-şi completeze jurnalul de bord, îl mai îmbrăţişă

odată cu foc şi-l sărută plină de recunoştinţă, fugind către şosea ca să prindă o maşină spre casă. Mac rămase pe pista de aterizare.

Simţea sărutările fierbinţi pe obrajii săi reci. Încă îi mai simţea sărutările fierbinţi, îmbrăţişarea puternică, iar glasul ei fericit îi răsuna în auz. Oftă şi dădu din cap. Pe când se ducea să asigure avionul la sol, se opri şi-şi frecă uşor obrazul, meditativ, zâmbind pe jumătate uimit.

Ce frumoasă e vârsta de şaisprezece ani, spuse în sinea lui – şi cu asta spusese tot.

PROLOG

Cum este posibil ca astăzi să fie cea de-a şaizecea aniversare a zilei mele de naştere, se minuna Eve, vicontesa Paul-Sebastian de Lancel, cea mai importantă persoană din provincia Champagne, când, încă de dimineaţă, fusese cuprinsă de exuberanţă şi se simţea strălucitoare, ca o livadă înflorită, mângâiată de vânt, sub un cer albastru de vacanţă?

Înainte de micul dejun se furişase din pat, cum făcea în fiecare dimineaţă, ca să inspecteze viile ce creşteau în apropierea castelului Valmont, reşedinţa familiei Lancel. Vremea caldă din luna aprilie a anului 1956 făcuse ca viţa de vie să fie plină de rod. Peste tot, în regiunile viticole, de la viile muncitorilor până la proprietăţile întinse ale producătorilor de şampanie Grandes Marques, cum erau proprietăţile Lancel, Moet, Chandon şi Bollinger, vestea despre recolta abundentă se răspândise de la un deal la altul. Fericirea ei nu avea nicio legătură cu o posibilă recoltă bogată, se gândi mai târziu Eve de Lancel, pe când se îmbrăca festiv pentru ziua sa de naştere. Recoltele fuseseră dintotdeauna surprinzătoare, generozitatea primăverii nu constituia garanţia unei toamne bogate. Ziua de astăzi începea în paşi de dans deoarece toată familia ei se adunase la Valmont pentru a o sărbători.

Noaptea trecută, cu un minut înainte de miezul nopţii, avusese cincizeci şi nouă de ani. Un minut mai târziu împlinise şaizeci de-ani. De ce nu am astăzi cincizeci şi nouă şi câteva ore? se întreba Eve. Trebuie să ai şaizeci de ani ca să ştii sigur că vârsta asta reprezintă o cifră fără sens, care ţi se atribuie indiferent ce semnificaţie prostească ar avea pentru restul lumii? E oare un secret universal, ştiut numai de cei care au împlinit şaizeci de ani, să descoperi că te simţi ca la... peste treizeci şi doi de ani? Sau ea se simţea mai tânără, să zicem douăzeci şi cinci? Da, douăzeci şi cinci de ani mi se pare vârsta potrivită, decise Eve, studiindu-se cu îndrăzneală în oglinda bine lustruită a mesei de toaletă. Făcu un calcul rapid. Când avea douăzeci şi cinci de ani, soţul ei lucra ca prim-secretar la Ambasada Franţei din Australia, fiica ei Delphine avea trei ani, iar sora ei mai mică, Freddy, botezată Marie-Frédérique, avea numai un an şi jumătate. A fost un an plin de griji materne, prin care n-ar mai vrea să treacă niciodată, gândi împăcată.

Freddy şi Delphine erau acum la Valmont, femei în toată firea, cu propriii lor copii. Înconjurate de soţi, copii, dădace şi bagaje, sosiseră la castel de dimineaţă, Delphine de la Paris, Freddy de la Los Angeles, astfel că, probabil, abia acum terminaseră, despachetatul. Ginerii Evei promiseseră să ţină copiii afară, la joacă, cât mai mult posibil. În momentul acela, în „afara doamnelor din familia Lancel, nu mai era nimeni în castel şi Eve simţi dorinţa de nestăpânit

de a le avea pe fiicele ei în preajmă. Sună şi servitoarea apăru în uşa dormitorului.

— Josette, fii drăguţă şi roagă-le pe fiicele mele să vină în salon şi spune-i lui Henri să aducă pahare şi şampanie. Roz, bineînţeles, din 1947.

Niciuna dintre fete nu era capabilă să aprecieze că o şampanie roz din producţia unui an extraordinar de bun era unul din cele mai rare vinuri spumoase produse vreodată. Dar era tipic pentru Eve să ofere ceva fără niciun fel de explicaţii. Cina avea să fie servită neobişnuit de devreme în seara aceea, întrucât urmau să participe toţi nepoţii ei care erau în stare să şadă corect la masă. Acum, la cinci după-amiază, cu puţin timp înainte de întoarcerea zgomotoasă a bărbaţilor şi băieţilor, un pahar de şampanie reconfortantă era binevenit.

Eve se îmbrăcă într-un capot larg, cu multe volane, dintr-o tafta de un roz deosebit, aproape – dacă nu chiar – un roz flamenco ce reflecta razele oblice ale soarelui şi dădea părului ei o nuanţă de blond apropiată celei pe care o avusese până acum câţiva ani.

Îmbătrânise – şi Eve pricepuse că nu trebuie să se jeneze de acest cuvânt iritant, dar necesar – extraordinar de frumos. Trupul ei bine îngrijit se mişca cu distincţia şi graţia unei femei care-şi petrecuse adolescenţa în ultima perioadă a epocii edwardiene, când prestanţa era aproape la fel de importantă ca şi incontestabila ei frumuseţe, frumuseţe pe care proprii părinţi avuseseră întotdeauna grijă să n-o

preţuiască.

Ridică sprâncenele cu un-zâmbet misterios, în parte ironic, pe buze, la amintirea inocenţei de mult pierdute a acelor zile dulci-amare de dinaintea primului război mondial.

— Mamă? se auzi vocea Delphinei la uşa salonului.

— Intră, draga mea, strigă Eve către fiica cea mare, grăbindu-se să iasă din dormitor şi se îndreptă spre salon, unde aceasta o aştepta.

Delphine intră în salon, purtând o pelerină albă Dior din mătase, elegantă ca de altfel toate lucrurile ei, şi se afundă cu voluptate într-un fotoliu tapiţat cu brocart.

— O, e aşa de bine să fiu aici, oftă ea, aproape tânguindu-se.

— Arăţi doar puţin cam istovită, draga mea.

— Vai, mamă, de ce am eu aşa de mulţi copii? exclamă Delphine, evident fără a aştepta un răspuns. Mulţumesc lui Dumnezeu că gemenii au acum zece ani şi-şi fac singuri de lucru, dar ceilalţi?! Paul-Sebastian şi Jean-Luc se bat toată ziua. Măcar dacă următorul copil va fi fetiţă! se mângâie pe abdomen plină de speranţe. Nu merit şi eu, în sfârşit, o fată?

Se uită la Eve de parcă mama ei putea să-i garanteze acest lucru. Oboseala nu afectase frumuseţea deosebită a Delphinei. Nimic nu putea să tulbure farmecul magnetic al imenşilor ei ochi uşor depărtaţi şi protejaţi de fruntea largă şi calmă. Nimic nu putea altera farmecul buzelor ei, ale

căror colţuri se ridicau într-un fel care o făcea să pară că zâmbeşte mereu, puţin misterios, sau distanţa perfectă dintre nas şi gingaşa bărbie ce alcătuiau faţa aceea în formă de inimă, adorată de majoritatea bărbaţilor.

Delphine era una dintre cele mai vestite actriţe din Franţa. La treizeci şi opt de ani se afla în culmea carierei sale, pentru că francezii raţionali găseau că o femeie este mult mai fascinantă după treizeci şi cinci de ani decât la vârsta tinereţii necoapte.

— Acum cred cu adevărat că vei avea o fată, spuse Eve, mângâind părul şaten al Delphinei cu o mişcare scurtă şi uşoară. Henri aduse tava cu pahare şi sticla de şampanie.

— S-o deschid, doamnă? o întrebă pe Eve.

— Nu, mulţumesc. O s-o deschid eu, răspunse ea, făcându-i semn să plece. Tradiţia spunea că, la toate ceremoniile, stăpâna casei, castelana de Valmont, trebuia să deschidă personal prima sticlă de şampanie şi să toarne în pahare. Acest moment intim, petrecut cu fetele ei, însemna pentru Eve mai mult decât masa festivă din aceeaşi seară, oricât de fastuoasă avea să fie.

— Unde-i Freddy? întrebă Delphine, care suspina de plăcerea de a se relaxa, cu capul ei frumos şi braţele fragile rezemate de o grămadă de perne îmbrăcate în acelaşi brocart.

— Le face baie copiilor. Mi-e greu să cred că Freddy a făcut doi băieţi în mai puţin de doi ani. Cu siguranţă că vrea să recupereze timpul pierdut.

— Nu putea să le facă baie dădaca? întrebă Eve.

— Bineînţeles că da, răspunse Delphine amuzată.

— Săraca femeie, au târât-o şase mu de mile, tocmai din California, şi acum Freddy nu se poate dezlipi de odraslele ei.

— Cine-mi ia numele în derâdere? întrebă Freddy intrând grăbită în cameră, cu un aer măreţ care-i caracterizase dintotdeauna mersul puţin săltat. La treizeci şi şase de am, alura ei băieţească era mai evidentă ca oricând. Avea o privire ageră, directă, iar felul în care se pregătea să răspundă unei provocări era vesel şi oarecum nepăsător. Avea un zâmbet lipsit de griji. Agita o perie de cap.

— Delphine, ai milă de mine! Fă ceva, orice, cu părul meu! Tu eşti aşa de pricepută şi ştii că eu, în schimb, sunt neajutorată.

Freddy se lăsă uşor într-un fotoliu. Îşi legăna picioarele îmbrăcate în pantalonii de un alb-murdar, mult deasupra marginii capitonate a fotoliului, descriind în aer mişcări scurte şi bizare. Numai după felul cum le mişcă, se gândi Eve, îţi poţi da seama că s-a născut pentru a pilota orice fel de avion.

Părul fiicei sale era de un roşu decolorat, ca al unui vas de aramă bine ars. Într-o neorânduială ce atrăgea toate privirile, indiferent unde s-ar fi dus, un păr atât de rebel, încât nicio coafeză nu fusese vreodată în stare să-l domolească. De-a lungul carierei sale ca unul dintre cei mai buni piloţi ai lumii, apoi în toate acţiunile sale temerare din

anii glorioşi ai celui de-al doilea război mondial, numai casca de aviator reuşise să-i îmblânzească părul şi asta numai când o purta.

Eve îşi examina atent cele două fiice, izbitor de diferite, dar la fel de dezordonate, curajoase, încăpăţânate şi nemaipomenite, pe care timpul le transformase în femei, slavă Cerului, minunate.

— Beţi un pahar de şampanie cu mine? întrebă ea şi se aplecă să destupe sticla de şampanie Lancel ’47, cu o răsucire bruscă a tirbuşonului care fusese proiectat cu generaţii în urmă special pentru aşa ceva. Îşi turnă un pahar de trei degete, învârti paharul cu o mişcare expertă pentru a deştepta vinul din somn, apoi privi cum dispare spuma de pe suprafaţa lichidului roz-pal. Eve luă o înghiţitură, îl găsi sublim, după cum se şi aştepta, şi umplu cu îndemânare cele trei pahare, întinzându-i unul lui Freddy şi altul Delphinei.

— Nu voi uita niciodată ziua în care am băut prima dată şampanie, spuse Freddy. S-a întâmplat aici, Pe terasă, chiar în anul în care am venit pentru prima oară în vizită din California. În ce an era, mamă? O cuprinse o nostalgie neobişnuită. Ochii ei erau de un albastru atât de intens şi profund de parcă ar fi luat toată culoarea cerului.

— Era în 1933, spuse Eve. Aveai numai treisprezece ani, dar bunica ta a hotărât că nu eşti mică deloc.

— Ce-a spus străbunica? se auzi din uşă vocea lui Annie, fiica de paisprezece ani a lui Freddy, intrând în cameră.

Purta jeanşi şi o cămaşă bărbătească cu mânecile suflecate. Şi de ce nu am fost şi eu invitată la această petrecere?

— Nu trebuia să fii şi tu plecată cu ceilalţi, Annie? întrebă Freddy autoritară, ca o adevărată mamă.

— Aduc eu a tată sau a puşti fraier? întrebă ştrengăreşte lungana Annie, cu zâmbetul ei serafic şi insolent. Sunt singura fată de vârsta asta din această familie şi n-aş vrea nici moartă să mă vadă cineva cu şleahta aceea. Am fost în camera mea. De fapt, chiar am dormit o jumătate de oră. Intenţionez să stau trează toată noaptea – sau aşa aş face dacă ar exista o persoană cu care să pot dansa fără să-mi fie rudă. Annie le privea încântată pe toate, considerându-se de departe cea mai matură şi mai înţeleaptă dintre toate femeile familiei Lancel şi chiar, în unele privinţe, mult mai matură decât adorata ei bunică.

— Cu ce ai de gând să te îmbraci pentru cină, Annie? o întrebă Eve.

— Nu am cu ce să mă îmbrac, spuse Annie, scuturându-şi trist capul buclat.

— Ai adus cu tine mai mult de două valize pline, replică Freddy râzând.

— Dar nimic nu se potriveşte cu ocazia asta. Bunico, pot să mă duc să arunc o privire în dulapul tău?

— Mai întâi bea şi tu puţină şampanie, îi sugeră Eve. Nu putea să-i refuze nimic lui Annie, nici măcar o ţinută de la celebra casă Balenciaga, oricât de nepotrivită ar fi fost

pentru ea. Annie se apropie curioasă de pahar. Nu mai băuse niciodată şampanie, dar ori de câte ori guşti ceva pentru prima oară, tradiţia franceză spune că trebuie să-ţi pui o dorinţă. Îşi încreţi nasul încântător şi luă o înghiţitură mare, gustând-o pe îndelete, cum văzuse că fac alţii. Apoi o înghiţi prudent.

— Hm. Îşi puse în gând o dorinţă şi mai luă o înghiţitură.

— Ai observat ceva special în legătură cu vinul? o întrebă Eve.

— Da. Cât timp l-am ţinut în gură avea un gust, iar după ce l-am înghiţit, am simţit alt gust şi un fel de căldură plăcută în gât.

— Asta se poate întâmpla numai pentru că este o şampanie deosebită, spuse Eve. Gustul ei se numeşte „Bun rămas”!

Annie mai luă o înghiţitură bună, puse jos paharul şi dispăru în direcţia marelui dulap din dormitor.

— Copilul ăsta este singura persoană dintre voi care poate percepe aroma deosebită a acestui vin, le informă Eve pe fetele ei, entuziasmată. Niciuna dintre voi nu a simţit gustul deosebit de „Bun rămas” în toţi aceşti ani. Freddy, ce ai spune să o trimiţi pe Annie aici la vara viitoare, ca să o iniţiez în procesul fabricaţiei şampaniei? Într-o zi, cineva tot trebuie să preia administrarea domeniului Lancel.

— Cred că are de gând să înveţe să piloteze la anul, dar dacă ea vrea, de ce nu?

Annie se întoarse în cameră cu un umeraş pe care atârna o rochie roşie dintr-un material fin, cu nişte umeri micuţi aplicaţi şi cu un corsaj încreţit. Umerii aplicaţi şi cordonul din jurul taliei erau bogat împodobite cu strasuri. Străluceau neaşteptat de frumos, de parcă ar fi primit în plin o rază de lumină. Partea de jos a rochiei flutura, iar faldurile materialului, de lungimi diferite, se unduiau spre linia tivului. Chiar şi pe umeraş, rochia părea magică, de parcă ar fi avut propria ei viaţă, ca şi cum ar fi existat o istorie a ei şi, într-un fel, o personalitate a ei, complexă, cu o mie de faţete.

— Bunico, priveşte la rochia asta! N-am mai văzut-o până acum. E nemaipomenită! Şi pariez că o să-mi vină perfect, spuse Annie cu înţeles.

— Unde ai găsit-o? întrebă Eve, tulburată.

— În fundul dulapului. Mi-a sărit imediat în ochi.

— Uitasem de existenţa ei. Este o rochie veche, Annie – trebuie să aibă – a... mai mult de patruzeci de ani.

— Nu-mi pasă cât de veche este, e mai frumoasă decât una nouă. Cu ce ocazie ai purtat-o?

— Nu eu am purtat-o, Annie, ci Maddy.

Amândouă, Delphine şi Freddy se aplecară înainte, fascinate. Deci asta este faimoasa rochie pe care o purtase Maddy, se gândi Delphine, o rochie care făcea parte dintr-un scandal de familie despre care aflase în urmă cu câţiva ani. Niciodată nu-i dăduse prea multă importanţă, deşi cunoştea despre această istorie mult mai multe decât ar fi

dorit. Freddy era indignată. Auzise de Maddy, desigur, dar nu-şi imaginase niciodată că o rochie poate să fie atât de vie, sugerând aproape o prezenţă umană. Şi ea se simţea legată de o anumită rochie roşie pe care nu o aruncase nici acum, dar nu şi-ar fi închipuit ca mama ei să fie aşa de sentimentală în legătură cu rochia lui Maddy.

Eve umplu toate cele patru pahare din nou.

— Cred că ar trebui să bem pentru Maddy, hotărî ea, cu ochii strălucind de veselie şi cu o uşoară roşeaţă colorându-i obrajii.

Orice ar fi ştiut fetele ei despre Maddy, niciodată n-ar fi fost în stare să înţeleagă de ce păstra ea rochia aceea. Există nişte lucruri pe care nu le poţi împărtăşi niciodată, nimănui... sau chiar nici nu intenţionezi s-o

faci vreodată.

Toate patru ridicară paharele.

— În sănătatea lui Maddy! spuseră ele.

— Oricine o fi, adăugă Annie în timp ce-şi ridica paharul.

CAPITOLUL 1

Eve Coudert îi întinse vânzătorului de bilete bancnota de cinci franci, contravaloarea unui zbor cu balonul, zâmbindu-i nonşalant. Aceasta se petrecea pe imensul câmp de la La Maladiere, în afara oraşului Dijon, unde se desfăşura ultima zi a renumitului Spectacol aerian din 1910.

— Sunteţi singură, domnişoară? o întrebă surprins. Se întâmplă destul de rar să vezi o femeie tânără neînsoţită, mai ales una atât de atrăgătoare ca aceasta. O privi cu interes, făcând în câteva clipe – un inventar complet al farmecelor ei. Ochii ei, destul de închişi ca să-l vrăjească şi pe dracu', îl priveau de sub borul pălăriei de pai, în timp ce sprâncenele se mişcau ca o pereche de aripi. Cocul greu lăsa să se vadă un păr de o nuanţă rară şi îmbătătoare, ceva între roşietic şi auriu, iar gura zâmbitoare cu buze pline era de un roşu natural, ca şi obrajii.

— Soţul meu se teme de înălţime, domnule, spuse ea cu un zâmbet plin de înţeles, care-i sugera vânzătorului că ea este conştientă de curajul lui şi că îl admiră pentru asta.

O, nu, se gândi el cu plăcere, această fermecătoare tânără mireasă de provincie nu este chiar aşa de inocentă cum vrea să pară. Şi cu o privire languroasă, dar fără să-i mai pună vreo întrebare, îi dădu Evei biletul. Luându-i mâna înmănuşată, o ajută delicat să păşească în coşul împletit al

balonului, destul de mare pentru a cuprinde cinci persoane. Eve îşi strânse cu o mână poalele rochiei albe de pichet, iar cu cealaltă ţinu strâns pălăria modernă cu boruri largi, împodobită cu trandafiri roz din mătase. Era încălţată cu ghete joase cu şireturi şi bot ascuţit şi, în timp ce se îndepărtau sacii de nisip de pe marginea balonului, bătea nervoasă din picior. Evita să privească în jurul ei, la ceilalţi pasageri. Se întoarse cu spatele la ei, se rezemă de marginea coşului care-i venea până la talie şi-şi vârî bărbia în piept, astfel încât borurile dantelate ale pălăriei evidenţiau pielea delicată şi aproape îi ascundea faţa.

Era duminică, douăzeci şi cinci august, o zi deosebit de fierbinte, dar Eve tremura de nerăbdare în timp ce muncitorii alergau de colo-colo, ţipând unul la altul. Pe neaşteptate, enormul balon roşu se ridică în aer, nemaipomenit de repede şi fără zgomot. Uluită de zborul avântat al balonului, Eve ignora oraşul de jos, impunătoarea şi bătrâna capitală a Burgundiei, despre care regele Francisc I spusese: „O, frumosul oraş al celor o sută de turle”!

Se uita spre zarea albastră, mirată că vede pentru prima oară linia îndepărtată a câmpurilor verzi-galbene, care se lărgea pe măsură ce urcau. Dar lumea este aşa de mare, se gândi ea, cuprinsă de aceeaşi mirare copilăroasă resimţită de toţi cei aflaţi în balon. Uitând de precauţia care o determinase să stea departe de ceilalţi trei bărbaţi cu care se afla în balon, Eve se întoarse şi se uită extaziată la

panorama miraculoasă ce-i înconjura. Fără să-şi dea seama, desfăcu larg braţele în încercarea de a cuprinde tot cerul. În momentul acela care corespundea unui impuls de nestăpânit, balonul fu prins brusc într-un puternic curent de aer. Pălăria ei se desprinse din acul care o ţinea fixată pe cap şi pluti, depărtându-se.

— O, nu! exclamă Eve dezamăgită şi în acelaşi moment privirile celor trei bărbaţi se îndreptară spre ea. Văzură o fată speriată, *a* cărei coc făcut neîndemânatic fusese desfăcut de vânt, lăsându-i părul să fluture în toate direcţiile posibile. Faţa şi părul lung până-n talie îi trădau vârsta, după cum şi pierderea pălăriei o dăduse de gol.

— Domnişoară Coudert!

— Eve!

— Bună ziua, domnule Blondei, bună ziua, domnule Martineux, spuse Eve cu buze tremurânde şi încercând acel zâmbet politicos cu care-i saluta pe prietenii tatălui său în rarele ocazii când îi întâlnea. Pentru că Eve Coudert nu avea decât paisprezece ani şi nu atinsese nici măcar vârsta la care mama ei i-ar fi permis să servească prăjiturile la ora ceaiului.

— Nu este palpitant? adăugă ea, străduindu-se să vorbească cu calmul unui adult.

— Lasă prostiile astea, Eve. Blondei vorbi repede, foarte indignat. Ce cauţi aici? Unde-i guvernanta ta? Părinţii tăi au vreo idee... nu, bineînţeles că nu!

Eve dădu din cap. Nu avea niciun rost să încerce să le

explice că trebuia să zboare cu balonul cu orice preţ, că-şi petrecuse primele trei zile ale Spectacolului aerian într-o stare de nelinişte delirantă, că pândise momentul în care tatăl ei fusese chemat la un pacient şi pe acela când mama ei îşi făcea somnul obişnuit de după-amiază, ca şi acela când avea să scape de guvernanta sa, domnişoara Hélène – nu, nu avea niciun rost să le spună ceva din toate acestea.

— Sunt aici, spuse ea calm, acum. Când îşi dădea seama că inevitabilul se produsese, deoarece toată lumea spune că noi, francezii, am cucerit în sfârşit aerul şi voiam să văd cu ochii mei dacă este aşa. Blondei rămase cu gura căscată, iar ceilalţi doi bărbaţi nu făcură niciun efort să-şi stăpânească râsul. Singurul copil al doctorului Didier Coudert era fără îndoială un drac de fată, se gândi Martineux, dar prezenţa ei adăugase un farmec deosebit acelor clipe. Era un expert în a aprecia talia unei femei sau o gleznă suplă şi fata avea deja aceste calităţi, ca şi un piept abia vizibil sub vesta scurtă şi bluza dantelată a costumului elegant, dar a cărui linie frumoasă se putea ghici de pe acum.

— Blondei, spuse el autoritar, domnişoarei Coudert nu i se poate întâmpla nimic rău aici. Când vom reveni pe pământ, o voi conduce chiar eu acasă.

— Domnilor, credeţi că este posibil ca mai întâi să ne uităm după pălăria mamei... ă, adică a mea? întrebă Eve.

— Cred că pălăria mai pluteşte încă, domnişoară. A fost îndreptată spre sud. În direcţia oraşului Nuits-Saint-George,

dacă nu mă înşel. Totuşi, vom încerca.

— Mulţumesc, domnule, spuse Eve recunoscătoare. Măcar dacă i-ar găsi pălăria, poate mama nu va fi aşa de furioasă cum anticipa ea. Dar chiar dacă o mâncase o capră, a meritat aventura, a meritat din plin să zboare cu balonul şi să vadă, în sfârşit, măreţia lumii, indiferent ce i se va întâmpla. Nu-şi putea imagina cum s-ar simţi să fie în locul unuia dintre piloţii care veniseră de peste tot din Franţa pentru a participa la marea cursă de la Dijon, piloţi ca Marcel Hanriot, în vârstă de numai şaisprezece ani, care câştigase deja majoritatea premiilor. Acest erou naţional zburase cu o viteză mai mare de un kilometru pe minut. Oricum, se gândi Eve, pe când balonul începea coborârea şi se uită în jos la cei peste douăzeci şi cinci de mii de oameni care se călcau în picioare, mult sub ea, oricum – şi ea se înălţase în aer, şi ea privise dincolo de universul familiar al copilăriei. Se simţi legată de toţi acei aventurieri ai aerului chiar şi numai pentru aceste câteva minute pe care nu le va uita niciodată.

Doctorul Didier Coudert, tatăl Evei, era un om ocupat. Se specializase în bolile de ficat, un domeniu bine ales într-o ţară în care bolile de ficat erau de patru ori mai frecvente decât în oricare alta din lume, întrucât chiar şi într-o viaţă corectă, sănătoasă vine odată şi ziua socotelilor. O iubea pe Eve, deşi regreta că nu avusese un fiu, dar era mult prea prins de profesiunea sa ca să aibă timp să se ocupe de educaţia ei. Asta era treaba soţiei lui iar dacă, după

escapada lui Eve la spectacolul aerian, ea a socotit că este necesar să ţină în frâu curiozitatea neobişnuită a fetei în legătură cu lumea înconjurătoare închizând biblioteca pe perioada următorilor ani periculoşi ai adolescenţei, el nu a avut nicio obiecţie.

Familia Coudert locuia într-o splendidă casă pe strada Buffon. O stradă frumoasă, situată în inima oraşului Dijon. Doctorul Coudert era un om al timpurilor sale şi fusese primul din oraş care-şi cumpărase un automobil marca Dion-Boutin. Oricum, încă mai păstra un vizitiu şi doi cai minunaţi, astfel încât, Chantal, soţia lui, putea să-şi facă vizitele obişnuite în strălucitorul cupeu de culoare verde închis, după cum făcuse de când se căsătorise.

Chantal Coudert, moştenitoarea unei mari averi, îşi conducea casa cu o mână de fier. Cu mult înainte ca Eve cea de paisprezece ani să devină subiect de bârfă al societăţii şocate de aventura ei, ar fi fost exclus ca ea să poată pleca undeva singură. De când cu aventura ei nemaipomenită, guvernanta abia îi permitea să se îndepărteze de ea, neînsoţită, o ceaşcă de ciocolată cu o prietenă, şi atunci doar în cazul în care vizita fusese angajată de mamele lor. Era însoţită când se plimba cu o altă fată în Parcul de la Colombiére sau în grădinile Arquebuse; era supravegheată îndeaproape în rarele ocazii când juca o partidă de tenis; era însoţită chiar şi când se ducea la spovedanie la catedrala Saint Bénigne, din apropierea casei. Eve era considerată a fi într-un

permanent pericol datorită firii sale expansive. Ca majoritatea fetelor din clasa ei, Eve trăia într-o lume a femeilor. Se considera că este inutil ca ea să studieze în mod serios şi să meargă la şcoală. Profesorii ei veneau acasă, iar cea mai importantă profesoară era o soră din ordinul dominican care îi preda franceza, câteva noţiuni elementare de matematică, istorie şi geografie. Mai avea profesori de dans, muzică şi desen, care îi predau lecţiile sub privirea vigilentă a domnişoarei Hélène. Numai lecţiile de canto, cu venerabilul profesor Dutour de la Conservatorul de Muzică, se desfăşurau în afara casei din strada Buffon.

Era în toamna anului 1912 când Chantal Coudert îşi bea ceaşca cu ciocolată fierbinte în budoarul luxos, iluminat cu gaz, discutând aprins ca-ntotdeauna despre Eve cu baroana Marie-France de Courtizat, sora sa, care venise în vizită de la Paris.

De ce oare, se întrebase contrariată mama Evei, Marie-France, a cărei căsnicie nu fusese binecuvântată cu niciun copil, se considera o autoritate în materie de creştere şi educaţie a Evei, la care obişnuia să se refere cu apelativul „nepoata mea favorită” de parcă i-ar fi făcut o onoare pe care i-o acorda numai ei dintr-o mulţime de pretendenţi? Bineînţeles că Marie-France îşi dădea aere – asta era normal pentru o femeie ce aparţinea unei familii de burghezi bogaţi şi care reuşise să se mărite cu un baron, intrând astfel în înalta aristocraţie. Infatuarea lui Marie-

France era de aşteptat, avea chiar toate drepturile să se poarte aşa, dar numai faptul că se căsătorise atât de bine nu era un motiv să se considere o expertă în probleme despre care numai o mamă cu experienţă ar fi putut vorbi.

— Îţi faci griji degeaba, draga mea Chantal, spuse baroana, ştergându-şi uşor buzele cu un şerveţel şi întinzându-se după încă o prăjitură fragedă cu cremă. Eve este o fată splendidă şi sunt sigură că a depăşit acea stare ridicolă, specifică copilăriei.

— Aş vrea să fiu la fel de sigură ca tine, mai ales că niciuna dintre noi nu ştie ce-i trece prin cap, replică Chantal Coudert, oftând. Crezi că Maman ne cunoştea gândurile, Marie-France? Ce memorie scurtă trebuie să ai!

— Prostii. Maman era mult prea strictă cu noi. Bineînţeles că nu-i spuneam nimic – şi asta nu pentru că n-ar fi fost nimic de spus.

— Am încercat s-o cresc pe Eve aşa cum am fost crescute noi. Dar nimeni nu poate fi foarte atent.

— Chiar vorbeşti serios, Chantal, când spui că tot ce ai învăţat-o pe Eve despre viitorul său de femeie măritată este să îndeplinească toate dorinţele soţului? exclamă baroana.

— De ce ar trebui să ştie mai multe? Nu este acesta un sfat suficient? Ai devenit prea pariziancă, Marie-France.

Baroana îşi duse repede ceaşca la buze. Sora ei mai mare o amuza întotdeauna cu concepţiile ei pudice.

— Când Eve va avea optsprezece ani, mă laşi să dau un

bal în cinstea ei, la Paris? propuse ea.

— Bineînţeles, Marie-France. Dar nu înainte de a da un bal la Dijon, altfel lumea de aici se va simţi ofensată. Trebuie să mă gândesc la familiile Amiot, Bouchard, Chauvot...

— Familiile Gauvin, Clerget, Courtois, Mirzot – draga mea, ştiu exact cine va veni la balul acela, parcă le şi văd chipurile. Pot să-mi închipui feţele tuturor proaspeţilor candidaţi la Şcoala Sfântului François de Salles, alcătuind un grup de tineri imberbi. Va urma apoi o veselie exagerată, penibilă, cum numai la Dijon se poate întâmpla. Balul Crucii Roşii! Balul Sfântului Cyr! Ce mai distracţii! Ca să nu mai amintesc de vânzările cu scop caritabil, de concerte şi chiar – acum că Eve călăreşte aşa de bine – de invitaţia la vânătoare în pădurea Chatillon. Cum va fi în stare să reziste atâtor distracţii?!

— Nu-ţi place decât să ironizezi. Majoritatea fetelor ar da orice ca să aibă perspectivele ei, spuse doamna Coudert, simţindu-se superioară. Până la urmă, care dintre noi are o fată?

— Când se întoarce acasă Eve? întrebă baroana, uitându-se afară, la cerul întunecat.

— Trebuie să apară din clipă în clipă. I-am spus domnişoarei Hélène că profesorul Dutour trebuie să le lase să plece suficient de devreme ca să aibă timp să traverseze oraşul înainte de căderea nopţii.

— Tot mai susţine că Eve are o voce remarcabilă?

— Da, aşa susţine. Dar având în vedere că nu se va folosi niciodată de ea, exceptând seratele muzicale sau momentele de relaxare intimă, mă întreb dacă aceste lecţii nu sunt o adevărată pierdere de vreme. Oricum, Didier insistă să le continue.

Doamna Coudert vorbea pe tonul unei femei măritate cu un despot, un ton pe care ambele surori îl foloseau cu plăcere când vorbeau despre soţii lor, de fapt bine struniţi.

— Mătuşă Marie-France! ţipă Eve bucuroasă când dădu buzna în cameră. Pe când Eve o îmbrăţişă entuziasmată pe mătuşa sa, aceasta, cu spiritul ei de observaţie parizian, înregistră culorile naturale ale nepoatei sale, la fel de frumoase ca ale celei mai moderne cocote; observă de asemenea că părul ei des şi buclat ce-i cădea liber pe spate avea o culoare inimitabilă, o culoare specială, care nu-şi va pierde prospeţimea ca la majoritatea roşcatelor sau brunetelor; părul ei avea o nuanţă roşie-aurie, cu un luciu natural care ar fi făcut ca şi cea mai ştearsă fată să pară fascinantă. Şi ce ochi! Negri ca tăciunele. Continuându-şi investigaţia Marie-France de Courtizot înregistră cu surprindere cât de repede crescuse Eve care era acum cu un cap mai înaltă decât mama ei. Emana o lipsă de cumpătare şi o anumită extravaganţă în felul de a fi. Naturaleţea cu care-şi purta fusta lungă până la glezne şi bluza prinsă-n talie te făcea să te gândeşti că ai de-a face, mai degrabă, cu o tânără ducesă decât cu o fată de şaisprezece ani. Pur şi simplu trebuia s-o ia pe Eve la Paris

înainte de a face optsprezece ani. Paquin ar îmbrăca-o în toaletele pline de fantezie pe care le merita, iar Worth i-ar croi rochiile de bal. De ce n-ar încheia Eve o căsătorie reuşită, chiar una mai reuşită decât a ei? Evident, într-o societate conservatoare ca cea din Dijon se va irosi.

— Comoara mea, îi murmură, înapoindu-i sărutări-le. E o plăcere să te privească cineva.

— Nu o răsfăţa, Marie-France, o avertiză sora ei.

— Eve, diseară ai şi tu voie să ne însoţeşti la masă, pentru că mătuşa ta este aici, dar numai de data asta.

— Mulţumesc, mamă, spuse Eve modestă.

— Acum, Eve, trebuie să ne cânţi ceva, spuse doamna Coudert, încântată să-şi enerveze sora.

Eve se îndreptă spre micul pian pe care mama ei îl ţinea într-un colţ, se aşeză, se gândi un moment, după care începu să cânte cu un zâmbet răutăcios pe care nu şi-l putea reţine:

„Întoarce-te la cerul tău argentinian,

Unde toate femeile sunt divine,

Spre sunetul muzicii tale atât de lascive,

Du-te, du-te şi dansează-ţi tango-ul!”

— Eve! Asta înveţi tu cu profesorul Dutour? ţipă mătuşa sa, şocată în egală măsură de ritmul palpitant şi senzual al vocii ei viguroase, o voce în acelaşi timp mătăsoasă şi mieroasă, ca şi de cuvintele cântecului.

— Bineînţeles că nu. El mă pune să cânt arii din „Boema”. Dar cântecul ăsta este mult mai hazliu. L-am

auzit pe stradă când veneam acasă. Nu-ţi place, mătuşă?

— Nu, deloc, răspunse baroana. Nu voia să recunoască, dar poate că Chantal nu-şi face griji degeaba în privinţa fetei. Pentru o domnişoară era destul de rău să audă un tango, dar să-l mai şi cânte! Şi cu o asemenea voce... *insinuată*... ce voce!

— Şi o mulţime de batiste de cea mai bună calitate, brodate cu viitoarele ei iniţiale, enumera Louise, domnişoara de companie a familiei Coudert, zâmbind răutăcios pe când ea şi Eve se plimbau prin vechea grădină botanică din spatele catedralei, într-o sâmbătă după amiază din primăvara anului 1913.

— Şi dacă nu strănută niciodată? spuse Eve, ca să întrerupă descrierea amănunţită a trusoului ce fusese deja comandat pentru viitoarea mireasă, Diane Gauvin, fiica familiei vecine.

Louise o ignoră. Fusese trecută pe postul de însoţitoare a Evei cu patru luni înainte, atunci când domnişoara Hélène, spre surpriza tuturor, plecase pentru a se mărita cu un vânzător văduv de la cel mai mare magazin din oraş – „Le pauvre Diable” (Bietul Diavol).

— Şase duzini de ştergare pentru vase. Şase duzini de ştergare numai pentru cristaluri, patru duzini de şorţuri pentru servitori, iar în ceea ce priveşte feţele de masă, nici nu-ţi poţi imagina...

— Îţi promit că am să pot, spuse Eve răbdătoare.

Louise fusese favorita Evei chiar de când se mutaseră în

casa aceea, acum zece ani. Pe atunci, Louise avea vârsta ei, actuală, aproape şaptesprezece ani, dar minţise că are douăzeci şi patru pentru a fi angajată. Avea tenul bronzat, un trup voinic, fiind capabilă să muncească şaisprezece ore pe zi fără să obosească, şi o faţă rotundă cu o expresie gravă.

Eve îşi dăduse imediat seama că are o inimă caldă şi un suflet bun – şi din primele zile de la angajarea Louisei, între cele două se stabilise o adevărată prietenie, foarte normală într-o lume în care copiii petreceau mai mult timp cu personalul casei decât cu părinţii. Deveniseră aliate în lupta împotriva autoritarei domnişoare Hélène şi confidente, într-o casă în care amândouă făceau ce le spuneau alţii, iar peste ani, deveniseră prietene intime, pentru că amândouă simţeau nevoia cuiva cu care să poată vorbi deschis.

— Nu înţeleg de ce se mărită Diane, spuse Eve, atingând cu delicateţe vlăstarul unui arbust chinezesc, de altfel singura plantă înflorită din toată grădina. Logodnicul ei este atât de urât!

— Domnişoară Diane este o fată sensibilă şi ştie că lucrul cel mai important este să-ţi găseşti un soţ potrivit, nu unul frumos.

— Şi tu eşti la fel! Nu-mi vine să cred, Louise! Ce-l face pe el potrivit, în afară de averea tatălui său? Ai de gând să-mi spui că orice bărbat cu două picioare, două braţe şi cu negi nu prea mari, dar bogat, este un soţ potrivit?

— Tare aş vrea să găsesc şi eu unul. Chiar şi cu negi.

Spuse Louise cu o strâmbătură comică, resemnată la gândul că o domnişoară de companie, săracă precum era ea şi având douăzeci şi şapte de ani, nu avea nicio şansă să se mărite.

— Nu mă interesează niciun soţ. Vreau să mă fac călugăriţă, soră, misionară, sufragetă vai, nu ştiu ce vreau! spuse Eve cu patos.

— Îţi vei lua un soţ fie că vrei sau nu. Pentru că mama ta te va mărita înainte să împlineşti nouăsprezece ani şi dacă nu te mărită ea, oricum te mărită mătuşa ta. Aşa că ar fi mai bine să te obişnuieşti cu gândul ăsta, biata mea domnişoară.

— De ce! De ce?! ţipă Eve, rupând ramura galbenă din tufiş cu o violenţă ce o alarmă pe Louise. Dacă nu vreau să mă mărit, de ce trebuie să mă oblige? De ce nu mă lasă în pace?

— Dacă făceai parte dintr-o familie mai numeroasă, poate că ţi se permitea să faci cum vrei – orice familie are nevoie de o mătuşă fată bătrână care să se ocupe de toate lucrurile de care nimeni altcineva nu are timp – dar tu eşti singurul copil şi părinţii tăi nu vor avea nepoţi decât dacă tu te căsătoreşti, aşa că de ce să te mai opui unui fapt inevitabil?

— O, Louise, mă îngrozeşte gândul că voi duce o viaţă ca a mamei – nimic altceva decât să fac şi să primesc vizite, nicio variaţie, nimic în afară de modă. Pur şi simplu este de nesuportat un viitor de la care nu am ce aştepta decât să-i

fac pe părinţii mei fericiţi având cât mai mulţi copii – de asta m-am născut eu?

— Când se va întâmpla, vei uita de toate astea şi vei deveni mamă, ca majoritatea femeilor, şi mai mult decât mulţumită, replică Louise. Dacă-ţi voi aminti peste trei ani de ceea ce mi-ai spus acum, vei refuza să mă crezi şi, pe bună dreptate, vei uita cu desăvârşire toate astea.

— Nu-i cinstit! Dacă timpul te împacă cu lucrurile pe care le urăşti – atunci nu e bine să creşti. Trebuie să fac ceva minunat – ceva măreţ şi palpitant – ceva *sălbatic*, Louise, mult mai sălbatic decât mi-am putut imagina vreodată!

— Domnişoară Eve, şi eu sunt la fel câteodată, dar ştiu că e din cauza primăverii sau a lunii pline şi dacă nu ne întoarcem acasă cât mai curând, mama ta îşi va face griji...

— Cel puţin aleargă cu mine, haide să ne întoarcem să vedem care ajunge prima acolo... Mor dacă nu alerg, ţipă Eve.

— Nu pot... Doamna Blanche şi soţul ei tocmai au dat colţul în spatele nostru.

Louise îi făcuse un semn de avertisment, dar Eve pornise deja şi era prea departe pe cărare pentru a o auzi.

Imaginaţia Evei tânjea după altfel de cărţi decât cele potrivite pentru vârsta ei pe care i le dădea mama. Revista de modă „Gazeta bunului gust” pe care doamna Coudert îi permitea s-o citească cuprindea femei din altă lume, tot atât de decorative şi ireale ca nişte păsări exotice, în costumele lor stil Poiret şi Doucet, în nişte culori fantastice,

ce păreau moi, de un farmec infinit, îmbrăcate unele cu rochii cu talie înaltă, iar altele cu tunici până-n pământ. Arătau ca fetele dintr-un harem. Oricum, la un moment dat, descoperi că tatăl ei lăsa în biroul lui un exemplar din ziarul „Binele Public” din Dijon după ce-l citea dimineaţa. Ziarul acesta deveni pentru ea oglinda lumii şi-şi perfecţionă tehnica de a-l sustrage din birou, după ce ştergea praful, astfel încât să-l poată lua în camera ei şi să-l citească în puţinele ei clipe de singurătate.

În vara fierbinte a anului 1913, Dijon era un loc vesel, ospitalier şi prosper, care se pregătea să sărbătorească ziua naţională de la 14 Iulie. Oraşul părea o imensă cutie muzicală. Cântecele răsunau peste tot, la fiecare colţ de stradă, din miile de cafenele, restaurante, de la orchestrele stradale, de pe hipodrom (denumit velodrom), de la circul Tivoli; dar cel mai tare răsuna muzica orchestrei armatei franceze, alcătuită din trupe de infanterie, care se afla în cazarma Vaillant.

Eve şi Louise, care mergeau de trei ori pe săptămână la profesorul Dutour, treceau prin zone cu muzică diferită, astfel încât starea Evei se schimba pe nesimţite. Acum asculta un vals, mai încolo un ritm marţial, iar ceva mai departe, de pe terasa unei cafenele, auzea unul din cântecele acelea născute la Paris. Mergea fredonând şi numai severitatea Louisei o determina să se abţină să nu cânte cu voce tare cuvintele cântecelor prinse din zbor.

Neastâmpărul şi nemulţumirea Evei privitor la ritmul

vieţii sale sporiseră simţitor de la începutul primăverii. Louise aştepta cu înfrigurare aniversarea celor optsprezece ani ai Evei, când aceasta avea să intre într-o altă lume, în care va fi copleşită de atenţia bărbaţilor tineri, de noile toalete şi de noii prieteni. Această aşteptare enervantă, aproape de nesuportat a sfârşitului copilăriei avea să se termine în curând. Fata era foarte aproape de a trece pragul adolescenţei, ceea ce explica tulburarea şi nervozitatea ei, ca în aşteptarea unei furtuni. Deşi ştia că rolul ei în viaţa Evei va scădea, simţul responsabilităţii era atât de puternic încât mai că-şi dorea ca domnişoara Hélène să se întoarcă. Curând, îndatoririle ei vor lua sfârşit. Câteva luni încă, îşi spuse în sinea ei, apoi se va putea relaxa.

În dimineaţa zilei de 3 iulie 1913, Eve cerceta sumar prima pagină a „Binelui Public”, apoi întoarse repede paginile dense ale ziarului, căutând rubrica de divertisment a oraşului. În sfârşit, găsi anunţul în legătură cu sosirea mult aşteptată a unei trupe de musichall din Paris, la teatrul Alcázar, cel mai important teatru din Dijon. Eve răsuflă uşurată. Nu crezuse că vor veni într-adevăr. Afişele anunţau acest turneu de luni de zile. Chiar o tânără serioasă şi retrasă ca Eve era conştientă de faptul că Parisul era patria music-hall-ului, cel mai vestit centru al distracţiilor din întreaga Europă.

În 1900, „Olympia” fusese prima sală de spectacole, şi succesul enorm obţinut dusese la apariţia altora, ca Moulin

Rouge, Marele Hipodrom, Alhambra şi multe altele, mai puţin ambiţioase şi luxoase. Printre cele mai puţin pretenţioase se număra şi Riviera, iar conducerea Alcázarului reuşise să încheie un contract cu trupa de acolo. Numai venirea lui Buffalo Bill cu circul său mai reuşise să atragă curiozitatea atâtor persoane, în anul în care Eve îşi sărbătorea cei optsprezece ani. Eve se aruncă asupra Louisei, ocupată cu aranjarea aşternuturilor.

— Sunt în drum spre oraş, vor fi aici într-o săptămână, spuse ea roşie de emoţie.

— Şi eu îţi repet ce ţi-am spus ieri, şi săptămâna trecută, şi de nu ştiu câte ori, mama ta nu te va lăsa sub niciun motiv să te duci. Primăvara trecută a spus că eşti prea mică atunci când tatăl tău a vrut să te ia cu el la operă. Dar la un muzic-hall – niciodată! Nu este pentru o fată de rangul tău. Cine ştie ce limbaj folosesc comicii şi despre ce este vorba în cântece?

— Louise, nu vorbi aşa, ştii foarte bine că am auzit tot felul de cântece pe stradă, spuse Eve, zgâlţâind-o puternic pe prietena sa.

— Eu îţi spun numai ce-o să zică mama ta.

— Dar *trebuie* să mă duc. Ţi-am spus asta de săptămâni de zile.

— Nu înţeleg, domnişoară Eve. Nu asculţi de raţiune. În curând vei fi o femeie în toată firea. Când vei fi măritată, vei-putea face orice-ţi doreşte inima, atâta timp cât vei avea un soţ care să te însoţească, săracul om, oricine va fi

el, sau o altă doamnă de companie – dacă ai să găseşti una care să fie la fel de capricioasă ca şi tine. Vei putea să te duci la spectacole în fiecare zi a săptămânii, dacă asta-i plăcerea ta, dar acum ştii la fel de bine ca şi mine că nu se poate, aşa că dă-mi drumul şi lasă-mă să-mi termin treaba.

— Deci nu mergi cu mine, Louise?

— Nu asta încerc să-ţi spun de când ţi-a intrat ideea asta în cap?

— Am crezut că te-ai răzgândit când s-a confirmat vestea sosirii trupei Riviera.

— Sunt mai hotărâtă ca niciodată, spuse Louise fără nicio urmă de bunăvoinţă în privire.

— Atunci mă voi duce singură.

— Da? Şi cum vei reuşi, dacă-mi dai voie să te întreb?

— Nu intenţionez să-ţi spun, replică Eve arogantă. Oricum, acum trei ani m-am descurcat când am vrut să zbor cu balonul şi nu aveam decât paisprezece ani. Dacă am putut să mă descurc atunci, biata mea fată, crezi că acum nu voi fi în stare să ajung pe strada Godtan, să-mi cumpăr un bilet la Alcázar şi să intru? Cred că mă subestimezi.

Cu o expresie disperată, Louise se aşează pe patul pe care se străduia să-l aranjeze. Ştia că trebuie să ia o decizie. Ori încălca regulile prestabilite de doamna Coudert şi se ducea pe furiş cu Eve la matineu, ori renunţa să-şi mai facă griji, bazându-se pe faptul că lucrurile se vor aranja de la sine, numai Dumnezeu ştie cum. Din cele două alternative, cea

de-a doua i s-a părut cea mai bună. O fată frumoasă care merge neînsoţită la Alcázar n-avea cum să treacă neobservată chiar şi fără a primi anumite propuneri. Nicio femeie respectabilă, nici chiar o fată din popor nu s-ar duce singură la un musichall. De fapt, se gândi Louise, alegerea ei e deja făcută, după cum şi Eve îşi dădea perfect seama, judecând după privirea ei şi după zâmbetul plin de înţelesuri.

Au aşteptat o jumătate de oră ridicarea cortinei strălucitor colorată. Părul răzvrătit al Evei era bine strunit într-un coc ridicat, sub o pălărie prinsă cu ace în trei locuri, pălărie pe care Louise fusese obligată să i-o împrumute. Orchestra intona deja melodia *Cest pour vous,* despre care nu ştiau că fusese compusă de Irving Berlin şi că prima oară se chemase „Toată lumea face ceva”. În jurul lor, spectatorii băteau ritmul cu picioarele şi acompaniau orchestra murmurând. Sala era plină şi Louise se mai linişti când văzu că se aflau acolo multe alte doamne, unele chiar şi cu copii. Eve era aşa de emoţionată, încât avea mâinile şi picioarele îngheţate, în ciuda căldurii din sală. Ea studia programul care promitea să-i arate tot ceea ce visase de atâta vreme: cântăreţi, tot felul de cântăreţi. Profesorul Dutour obişnuia să-i spună soţiei sale că Eve Coudert îi frânsese inima. Faptul că o fată talentată ca Eve – o fată ce putea să cânte orice arie scrisă pentru o voce de contralto; o voce extraordinară, gravă, plină de semnificaţie, şi care totuşi putea să se ridice fără niciun efort la înălţimile unei

mezosoprane; o fată care era capabilă să citească o partitură la prima vedere fără probleme – ei bine, faptul că fata asta ar dori, de fapt, să cânte melodii uşoare, cântece scrise pentru un public obişnuit, îl depăşea. I se părea aproape o perversitate din partea ei; nu putea înţelege această slăbiciune pentru muzica uşoară, îi explica el, din ce în ce mai indignat, răbdătoarei sale soţii, o muzică pe care el o considera ieftină. Nu vulgară, nu, Eve Coudert nu venise niciodată cu un cântec vulgar în studio, dar erau din acelea care-i puneau foarte puţin în valoare posibilităţile reale.

Eve renunţase de mult la gândul de a-l face pe profesorul ei să-i înţeleagă această pasiune. El reprezenta singurul public pe care-l avea şi într-un fel îşi dorea cu ardoare unul, chiar şi alcătuit dintr-o singură persoană.

Cu cât auzea mai multe cântece pe stradă, cu atât creştea dorinţa ei de a le asculta interpretate de profesionişti, pe o scenă adevărată. Ar fi vrut să ştie precis cum se mişcă cântăreţii pe scenă, ce expresie au feţele lor, cum se îmbracă şi cum comunică cu publicul. Acasă cânta adesea în camera ei, departe de servitori, când părinţii ei lipseau de acasă. Putea să-şi ridice şi să-şi coboare vocea după voie; cânta când pe un ton jos, grav, plin de căldură, când ridica vocea într-un tremolo greu de atins. Putea atinge tonalităţi foarte înalte, până când îşi simţea glasul zbătându-se în gâtlej. Când interpreta aceste cântece, se simţea liberă şi plină de avânt, fiind capabilă să impună

melodiei propriul ei ritm, în funcţie de inspiraţie, întrucât nu ştia cum le interpretau alţii. Acum că spectacolul începuse, Eve pierdu orice legătură cu sala de spectacol, uită de prezenţa gravă a Louisei lângă ea şi nu auzi aplauzele nerăbdătoare ale publicului, se concentră numai asupra scenei. Ritmul unui spectacol de revistă era în mod intenţionat prevăzut în doi timpi, astfel, dacă primul act nu avea succes la public, se trecea la următorul. Patru oameni pe monocicletă aruncau în acelaşi timp cercuri galbene de la unul la altul, cu o îndemânare incredibilă, veni apoi o femeie suplă, îmbrăcată într-un costum verde strălucitor care în parte cântă, în parte recită două dramatice monologuri cu o voce spartă; paisprezece dansatoare cu pălării înalte şi ponosite, cu gulere de blană şi cozi de pisică dansară unduindu-se şi dispărură, lăsând loc unui grăsan care interpretă nişte cântece dubioase, pe un ton piţigăiat şi într-un ritm atât de rapid încât doar cel mai atent spectator putea să înţeleagă toate cuvintele acelea cu dublu înţeles, deşi el făcea cu ochiul înainte de a le rosti, pentru a le sublinia tâlcul, şi-şi ştergea faţa cu o batistă mare după fiecare din cupletele cele mai îndrăzneţe. O dansatoare acrobată, îmbrăcată într-un costum egiptean, execută o serie de mişcări mlădioase pe măsură ce se dezbrăca, rămânând într-un maiou de culoarea pielii, care-i făcu pe spectatorii din Dijon să ofteze. Ea dispăru de pe scenă, lăsând locul unor fete drăguţe, şase la număr, în uniforme soldăţeşti, care cântau la unison cântece

patriotice în timp ce se învârteau pe scenă arătându-şi cât mai mult posibil picioarele. Orchestra nu se oprea niciodată, nici măcar când se schimba decorul.

Eve începu să se simtă dezamăgită şi dezorientată. Mai fusese la circ înainte de a fi prea mare pentru acest gen de spectacol şi ştia cum este, dar nimeni nu o pregătise pentru acest talmeş-balmeş de la care aşteptase... ei bine, nu era sigură la ce se aşteptase, dar în mod sigur nu la aiureala asta.

Brusc, orchestra încetă şi cortina se lăsă pentru un moment. Când se ridică, o singură lumină era îndreptată spre pianul de pe scena întunecată. Din stânga scenei apăru un tânăr care se îndreptă spre pian şi se aşeză pe banchetă. Se întoarse spre public şi făcu o reverenţă uşoară, după care anunţă solemn titlul cântecului său.

— *Folie,* spuse el, unul din cântecele mele preferate, compuse de nemuritorul Fysher.

Când începu să cânte, parcă în transă, primul vers al cântecului – „Visez numai la tine, la tine, la tine” – cu o voce de bariton al cărui timbru era îmbogăţit de emoţie, în sala de la Alcázar se făcu linişte. Tot vacarmul anterior dispăruse pe măsură ce spectatorii se lăsau furaţi de lucrul acela misterios, o voce omenească deosebită. Cum de reuşea acest om să transforme banala melodie de dragoste în ceva ce mişca întreg auditoriul – iată ceva ce părea de neînţeles, dar real, tot atât de real că şi prezenţa pianului la care se acompania. După *Folie* cântă *Reviens,* un vals lent

cu un refren tânguitor „Revino, dragostea mea, bucuria mea pierdută, revino”. În final, cântă o melodie veselă, „Cunosc o blondă”, şi tot publicul din sală izbucni în aplauze. Se ridică şi făcu o reverenţă; era îmbrăcat într-un costum negru impecabil, cu o vestă cu nasturi şi un ceas cu lanţ din aur, abia vizibil sub gulerul alb şi cravata neagră. Sobrietatea costumului şi albul impecabil al cămăşii subliniau întunecimea părului, tuns scurt şi bine pieptănat.

Eve şi Louise erau prea departe pentru a putea vedea clar chipul cântăreţului. Părea doar o imagine în alb şi negru, în vreme ce publicul insista pentru încă trei bisuri, lăsându-l să plece abia când orchestra atacă o polcă. Imediat o mulţime de maşinişti au dat buzna pe scenă, împingând pianul deoparte.

— Acum, chiar şi eu admit că a meritat, domnişoară Eve. Au fost clipe de neuitat pe care am simţit nevoia să ţi le dăruiesc, spuse Louise pe un ton pe care l-ar fi vrut supărat. Se întoarse spre Eve, cerându-i asentimentul. Dar locul fetei era gol.

— Eve! ţipă Louise şocată.

Dar începuse pauza şi publicul umpluse culoarele de trecere, grăbindu-se să iasă pentru a lua o gură de aer înainte de începutul celei de-a doua părţi.

Eve alerga pe culoar plină de entuziasm şi hotărâre, aşa încât n-a mai avut niciun moment de ezitare când s-a văzutân faţa uşii ce dădea în culise. Era momentul în care primii spectatori începuseră să iasă în foaier. Mai aruncă o

privire pe program, găsi numele pe care îl căuta, împinse uşa, apoi aruncă o privire împrejur, căutând pe cineva care s-o îndrume. Se îndreptă spre un bărbat cu o mapă în mână care părea că i-ar putea fi de folos.

— Domnul Marais mă aşteaptă. Mi-aţi putea arăta cabina lui, vă rog?

Deşi nu-şi dădea seama, vocea îi semăna cu a mondenei sale mătuşi Marie-France.

— Dincolo, a doua uşă pe stânga, doamnă; ah... domnişoară?

— Asta nu vă priveşte pe dumneavoastră, domnule! îi răspunse, într-un fel, ştiind precis ce cuvinte l-ar fi putut convinge că ea avea dreptul de a se afla în culise.

Ciocăni la uşă.

— Intră, strigă Alain Marais.

Intră precipitat în cabină, apoi pur şi simplu înţepeni, cu răsuflarea tăiată. Uşa se trânti în urma ei. Gol de la mijloc în sus, el stătea cu spatele la intrare. Haina, vesta, gulerul, cravata şi cămaşa ude leoarcă şi le scosese şi zăceau acum pe un scaun lângă masa de machiaj. Îşi ştergea gâtul cu un prosop.

— Jules, aruncă-mi un prosop mai mare. Încă un bis în baia asta de aburi şi mă fac leoarcă de sus până jos.

Iisuse, Dijon-ul e ca un cuptor – conducerea ar trebui să ne plătească dublu.

— Domnule, sunteţi sublim! îndrăzni Eve cu privirea plecată.

El se răsuci brusc şi scoase un mormăit de uimire. Apoi zâmbi şi, după ce găsi un prosop mai mare, continuă să se şteargă. Eve îndrăzni să ridice privirea şi numai uşa din spatele ei o împiedică să nu cadă la vederea pieptului său gol, musculos, acoperit cu păr negru. Braţul ridicat lăsa să se vadă smocul de păr de la subţioară pe care şi-l freca acum viguros cu prosopul. Niciodată în viaţa ei nu văzuse pieptul gol al unui bărbat. Chiar şi în cele mai călduroase zile de vară, muncitorii din Dijon purtau pe stradă, în drum spre diferite treburi, flanele de corp. Niciodată nu fusese aşa de aproape de un bărbat transpirat. Senzualitatea brută a mirosului de transpiraţie, în camera aceea mică, o năucise ca o lovitură. Eve se simţi copleşită, dar cunoştinţele ei despre astfel de simţăminte erau încă la nivelul subconştientului. Tot ce ştia era că roşise violent.

— Sublim. Oare chiar aşa? Mulţumesc, domnişoară – sau doamnă?

— Domnişoară. Trebuie să vă spun – n-am vrut să vă întrerup, n-am ştiut că vă schimbaţi – dar vai, felul în care aţi cântat! Niciodată n-am mai auzit ceva atât de minunat, de grandios!

— După cum ştiţi, eu nu sunt un membru al Operei din Paris, ci doar un interpret de music-hall, de aceea mă copleşiţi cu preţuirea dumneavoastră, răspunse încântat de laudele cu care, în sinea lui, era de acord.

Alain Marais era obişnuit cu vizitatorii din culise, în special cu femeile care veneau, chicoteau, în grupuri, după

ce puneau pariu între ele că n-au curaj să facă aşa ceva. Dar fata asta din Dijon, cu pălăria ei teribilă, avea o intensitate în priviri care îl intriga. Aruncă repede o cămaşă pe el şi-şi puse un guler proaspăt apretat.

— Luaţi loc, de ce nu staţi până termin să mă îmbrac. Poftiţi un scaun, spuse el ademenitor, pentru că fata nu manifestase nici cea mai mică intenţie de a se mişca din dreptul uşii. Trase aproape de el cel de-al doilea scaun din cameră, care se afla în dreptul oglinzii. Eve luă loc, privind fascinată spectacolul nemaivăzut până atunci al unui bărbat fixându-şi gulerul la cămaşă. Prilejul intim de a-l privi luptându-se cu nasturii era, numai ca intensitate, mai scăzut decât acela de a-l vedea în timp ce se ştergea cu prosopul. Dar termină repede această treabă, îşi înnodă cravata în jurul gâtului, apoi îi oferi o gură de apă, turnând dintr-o cană lângă care se afla un singur pahar.

— Va trebui să ne folosim de acesta, având în vedere că cei de la Alcázar n-au dat dovadă de prea mult lux, spuse el întinzându-i paharul ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru să bei din paharul unui străin. Eve bău cu sete şi pentru prima oară îl privi drept în faţă. Avea cel mai negru păr, cei mai întunecaţi ochi şi expresia unui hoţ de drumul mare, dar cu simţul umorului. Un chip neconvenţional, mândru, autoritar, deşi gata parcă să izbucnească în râs. Era mai tânăr decât i se păruse ei de la distanţă, probabil ceva mai puţin de treizeci de ani.

Privirea ei era plină de curiozitate. Un bărbat care sta

netulburat, pe jumătate dezbrăcat, în faţa unei femei, care să-i ofere să bea din paharul său, care cânta – ah, care cânta cum niciodată nu şi-ar fi închipuit! Trebuie să profit de fiecare secundă a acestei întâlniri, se gândi, dându-şi seama, înnebunită, că următorul act trebuia să înceapă curând.

— Dă-ţi jos pălăria, îi ceru Alain Marais. Nu-mi pot da seama cum arăţi sub pălăria aceea neagră.

Judecând după pălărie şi după pelerina uşoară pe care fusese obligată s-o împrumute de la Louise şi pe care nu şi-o scosese de când intrase în cabină, el bănui că Eve venise la spectacol într-o după-amiază liberă. Probabil vânzătoare într-un magazin, presupuse Alain Marais.

Eve îşi scoase acele de la pălăria decorată cu o singură pană rigidă de egretă şi îi dădu drumul pe podea. Aceasta îi acoperise părul până la vârful urechilor şi o parte a frunţii. Era ca un fel de uşurare să-şi lase capul descoperit şi deodată pelerina deveni de asemenea insuportabilă. O lăsă să cadă şi rămas e privind fix la tânăr, relevându-şi frumuseţea incitantă, plină de prospeţime, dar fără atitudinea deliberată a unei femei conştiente de atracţia ei. Eve era tot atât de neştiutoare în legătură cu efectul pe care-l producea apariţia ei ca şi o sălbatică crescută fără oglindă. Niciodată nu primise vreun compliment pentru felul în care arăta, iar părinţii, servitorii sau profesorii nu acordaseră mare importanţă acestui lucru. Era timp destul pentru aşa ceva după ce o fată împlinea optsprezece ani.

Aşa se obişnuia în vechiul Dijon.

— Dumnezeule! exclamă Alain Marais, rămânând cu gura căscată de uimire, imaginea Evei făcea ca realitatea cabinei mucegăite să dispară. Tot ce vedea el era o fată de o neaşteptată frumuseţe, ca o tufă de liliac alb înflorind în colţul unei străzi oarecare. Era încântat de surpriza oferită de această fată răsărită parcă dintr-o grădină secretă. Îşi trase scaunul mai aproape, aplecându-se, apoi cu o mână îi ridică bărbia astfel încât s-o poată vedea mai bine şi pentru prima dată o privi drept în ochi. Îi întâlni privirea uimită, în care lumina inocenţei purta amprenta sălbăticiei şi a unei îndrăzneli nestăpânite. Se simţea confuz, incapabil să scoată vreun cuvânt. Începu s-o mângâie, atingându-i uşor bărbia, maxilarul până la lobul urechii, apoi pe obraz în sus, până la rădăcina părului. Cedând unui impuls mult prea puternic pentru a-i rezista, ridică cealaltă mână şi-şi înfipse degetele în părul umed de la tâmple, prinzându-i capul strâns între palme. Eva tremura înfiorată, dar nu făcu nicio mişcare de protest, simţind că atingerea mâinilor lui era diferită de oricare alta cunoscută până atunci. De altfel, chiar dacă ar fi vrut, nu şi-ar fi putut mişca nicicum capul

— E mai bine, nu-i aşa? întrebă el slab, dar ea nici măcar nu putu să-i răspundă.

— Spune „da, Alain”, insistă el...

— Da, domnule, şoptiea, simţindu-şi buzele amorţite.

— Alain, repetă el, neînţelegând că, pentru Eve, a-i spune pe nume era la fel de grav ca vizita în sine pe care

îndrăznise să i-o facă neînsoţită.

— Alain. Alain... Alain, oftă ea, prinzând curaj. Da, Alain, îmi este mai bine.

— Da, domnişoară, cum poţi să-mi spui Alain când încă nu mi-ai spus numele tău? întrebă el serios, jucându-se acum cu şuviţele ei de păr, răsfirându-le la întâmplare printre degete.

— Mă numesc Eve, spuse ea sărind în picioare tocmai în momentul în care uşa camerei se deschise brusc.

— Alain, pe Claudette iar au apucat-o nevricalele... Crizele ei obişnuite, cred că n-o să poată continua. M-am gândit că tu ai putea să te înţelegi cu ea, spuse îngrijorat Jules, directorul artistic. Îmi pare rău că te-am deranjat, dar ştii cum e ea. Şi căldura asta infernală. Iar serviciul maşiniştilor face atâta zgomot de parcă ar fi o turmă de elefanţi.

— Pentru Dumnezeu, Jules, altcineva nu mai e? se enervă Alain. Şi ai de gând să-nveţi vreodată să baţi la uşă?

— N-o să asculte de nimeni altcineva. Hai, Alain, grăbeşte-te. Am nevoie de tine, altfel pauza o să se lungească până la cină.

— Cine-i Claudette? întrebă Eve.

— Cântăreaţa dramatică, fir-ar să fie.

— Bătrânica slăbuţă în verde?

— Exact. Din nefericire, pretinde că eu îi amintesc de fiul ei de mult pierdut. Eve, n-ai vrea să-mi mai faci o vizită aici în pauza de diseară?

— Ba da.

— Bine.

— Alain, vrei să te mişti odată? strigă Jules.

— Pe diseară, mai spuse Alain şi dispăru în urma directorului artistic.

Eve, şocată, aruncă o privire împrejur. Nu era posibil să-i fi promis că se întoarce aici diseară. Nu era posibil să nu-i fi promis. Nimic din ce se întâmplase nu se putea întâmpla. De fapt, *nu se putea să nu se întâmple.* Propriul univers se dizolva acum în jurul ei.

Atinse timid obiectele de pe masa de machiaj. Peria, pudra, briciul, acul de cravată, ceasul şi lănţişorul pe care, în grabă, Alain nu şi le mai luase, prosopul de faţă cu care se ştergea pe gât când îl văzuse prima oară. Îl luă şi şi-l apropie de faţă. Mirosea a el, impregnat cu mirosul transpiraţiei lui. Atinse cu buzele materialul umed şi inhală adânc. Mirosul acela o umplu de dorinţă, mai mult decât dorinţă. Primul val de dorinţă fizică pe care o trăia acum prima oară o luă cu totul, ca pe un înotător într-o mare necunoscută, o scufundă, o răscoli iar şi iar, într-o cădere fără sfârşit. Îşi reveni cu greu, deşi se simţea chiar ca şi cum s-ar fi înecat. Cu instinctul cuiva care luptă pentru supravieţuire, îşi luă pălăria de pe jos, şi-o îndesă pe creştet. Îşi aruncă pelerina pe braţ, năpustindu-se afară din cabină şi străbătu în fugă foaierul teatrului, căutându-şi locul înainte de sfârşitul pauzei. Două minute mai târziu, sosi lângă Louise, gâfâind, agitată şi furioasă.

— Cum ai îndrăznit, domnişoară Eve?! Cum de-ai putut să mă sperii în halul ăsta? Pur şi simplu mi-am pierdut cumpătul, te-am căutat peste tot. Dar unde ai fost tu, fiinţă imposibilă?

— Vai, Louise, îmi pare aşa de rău! Mi s-a făcut rău de la stomac chiar la jumătatea ultimului cântec, aşa că a trebuit să alerg la toaletă. A fost o necesitate. N-am putea să mergem acasă acum? Încă mă mai simt rău. Aici e prea multă lume. Nu pot suporta căldura asta. Haide, să mergem înainte să înceapă iarăşi.

— Tu arăţi ciudat, tremuri toată şi eşti palidă. Asta-i sigur. Cum vrei. Ăsta nu e un loc pentru tine, acum ai aflat şi tu. Şi sper că ai învăţat ceva din escapada asta nebunească.

— Cu siguranţă, Louise, te asigur că da.

CAPITOLUL 2

Alain Marais nu era străin de aventurile de culise. În fiecare oraş în care cânta se găsea câte o femeie încântată şi dornică să-i satisfacă poftele libertine. Până s-o întâlnească pe Eve, nu cunoscuse nicio altă fată care să nu accepte măcar să cineze cu el după spectacol.

— Un armăsar ca tine îşi pierde timpul cu una ca asta, Alain, observă în zeflemea Jules. Săptămâna aceasta te-ai întors la pensiune singurel în fiecare seară... Nu te-am mai văzut aşa, fără o femeie, de mult. Noua ta prietenă nici nu aşteaptă să cadă bine cortina după ultima ta plecăciune, că se şi află afară din teatru, galopând pe stradă. Pun pariu că se duce acasă la un soţ gelos, unul dintre cei care lucrează până târziu. Mai bine te-ai ruga să n-o urmărească până aici în vreuna din zilele astea.

— Nu-mi fac eu griji din cauza asta, spuse Alain făcând cu ochiul. N-a cunoscut încă vreun bărbat.

— Hai, las-o baltă!

— E adevărat. E cu desăvârşire lipsită de experienţă. Intactă. O virgină, Jules. Ai auzit şi tu de chestia asta rar întâlnită care se cheamă o virgină, nu-i aşa, prietene? Sau viaţa ta prăpădită nu ţi-a dat ocazia?

— Aşa că de-asta stai tu ca pe ace, nu? Mă mira perseverenţa ta. Oricum, o virgină nu-i pe gustul meu.

— Bietul meu Jules, n-ai avut niciodată ocazia să fii primul bărbat în viaţa unei femei? Merită să faci efortul, ascultă de unul care ştie ce spune.

— Alain, oi fi tu mai breaz ca dracu', da' ceva-mi spune că păsărica asta n-o să-ţi pice-n laţ.

— Bătrâne, ai curaj să pui pariu?

— Bineînţeles. Pe cincizeci de franci că până plecăm din Dijon n-o să faci nimic.

— S-a făcut, spuse Alain, râzând plin de încredere.

Prietenul său Jules pierduse multe astfel de pariuri cu el. Ai putea crede că se păcălise de prea multe ori până acum ca să-şi mai rişte banii pe un pariu dinainte pierdut. Nu-i de mirare că Jules nu poate înţelege atracţia unei virgine, se gândi Alain. Ca mai toţi bărbaţii, directorul de scenă era prea grosolan şi mult prea grăbit. Nu ştia ce forţă şi plăcere dobândeşte un simplu act sexual când ştii că niciodată mâinile sau buzele vreunui alt bărbat nu atinseseră acel corp. Ideea în sine îl înflăcăra, chiar şi la o simplă supoziţie.

În lumea music-hall-ului nu existau virgine. Numai când trupa Riviera pleca în turneu putea spera Alain să întâlnească vreuna şi atunci foarte rar, pentru că, aproape fără excepţie, admiratoarele care se aventurau în culise erau măritate. Cunoşteau mersul vieţii, ştiind precis ce vor de la el şi ce trebuie să dea în schimb. Ofereau o variaţie, dar fără pic de farmec, pentru că sfârşitul unei aventuri era evident chiar din primul moment al începutului.

Viaţa oferă atât de puţine surprize, se gândea Alain, de

aceea trebuie să profiţi de orice ocazie întâlnită. Misterioasa fată din Dijon era delicioasă mai ales prin inocenţa ei. O inocenţă pentru care îşi permitea să aştepte atât, fiind evident că o acţiune impulsivă din partea lui ar fi speriat-o şi jocul ar fi luat sfârşit.

Trei zile mai târziu după pariul cu Jules, Alain încă nu făcuse nicio mişcare, impunându-şi o abstinenţă benevolă. În fiecare seară când Eve venea să-l vadă, parfumată şi uşuratica lume a culiselor dispărea. Cântăreţul uita că se află la numai câţiva paşi de parada agitată de dansatoare îmbrăcate în culori vii, de animale şi acrobaţi care aşteptau cu toţii să-şi ocupe locurile în faţa rampei. Nici măcar nu mai auzea zgomotul estompat al mulţimii agitate de bărbaţi şi femei cu care toată ziua schimba glume şi înjurături. Spaţiul strâmt în care stătea cu Eve devenea unica realitate. Grădina multicoloră, misterioasă în care şi-o imaginase când o privise pentru prima oară mai de aproape devenise oarecum tangibilă, iar dorinţa lui creştea dureros într-un fel care îi dădea o mulţumire vecină cu’satisfacţia dorită.

Ce dulce ar fi viaţa, se gândea el, dacă o cocotă experimentată ar putea stârni în el o pasiune aşa de aprigă ca aceea pe care i-o provoca atât de bine protejata virtute a acestei încântătoare domnişoare de provincie. O asemenea aşteptare fără precedent îl surescita cum numai gândul capitulării îl putea face, în felul său pervers. Dar „Riviera” mai avea numai câteva zile de stat în Dijon şi

trebuia să câştige pariul cu Jules. Alain aproape că dorea să nu fi făcut pariul acela blestemat. Prefera să se întoarcă la Paris şi s-o lase pe Eve acolo, cu ignoranţa ei nelămurită, cu universul ei netulburat. Dar o dorea peste măsură şi mai avea şi propria reputaţie de apărat.

Porţi masive din lemn cariat, care se încuiau noaptea, protejau proprietatea familiei Coudert de lumea din afară. În timpul zilei, Emil şi soţia sa Jeanne – paznicii care trăiau într-o căsuţă din incinta proprietăţii – le deschideau ori de câte ori ieşea sau intra cineva în curte. Pietonii trebuiau să sune la o poartă mai mică, decupată în porţile mari. Cheia de la intrarea pietonală, care de asemenea era închisă noaptea, atârna de un cârlig în dreptul uşii celor doi paznici. Uşa aceasta nu fusese niciodată încuiată. De ce-ar fi fost?

Familia Coudert se ducea la culcare la ora zece. Doctorul Coudert se scula înainte de şase dimineaţa pentru a se pregăti să meargă la spital, iar doamna Coudert organiza ritmul existenţei cotidiene în funcţie de programul lui. În lunile de vară, de cele mai multe ori stăteau acasă după cină, viaţa societăţii din oraş fiind redusă din cauza căldurii. În orice caz, Eve nu era încă inclusă în vizitele lor de seară.

Ar fi fost o simplă formalitate pentru Eve să pretindă că se duce la culcare, apoi să se strecoare afară din cameră când ceilalţi ar fi adormit, să deschidă uşa de la căsuţa paznicilor, să ia cheia de la poarta cea mică şi să alerge la

Alcázar. Niciodată nu fusese luată vreo măsură de precauţie care s-o împiedice de la o astfel de acţiune pentru că posibilitatea unei asemenea încălcări a convenţiilor nu exista într-o lume în care anumite reguli sociale erau strict respectate.

Alain îi spusese lui Jules s-o lase pe Eve să intre pe uşa coridorului de acces din spatele scenei, astfel încât să poată vedea partea a doua a spectacolului din culise. În prima seară a ajuns la Alcázar când trupa se retrăgea. A stat cu Alain pe cele două scaune – de altfel singurele mobile din cabină – aşezate în faţa mesei de machiaj şi au vorbit. Eve afişa o atitudine decentă care-l avertiză pe Alain că nu e momentul să se apropie din nou.

— De ce nu poţi să mergi cu mine la o cafea după spectacol? întrebă el. De ce trebuie să te duci imediat acasă?

— Nu locuiesc aproape, răspunse Eve fără ezitare, pentru că-şi pregătise din timp povestea. Lucrez la magazinul de pantofi al unei doamne tocmai de cealaltă parte a oraşului. Proprietara, domnişoara Gabrielle, îmi dă salariu, masă şi casă. Este o femeie în vârstă, foarte credincioasă, foarte demodată şi imposibil de mulţumit, încuie totul la miezul nopţii şi risc mai mult decât să-mi pierd slujba dacă nu sunt înapoi înainte de zece.

— Tu n-ai familie?

— Sunt orfană, minţi ea fără să tresară măcar.

Simţea, fără să ştie cum sau de ce era aşa de sigură, că

era cu atât mai bine cu cât Alain ştia mai puţine lucruri despre ea. Eve nu-şi putea explica nici sieşi ce se întâmpla cu ea. Era complet zăpăcită. Legăturile dintre creier şi propriul corp erau copleşite de mesaje confuze, întreaga ei fiinţă fiind un amestec de teamă şi atracţie sălbatică.

Când se întorseseră de la Alcázar şi luase cina cu Louise, totul se petrecea de parcă învăţa un nou limbaj. Ştiind că se va duce la teatru în seara aceea, uitase cum să fie ea însăşi, cum să se poarte ca fata numită Eve Coudert. Putea să-şi folosească cuţitul şi furculiţa, să ofere sarea, dar acestea erau limitele capacităţii ei de a se implica în viaţa cotidiană. Toate puterile ei se contopiseră într-o beţie de necuprins şi toate gândurile ei erau concentrate asupra acestei beţii, Alain Marais.

În săptămâna următoare, zilele au trecut fără niciun rost. Uneori îşi petrecea timpul jucând tenis cu băieţii şi fetele pe care-i cunoştea de-o viaţă, alteori mergea la câte un picnic împreună cu alte familii. La aceste picnicuri îi însoţeau servitorii care-i duceau cu trăsurile sau cu un automobil familial numit omnibuz în pădurea din afara Dijonului, unde le serveau un prânz copios, dar într-un fel mai puţin solemn decât de obicei. Eve participa însă mecanic, într-o stare aproape vizibilă de buimăceală, cu gândurile blocate la seara trecută sau la cea care avea să vină. Întrerupsese lecţiile cu profesorul Dutour. Nici nu se mai punea problema să se chinuie să cânte muzică clasică când în mintea ei răsunau numai refrenele cântecelor lui Alain. Lunga

perioadă de intimitate cu Louise dispăruse la o amintire din copilărie de vreme ce nu putea vorbi cu ea despre singura persoană care-i ocupa gândurile. Nu numai că devenise distantă, dar era chiar confuză, o altă versiune a Evei Coudert cea amabilă, ascultătoare şi tăcută.

Noaptea, după ce evada pe poarta cea mică şi alerga prin Dijon spre Alcázar era atât de sălbatică, atât de nebună, anticipând momentul în care va bate la uşa cabinei lui Alain, încât trebuia să lupte să nu-şi piardă respiraţia şi să-şi stăpânească vocea ca să sune cât de cât normal. Îl găsea aproape îmbrăcat pentru apariţia din actul doi, cu vesta şi haina de o croială englezească modernă – pe care le purta invariabil în timpul spectacolului – mai degrabă atârnate în cuier decât aruncate pe scaun.

Eve nu îndrăznea niciodată să iasă din casă înainte de ora zece, când se stingea lumina din dormitorul părinţilor. Al doilea număr al lui Alain şi ultimul al spectacolului începea puţin înainte de unsprezece. Chiar dacă ar fi alergat pe toată distanţa dintre casă şi teatru, n-ar fi putut ajunge în mai puţin de cincisprezece minute. Asta însemna că nu puteau petrece decât o jumătate de oră împreună în fiecare seară. Argumentul verosimil pe care îl invocase – acela că domnişoara Gabrielle i-ar putea încuia uşa la miezul nopţii – devenea un coşmar pentru ea şi un obstacol pentru Alain. Dar ea încă se agăţa de acest pretext cu acelaşi instinct neînţeles care o făcuse să-l inventeze.

Doamna Chantal Coudert citi scrisoarea de la sora ei,

apoi i-o înmână soţului cu o expresie enigmatică.

— Dragul meu, uită-te puţin pe scrisoare, spuse.

Citi scrisoarea şi i-o dădu înapoi.

— Sună atrăgător. Mi-aş putea face timp. Asistentul meu se poate descurca cu munca în „spital, iar eu îmi pot amâna programările. N-a murit nimeni de o boală de ficat în câteva zile. Cred că ne-ar prinde bine să plecăm câteva zile. Mi-e teamă că te-ai măritat cu un om tare nepotrivit pentru vacanţe, dar cu siguranţă îmi pot permite una scurtă.

— Probabil, dar gândeşte-te la Eve.

— E şi ea invitată. Ce ţi se pare greu?

— Oh, e pur şi simplu prea complicat, se îmbufnă doamna Coudert. Înainte de toate nu are îmbrăcăminte pentru Deauville. Tot ce poartă ea e făcut de doamna Clotilde, care este plecată până în septembrie. În orice caz, n-avem timp să pregătim totul.

Răsfoi paginile scrisorii cu o nemulţumire crescândă.

— Chiar dacă ar avea veşmintele necesare, oftă ea, nu cred că putem accepta să vină cu noi. Marie-France spune că invitaţii sunt numai persoane de vârsta noastră. E drăguţ din partea ei că s-a gândit la Eve, dar nimic nu e mai neplăcut la o petrecere decât să ştii că o domnişoară cu urechile ciulite se învârte pe-acolo. Unii domni nu ştiu cum să-i vorbească, alţii mai scapă vreo vorbă nepotrivită, iar doamnele vor să clevetească fără să fie deranjate. Nu şi-ar găsi locul. Ştii foarte bine. Dacă ar mai fi şi alţi tineri pe-

acolo... dar nu, nu putem merge. Puse abătută scrisoarea înapoi în plic.

— Cred că greşeşti, draga mea. Las-o pe Eve să stea aici cu Louise. Îmi imaginez că şi-a propus câteva partide de tenis şi un picnic-două? Atunci de ce-am pierde câteva zile în aer liber şi la briza mării din cauza unei fete a cărei viaţă va fi plină în curând de întâlniri şi toalete noi?

— Îi va fi greu, spuse doamna Coudert fără convingere.

— N-are niciun sens. scrie-i numaidecât şi spune-i că sosim mâine. Iar eu voi face imediat rezervările pentru trenul de Deauville.

— Dacă aşa vrei tu, Didier.

— Chiar aşa vom face. O sărută, apoi îşi puse mănuşile de şofer într-o stare de foarte bună dispoziţie. Scrupulele lui Charital nu erau decât nişte prostioare. Din fericire, întotdeauna îi plăcuseră şi îi vor plăcea femeile prostuţe. Erau odihnitoare după o zi de muncă grea, spre deosebire de cele inteligente.

— În seara asta nu trebuie să mă grăbesc acasă, spuse Eve triumfătoare, intrând în cabina lui Alain. Interpretase plecarea neaşteptată a părinţilor săi ca pe un semn clar că domnişoara Gabrielle renunţase la pretenţia ei obişnuită.

— A avut bătrâna zgripţuroaică un atac subit datorită excesului de sfinţenie? întrebă Alain. Sau ai hotărât în sfârşit că nu mai vrei să faci pe cenuşăreasa?

— Niciuna, nici alta. Domnişoara Gabrielle îşi vizitează sora pentru câteva zile. Mi-a lăsat mie cheia casei. Nu pot

să stau prea mult, căci vecinii ar putea să observe şi să-i spună la întoarcere, dar cel puţin uşa nu va mai fi închisă la miezul nopţii.

Eve îi arătă, voioasă, cheia de la portiţa din strada Buffon. Alain se uită la cheie, coborându-şi privirea cu scepticism. În ciuda îndemânării cu care o inventase pe domnişoara Gabrielle, el nu credea nicio iotă din povestea ei. De-a lungul discuţiilor pe care le avusese cu ea în fiecare seară, reuşise să-şi dea repede seama că ea nu era cine pretindea că este. În seara aceea, pentru prima oară de când se întâlneau, Eve purta o pălărie nouă din pai, cu boruri largi, uşor bombată, asortată elegant cu o bandă îngustă din catifea neagră, pălărie împrumutată de la mama ei, imediat ce aceasta plecase în Normandia.

Ea nu-şi dă seama, se gândi Alain, dar pălăria asta îmi sporeşte şi mai mult suspiciunea pe care o simţeam în legătură cu ea. Eve este o fată bogată, era sigur de asta, după felul cum vorbea, după pecetea pe care orice educaţie bună o pune asupra unui om şi după atitudinea ei ce trăda o persoană crescută în casele privilegiate, indiferent cât de bine se ascundea. Era un membru al claselor de sus care nu voia să trădeze acest lucru dintr-un motiv cunoscut numai de ea. Dar acum, pălăria asta scumpă, sub care faţa ei era grozav de îmbujorată, o trăda. Dacă Eve avea vreo experienţă în ceea ce priveşte un magazin de încălţăminte, aceasta consta, gândi el, numai în maniera de a comanda un pantof în calitate de client.

Dar el nu avea dovada şi nici nu intenţiona să afle. Las-o să-şi păstreze secretele – e mai bine aşa. Nu-i era frică de nimic din cele ce i-ar fi putut face o femeie, exceptând cazul când aceasta ar fi vrut să-l implice în viaţa ei personală. Aşa ceva trebuia evitat cu orice preţ. Niciodată nu-şi lăsase „cuceririle” să-i povestească despre problemele lor reale, despre soţi şi copii, nici măcar despre riscurile pe care şi le asumau întâlnindu-se cu el.

— Poţi să vii cu mine la o cafea după spectacol şi să luăm masa împreună? întrebă el, fiind pentru prima dată sigur că ea va accepta. De asemenea, îşi dădea seama că era momentul potrivit pentru a satisface condiţiile necesare câştigării pariului făcut cu Jules, deşi a face dragoste iute în cabina lui îl lipsea de plăcerea pe care şi-o promisese încă de la prima atingere a acestei fete delicioase.

— Numai dacă mergem într-un loc foarte liniştit şi retras. Ştii cum e într-un orăşel – chiar cu domnişoara Gabrielle, plecată, există riscul să fiu văzută în oraş seara târziu, iar dacă mă văd clienţii domnişoarei, nu vor scăpa ocazia să-i spună. Nu ştii un loc micuţ şi întunecos?

— Găsesc eu unul, îţi promit.

— La aşa ceva te-ai gândit? întrebă Alain, uitându-se la încăperea joasă, cu pereţii groşi, care avea avantajul de a fi răcoroasă, ceea ce atenua atmosfera neplăcută, caracteristică tuturor cafenelelor în care intrase de când îşi începuse munca.

Rezervă o masă retrasă într-un colţ, cu o banchetă

ponosită, cât mai departe posibil de bar. Apoi ordonă cele mai bune feluri de mâncare pe care le oferea meniul şi cel mai bun vin de pe listă.

— E perfect, spuse Eve. Era pentru prima oară când intra noaptea într-o cafenea, prima oară când stătea la masă cu un bărbat şi prima oară când bea vin într-un loc public. Se uită în jur, văzu că nu există niciun client din anturajul părinţilor ei şi se relaxă cu un oftat de uşurare.

— Bea-ţi vinul, îi spuse el.

— Dă-mi voie să beau din paharul tău, răspunse ea cu o voce şoptită.

El îşi ţinu răsuflarea, simţind cum îl cuprinde un val de dorinţă. Oare îşi dă seama Eve ce înseamnă aceste cuvinte pentru un bărbat? Bineînţeles că nu, se gândi el. Nu înţelegea că impulsurile ei nepremeditate ar putea fi incendiare, altfel ar fi fost cu mult mai precaută.

Îi oferi paharul său şi o privi cum bea vinul cu plăcerea cu care ar fi băut unul de mare clasă. Bău aproape tot vinul din pahar fără să se oprească, simţind nevoia să-şi întărească curajul cu care venise aici. Îl ştia pe Alain cel din culise, omul care-i vorbise despre Paris; ştia cum devenise starul „Rivierei” fără a avea prea multe cunoştinţe muzicale şi fără aprobarea familiei sale, care aparţinea clasei muncitoare. Îl privise pe Alain din culise cu o intensitate ce o făcea să uite de sine, pe acel Alain Marais care cânta balade de dragoste cu o voce captivantă. Dar brusc îşi dădu seama că acum stă în faţa unui alt Alain; un bărbat spilcuit,

sofisticat, care purta o pălărie de pai, un costum de vară şic şi o cămaşă moale. Era un bărbat izbitor de frumos şi cu evidentă alură de parizian, astfel încât femeile de pe stradă întorceau capul după el fără să-l cunoască, după cum constatase Eve când plecaseră de la teatru. Era tipul de bărbat pe care nu l-ar fi întâlnit niciodată în viaţa obişnuită din Dijon. El era străin aici şi ieşit din comun. În mediul acesta părea la fel de exotic ca un călător într-o ţară mult mai primitivă decât oraşul ei. Se întreba ce văzuse la ea de-l făcuse s-o accepte în fiecare seară, lăsându-i vorbă lui Jules să nu îngăduie pe nimeni în cabina lui. Dintr-odată găsi nepotrivită tovărăşia acestui bărbat de mâna a doua cu care stătea la masă, a acestui străin din altă lume. Despre ce ar putea ea să vorbească cu el? Jumătăţile de oră din cabina lui treceau aşa de repede, pentru că ei ştiau că la ora unsprezece fără un sfert fix Jules apărea să-l anunţe pe Alain că urmează ultimul său număr şi ei erau nevoiţi să-şi spună la revedere. Dar în seara asta nu exista perspectiva unui asemenea sfârşit.

— Pot să mai iau o gură de vin? întrebă ea şi bău cu lăcomie.

— Domnişoara Gabrielle are cel puţin o pivniţă bună? întrebă Alain. Până unde avea să meargă oare cu invenţia ei? Pentru o fiinţă neumblată în lume, Eve ştia prea bine să deguste vinul.

— O, da, foarte bună. Este singurul ei lucru de preţ. Nu, de fapt nu am dreptate. Are şi mâncare foarte bună. De

când lucrez la ea, n-am fost niciodată flămândă.

— Totuşi, toate astea nu sunt suficiente pentru tinereţea ta. Nu vrei ceva mai bun, Eve? Doar nu ai de gând să-ţi petreci restul vieţii vânzând pantofi, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, răspunse ea, exagerat de indignată. Dar imediat îşi dădu seama de greşeală. Cum putea ea să-şi dorească ceva mult mai bun şi să nutrească ţeluri care depăşeau condiţia ei? Dar vezi, continuă ea grăbită, este cel mai modern magazin de încălţăminte din oraş. Avem cea mai bună clientelă, cei mai drăguţi cumpărători.

— Nu intenţionezi să te măriţi? Sau aranjează domnişoara Gabrielle o partidă pentru tine? Minciunile ei îl distrau aşa de mult încât continuă să o întrebe mult mai multe decât ar fi fost înţelept.

— O, nu! Eve nu mai putea să respire de indignare. Totul în viaţa ei fusese organizat în aşa fel încât ea să înţeleagă că este o fiinţă deosebită şi foarte bine crescută pentru a încheia o alianţă strălucită. Niciodată nu intenţionase, sub nicio formă, să accepte planurile şi dorinţele părinţilor ei fără a-şi da şi ea consimţământul. Oricum, numai ideea că ar putea dispune de viaţa ei după bunul său plac era exclusă.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb despre asta, spuse Alain repede, când o văzu ofensată. Pe de altă parte, aş vrea să ştiu.

— De ce? Ce importanţă are? se zbârli ea.

— Din curiozitate, răspunse el degajat, întotdeauna

vorbim numai despre mine. Eu nu ştiu nimic despre tine. Nimic important. Prietenia noastră pare să funcţioneze dintr-o singură parte.

Brusc, Eve îşi dădu seama că hainele deosebite şi moderne nu-l schimbaseră pe acel Alain pe care-l cunoscuse în cabină. Îl privi pe furiş.

— Deci aşa numeşti tu faptul că o fată traversează în fugă aproape tot oraşul ca să te asculte cântând în fiecare seară, apoi aleargă înapoi spre casă prin întuneric – prietenie?

— Cum altfel aş putea numi întâlnirile noastre din fiecare noapte, când tu stai pe un scaun de lemn, arătând de parcă ai fi pe punctul să fugi ţipând dacă îndrăznesc să-mi mut scaunul mai aproape de tine şi să te ating chiar cu un singur deget?

— Nu ştiu, spuse Eve încet. Îşi puse mâna uşor peste a lui şi-l mângâie cu delicateţe. Chiar că nu ştiu. Dar tu ai mult mai multă experienţă decât mine şi dacă tu zici că este o prietenie între noi, atunci aşa trebuie să fie.

— Nu face asta! ţipă el, retrăgându-şi mâna.

— Să nu fac ce? şopti ea.

— O. Doamne, eşti mai rea decât orice afurisită de femeie pe care am întâlnit-o până acum. Îi apucă mâna. Uite aici, îmi simţi inima, simţi cum bate? Crezi că bate aşa tot timpul? Chiar crezi că mă poţi atinge de câte ori ai chef fără să mă laşi măcar să te sărut?

— Te-aş fi lăsat să mă săruţi... dar n-ai încercat niciodată,

spuse Eve încet.

— Bineînţeles că n-am încercat niciodată. Nu încerc să sărut o fată care stă cu braţele încrucişate, cu mâinile băgate la subţioară, cu picioarele încrucişate strâns până la glezne, încât nici cu forţa n-ar putea să ţi le despartă cineva cu genunchii apăsaţi unul de altul de parcă ar urma să fie atacată.

O lacrimă se rostogoli de-a lungul obrazului ei, dar Eve nu îndrăzni să se mişte pentru a o şterge. Dar vai, se gândi ea, inima lui, cum mai bătea inima lui! Nu poate să fie chiar atât de supărat pe ea încât să n-o ierte. Se simţi de parcă inima stătea să-i pocnească. Cu o mişcare spontană şi uşoară, alunecă lângă el, îşi întoarse trupul spre el astfel încât să poată pună câte o mână pe umerii lui. Se aplecă înainte şi-şi presă rapid buzele de ale lui. Se retrase brusc la vederea unui chelner ce trecu prin dreptul mesei. Felul plin de tact în care-şi retrăsese el capul o făcuse să-şi dea seama, plină de spaimă, nu numai că se aflau într-un loc public, dar şi că ceilalţi clienţi ai restaurantului, mai puţin discreţi, îi priveau cu interes.

— Eve, hai să mergem, spuse Alain punând banii pe masă, lângă farfuriile cu mâncare neatinse.

O luă de braţ, iar ea îl urmă în tăcere, lăsându-se condusă afară din cafenea, pe străzile aglomerate unde cetăţenii oraşului respirau aerul de noapte. Ea nu văzu pe nimeni, pentru că se afla sub vraja primului sărut. Tot trecutul ei dispăru în depărtare, aruncată acum în

periculoasa mare a dorinţelor fizice, o zonă pe care se chinuise atât de mult s-o evite încă din prima seară când îl cunoscuse pe Alain.

Cele două pahare de vin roşu, tare, pe nemâncate, făceau ca Eve să-şi simtă capul învârtindu-se ca niciodată până acum. Vedea străzile ca prin vis, ca pe un scenariu, iar oamenii înghesuiţi din jurul ei păreau fantome.

— Vreau să te sărut din nou, se auzi Eve spunând. Vreau... vreau...

— Este imposibil, ridicol, spuse el pe un ton scăzut. Nu există niciun loc unde să ne putem duce, unde să fim singuri. Vino la mine. Nu e departe. Am două camere, e o locuinţă foarte respectabilă.

Ea consimţi fără niciun cuvânt. Pentru o clipă, gândul la ce-ar spune mama ei, mătuşa sau Louise dacă ar şti, i se furişă în minte. Se afla pe un teritoriu necunoscut, gândi Eve ca prin vis. Dar apoi uită de toate în timp ce se grăbea împreună cu Alain spre locuinţa lui.

A doua cameră pe care Alain, în calitate de actor principal, o deţinea pe perioada în care trupa venea în oraş, era plină cu mobilă neagră în stil Victorian, îmbrăcată în pluş. Se mai afla acolo o canapea mare, foarte elegantă, pe care se aşeză Eve. Arăta de parcă ar fi venit în vizită şi se simţea pierdută în spaţiu. Era cuprinsă de teamă şi încântare în acelaşi timp, şi plină de curiozitate şi nelinişte.

Alain îşi aruncă pălăria într-un colţ şi-şi scoase haina, uitându-se la ea cu un amestec de excitare erotică şi

amuzament, pentru că Eve încă mai purta mănuşile pe care şi le pusese în mod automat când părăsiseră cafeneaua. Totuşi, când se aşeză lângă ea şi o privi în ochi, dincolo de teama evidentă, văzu nesăbuinţa care o împinsese atât de departe. Repede îi luă pălăria, îi desfăcu părul şi-l lăsă să cadă pe umeri. Cu mişcări rapide, îi scoase mănuşile şi-i desfăcu nasturii de la gulerul bluzei. Ea nu spuse nimic nici măcar când el se aplecă şi-i scoase pantofii Louisei cu tocuri înalte şi vârfurile ascuţite. Nu spuse nimic nici când el îi cuprinse cu braţele trupul nemişcat şi-o trase în jos, astfel încât să stea rezemată de canapea. Dacă n-ar fi fost ritmul accelerat al respiraţiei ei, şi-ar fi putut imagina că nu-i dă nicio atenţie. Până când începu s-o sărute. Inocenţa pasionată cu care-i primi sărutul fu ca o palmă pe obraz. Ea ţinea buzele închise, cu toate că le presa de ale lui cu multă ardoare şi dorinţă. Nu era nicio îndoială că voia să fie sărutată mai mult decât orice pe lume, dar nu ştia s-o facă decât ca un copil. Braţele Evei erau atât de strânse în jurul gâtului său încât nu putea să se mişte pentru a o săruta în alte locuri de pe faţă. Ţinea pleoapele strâns închise. Amândoi şedeau pe canapeaua pluşată într-o poziţie care, la cea mai mică mişcare, i-ar fi adus pe podea.

— Aşteaptă, murmură Alain. Şi în momentul în care încetă să-l mai sărute, fără să vrea dar ascultătoare, el îi descleştă uşor braţele şi se retrase.

— Uită-te la mine, Eve.

Ea îl privea iscoditor, dornică să se întoarcă la buzele lui,

să închidă ochii şi să se concentreze asupra gurii lui, atât de diferită de orice atinsese vreodată până acum. Avea o gură cu un contur ferm şi buze senzuale, nişte buze moi şi totuşi puternice în acelaşi timp.

— Vreau să-ţi arăt cum se sărută, murmură el şi cu un deget de la mâna dreaptă îi mângâie conturul buzelor, cu infinită grijă, de parcă degetul său fierbinte ar fi trebuit să facă un desen perfect. Apoi îşi mişcă degetul dintr-o parte în alta pe buzele ei, fără a încerca să le despartă, doar mângâindu-le. Apăsă degetul când pe buza de sus, când pe cea de jos, până când treptat, buzele ei n-au mai fost atât de tensionate.

— Acum stai liniştită, spuse el aplecându-se asupra ei. Cu vârful limbii refăcu traseul parcurs de degetul său, umezindu-i buzele o dată, de două ori, de trei ori, până când ea nu mai putu să respire. Dar nu putea să-şi mişte capul, pentru că el o ţinea în braţe. Apoi, tot cu vârful limbii îndreptat spre linia despărţitoare a buzelor ei, i le umezi languros numai pe partea exterioară până când ea le desfăcu şi el simţi umezeala interioară a gurii ei. Acum simţi gura ei relaxată şi începu s-o sărute în felul lui experimentat, fiecare sărutare având un scop şi reprezentând o cucerire. Numai când o simţi cum freamătă de dorinţă în braţele lui, el îşi folosi din nou limba într-un fel atât de gingaş şi, tainic, încât ea se simţi pierdută şi scoase un ţipăt de încântare.

— Lasă-mă să-ţi simt limba, ordonă el. Vreau s-o simt în

gura mea.

— O, nu pot. Nu pot să fac asta.

— Ba da, poţi. Doar o dată. Uite, o să-ţi arăt eu, insistă el, şi-i pătrunse în gură şi mai adânc cu limba, dar atent şi încet. Îşi plimbă limba prin gura ei până când îi simţi vârful timid al limbii, ceea ce însemna că prinsese curaj. Nu-i dădu de înţeles că i-a sesizat mişcarea până nu simţi din nou atingerea limbii, dar de data asta mult mai puternică şi îndrăzneaţă. Şi totuşi nu făcu nimic nici atunci. A treia oară când Eve îndrăzni să-şi lase limba pradă gurii lui, el i-o cuprinse între buze şi i-o supse de parcă ar fi fost sfârcul sânului ei. Alain era plin de nerăbdare şi totuşi se abţinea cu severitate. Mai întâi să am grijă numai de buzele şi limba ei, se gândi în sinea lui. Era ameţit de simţirile sălbatice ce-l străbăteau. Cu o oră în urmă, Eve nu ştiuse cum să sărute. Acum ştia, după mişcările bazinului ei că putea să meargă şi mai departe în noaptea asta. Treptat, se forţă să se depărteze de ea. Eve era cuprinsă de o pasiune puternică, însă nu realiza că ceea ce simte se numeşte aşa; era înnebunită de dorinţe fizice despre care nu ştia nimic şi simţea o nevoie imensă de împlinire pe care nu era capabilă s-o definească.

— Nu, Alain, nu, te rog, nu te opri… se rugă ea.

— Aşteaptă aici. Lipsesc numai un minut. Dispăru în dormitorul său. Întotdeauna există o cale de a te opri de la o satisfacere sexuală prea rapidă, se gândea el în timp ce-şi deschidea nasturii de la pantaloni pentru a-şi elibera sexul

în erecţie. Stătea în faţa lavoarului din colţ şi-şi masa cu gesturi rapide sexul, în timp ce se gândea la trupul nedescoperit al Evei. În câteva secunde termină şi se pregăti pentru a gusta plăcerea pe care şi-o refuzase de prea multe nopţi. Tremurând, îşi turnă puţină apă din cană, se spălă, se şterse şi se încheie la pantaloni. Apoi se întoarse în cameră, unde Eve rămăsese întinsă pe canapea.

O luă în braţe cu gingăşie şi reîncepu s-o sărute uşor. Acum putea să nu se grăbească. Era încântat de stăpânirea sa. A doua oară era întotdeauna mai bine şi dura mai mult, chiar şi cu o femeie experimentată. Aventurile sale îi asigurară o reputaţie de amant fără egal. Alain desfăcea cu multă iscusinţă năsturaşii bluzei. În curând termină cu nasturii şi imediat desfăcu şi cureaua ce-i cuprindea strâns mijlocul. Zăcea nemişcată pe măsură ce el o dezbrăca, acoperind-o cu sărutări. Lipsa de experienţă şi vinul pe care-l băuse o puneau în imposibilitatea de a-l opri sau de a-l ajuta. Nu avea nicio idee despre ce-i va face el, dar se gândi că indiferent ce ar urma, ăsta era destinul ei şi trebuia să se supună. Eve era prea modestă ca să se privească, dar acum îşi simţea sânii eliberaţi din corsetul dantelat. Rămăsese doar cu bluza pe care el încă nu l-o scosese. Materialul subţire îi atinse în treacăt sfârcurile care se ridicară fără ca ea să-şi dea seama. Închise ochii când auzi fusta alunecând pe podea. Se supuse orbeşte în timp ce

Alain o dezbrăca. Se mişca încet, admirând fiecare parte

minunată a trupului ei tânăr, simţindu-se din ce în ce mai excitat. Dar acum simţea o voluptate pe care putea s-o prelungească un timp nedefinit. Era atent să nu uite să-i sărute buzele în timp ce o pregătea treptat pentru îndepărtarea tuturor veşmintelor. Graba ar fi putut să-i strice plăcerea. Alain era sigur că Eve nu-şi dădea seama de puterea pe care o exercitau sărutările asupra ei. Dar simţea că ea uitase acum anii în care goliciunea constituise un subiect tabu. O lăsă în continuare cu bluza pe ea, pentru că se simţea mai liniştită aşa. Chiar şi aşa însă, el putea să-i vadă pieptul surprinzător de plin, cu sfârcurile mici, roşii, provocatoare apărând dintre marginile largi ale bluzei. Are un corp perfect, se gândi el pe când îi cerceta cu ochii curbura dulce a bazinului şi părul blond ce-i acoperea spaţiul dintre coapse. Era un păr moale şi ondulat şi totuşi nu destul de gros pentru a fi pe gustul său, deoarece prefera femeile cu sexul bine acoperit de păr.

— Ce frumoasă eşti, ce frumoasă, murmură Alain.

— Alain, şopti Eve.

— Nu spune nimic. Nu-ţi voi face niciun rău, îţi promit. Lasă-mă să-ţi arăt... înţeleg că nu ştii nimic... înţeleg... lasă-mă doar să te iubesc!

Alain se uita în jos la coapsele ei. Fără să-şi dea seama, îşi mişca coapsele de colo-colo pe pluşul canapelei, frecându-le una de alta. Nu, nu trebuie s-o lase să se mai mişte aşa, altfel din nou va fi privat de plăcerea mult aşteptată.

— Nu te mai mişca, draga mea, murmură el şi puse o mână pe coapsa ei, astfel încât ea să înţeleagă la ce se referă. Eve rămase fără vlagă şi el îi văzu roşeaţa din obraji. Ai fost făcută pentru dragoste, îi spuse la ureche. Cum de-ai trăit atât de mult fără ea? Nu, nu spune nimic... lasă-mă să-ţi arăt. Întinse mâna şi începu s-o mişte peste sânii ei umflaţi, având grijă să nu stăruie prea mult asupra sfârcurilor tari, îi apucă apoi uşor între degete, bucurându-se de puterea sa de stăpânire. Îşi umezi degetele în gură şi începu să-i mângâie circular sfârcurile roz cu o înnebunitoare delicateţe, repetând mişcarea de mai multe ori până când fu din nou nevoit să-i oprească mişcarea coapsei cu mâna.

— Vrei să-ţi sărut pieptul? îi şopti la ureche. N-am s-o fac dacă tu nu vrei.

Când îşi dădu consimţământul, uimită şi neajutorată, primi cu uşurare capul lui aplecat asupra trupului ei virgin. Gura ei era dulce, iar sfârcurile ei ar fi fost şi mai dulci dacă ar mai fi avut timp de stat în Dijon, amânând următorul pas al dragostei pentru o altă zi. Ar fi ales altă zi, pentru a atinge amândoi înălţimea de nebănuit în ale dragostei. Dar acum, odată ce-i atinsese sfârcurile cu gura, ştia că nu se mai putea abţine în continuare. Cu o mână, Alain îi susţinea sânul drept astfel încât sfârcul era captiv între buzele sale şi expus atacului devastator al limbii lui jucăuşe. Cu cealaltă mână se juca uşor de-a lungul trupului ei de parcă degetele mâinii n-ar fi avut niciun scop în căutarea lor. Apoi

coborî mâna pe abdomenul ei, mângâind-o din talie până la începutul zonei cu păr blond dintre picioare. Ştia că va fi aşa de fascinată de mişcarea limbii lui, încât nici nu-şi va da seama ce face el cu cealaltă mână. Pentru că această mişcare în zona pubiană trebuia făcută în mod gradat. Trebuia să se obişnuiască cu ea, să o dorească sau altfel ar fi putut da înapoi din cauza timidităţii şi toată plăcerea lui s-ar fi spulberat chiar şi acum. Îi sugea sfârcul, mulţumit de cât de tare şi mare devenise. În acest timp, cu cealaltă mână mângâia pielea de deasupra şi de dedesubtul triunghiului blond, având grijă să nu se încurce în păr.

La început Eve îşi contractase muşchii abdominali şi ai coapselor la atingerea uşoară a lui Alain, încercând un protest slab. Dar acum era prea absorbită de senzaţia stranie şi minunată pe care o simţea la atingerea locului dintre picioare, ca să mai facă ceva care l-ar fi determinat pe Alain să-şi retragă mâna. Nu ştia de ce o mângâia Alain acolo, dar de fiecare dată când o atingea simţea nevoia să-şi desfacă coapsele într-o invitaţie inconştientă.

Alain îşi îndreptă acum atenţia spre sânul stâng. Şi noua senzaţie acută pe care o simţi o făcu să nu bage de seamă nici pe mai departe mişcarea mâinii sale ce continua să o mângâie cu o infinită delicateţe în zona pubiană. Nici nu-şi mai dădea seama dacă făcuse aşa şi înainte. Cu îndemânare, el aşteptă câteva minute înainte de a o atinge din nou acolo. Dar când o atinse, la fel de uşor, mişcarea sa era precisă. Introduse degetul mijlociu direct în mijlocul

lăcaşului acela de voluptate. Mişcarea dură câteva secunde. Apoi îşi retrase degetul, sigur că-şi îndeplinise scopul, aşteptând cu îndoială până când simţi triunghiul de păr buclat înghiontindu-l întrebător. Din nou o atinse cu degetul, descoperind că zona este udă, şi de data asta ţinu degetul mai mult, mângâind-o. Îşi săltă capul de pe pieptul ei. Îi văzu ochii închişi, buzele larg deschise şi pentru un moment crezu că a leşinat.

— Nu voi merge mai departe, draga mea, dacă tu nu vrei, şopti el.

Ea nu făcu nicio mişcare, ceea ce însemna, dacă ar fi fost în stare să vorbească, că era de acord.

O atinse din nou în partea de jos şi găsi exact punctul cel mai fierbinte care jinduia după atingerea lui. O mângâia uşor, necăjind-o, dar acum păstra contactul dintre carnea ei şi degetele sale. Se uita lacom la faţa ei, în timp ce degetele se mişcau din ce în ce mai repede; o privea muşcându-şi buzele de plăcere, gâfâind, îi urmărea respiraţia din ce în ce mai agitată şi trăsăturile feţei ei contorsionate de încordarea necunoscută până acum. O mângâia cu toate cele cinci degete căci voia să-i simtă fiecare tremur, fiecare tresărire, fiecare contracţie sălbatică a primului său orgasm de virgină. Când în sfârşit atinse acel moment despre care nici nu ştia că există, ea ţipă sălbatic, strigându-l pe nume. Atunci el împinse degetul şi mai adânc, astfel încât, Mai târziu, ea să-şi aducă aminte cine o posedase prima oară, să rămână marcată de această

atingere pe care să nu o uite niciodată. Aceasta era ultima fază a plăcerii mult aşteptate.

— Jules, pentru Dumnezeu, trebuie să mă ajuţi, spuse Alain smucindu-l de braţ pe directorul artistic şi împingându-l în cabina sa pentru a putea discuta fără să fie auziţi. Bătrâne, am zbârcit-o!

— Ce s-a întâmplat?

Jules nu-l văzuse niciodată pe Alain venind la teatru ñeras, dezordonat îmbrăcat şi cu atât mai puţin la o oră atât de matinală.

— Christoase, de ce oi fi făcut eu pariul ăla cu tine, Jules?

— Am câştigat sau am pierdut?

— Niciuna, nici alta. Oricum, nu mai are niciun sens. Uite-ţi blestemaţii de bani. Jules, trebuie să plec din

Dijon cu primul tren spre Paris.

— Uşurel, Alain! Azi ai şi o reprezentaţie la matineu şi una diseară şi trupa nu pleacă din Dijon până luni dimineaţă. Ştii foarte bine. Patru zile nu ai cum să pleci de aici.

— Ştiu, dar toate astea nu schimbă nimic. Trebuie să dispar până diseară, Jules, fără să las vreo urmă. Trebuie să mă acoperi în faţa conducerii şi a Evei.

— Vino-ţi în fire! Cu fata poate, dar cu conducerea, ce pot să-ţi spun – nu vorbi prostii, tu eşti vedeta – nu vreau să-mi pierd slujba. Ce s-a întâmplat? Ai forţat-o, aşa-i?

— Nu, nici măcar nu m-am culcat cu ea. O pregătisem pentru asta, nu te mint, totul mergea ca pe roate, când a

izbucnit în lacrimi de fericire şi mi-a spus că mă iubeşte, că sunt minunat, lucrul sublim pe care l-a visat toată viaţa. Apoi mi-a spus cine este cu adevărat. Tatăl ei este cel mai faimos doctor din oraş. Mă vor distruge, Jules. Sunt oameni puternici, vor urla la conducere că am violat-o. Cine ştie cât de departe se va ajunge? Viol. Vor fi convinşi că asta a fost. Chiar şi tu ai gândit aşa acum câteva minute. Nu vor crede că ea o dorea. Oh, Iisuse! pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă.

Directorul artistic se aşează greoi, privindu-i expresia sălbatică.

— Tu şi virginele tale! La ce te aşteptai?

— Am fost nebun, Jules, ce altceva mai pot spune? Am expediat-o acasă cât am putut de repede de îndată ce am înţeles în ce bucluc am intrat. Jules, o să se sfârşească prost dacă nu plec de aici.

— Măcar ai ceva plauzibil să le spun? întrebă Jules după o scurtă reflecţie.

— N-am dormit toată noaptea căutând ceva. Spune-le că mi-a decedat subit mama, că am primit o telegramă aici, la teatru, pe care ai citit-o cu propriii tăi ochi şi că a trebuit să plec imediat acasă pentru funeralii. Conducerea nu se poate opune. Înmormântarea mamei este ceva sacru. Spune-le că mă întorc la lucru când vă înapoiaţi la Paris. Povesteşte-i Evei numai despre moartea mamei. Nu ştie unde locuiesc la Paris. Când o să te întrebe cum poate da de mine, spune-i că nu ai nicio idee, că în profesia asta

oamenii se tot mută dintr-un loc în altul. Spune-i că n-am avut timp decât să-i las un mesaj cum că nu o voi uita niciodată... da, asta trebuie să-i spui, că-mi voi aminti de ea tot restul zilelor mele. Şi crede-mă că aşa e!

— Şi dacă te caută la teatrul din Paris?

— Nu, nu se poate întâmpla una ca asta. Ea mi-a spus cât e de bine păzită întotdeauna în timpul zilei. Nu are niciun pic de libertate – are o însoţitoare – înţelegi tu, o însoţitoare! Oriunde s-ar duce. Ştiam că minte când spunea că e vânzătoare, dar nici nu-mi trecea prin cap...

— Alain, trebuie să stai în cele din urmă la matineu. Voi spune conducerii că telegrama a sosit chiar în timpul matineului şi că ţi-am dat-o imediat după ce ai terminat.

— Spune-le ce vrei tu, Jules. Eşti un adevărat prieten. Ce m-aş face fără tine?

— Du-te şi roagă-te să ai parte de un miracol.

Toată ziua a stat în budoarul mamei sale, la pian. Senzaţii erotice puternice o inundau val după val, producându-i o stare aproape insuportabilă. Se simţea sfârşită numai gândindu-se la nevisatul extaz pe care i-l oferise Alain. Nu-l înţelegea încă, dar era singurul lucru care conta în viaţa ei. Alain, Alain, Alain... până să-l vadă din nou, îi venea să sfâşie totul cu dinţii, să alerge, să alerge până la epuizare, incapabilă să se mişte, să-şi muşte buzele până la sânge... mai era aşa de mult până la căderea serii! O evita pe Louise, ştiind că lucrul extraordinar care i se întâmplase se putea citi cu siguranţă pe faţa ei. Exersă la

pian ore în şir, alegând unul după altul cântece populare pe care le învăţase de pe stradă. Nu cânta însă niciunul, ştiind că ar fi izbucnit într-un plâns nervos. Nu cânta nici vreunul din cântecele lui Alain, pentru că setea de el era atât de acută încât se temea că orice ar fi putut s-o impulsioneze avea s-o ducă dincolo de orice limită, să o facă să urle aproape animalic.

Noaptea a venit în cele din urmă, la capătul unei seri de vară fără sfârşit. Louise, ciudat de agitată, se pusese la taclale cu bucătarul şi se retrăsese în camera ei mai târziu decât de obicei. Era aproape zece şi jumătate când Eve reuşise să închidă poarta din strada Buffon în urma ei şi să alerge la Alcázar.

Nici măcar nu s-a ostenit să bată la uşa cabinei lui Alain, deschizând-o grăbită, sălbatic, în acelaşi fel în care alergase de acasă până aici. Micuţa încăpere era goală, iar hainele lui nu se vedeau nicăieri. „E ceva în neregulă aici”, gândi ea şi ieşi pe coridorul îngust. Pe fiecare parte vedea familiarele cabine de schimb pe lângă care trecuse noapte de noapte, cu aceleaşi persoane pe care ajunsese să le cunoască.

— Jules! ţipă Eve în timp ce directorul artistic se apropia de ea. Unde e Alain? De ce nu e la el în cabină?

— A plecat. Mama lui a murit subit. A venit o telegramă în după-amiaza asta. A trebuit să plece la Paris pentru înmormântare – nu va cânta în noaptea asta. Mi-a lăsat un mesaj pentru tine.

— Spune-mi.

— A spus că nu te va uita niciodată, că-şi va aminti de tine toată viaţa.

— Asta e tot? Nimic altceva în plus?

— Asta-i tot.

Jules simţi, că îi pare rău pentru ea. Nu era prima femeie care confunda cântecele cu cel care le cânta, dar era cu siguranţă cea mai tânără şi cea mai frumoasă.

— Unde locuieşte el, Jules? Dă-mi adresa lui, te rog, trebuie să-mi spui unde-l pot găsi!

— Personal, nu ştiu... nu mi-a spus niciodată, habar n-am.

Eve se întoarse şi alergă afară din teatru, mişcându-se fără a-şi da seama ce face. Curând se dezmetici pe strada Gării care ducea la gara din Dijon. În câteva minute era în imensa rotondă metalică, căutând disperată tabelul care anunţa plecările şi sosirile tuturor trenurilor care treceau prin oraş. Ştia că de după-amiază până noaptea, numai un singur tren ce trecea spre Paris oprea la Dijon.

— Trenul spre Paris? întrebă cu o voce rugătoare un hamal care trecea pe lângă ea.

— Peronul numărul patru, dar grăbiţi-vă, trebuie să plece! ţipă el.

Eve alergă spre intrarea peronului lung, unde trenul aştepta încă şi sări pe treapta de sus a scării ultimului vagon. Odată ajunsă în siguranţă, se opri ca să-şi recapete respiraţia. Ascultă şuieratul trenului până ce acesta porni cu o smucitură. Abia când treceau prin mahalaua oraşului

din Tranchée des Pernères, pufăiturile locomotivei se uniformizară, iar ea prinse destulă putere ca să înceapă căutarea de-a lungul trenului. Îl găsi pe Alain în ultimul vagon de clasa a doua, stând pe coridor cu mâinile în buzunare şi cu capul plecat, privind posomorât la şinele de oţel ale terasamentului. Îl recunoscu de la distanţă şi se îndreptă spre el poticnindu-se când de o parte, când de alta a coridorului, din cauza zgâlţâiturilor trenului, încât nu putea să-l strige. Se repezi la el împiedicându-se şi agăţându-se de el să nu cadă. El tresări violent.

— Eşti nebună! Se smuci din braţele ei.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că te-am găsit!

— Cobori din tren la prima staţie!

— N-am de gând să te părăsesc vreodată.

— Trebuie! Familia ta...

— Ce au ei de-a face cu asta? Nimeni nu mă poate despărţi de tine.

— Nu eşti în stare să înţelegi nimic, spuse el brutal. Eu nu sunt un bărbat de casă. N-am de gând să mă căsătoresc vreodată.

— Am spus eu ceva despre căsătorie? Măcar un singur cuvânt?

— Nu, dar te-ai gândit la asta. Îţi închipui că nu cunosc femeile?

— Detest căsătoria, detest orice ar avea legătură cu căsătoria, spuse hotărâtă, şi privirea aprinsă, mândria, felul hotărât în care îşi ridicase capul, expresia ei nestăpânită,

neînfrântă îl făcură să-şi dea seama că e convinsă de ceea ce spune.

— Ştie cineva că ai plecat după mine? renunţă el la atitudinea prudentă, brusc tentat la amintirea chinuitoare a trupului ei.

— Nimeni. Nimeni din cei care mă cunosc nu ştiu că exişti.

— În cazul ăsta e alegerea ta, spuse el grăbit şi o trase aproape de el. Nu putea renunţa la ea acum, când se gândea la lucrul neterminat, început în cămăruţa lui, care-i înfierbânta sângele.

CAPITOLUL 3

Prima scrisoare a lui Eve sosi la două zile după ce plecase. Deşi era adresată părinţilor, Louise, înnebunită, o deschise imediat. Spunea numai că e în siguranţă, incredibil de fericită şi că din propria ei dorinţă trăia cu un bărbat care o iubea. Prea îngrozită să pomenească măcar şi altcuiva din casă catastrofa, Louise alergă la poştă să telegrafieze soţilor Coudert la Deauville, spunându-le numai cât era necesar ca să-i aducă imediat înapoi.

— Louise, creatură ticăloasă! ţipă doamna Coudert imediat ce ajunseră. Spune-mi ce ştii, altfel înfunzi puşcăria!

— Chantal, calmează-te, o întrerupse nerăbdător doctorul Coudert. Scrisoarea asta dovedeşte în trei moduri diferite că Louise nu ştie nimic, că a fost minţită, că nu e vina ei.

Încă nu-şi dădea seama soţia lui că nu conta ce ştie sau ce nu ştie Louise, că ei aveau nevoie de ajutorul ei pentru a ţine afacerea în secret până când Eve se va întoarce acasă?

— Acum, Louise, gândeşte-te cu atenţie, continuă Coudert. Cu care bărbat crezi că a fugit domnişoara Eve. Nu vei fi pedepsită dacă ne spui, îţi promit, dar trebuie s-o găsim înainte să i se întâmple ceva rău. Te rog, Louise, spune-ne cum l-a întâlnit pe acest bărbat? Când-ai văzut-o vorbind cu el? Cum arată. Spune-ne tot ce-ţi aminteşti

despre el.

— N-a existat niciun bărbat străin care să-i vorbească domnişoarei Eve. Jur pe Sfânta Fecioară. N-a stat niciodată în viaţa ei singură cu un bărbat decât la spovedanie, dar şi atunci eram aproape, aşa cum făcea şi domnişoara Hélène înaintea mea. Niciodată nu mi-a vorbit despre un bărbat, nici măcar nu mi-a pus întrebări despre ce se întâmplă după ce o fată se mărită – cu excepţia faptului că mi-a spus că ea nu ar vrea să se mărite vreodată. Louise izbucni în lacrimi amintindu-şi cum se plimbau împreună în grădină, cu numai câteva luni în urmă, în acel început de primăvară rece.

— Nu ştiu nimic, vă jur.

— Nimic, izbucni Chantal Coudert. Priveşte scrisoarea asta! *A fugit cu un bărbat*! Este ori una ori alta. Nu pot fi amândouă!

— Te rog, Chantal, încearcă să te calmezi. Doctorul Coudert o apucă ferm de mână. Dacă suntem norocoşi într-o zi-două, Eve va fi înapoi. Aceasta este nebunia adolescenţei cu care se confruntă toate fetele de vârsta ei. Până când nu se va întoarce, nu vom înţelege ce s-a întâmplat. Dar între timp, până se va întoarce acasă, este esenţial ca nimeni să nu ştie că ea nu este aici, cu excepţia noastră. Louise, poţi să mă asculţi cu atenţie?

— Da, domnule.

— Louise, trebuie să-i spui bucătăresei că domnişoara Eve este bolnavă, că eu cred că o să facă oreion. Am lăsat

ordine stricte ca niciunul dintre ceilalţi servitori să nu intre la ea în cameră. Spune-le că e în carantină. Tu personal îi vei servi masa. Îi aduci numai supă, pâine şi miere. Ea nu va avea poftă de mâncare deloc. O vei vizita de patru-cinci ori pe zi. Dacă vreunul dintre ceilalţi servitori descoperă adevărul, voi dispune să fi concediată imediat, fără nicio altă explicaţie, şi poţi fi convinsă că niciodată nu vei mai găsi vreo altă slujbă în Dijon. Înţelegi?

— Da, domnule.

— Chantal, dacă din orice motiv, Eve nu se va întoarce acasă până când Marie-France se întoarce la Paris de la Deauville, o vom ruga să vină aici imediat. Avem nevoie de sfatul ei. Şi până atunci, dacă aşa vor sta lucrurile, vom avea nevoie de ajutorul ei.

— Ce vrei să spui, Didier? Ce tot vorbeşti – ajutorul ei?

— Tu crezi că un doctor nu ştie ce se petrece în lumea asta, draga mea? N-ar fi prima fată care-şi petrece câteva luni afară din Dijon şi s-ar întoarce mai înţeleaptă.

— Dumnezeule, cum poţi vorbi atât de nepăsător despre fiica ta? Cum poţi vorbi de „luni” Didier?

— Încerc să fiu cu capul pe umeri şi te sfătuiesc să faci şi tu la fel. Dacă suntem prevăzători, putem evita un scandal, şi ăsta e lucrul cel mai important pe lângă acela de a o aduce pe Eve înapoi. Ne va mulţumi într-o bună zi pentru toate astea, aşteaptă şi-ai să vezi. Acum, Louise, du-te în camera ta şi încearcă să încetezi cu plânsul. Spală-te pe faţă şi schimbă-ţi şorţul. Este numai oreion, ştii bine, nu

sfârşitul pământului, adăugă el, mai mult pentru sine decât pentru servitoare.

În aceeaşi zi în care baroana de Courtizot ajungea la Dijon venind de la Paris, sosi o a doua scrisoare. Avea ştampilă de Paris şi nu conţinea mai nimic în plus faţă de prima scrisoare. Eve o trimisese numai pentru a-şi reasigura părinţii că e bine, ştiind precis ce s-ar întâmpla dacă ei ar afla unde este.

— Citeşte asta, Marie-France, spuse încruntat doctorul Coudert. Şi spune-mi ce crezi.

— Ai putea angaja oricând detectivi, spuse baroana după ce citi câteva rânduri, dar mă îndoiesc că i-ar da de urmă. N-ai de la ce să porneşti, niciun indiciu. Iar Parisul e aşa de mare.

— Exact ceea ce gândeam şi eu. Oricum, îi voi angaja, deşi nu-mi pot pune mari speranţe în ei.

— Atunci ce avem de făcut? întrebă disperată Chantal Coudert.

— Dacă Eve nu se întoarce până la sfârşitul săptămânii viitoare, nu pot pretinde că are în continuare oreion. Nu poate dura la infinit. Marie-France, trebuie să stai aici până va fi timpul ca Eve să se simtă bine, apoi ea ne va convinge să o lăsăm să te însoţească înapoi la Paris. Louise îi va face bagajele şi veţi pleca pe nepregătite, fără să vă luaţi la revedere de la cineva, cu excepţia lui Chantal. Chiar eu vă voi conduce la gară, să prindeţi trenul de seară.

— Şi-apoi, Didier? întrebă Marie-France.

— Apoi, până se va întoarce acasă, Eve va sta cu tine la Paris. Ce poate fi mai normal? Niciunul dintre prietenii noştri nu ne va mai supăra cu întrebările când le vom spune asta. Se va însănătoşi, după cum vor fi fericiţi să afle de la noi, apoi se va simţi destul de bine pentru a se bucura de frumuseţea Parisului, iar noi îi vom permite să continue să locuiască la tine, sub ocrotirea ta, până... Până va veni acasă, aşa cum mai devreme sau mai târziu trebuie s-o facă.

— Ce te face să fii aşa de sigur? întrebă soţia lui.

— Pentru că genul de bărbat care fuge cu o fată ca Eve trebuie să fie atât de fundamental stricat, încât îşi va da seama ea singură de lucrul ăsta. Sau poate se va plictisi de ea. Dar, ascultaţi bine ce spun, din tot ce-am învăţat eu în viaţa mea de medic, este sigur că va fi forţată să se întoarcă la locul căruia îi aparţine imediat ce viaţa ei va deveni dificilă. Pe lângă toate astea, Eve n-are nicio modalitate de a-şi asigura traiul, nicio meserie, nicio îndemânare. Este încă un copil. Se va întoarce cu reputaţia intactă atât timp cât fiecare dintre noi îşi va juca cum trebuie rolul. Pentru asta, îţi rămânem îndatoraţi ţie, Marie-France.

— Oh, dragul meu, e o nimica toată. Voi face tot ce-mi stă-n putere. Micuţa mea Eve... oh, tot timpul am crezut că eşti prea severă Chantal, dar am greşit. N-ai putut fi prea severă, după câte îmi dau seama. Mulţumesc Domnului că nu am niciun copil, asta-i tot ce pot spune.

Cuprinsă de o moleşeală plăcută, Eve se întinse sub cearşaful de in şi gemu de plăcere. Pe jumătate adormită, aruncă o privire căutându-l pe Alain deşi, după lumina soarelui care pătrundea în cameră, ghicise că se sculase iarăşi târziu şi că el plecase la repetiţie fără s-o trezească. Şi în această dimineaţă Eve avea aceeaşi impresie de nou, necunoscut. Între ritmul zilelor care începuse odată cu venirea la Paris şi liniştea de la Dijon era aceeaşi diferenţă ca între conştiinţa proaspăt dobândită a posibilităţilor trupului ei şi zilele când o partidă bună de tenis o satisfăcea îndeajuns.

Eve era cu desăvârşire înrobită de pasiunea sexuală pentru Alain. Deşi în multe privinţe era un om egoist, ştia foarte bine cum să se comporte cu o fată fără experienţă şi să-i educe apetitul. O artă pentru care foarte puţini bărbaţi găseau răgazul şi interesul să o perfecţioneze. Noapte de noapte, cu tact şi pricepere, tăindu-i respiraţia câteodată, el o conducea pe Eve pe un drum al experienţelor erotice pe care chiar majoritatea curtezanelor nu călcaseră niciodată în viaţa lor.

Era la începutul lunii octombrie, un octombrie în care moliciunea şi parfumul verii încă mai adiau pe fereastră, purtate de o boare călduţă. Zilelor însorite le urmau nopţi în care toamna abia se ghicea. Un octombrie al îndrăgostiţilor fericiţi, îmbătător, care părea că va dura până la venirea primăverii. Ultimul octombrie al unei *Belle Époque.*

Eve aproape aţipise din nou, dar de cum închise ochii îşi

aminti că promisese că azi va lua masa cu o nouă prietenă sau mai degrabă o nouă cunoştinţă care putea deveni o prietenă. Aceasta locuia vizavi de ei şi îşi spunea Vivianne de Biron, o alegere bună a numelui, considera Alain, nici prea înflorat, nici ţipător de aristocratic. Foarte puţine femei îşi foloseau propriul nume în lumea teatrului. Eve însăşi îşi alesese numele Madeleine Laforet, pentru că ştia că, mai mult ca sigur, părinţii ei continuau s-o caute.

Căscă strecurându-se din patul mare şi îşi puse halatul de prosop moale. În timp ce se spăla şi se îmbrăca, îşi dădea seama că începe să se simtă din ce în ce mai bine în noua ei postură şi că nu mai e deloc, o fetişcană, asemănătoare unui pui care abia şi-a scos capul din găoace.

Până la micul apartament al lui Alain, de la etajul cinci, situat pe o stradă laterală ce dădea în Boulevard des Capucines, în apropiere de Offenbach şi Mistinguett – se ajungea cu un lift ce nu inspira deloc încredere. Nepretenţios, dar suficient mobilat, apartamentul dispunea de un salon, un dormitor, o bucătărie, o baie şi o mică sufragerie semicirculară în care Alain îşi instalase şi pianul. Ferestrele înalte ale salonului dădeau într-un balconaş care devenise curând locul favorit al Evei. Acolo îşi savura tartina de dimineaţă, pâinea bine unsă cu unt, puţin cam veche pentru că era cumpărată seara, şi cafeaua preparată de Alain mai de dimineaţă. Uneori privea doar pierdută la norii întâmplători, roz-portocalii care treceau pe deasupra

Parisului dinspre Île-de-France, sau urmărea cum lumina amurgului târziu de culoarea caisei se schimba în violet, dar cel mai adesea se aşeza la pian, cântând numai pentru ea ore întregi. Muzica era singura legătură cu trecutul ei pe care dorea să şi-l reamintească, deşi părinţilor le scria în fiecare săptămână. Chiar dacă erau atât de furioşi încât nu-i citeau scrisorile, vederea scrisului ei, gândea ea, trebuia să le reamintească că încă mai există.

Îndatoririle casnice ale Evei erau minime. O servitoare, care lucra pentru Alain de am de zile, venea în fiecare după-amiază ca să facă patul şi curăţenie în apartament, acceptând prezenţa Evei cu o atitudine politicoasă, dar care descuraja orice tentativă de dialog. Singura preocupare a Evei era să aleagă una din splendidele cămăşi comandate de Alain la Charvet, de pe Rue de la Paix, şi să scoată unul din cele trei costume englezeşti cumpărate de la magazinul Old England din Boulevard de la Madeleine, pentru ca el să le îmbrace înainte să plece la spectacol. În fiecare zi îi dădea cămăşile scumpe la spălătorie şi costumele la călcat, pentru că Alain ţinea foarte mult la eleganţa sa sobră.

Îi explica Evei că avusese inspiraţia să se evidenţieze faţă de ceilalţi prin felul în care se îmbrăca chiar de pe vremea când era un figurant în trupa de la Moulin Rouge. Cu cinci ani în urmă se întâmplase ca el să cumpere două cântece de la atelierul compozitorilor Delormel şi Garnier, şi chiar de la prima audiţie fusese acceptat să apară într-un mic café-concért. Eve nu se sătura să-l audă povestind

detaliile ascensiunii sale profesionale. Fiecare lucru nou pe care el îl spunea era impregnat de aroma primei iubiri, la fel de greu de descris ca parfumul de gardeme. Orice lucru, nu conta cât de banal, era preţios, scăldat într-o mulţime de înţelesuri adânci. Old England şi Charvet însemnau pentru ea nu numele magazinelor actuale, ci cuvinte pline de romantism şi mister.

Eve nu cunoştea pe nimeni la Paris. Timpul lui Alain era foarte ocupat cu audiţii, spectacole şi diferite întâlniri în timpul liber, care constituiau un fel de necesară tocire-a-coatelor în cadrul profesiei lui. Eve se întâlnea cu el numai după spectacol, fiind acceptată de mulţii lui prieteni fără vreun semn de surpriză. Ea era noua fată a lui Alain, micuţa Madeleine, o femeie drăguţă, cu destul şarm, dar puţin cam tăcută şi timidă. Asta era tot ce aveau nevoie sau ce doreau ei să ştie despre ea, îşi dădea Eve seama, fără surprindere, de vreme ce era clar că nu era de-a lor, chiar dacă îi însoţea la toate petrecerile nocturne prin cafenele şi baruri zgomotoase, unde o veselie debordantă ţinea locul conversaţiei.

Cu toate că îşi petrecea aproape toată ziua singură, Eve nu se simţea niciodată abandonată. Jos se întindea lumea Marilor Bulevarde, unde locuiau toate persoanele importante din lumea music-hall-ului. Eve explora spectacolul oferit de străzile largi, aproape dansând de-a lungul trotuarelor, în ritmurile noi, sincopate, venite din America, precum maxixe, bunny-hug, turkey-trot, care

înlocuiau rapid tangoul. Nu îndrăznea să comande o cafea pe terasa vreunei cafenele, deşi şi-ar fi dorit s-o facă, pentru că Alain o avertizase că vederea unei femei care stă singură într-un loc public ar putea fi greşit înţeleasă. Nici nu se aventurase afară din cartier pentru o plimbare pe Rue de la Paix sau pe Champs-Élysées, ori pe oricare din celelalte elegante promenade, pentru că exista pericolul să fie văzută de mătuşa Marie-France... Nicio femeie cu adevărat modernă nu se plimba pe Marile Bulevarde în timpul zilei, de asta putea fi sigură.

Acum era aproape de amiază şi Eve stătea în faţa dulapului care conţinea noua ei garderobă. Încerca să se decidă dacă astăzi ar trebui să poarte cel mai bun costum al ei. Până acum îl probase doar în intimitatea dormitorului, încă nu se obişnuise cu fusta lungă, strâmtă de sus până jos, care-o împiedica la mers. Pentru a putea merge, fusta fusese parţial crăpată în faţă, lăsând să se vadă noii ei pantofi cu şireturi. Pe cât de greu suporta această constrângere o fată obişnuită cu mersul nestingherit în largile fuste edwardiene, pe atât de mare era bucuria poznaşă pe care o resimţea Eve pentru felul în care o maturiza o asemenea fustă; pentru corsaj asortase o tunică plisată, care, în schimb, se încheia la gât ca o jachetă boléro, lăsându-i gâtul dezgolit, ceea ce o făcea să se simtă foarte liberă după ce până atunci purtase numai gulere înalte. Voi purta costumul verde intens, nu contează cât de cald este afară, se decise ea, pentru că Vivianne de Biron,

care avea în jur de treizeci şi cinci de ani, după cum bănuia Eve, ţinea pasul cu noutăţile modei pariziene. Eve simţea nevoia să fie sigură că noile ei haine o prind bine, aceasta fiind prima dată de când fugise din Dijon că ieşea cu o altă persoană decât Alain. Eve era mult mai surescitată decât bănuia la început. Alain îi dădea bani pentru a apărea bine îmbrăcată în faţa prietenilor săi, nu-i cerea să facă treabă în casă, dar când pleca dimineaţa la teatru pentru repetiţia unui nou spectacol, uita de existenţa ei. Lipsa unei preocupări făcea ca gândurile ei să penduleze numai în jurul lui. În ce-l privea pe Alain Marais, el era mulţumit, ba chiar mai mult decât mulţumit cu Eve, deşi ea mai avea multe de învăţat înainte de a deveni o amantă desăvârşită, aşa cum intenţiona el să facă din ea. De-abia atunci, cum se întâmpla de obicei, s-ar fi săturat de ea.

Vivianne de Biron, pe numele ei adevărat Jeanne Sans, provenea din rândurile clasei de jos ale unei suburbii din Nantes. Datorită superbului ei trup, câştigase un rol într-un music-hall de la prima audiţie şi cu toate că nu putea nici să ţină ritmul cu orchestra, avea un mers de împărătească. Timp de douăzeci de ani purtase cu demnitate şi farmec discret costumele elaborate, pline de zorzoane ale dansatoarelor. Ştia că în lumea music-hall-ului ea şi tovarăşele sale erau precum elefantul maharajahului, maiestuos fără sens, dar indispensabil. Se mândrea cu faptul că-şi făcuse treaba la fel de bine ca oricare „altă figurantă”, ba chiar mai bine decât multe dintre ele.

Acum, onorabil retrasă de cinci ani, Vivianne de Biron alesese una dintre cele trei ambiţii posibile ale oricărei veterane din profesia ei. Deşi nu ajunsese un star (nu pentru că nu şi-ar fi dorit acest lucru) şi nici nu devenise soţia vreunui om de treabă (care cu siguranţă nu şi-ar fi luat o asemenea soţie), reuşise, totuşi, să cucerească două persoane de vârstă mijlocie, nu prea pretenţioase, dar cu o bază materială solidă, al căror sfat îi permitea să plaseze excelent donaţiile lor generoase. Venitul ei era mai mult decât suficient pentru o viaţă de lux liniştită, în centrul acelei părţi a Parisului în care îşi dorise dintotdeauna să locuiască. Lumea spectacolului, lumea Viviannei constituia de mulţi ani interesul ei major şi niciodată nu ratase vreun nou artist sau vreun nou spectacol de revistă. Cunoştinţele ei despre oameni erau imense datorită miilor de ore petrecute în culise, când mintea ei ageră nu avea alte preocupări. La patruzeci şi cinci de ani aştepta ziua când va putea spune la revedere protectorilor ei şi-şi va putea permite şapte nopţi bune de somn, pe lângă alte şapte. Între timp, tânăra femeie care se mutase în apartamentul alăturat îi stârnea curiozitatea. Era atât de diferită de oricare altă cucerire de-a lui Alain Marais: distinsă pe cât de frumoasă, cu o naivă, dar certă autoritate, în ciuda aerului vădit provincial.

— Cum vi se pare Parisul, doamnă? o întrebă ea pe Eve în timp ce-şi începeau masa de prânz la Café de la Paix, comod aşezate în camera largă şi somptuoasă, cu lambriuri

verzui de lemn şi tavanul pictat parcă pentru a satisface gusturile marchizei de Pompadour.

— Este locul cel mai minunat de pe pământ. Îl iubesc! clipi din ochi, ridicând privirea plină de patimă.

Vivianne îşi cercetă pătrunzător noua vecină. Eve era îmbrăcată după ultima modă. De sub mica tocă ce-i acoperea părul, îi atârna câte o buclă de păr pe fiecare obraz, lucru foarte la modă de câtva timp. Experienţa îi spunea totuşi că această elegantă Madeleine Laforet era la fel de naivă ca o fată de ţară venită la piaţă să vândă pui. Dacă ea era o „doamnă”, de vreme ce regulile politeţii cereau să i se spună aşa, atunci ea, Vivianne, era mama multor copii! Şi totuşi... şi totuşi... mai era problema muzicii.

— Îmi place foarte mult cum cântaţi, doamnă, mai mult decât pot spune.

— Cum cânt?!

— Nu ştiaţi că vă pot auzi din bucătăria mea?

— Nu, nici nu mi-am închipuit, chiar deloc.

Se simţea tulburată. Am crezut, de fapt, eram sigură că nu deranjez pe nimeni, că pereţii sunt destul de groşi. Îmi pare rău, cred că v-am înnebunit. Îmi pare bine că mi-aţi spus, se scuză plină de ciudă. A descoperi că o străină care încerca probabil să-şi gătească cina în linişte ascultă îndrăgitele ei cântece populare, culese de ici-colo, cântate numai pentru ea, devenea aşa de jenant, încât abia mai ştia ce să spună.

— Aşa sunt construiţi pereţii acestor apartamente. Îţi poţi auzi mereu vecinii, dar daţi-mi voie să vă spun, că nimic, niciodată, nu mi-a încântat aşa de mult auzul. Şi l-am auzit şi pe domnul Marais, de foarte multe ori, ca într-o audiţie particulară.

— Şi nu i-aţi spus niciodată nimic? întrebă Eve.

— Cu siguranţă că nu. Trebuia să-şi exerseze noile cântece. Asta e de înţeles. Şi îi admir vocea. Dar dumneavoastră, doamnă, cred că nu greşesc, nu sunteţi o profesionistă?

— Nu, bineînţeles că nu, doamnă de Biron. Oricine îşi poate da seama din felul cum cânt, nu?

— Deloc. Am ghicit numai din faptul că n-am auzit niciodată de dumneavoastră, pentru că, dacă aţi fi fost o profesionistă, cu siguranţă aş fi ştiut. Îndrăznesc să spun că toată Franţa ar fi ştiut lucrul acesta. Nimic din ce se întâmplă în lumea spectacolelor nu-mi scapă. Nu prea am ce face ca să-mi ocup ziua. Music-hall-ul a fost viaţa mea, acum este hobby-ul meu, pasiunea mea, şi dacă îmi daţi voie, nimeni n-a avut unul mai potrivit.

— Ar fi ştiut toată Franţa? Ce vreţi să spuneţi?

— Dar este evident! Trebuie să înţelegeţi că vocea dumneavoastră este încântătoare, nu, mai mult decât încântătoare. Şi stilul interpretării. M-au mişcat până la lacrimi cântecele naive pe care le-am auzit de zeci de ori. Dar nu e posibil ca eu să fiu prima persoană care vă spune aşa ceva!

Acesta era primul compliment franc, necondiţionat, ce-i fusese vreodată adresat. Profesorul Dutour, în felul său morocănos, lăsa tot timpul impresia că nu este satisfăcut de ea. Mama ei se gândea la vocea ei numai ca la o componentă a educaţiei unei doamne pentru a face o bună impresie. Nu ştia ce să răspundă şi Vivianne de Biron, sesizând impasul, aprecie că e momentul să schimbe subiectul.

— Aţi fost la multe spectacole, doamnă Laforet? întrebă ea.

— Din păcate nu, răspunse Eve. Vedeţi, domnul Marais cântă la „Riviera” în fiecare seară, cu excepţia zilei de duminică, şi nu-mi vine uşor să mă duc singură la un spectacol. Credeţi că e o prostie din partea mea?

— Din contră, cred că e foarte înţelept. Dar la matineu?

— Nu m-am gândit la matineu.

— Dacă ar fi să iau nişte bilete – pentru mine, directorii fac întotdeauna rost de invitaţii, mă înţelegeţi – v-ar plăcea să mergeţi cu mine într-o zi?

— Oh, da, vă rog, mi-ar plăcea foarte mult, doamnă Biron. Este ciudat, când l-am întâlnit prima oară pe domnul Marais, simţeam că e normal să merg în culise, dar acum nu mă simt bine umblând fără rost în timp ce el îşi face numărul. Nu-mi găsesc locul cu adevărat... şi simt că-mi lipseşte, spuse Eve cu o privire plină de regret.

— Ah, ştiu exact ce vreţi să spuneţi, răspunse Vivianne.

Cu mult, mult timp în urmă, fusese şi ea îndrăgostită de

un tânăr cântăreţ. Ar fi îndurat orice, dar nu şi să mai treacă o dată prin ce trecuse în zilele acelea! Paradisul acela şi toate suferinţele, apoi finalul şi decepţia amară...

Astfel începea iniţierea Evei în lumea music-hallului de înaltă clasă. Când somptuosul Eldorado fusese construit în 1858, devenise primul teatru adevărat care înlocuia café-concértul, acea unică mixtură franţuzească de cântec şi băutură care se dezvoltase mult prea mult pentru a mai putea fi cuprinsă într-o biată cafenea. Eve şi Vivianne îşi spuneau de curând pe nume, în vreme ce ultima o conducea de la La Scala la Variétés, de la Bobino la Casino de Paris, picurând în urechile fetei fascinate cunoştinţele şi experienţa acumulate în douăzeci de ani.

— Acum despre Dranem. Puţini cântăreţi mă pot face să râd cum mă face el. Poate umple un teatru de unul singur, deşi n-ai zice după cum arată, cu galoşii lui enormi şi pălăria aceea minusculă, ridicolă – o pălărie de aur, îţi spun eu. El îi spune *Poupoute* şi n-ai să găseşti în Paris destui bani ca să i-o cumperi. Şi observă cum cântă, fără să facă cel mai mic gest, fardat pe nas şi pe bărbie, cu ochii închişi. El a inventat acest stil şi nimeni nu a reuşit să-l facă „mai bine, deşi încearcă de ani de zile. Dranem, Polin şi Mayol. Ei sunt marii creatori, draga mea, imitaţi de mii de tineri cântăreţi. Polin, dulce cum este, nu înţelege nimic despre publicitate. El obişnuieşte să spună „Secretul succesului este să pleci de pe scenă cu cinci minute înainte ca publicul să vrea să te vadă plecat”. Aşa că el se duce acasă în

fiecare seară ca un funcţionar de poştă, pentru că nimeni n-a citit vreodată un cuvânt despre el. Sunt convinsă că din cauza asta nu face bani precum alţii, care au numai jumătate din talentul lui. Cât despre Mayol, această creatură mare, trandafirie, ar fi mult mai popular dacă ar iubi femeile şi nu bărbaţii. Femeile care l-au ascultat pot spune fără greşeală că nu pentru ele cântă. Ah, priveşte mai aproape acum, a treia fată pe partea stângă, aceea cu penajul purpuriu şi părul roşu. Ieri mi-a şoptit cineva că este însărcinată în luna a patra cu impresarul ei, dar are abdomenul supt ca o scândură. Asta arată că nu poţi crede un cuvânt din bârfa pe care o auzi. Ah, văd că-ţi place Max Dearly. Îl ador pe bătrânul meu Max, cum îi spun întotdeauna. El este primul cântăreţ comic care nu şi-a vopsit faţa şi nu s-a îmbrăcat în haine caraghioase. Imaginează-ţi senzaţia pe care a produs-o un cântăreţ comic elegant. Şi dansează atât de bine! Toate femeile sunt înnebunite după el, dar şi lui îi plac, în aceeaşi măsură în care îi plac şi caii. Aş vrea să am toţi banii pe care i-a pierdut la cursele de cai în zilele lui bune. Captivată, Eve urmărea fiecare cuvânt din comentariile Viviannei. Nu atât cunoştinţele ei o uimeau pe Eve, cât mai ales noile posibilităţi ale comportamentului uman pe care i le dezvăluiau cuvintele ei. Acesta era punctul de interes asupra căruia Eve îşi concentrase îndeaproape atenţia însărcinată cu propriul impresar – un bărbat care iubea bărbaţii –, bani pierduţi la curse – ar fi putut îndura vreunul

din lumea lor viaţa insipidă pe care o ducea ea?

— Priveşte-l numai pe tânărul Chevalier, spuse Vivianne. S-a inspirat de la Dearly, după părerea mea, dar a bătut drum lung de atunci. Ai auzit vreodată de numărul pe care l-a lansat? El şi cu Mistinguett au creat un dans numit „Valsul uluitor”. Se tăvăleau prin toată recuzita scenei şi sfârşeau înfăşuraţi împreună într-o carpetă. Fireşte, un lucru îl presupunea pe celălalt, aşa că el a devenit amantul ei. Priveşte, Madeleine! Aceea e Vivianne Romance, lângă afiş. Încă mai cred că şi-a luat numele după al meu. A avut nerv, aş zice eu. De fapt, a îndrăznit să se ia la ceartă cu Mistinguett după ce domnişoara o pusese la punct pentru că râsese în timpul unei scene. I-a spus Domnişoarei că nu e altceva decât o bunicuţă şi că într-o zi va dansa pe mormântul ei şi i-a tras o palmă zdravănă pentru obrăznicie. A fost nevoie de doi bărbaţi să le despartă. Tare mi-aş fi dorit să fiu acolo să le văd! Săptămâna viitoare mergem s-o vedem pe Polaire. Trebuie să fi auzit de talia ei, nu? E aşa de subţire că şi-o poate cuprinde şi cu un guler bărbătesc de numai patruzeci de centimetri. După părerea mea, are nasul prea mare şi pielea prea întunecată. Îmi aminteşte de un băieţel arab, dar ochii sunt de admirat. Sunt enormi, aproape că te bagă în sperieţi. Imaginează-ţi, când a fost în turneu în America, cei de-acolo au avut îndrăzneala s-o anunţe ca pe „cea mai urâtă femeie din lume” şi toţi americanii ăia nebuni au plăcut-o aşa de mult, încât şi-au cerut banii înapoi. Are cam acelaşi

repertoriu ca al lui Paulette Darty. Dar sincer să-ţi spun, asta este într-adevăr o frumuseţe. Mare unde trebuie să fie mare şi roz unde trebuie să fie roz. „Regina valsului” i se spune, şi nu fără motiv. Ea l-a găsit pe Rodolphe Berger, un adevărat vienez, ca să-i compună muzica – o muzică adevărată, nu nişte prostii.

— Vivianne, mă întrebam, o întrerupse Eve, dacă nu cumva este prea greu să obţii biletele, dar aş dori foarte mult să merg la „Olympia”.

— Nu vrei s-o vezi pe Poiaire?

— Bineînţeles că vreau, dar am citit atât de multe despre noul spectacol de la „Olympia”. Surorile Dolly şi Vernon, Irène Castel şi Al Jolson! Toate ziarele scriu că nu s-a mai mai văzut spectacol cu un succes atât de nebun. Nu vrei să-l vezi şi tu?

— Pfui! O adunătură de americani. Face vâlvă, atâta tot. Bătrânul meu bos, Jacques Charles, s-a dus pe Broadway şi-a angajat pe oricine a găsit. Nu-i tâmpit de felul lui, trebuie să admit asta, dar nu e deloc patriotic din partea lui. Personal, îl boicotez. Nimeni n-ar observa, dar nu mă poţi convinge să merg acolo, pufni Vivianne cu dispreţ şi subiectul fu dat uitării. Oricum, Eve era hotărâtă să se ducă la „Olympia”, chiar în pofida părerilor Viviannei. Acum se simţea destul de la largul ei în teatrele imense pentru a îndrăzni să meargă singură. Era la sfârşitul lui noiembrie, iar zilele înmiresmate şi plăcute de octombrie făcuseră loc unei toamne neobişnuit de rece şi umede. Eve avea o haină

nouă, groasă, un manşon imens de blană şi o tocă înaltă, de asemenea de blană, pe care le putea purta de-acum încolo. Alain câştigase ceva bani la cărţi şi fusese mai generos cu ea ca de obicei. Eve nu îndrăznise să-l întrebe cât câştigase, pentru că el nu-i încuraja întrebările în legătură cu ceea ce făcea când era cu prietenii, dar după felul în care insistase să trateze pe toţi cunoscuţii cu stridii şi şampanie, în fiecare seară, bănuia că trebuie să fi fost o sumă mare. Într-adevăr, acum repetiţiile pentru noul spectacol se sfârşiseră. Se pare că Alain, când nu cântă, îşi pierde după-anuezele la jocurile de cărţi, aprecie Eve, dar încercă să-şi scoată gândul acesta din minte. El muncea aşa de mult, încât avea dreptul la orice distracţie, îşi spunea ea în timp ce se îmbrăca pentru a se duce la matineu.

Patriotic sau nu, Vivianne ar fi trebuit să vină, gândi Eve, în timp ce cortina cădea peste cea de-a zecea chemare la rampă a lui Castle. Să piardă aşa ceva! Să piardă o asemenea graţie, un asemenea farmec proaspăt! O durea palmele de atâta aplaudat, iar până la pauză mai era un număr în program, un cântăreţ pe nume Fragson.

Vivianne nu-i pomenise niciodată numele în desele discuţii despre staruri, cu toate astea, publicul păstra o tăcere apăsătoare despre care Eve ştia acum că precede apariţia vedetei favorite, a unui cântăreţ cu autoritate, atât de îndrăgit încât ea sau el nu se puteau aştepta decât la gesturi de admiraţie. Cortina se ridică peste o scenă în

întuneric, apoi un reflector puternic lumină o singură figură. Un bărbat înalt, cu părul negru, purtând un costum englezesc închis la culoare, cu guler înalt, rigid, şi cu lănţişorul ceasului de aur abia vizibil de sub nodul unei cravate sobre. Înclină capul fără să zâmbească sub avalanşa de aplauze cu care fusese primit. De cum se aşeză la pian să cânte primele note din *Folie*, publicul îl întrerupse cu aplauze asurzitoare, care nu încetară până când nu începu să cânte din nou. Eve auzea cuvintele familiare din cântecele lui Alain: „Visez numai la ea, la ea, la ea...” ca într-un coşmar din care nu înţelegea nimic. Ştia Alain că unul care-şi spune Fragson îi furase cântecele? Cum era permis aşa ceva? Cum putea „Olympia” să-l prezinte pe acest Fragson, când la numai câteva străzi mai încolo, la „Riviera”, Alain cânta exact aceleaşi cântece, printre care unul la care ea ţinea aşa de mult, *Adieu*, *Grenade*, şi hazliul cântec pe care el abia îl învăţase *Ia pe ti te femme du Metro* şi acum, Doamne Sfinte, acum chiar *Revierts*, cea mai preţioasă piesă a lui Alain, cea pe care o cânta la sfârşit, înainte de *Je cormais une blonde*!

Privea împrejur agitată, ca şi cum se aştepta ca poliţia să intre să-l aresteze pe Fragson în orice moment, dar vedea numai sutele de feţe care primeau cu încântare fiecare melodie pe măsură ce se cânta, toate cântecele fiindu-le atât de bine cunoscute încât nici nu aveau nevoie să fie anunţate. Eve îşi dădu seama cu o spaimă care o îngheţă că femeia de lângă ea ştia pe dinafară cuvintele tuturor

cântecelor. Îşi mişca buzele cântând încetişor, odată cu Fragson. Încercă să-l observe mai bine pe Fragson şi aprecie că este cu mult mai bătrân decât Alain, că avea părul mult mai rar, nasul mai mare şi un accent englezesc. Altfel ar fi putut fi la fel de bine un Alain Marais pe scena de la „Olympia”. Imediat ce aplauzele finale se stinseră şi începu pauza, Eve ieşi din teatru cât putu de repede şi se îndreptă spre casă, mergând ca hipnotizată. Fragson, Fragson, care era o atracţie mai mare chiar decât Polin sau Dranem sau Chevalier, pentru că acum îi ascultase pe toţi şi niciunul nu stârnise un asemenea entuziasm nebun în rândul publicului cum făcuse el. Fragson, care cânta cântecele lui Alain, Fragson, care cânta în stilul lui Alain, stil pe care nu-l mai recunoscuse la niciun altul.

Fragson, Fragson – numele acesta îi răsuna în minte inevitabil ca bătaia unei tobe. Până când, în cele din urmă, trebui să admită adevărul. Alain Marais era cel care cânta cântecele lui Fragson, Alain era cel care cânta în stilul lui Fragson, cel care se îmbrăca ca Fragson. Era sigură că dacă i-ar cerceta cămaşa lui Fragson, ar găsi eticheta Charvet, iar dacă i-ar vedea interiorul hainei ar descoperi că este de la Old England.

Existenţa lui Fragson explica multe lucruri de care se mirase în tăcere de când începuse să se ducă cu Vivianne de două ori pe săptămână la spectacole. Explica de ce Alain se mulţumea să stea la un teatru pe care ea îl crezuse de mâna a doua, dar care, acum îşi dădea seama, era de

mâna a treia. Explica de ce un om cu o voce splendidă ca a lui Alain nu fusese niciodată audiat de marii impresari. Acum, că şocul descoperirii lui Fragson se pierdea treptat din intensitate, trebuia să admită că acesta avea o extraordinară autoritate. Avea atitudinea puternică a unui mare senior, cu un şarm deosebit, care niciodată, dar niciodată nu putea fi imitat. *Fragson era originalul.*

Fragson explica întreaga carieră a lui Alain, cu excepţia unui singur fapt: de ce alesese să fie imitaţia lui? Posedase vreodată abilitatea de a fi originalul? Nu-l va putea întreba niciodată. Niciodată nu va putea să-i spună că l-a ascultat pe Fragson. Indiferent ce motiv îl determinase pe Alain să accepte să fie biata copie a unuia dintre cei mai mari artişti de divertisment din Franţa, asta nu era problema ei. Putea bănui. Îşi putea imagina că, probabil, la început, fusese mai uşor să obţină o slujbă în felul acesta, apoi, din diferite motive, nu mai îndrăznise să depăşească acest prim succes. Oricum, n-ar fi putut niciodată, dar niciodată, să-l întrebe.

O durea inima pentru Alain când îşi amintea cum îi povestea în ce fel inventase el stilul lui Fragson de a cânta. O durea inima pentru ea când îşi amintea cum îl crezuse. Era posibil ca toate astea să se fi întâmplat cu numai cinci luni în urmă? Se simţea cu zece ani mai bătrână. Nu era de mirare că Vivianne încercase să o ţină departe de „Olympia”. La cunoştinţele enciclopedice pe care le avea despre music-hall-uri, ştia totul de mult timp.

Automat, Eve luă liftul până la etajul ei. Vivianne, auzind că se întoarce, scoase capul pe uşă şi o întrebă:

— Ei, după plimbarea asta ţi-a mai trecut durerea de cap, aşa, un pic?

— Nu prea, Vivianne, dar o să-mi treacă, spuse Eve. O durere de cap nu poate ţine la infinit.

Ploioasa lună noiembrie începuse să se încălzească bine când decembrie se instală la Paris. Numai vitrinele magazinelor împrumutau un strop de culoare şi bună dispoziţie unui oraş în care traversarea unei străzi devenise o aventură polară. Niciodată, îşi spuneau oamenii, nu fusese atât de frig, de întuneric, cu vânt puternic, într-un cuvânt – de-a dreptul dezgustătoare.

Toţi aşteptau Crăciunul de parcă acesta ar fi putut aduce vreo schimbare meteorologică care să transforme Parisul într-unul din ultimele oraşe suportabile din lume. Fabulosul şi mereu apăsătorul cer îşi desfăşura mantia cenuşie peste clădirile oraşului aproape ca pe o răzbunare personală, ceea ce-i făcea pe înţelepţii parizieni să-şi lase draperiile la ferestre şi lămpile aprinse de dimineaţă până seară.

Cu două zile înainte de Crăciun, pe Alain îl prinse o răceală care bântuia de câteva săptămâni prin trupa de la „Riviera”. În ziua aceea se dusese la teatru ca de obicei şi cântase, dar după aceea, chinuindu-se să se întoarcă pe jos acasă, situaţia se înrăutăţise într-un timp foarte scurt. Până dimineaţa avea o febră atât de mare şi era atât de slăbit încât Eve, care stătuse toată noaptea trează să-l

îngrijească, ieşi pe palier în halat să o întrebe pe Vivianne dacă nu cunoştea vreun doctor prin apropiere.

— Am încredere în bătrânul doctor Jammes. El o să-l pună pe picioare cât ai clipi. Îl sun imediat, micuţa mea, nu fi îngrijorată. Iar tu trebuie să suni la „Riviera” să le spui că Alain nu va veni să lucreze cel puţin o săptămână. Răcelile astea de Crăciun sunt notorii.

Doctorul Jammes l-a examinat minuţios pe Alain şi clătină din cap.

— Poate că restul trupei este doar răcită, doamnă, îi spuse lui Eve, dar mă tem că el are toate simptomele unei pneumonii. Trebuie dus la spital imediat. Nu-l puteţi îngriji aici singură.

Auzind cuvântul „pneumonie” Eve înţepeni de spaimă. De câte ori nu-i muriseră tatălui ei pacienţi cu probleme de sănătate mult mai puţin însemnate decât înspăimântătoarea pneumonie, pentru care nu era nimic de făcut în afară de aplicarea unor ventuze, după care nu-ţi rămânea decât să te rogi ca pacientul să aibă destulă tărie să depăşească boala.

— Acum nu intraţi în panică, nu vă ajută la nimic – ştiţi bine, spuse grăbit doctorul Jammes, văzându-i chipul neliniştit. Trebuie să aveţi grijă să mâncaţi bine şi să vă păstraţi propriile forţe. Acest tânăr, adăugă el privindu-l pe Alain, a cam depăşit măsura, pun pariu. E mult prea slab, se vede clar. Da, când va scăpa de asta va trebui să aibă mai multă grijă de el însuşi. Asta o spun întotdeauna

pacienţilor mei, dar ţin ei cont de sfaturile mele? În orice caz, doamnă, voi face imediat aranjamentele necesare.

— Este... este foarte scump spitalul, doctore? îndrăzni Eve să întrebe.

— Toţi se plâng că este, doamnă, dar cu siguranţă dumneavoastră aveţi ceva pus deoparte.

— Da, da, am întrebat numai pentru că, bine, orice boală...

— Nu vă faceţi prea multe griji, doamnă. Este tânăr şi este mai bine să fii prea slab decât prea gras, am spus-o întotdeauna. Dar trebuie să plec. Mai am de văzut încă cinci pacienţi înainte de prânz... Doctorii n-au timp să facă pneumonie, şi asta e bine. La revedere, doamnă, şi chemaţi-mă dacă mai aveţi nevoie de mine. Îl voi vizita la spital, desigur, când va fi tura mea.

— Vivianne, ştiu că asta o să mă facă să par copilăroasă, dar eu habar n-am ce face Alain cu banii pe care îi câştigă. El îmi dă bani pentru haine, dar el însuşi plăteşte servitoarea, iar noi nu mâncăm niciodată acasă decât dimineaţa. Nu ştiu nici măcar numele băncii lui, îi mărturisi Eve prietenei sale.

Îl internase pe Alain în spital, aşa că acum nu-l mai putea ajuta cu nimic.

— Nu trebuie decât să-l întrebi pe el, micuţa mea. Nu-ţi face griji, de am de zile câştigă bani buni şi nu e vreun papă-lapte, răspunse Vivianne, felicitându-se în sinea ei pentru propriile aranjamente financiare. Nu se îndoia că

soţiile protectorilor ei erau tot atât de ignorante cu privire la finanţele soţilor pe cât era şi Eve faţă de ale iubitului ei.

Dar luna următoare Alain s-a simţit prea rău pentru a putea fi întrebat despre locul economiilor sale sau despre orice altceva. De când se internase în spital, de trei ori fusese pe punctul de a muri. Vivianne o mai ţinea pe Eve în puteri prin mesele sănătoase pe care i le gătea, iar dacă n-ar fi fost banii pe care îi dăduse cu forţa lui Eve, Alain ar fi fost mutat într-unul din spitalele pariziene pentru săraci.

În cele din urmă, în zilele de la sfârşitul lunii ianuarie, părea că el începe să se însănătoşească, aşa că – istovită, dar hotărâtă, Eve l-a întrebat cum ar putea scoate ceva bani de la bancă.

— Bancă! râse el slab. Bancă! Chiar are de-a face cu o fată de bogătaşi.

— Alain, am pus o întrebare normală. Ce te face să spui asta?

— Pentru că dacă nu te-ai fi născut bogată, ai fi ştiut că am cheltuit şi ultimul bănuţ pe care l-am câştigat. Aşa am făcut întotdeauna şi aşa voi face... Ăsta este felul de viaţă pe care l-am ales cândva. Orice mică burgheză şi-ar fi dat seama de asta demult. Economii! Astea sunt pentru un om sigur, cu o nevastă sigură şi, Dumnezeu să-i ajute, cu o grămadă sigură de copii. Puah! mai repede îi pierd pe toţi la un joc bun de cărţi, decât să-i îngrămădesc într-o bancă. Nu te poţi plânge, nu-i aşa? Când i-am avut, i-am cheltuit şi n-am venit să mă plâng la tine că i-am pierdut, nu?

— I-ai pierdut pe toţi?

— Chiar înainte să mă îmbolnăvesc. O mână proastă la cărţi. Ridică din umeri. Ar fi fost de-ajuns pentru Crăciun, dar când credeam c-o să câştig din nou, sau aşteptam ziua de plată, care-ar fi venit mai înainte. Niciodată nu mi-am făcut griji. Refuz să-mi fac griji şi am dreptate, o să vezi. În scurt timp o să mă întorc la „Riviera”, acum că scârba asta de pneumonie aproape s-a vindecat.

— Dar, Alain, l-am întrebat pe doctorul Jammes cât de curând vei putea veni acasă şi el a spus că probabil în câteva săptămâni, dar acestea ar putea fi. Luni. Luni de zile de convalescenţă înainte de a te putea întoarce la lucru!

— E un bătrân prost şi fudul. Alain îşi întoarse privirea de la Eve, privind pe geam la zăpada care cădea rar deasupra oraşului.

— Fudul, sunt de acord cu tine, dar nu prost. Cred că el e cel care ţi-a salvat viaţa, spuse Eve indignată.

— Ascultă, eu ţi-aş da câteva sfaturi, spuse Alain aspru. Du-te acasă. Întoarce-te la Dijon.

— Alain!

— Ba chiar aşa. Tu nu eşti făcută pentru viaţa asta şi trebuia s-o afli. Ai avut o aventură, dar, cu siguranţă, vezi bine că s-a terminat acum. Întoarce-te la părinţii tăi cât poţi de repede. Tu nu-ţi găseşti rostul aici. Dumnezeu mi-e martor că niciodată nu m-am gândit să te rog să vii cu mine. Asta a fost ideea ta, îţi aminteşti? Felul meu de viaţă mi se potriveşte mie, dar eu nu pot fi responsabil pentru

altcineva mult timp. Te-ai invitat singură. Acum e timpul să pleci. Spune la revedere, Eve, şi urcă-te în tren.

— Te las singur acum. Eşti slăbit peste măsură. Mă întorc mâine, iubitule. Încearcă să te odihneşti. Eve părăsi salonul în fugă, fără a mai privi înapoi, sperând că nimeni nu-i va observa lacrimile.

— Asta e tot ce-a spus? întrebă Vivianne.

— N-a fost destul? Mai mult decât destul!

— Poate că are dreptate, spuse ea încet.

— Tu chiar crezi asta? Şi tu?

— Da, scumpa mea. Parisul nu este un loc propice pentru o fată fără o situaţie solidă de orice fel şi, Madeleine, asta este ceva ce domnul Alain Marais nu-ţi va putea oferi niciodată. Cu atât mai bine pentru el dacă şi-a dat seama de acest lucru. Ce spunea el despre întoarcerea la Dijon, este posibil?

— Nu! Absolut, nu! îl iubesc, Vivianne, şi n-are importanţă ce vei spune tu sau chiar el, dar nu-l părăsesc. Dacă m-aş întoarce... acasă... ei s-ar aştepta... Dumnezeu ştie la ce s-ar aştepta! Nici nu mă pot gândi

— Atunci ar mai fi o alternativă, dar numai una.

— De ce mă priveşti aşa? spuse Eve, brusc alarmată.

— Mă gândeam. Eşti oare capabilă de aşa ceva?

— De anume ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Să-ţi iei o slujbă.

— Bineînţeles că pot să-mi iau o slujbă. Drept cine mă iei? Pot să lucrez ca vânzătoare, pot să învăţ să bat la

maşină, aş putea lucra la o companie de telefoane, aş putea...

— Madeleine linişteşte-te. Eu nu-ţi propun să începi o muncă pentru care un milion de alte fete sunt la fel de potrivite ca şi tine. Nu, scumpa mea. Eu mă gândeam la o slujbă pe măsura darurilor tale. Eu mă refer la o slujbă pe scena unui music-hall.

— Nu poţi vorbi serios!

— Din contră. Mă gândesc la asta de luni de zile. De fapt, de când te-am auzit prima oară cântând. Mă întrebam de ce domnul Marais însuşi nu s-a gândit niciodată la asta, dar apoi mi-am dat seama că tu n-ai cântat niciodată când era el acasă. Ştie el măcar că tu cânţi? Nu? Bănuiam asta. Erai într-o mult prea mare admiraţie pentru... profesionalismul lui ca să-ţi afişezi propria... lipsită de importanţă, mizerabila voce... Asta este, nu-i aşa?

— Îţi baţi joc de mine, Vivianne, nu-mi pasă. Nu cântam pentru el fiindcă mă gândeam că, probabil... de nu sunt aşa de sigură, probabil nu i-ar fi plăcut să mă audă şi pe mine cântând. Probabil ar fi crezut că mă aştept să cânt în duet cu el sau alte prostii din astea.

— Sau probabil că ai mai multe şanse să obţii un succes mai mare decât el? Eh? Te-ai gândit la asta?

— Niciodată!

— De ce nu, de vreme ce e adevărat? Nu te obosi să negi. Eu ştiu asta şi cred că şi tu trebuie s-o ştii. Între cele două femei se lăsă o tăcere gravă. Amândouă ştiau că

atinseseră un subiect delicat, despre care nu avuseseră niciodată intenţia să discute.

În acelaşi timp, niciuna dintre ele nu ştia cât de încredinţată este cealaltă de ceea ce spunea. Şi nici nu mai era timp de discreţie. În cele din urmă, Eve se încumetă să vorbească, lăsând ultima întrebare a Viviannei fără răspuns.

— Ce te face să crezi că aş putea cânta pe scenă? Niciodată n-am cântat în public decât pentru mine şi... acasă. Şi pentru tine, de vreme ce m-ai auzit.

— Sunt două motive. Primul este vocea ta. Este atât de puternică încât poate fi auzită şi din balconul celui mai mare teatru din Paris. Are un ton care provoacă emoţia de parcă buzele tale ar fi legate, direct de inima ascultătorului. Are o calitate specială, pentru care nu pot găsi un nume, dar care mă face să te ascult iar şi iar, fără să mă obosească vreodată. Apoi, cel mai important dintre toate, când cânţi tu despre dragoste, eu cred fiecare cuvânt. Şi, după cum bine ştii, eu nu cred în dragoste. Al doilea, tu ai stil. Ai un gen al tău. Numai talentul sau simplul fapt că ai voce nu e niciodată de-ajuns în music-hall. Trebuie să ai stil pentru a avea succes.

— Ce fel de stil am eu? întrebă Eve, foarte curioasă.

— Propriul tău stil. Cel mai bun dintre toate, scumpa mea, cel mai bun! îmi amintesc ce mi-a spus odată Mistinguett: „Ceea ce este important nu este talentul meu, ci faptul că eu sunt Mistinguett. Orice figurant poate avea

talent”. Ah, Domnişoară, ce-i mai plăcea să vorbească despre ea însăşi. Scumpa mea, tu eşti plină de talent şi pe lângă asta tu eşti unică, tu eşti Madeleine! Cu aceste două calităţi poţi cuceri lumea music-hall-ului.

— Şi dacă greşeşti?

— Imposibil. Nu mă pot înşela în privinţa unor asemenea lucruri. Dar tu trebuie să ai curajul să încerci.

— Curaj, bineînţeles că am curaj, întotdeauna am avut curaj! ţipă Eve cu ochii strălucind.

— Atunci trebuie să alegem cântecele potrivite şi să aranjăm o audiţie. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Mulţumesc lui Dumnezeu că încă mai am relaţii la „Olympia”. Jacques Charles te va asculta oricând dacă te recomand eu.

— La „Olympia”?

— Desigur, unde altundeva? începem de sus, cum ar face orice persoană cu bun simţ.

Energic, ambiţios şi imaginativ, la numai treizeci şi doi de ani, Jacques Charles era un veteran al producătorilor din music-hall. Stătea în picioare mângâindu-şi mustaţa neagră îngrijită, cu ochii plini de o curiozitate care nu-l părăsea niciodată, în locul obişnuit pentru audiţii, aproape în spatele celui de-al doilea balcon din sala „Olympia”. Dacă un cântăreţ nu putea fi auzit de-acolo, atât de departe de scenă, nu-l mai interesa, indiferent cât de plin de talent era.

— Ce e astăzi, patroane? întrebă unul dintre asistenţi, Maurice Apple, surprins de audiţia matinală într-o zi în care

aveau numai repetiţii obişnuite de după-amiază.

— O favoare, Maurice. Ţi-o aminteşti pe Vivianne de Biron, nu-i aşa? Şefa de trupă a dansatoarelor de la Folies Bergère? Ce minunăţie, această Vivianne: niciodată în întârziere, niciodată bolnavă, niciodată gravidă, niciodată îndrăgostită şi niciodată obosită. Mai mult, a fost destul de deşteaptă să se retragă înainte ca sânii ei să-şi piardă splendoarea. De când a plecat nu a mai fost nimeni în stare să se mişte pe scenă ca ea, purtând în chip de îmbrăcăminte nimic altceva decât un mănunchi de pene pe cap. M-a rugat să-i audiez o cunoştinţă care cântă. Cum aş putea refuza?

— Prietenul ei?

— Nu, o fată se pare. E acolo jos acum.

Cei doi bărbaţi priviră la Eve, care apăruse pe scenă purtând una din cele mai recente modele de rochie din Paris, o rochie dreaptă, albastră, creaţia lui Jeamie Lavin.

Dar rochia aceasta care nu avea deloc talie fusese copiată de croitoreasa lui Vivianne, şi executată din crep de culoare roşie, culoare ce se reflecta în părul blond al Evei, pieptănată cu cărare pe mijloc şi lăsat liber pe spate.

Pe fondul întunecat al scenei, Eve era ca strălucirea unei raze de soare în mijlocul verii, iar fasciculul reflectorului părea reflexia unei lumini interioare. Stătea calmă în picioare, s prijinindu-se uşor în mâna dreaptă de pianul la care tocmai se aşezase un acompaniator cu partiturile ei deschise în faţă. Din atitudinea atât de naturală pentru

cineva care studiase ani de zile cu profesorul Dutour, era imposibil să-ţi dai seama că era mult mai nervoasă decât fusese vreodată în viaţa ei.

— În sfârşit, o poţi vedea, spuse Jacques Charles.

— Facem un mic pariu, patroane? Va imita stilul lui Poilare.

— De ce nu stilul Mistinguett, dacă tot vorbim de asta?

— Yvonne Printemps? enumeră Maurice.

— Ai uitat de Alice de Tender.

— Ce să mai spunem de Eugénie Buffet!

— Cu asta acoperim aproape toate posibilităţile, nu cred că intenţionează să valseze în rochia asta strânsă pe corp, aşa că Paulette Darty nu intră în calcul. Eu merg pe Alice de Tender, dar tu, Maurice?

— Printemps, îmi spune instinctul.

— Cinci franci?

— S-a făcut.

— Domnişoară, dacă doriţi, puteţi începe! strigă Jacques.

Eve pregătise două cântece. Fusese preocupată să găsească nişte cântece noi pe care să le cânte, dar într-o vreme în care toţi compozitorii buni lucrau zi şi noapte pentru staruri consacrate... Vivianne propusese însă o altă soluţie.

— Pentru mine este evident, scumpa mea, că tu nu trebuie să cânţi un cântec original. Nu cântecul trebuie să-l remarce ei, ci pe tine. Numai pe tine şi stilul tău. Eu propun să cânţi cântece la fel de faimoase ca femeile care le-au

lansat, cântece pe care oamenii le consideră inseparabile de Mistinguett sau Yvonne Printemps, *Mon homme* sau *Parlez-moi d'amour.* În felul acesta vei concura chiar pe terenul lor pentru a dovedi că ceea ce contează este cântăreţul, nu cântecul.

— Dumnezeule! Vivianne, nu crezi că aşa o să mi se pară şi mai greu? O să cânt de parcă n-aş avea nicio idee în cap... protestă Eve.

— Nimănui nu-i pasă de creierul tău când te afli pe o scenă, scumpa mea. Te afli acolo pentru a-ţi impune propria persoană. Fă în aşa fel încât să fii de neuitat. „De neuitat" se gândi Eve în vreme ce stătea în picioare, cu lumina reflectoarelor în ochi. Tot ce trebuie să reuşesc este să fiu de neuitat. Şi am cinci minute la dispoziţie ca să reuşesc acest lucru..." Inspiră adânc, amintindu-şi de orizontul fără margini aşa cum se vedea din balonul mare, roşu, când fusese unul dintre îndrăzneţii piloţi ai marelui Spectacol aerian. „Ei bine, de ce nu? se întrebă. La urma urmelor e chiar aşa de imposibil să fii de neuitat? Cel puţin am avut curajul".

Făcu semn pianistului să înceapă. De îndată ce primele note ale cântecului *Parlez-moi d'amour* răsunară în sala goală, Maurice întinse mâna către şeful său care începu să se caute în buzunare. Dar când vocea ei vibră în sală de parcă le-ar fi cântat la ureche, deşi distanţa dintre scenă şi balcon era aşa de mare, o voce de contralto, pătrunzătoare şi caldă, Jacques Charles se opri din căutat şi începu să

asculte.

Asculta o voce care-i crea o senzaţie de sete interioară acolo unde nimic nu vibrase înainte, o voce care-i potolea această sete, dar niciodată îndeajuns – Era ca pulsul secret al unei inimi îndrăgostite. O experienţă inestimabilă şi necunoscută încă. Impresarul îşi dădea seama că se obişnuise să asculte melodia drăguţă cântată melancolic de Printemps în unduiri de soprană, că niciodată nu dăduse atenţie versurilor. Abia acum „lucrurile gingaşe” ale textului îl atingeau, amintindu-i de lucrurile delicate pe care le trăise sau le sperase, şi, pentru un minut, vocea fetei în roşu îl făcu să se simtă îndrăgostit nebuneşte.

Maurice încercă să spună ceva când Eve îşi termină primul cântec, dar producătorul făcu un semn cu degetul.

— Vă rog continuaţi, domnişoară! strigă el şi Eve începu *Mon homme.*

Cânta versurile unui cântec despre care cei doi bărbaţi ştiau cu certitudine că aparţinea admirabilei şi imprevizibilei Domnişoare, la fel de sigur cum ştiau că îi aparţin propriile picioare sau tânărul Chevalier. Maurice se gândea că era un mare noroc faptul că Domnişoara nu venise la teatru în ziua aceea ca să asiste la incredibila şi, provocatoarea însuşire a propriei melodii. Nu-i va mai aparţine niciodată sau nu cum îi aparţinuse până acum, şi pentru asta ar fi fost capabilă de crimă. Pe de altă parte, Jacques Charles se gândea că era păcat că Chevalier, un bun prieten, nu era acolo să prindă ocazia de a se elibera

de relaţia furtunoasă cu Domnişoara. Sau mai degrabă să scape de asta pentru a cădea pradă alteia, pentru că niciun bărbat care o va asculta pe fata în roşu nu va mai fi acelaşi om când va ieşi din teatru.

Eve termină de cântat.

— Bis! strigară bărbaţii, aplaudând frenetic până când, privindu-se ruşinaţi, îşi dădură seama ce fac. Nu era treaba lor să ceară bisuri şi să aplaude ca orice spectator. Pentru că, în definitiv, ei nu erau publicul.

Bis, într-adevăr, gândi Vivianne triumfătoare. Madeleine va da şi bisuri, dar toate la timpul lor. Mai întâi de toate trebuia negociat un contract. Dacă ei nu şi-ar fi arătat făţiş admiraţia, ar fi putut propune un contract doar rezonabil. Dar aşa... alta era acum situaţia.

— La treabă, Maurice, murmură Jacques Charles. Probabil Biron va crede că am vrut doar să fim politicoşi.

— Asta poţi s-o spui oricând, patroane.

— Nu lui Vivianne de Biron. Nici măcar n-aş încerca.

— Doar pentru că a fost o dansatoare aşa de bună?

— Pentru că mi-ar râde în faţă, idiotule. Am spus că n-a rămas niciodată gravidă. Nu că a fost stupidă.

CAPITOLUL 4

Mare stăpână pe sine trebuie să fie, şi fără îndoială, o femeie descurcăreaţă, reflectă Vivianne de Biron, dar asta nu-i rău deloc. De fapt era o întâmplare norocoasă faptul că Alain nu se însănătoşise aşa de repede pe cât sperase. Doctorii insistaseră să rămână în spital până vor fi convinşi că e complet refăcut. Dar cum iarna continua să fie umedă şi rece, arătând de parcă, aşa cum se întâmplă de obicei la Paris, avea de gând s-o ţină tot astfel până în iulie, de ziua Căderii Bastiliei, nu exista pericolul ca el să se întoarcă acasă şi să descopere că Madeleine este proaspătă debutantă la „Olympia”, la gloriosul „Olympia” în care el nu putea spera să intre vreodată decât ca simplu spectator.

Vivianne o sfătuise pe Madeleine să nu-i spună nimic despre noua ei slujbă şi ea acceptase prompt recomandarea, fără să întrebe de ce. „Probabil că până la urmă l-a auzit pe Fragson cântând. Era inevitabil, de vreme ce lucrează pe aceeaşi scenă, în acelaşi spectacol, iar Madeleine avusese zi de zi repetiţii cu noile ei cântece. Încă nu spune nimic”, gândea Vivianne. Anumite probleme nu necesită niciun comentariu, în special între prieteni.

Vivianne dădu din umeri, preocupată acum de viitorul lui Maddy, pentru că acesta era numele pe care conducerea hotărâse să i-l dea lui Madeleine. Jacques Charles spunea

că „Madeleine” avea fără îndoială o nuanţă religioasă în el, iar dacă se putea spune ceva despre felul cum cânta Madeleine, acel lucru era mult mai bine inspirat de Venus, nu de vreo sfântă virgină. Hotărâse să-şi lanseze debutanta în prima jumătate a spectacolului curent, pentru că nu se întrevedea posibilitatea vreunei schimbări până la vară.

— Nu pot să aştept până atunci, îi spusese lui Vivianne odată ce contractul fusese semnat, iar ei redeveniseră prieteni, pentru că e deja pregătită. Trebuie să mă asigur că şi criticii ştiu că o să apară. Un nou element de atracţie este întotdeauna cea mai bună cale de a-i aduce înapoi în mijlocul sezonului. Maddy va urma după fetele Hofifmann, înaintea magicianului. Apoi va cânta Fragson, urmat de pauză. Este un plasament perfect.

— Cum ai s-o îmbraci? întrebă prompt Vivianne, gata pentru încă o mică bătălie dacă era nevoie.

— În roşu, natural, aşa cum ai făcut tu. Instinctul tău a avut dreptate. Numai pentru că tu nu ai purtat veşminte pe scenă, nu înseamnă că nu le înţelegi rostul. Cu părul ei, trebuie să poarte întotdeauna roşu, dar nu o rochie dreaptă. Nicio femeie nu va apărea pe scena mea purtând o rochie fără talie. E mai puţin seducătoare chiar şi decât o faţă de pernă. Mulţumesc lui Dumnezeu, Maddy are corpul promis de vocea ei. Vreau să-i fac dreptate, la fel cum ţi-am făcut şi ţie, Vivianne, înainte de a deveni un manager profesionist.

— Ingratule!

— Ah, clasica veterană a scenei, râse el şi-i sărută mâna. Mare păcat că niciodată n-ai putut ţine pasul cu ceilalţi, dar acum văd că talentul tău se manifestă în alte direcţii. Îţi sunt profund recunoscător, Vivianne, ştii asta, nu?

— Aşa ar şi trebui să fii. Voi fi cu ochii pe costumele ei, patroane, să nu crezi că am să uit.

— Am toată încrederea în tine.

— De asemenea, voi fi cu ochii pe tine, spuse ea sever.

— Iar ai dreptate. De ce-ai fi tu prima persoană care să aibă încredere într-un producător?

— Acum eşti gata să începi munca, îi spuse Jacques Charles într-o dimineaţă de pe la jumătatea lumi martie, chiar a doua zi după prima ei apariţie, în momentul în care Eve intra în cabină.

— Dar... nu înţeleg. Îl privi uimită.

— Ieri ai cucerit inima Parisului. Publicul a luat o hotărâre. S-a îndrăgostit de tine, draga mea Maddy. Numai publicul poate oferi acest gen de dragoste şi odată ce ţi-au dat-o, nu ţi-o vor mai lua niciodată. A fost o victorie, o victorie certă. Priveşte revistele astea, este gloria, Maddy, nimic altceva decât gloria. Aşa că eu zic că eşti gata să începi munca.

— Încă nu înţeleg. După ovaţiile care izbucniseră la sfârşitul primei ei apariţii, Eve se aşteptase oarecum să primească florile şi bileţelele care îi umpluseră cabina, anticipase complimentele primite din partea colegilor, dar cuvintele lui n-aveau niciun sens.

— Maddy, de când te-am văzut prima oară pe scenă, niciodată nu mi te-am închipuit că ai să fii doar o simplă cântăreaţă. Acesta este abia primul pas în cariera ta. Absolut necesar, desigur. Fără el nu poţi cuceri publicul.

Dar, de asemenea, poate deveni o capcană pentru un talent. Tu ai un potenţial pe care nu l-am mai întâlnit de ani de zile. Poţi deveni un star, acel gen de star în jurul căruia există un spectacol, mai mult, pentru care un spectacol este creat. Asta înseamnă să dansezi şi să joci la fel de bine cum cânţi. Învaţă, draga mea, învaţă.

— Dar...

— Nu vrei să fii un star?

Eve se aşeză pe canapea, privind zăpăcită la tânărul impresar.

— Da, îmi dau seama, spuse el, ai crezut că eşti deja un star. Şi nu-i de mirare după primirea pe care ţi-a făcut-o publicul. Dar, Maddy, există staruri şi staruri. Tu eşti într-adevăr un star acum, nu unul mare, sau nu încă, deşi străluceşti aşa de puternic. Niciodată n-ai să fii acceptată ca un adevărat star dacă nu vei putea ţine tu singură în palmă tot publicul de la „Olympia”.

O privi cu atenţie şi observă că spusele lui o răniseră.

— Nu mă înţelege greşit, Maddy, adăugă grăbit, ai tot dreptul să-ţi spui „star”, dacă pentru tine „star” înseamnă doar un nume pe un afiş, un nume printre alte nume. Dar dacă tu aspiri la ceva mai mult, dacă speri ca într-o zi oamenii să se îngrămădească la „Olympia” ca s-o vadă pe

Maddy, n-are importanţă în ce rol, pentru că Maddy este cea care contează mai mult decât orice spectacol, dacă visezi ca într-o zi Maddy să fie cunoscută în toată lumea, iar turiştii să se bată pentru un bilet ca să te asculte pe tine, dacă-ţi poţi imagina afişele la fiecare chioşc din oraş – atunci avem aceeaşi idee despre ce înseamnă să fii un star. Deci, ce ai de spus?

Eve putea citi în ochii lui o emoţie adevărată şi totală. Era expresia unui om care voia să-i ofere lumea. Acest producător, care putea să angajeze pe oricine ar fi dorit, credea – ba nu, era sigur – că acest lucru e posibil. Ba chiar mai mult.

— Nimic pentru moment. Mulţumesc foarte mult, patroane, dar deocamdată n-am nimic de spus.

— Nimic? spuse el fără să-i vină a crede.

— Te rog, să nu crezi că sunt nerecunoscătoare sau stupidă. Eu... sunt confuză încă... eram atât de surescitată după seara trecută, încât nici n-am putut dormi... eu... pur şi simplu nu ştiu ce vreau acum.

— Înţeleg, Maddy, este normal. Uite, îţi las răgazul necesar să te gândeşti la ce ţi-am spus. O zi, două. Când crezi că te-ai hotărât, treci pe la mine pe la birou. Avem multe de discutat.

Îi adresă un zâmbet de încurajare, apoi îi făcu semn că e liberă, gândindu-se că a nu şti ce vrei e la fel de rău ca a nu dori deloc. Dacă Maddy dorea să devină un „star”, nu avea nevoie de mai mult de o jumătate de minut pentru a-i

cântări oferta. Dacă într-adevăr dorea să devină o vedetă, ar fi trebuit ca, încă de dimineaţă, devreme, imediat ce el ajungea la teatru, să dea buzna la el în birou şi să-l întrebe ce proiecte are pentru ea.

Târziu după-amiază, cu o jumătate de oră înainte să se îmbrace ca să plece la teatru, Eve lenevea într-un fotoliu în faţa ferestrelor înalte, de unde cu numai câteva luni înainte urmărea apusul blând al soarelui de toamnă. Acum era aproape întuneric afară, dar fusese o zi însorită, o strălucitoare zi de martie care avea darul să mai ridice puţin moralul parizienilor, cam terfelit de iarna prelungită. O zi în care chelnerii de la cafenele scoteau în grabă mesele pe trotuar, pentru cei câţiva clienţi, deşi ştiau prea bine că a doua zi vor fi obligaţi să le ducă iarăşi înăuntru.

Eve tremura cu o ceaşcă de ceai fierbinte în mâini, încercând să şi le încălzească. Toată după-amiaza, în timpul repetiţiilor cu pianistul ei, în ciuda căldurii sufocante de la teatru, tremurase de frig de parcă ar fi fost îngheţată până în măduva oaselor şi chiar şi acum, înfăşurată în cel mai gros halat de casă, nu reuşea să-şi revină.

De ce, se întreba pentru a mia oară, de ce se întâmplase să fie tocmai ea cea aleasă de Jacques Charles, de ce trebuise să-i recunoască sinceritatea din voce şi de ce, oh, de ce simţise că tresare când îi vorbise despre Maddy care putea fi faimoasă, Maddy care putea fi un mare star? De ce nu doar modestul star despre care îi vorbise cu atâta blândeţe? Era oare vinovată pentru că sperase mai mult?

Nu era destul că îndrăznise să cânte la „Olympia”? De ce să fie întrebată dacă doreşte mai mult? Orice succes mai mare ca acesta ar însemna să-l piardă pe Alain. *De ce să fie ispitită aşa de nemilos*?

Se ridică din fotoliu şi se duse să caute un fular mai gros, să şi-l înfăşoare în jurul gâtului. În dormitor, rămase câteva minute în picioare, în faţa dulapului imens în care atârnau costumele lui Alain, într-un şir impresionant. Deschise uşile şi inhală parfumul care venea de la stofele scumpe de lână, parfum care de două luni şi jumătate părea să fie tot ce mai lăsase iubitul ei în acest apartament. Deşi îl vizitase cât putuse de des la spital, nu mai era acelaşi. Aroma tutunului, a coloniei, a uleiului de păr şi a corpului său se amestecau şi alcătuiau acum un miros care o lăsa mult mai dezolată decât la venire. Îşi strecură mâna rece pe sub halat şi îşi trecu uşor degetele peste sâni, încercând să stârnească senzaţia mângâierii lui. Îl dorea dureros de mult.

— Eve! răzbătu o voce de dincolo de uşa dormitorului. Ea tresări şi se întoarse brusc.

— Alain! Dumnezeule! Alain! Oh, m-ai speriat intrând în felul ăsta. Ce cauţi aici?

Alain râse văzându-i expresia uimită şi o strânse puternic în braţe.

— Doctorii mi-au dat drumul acum o oră. Am vrut să-ţi fac o surpriză. Sărută-mă. Ah, eşti atât de dulce! E aşa de bine! În patul ăla de spital n-am mai gustat aşa ceva. Pot spune că nici nu mai ştiam cum e. Sunt atât de bucuros că

te văd, inimioara mea. Îmi pare bine că nu m-ai părăsit ca să te întorci la Dijon.

Se îndepărtă puţin, privindu-i faţa.

— Te-ai schimbat, Eve. Nu te-am văzut niciodată machiată înainte. Te îmbătrâneşte. Nu-mi place. Cine te-a învăţat? Vivianne?

Grăbită, Eve dădu din cap în semn că da.

— Alain, iubitule, eşti sigur că te-ai însănătoşit pe deplin ca să te întorci acasă? Te-au examinat doctorii înainte să-ţi dea drumul? Arăţi atât de slăbit!

— Vorbeşti de parcă ai fi mama mea. Am să-ţi dovedesc cât de puternic sunt, spuse el, luând-o în braţe ca s-o ducă spre pat. Dă-mi guriţa ta, mai întâi dă-mi guriţa ta, apoi am să-ţi dau eu restul... ai să descoperi tu cât de puternic sunt. Râse triumfător.

O puse pe pat şi rămase în picioare, aplecat deasupra ei, începând să-şi scoată haina. Atunci Eve văzu ceasul de pe noptieră. În zece minute trebuia să plece la teatru. Ori risca să întârzie. Se ridică.

— Alain, iubitule, nu acum.

— Ce vrei să spui cu „nu acum”? Aşa îmi spui tu bun venit?

— Eu... trebuie să ies. Am o întâlnire... nu pot întârzia. Mă întorc... mai târziu... şi atunci noi...

— Atunci noi ce? Ce dracu’ vrei să spui cu „o întâlnire”? De când ieşi tu noaptea singură?

Îmbrăcă enervat haina şi se îndreptă spre salon, unde-şi

ţinea coniacul.

— Probabil că ar fi trebuit să te avertizez că vin, ţipă el peste umăr. Dar eu cred că, indiferent ce întâlnire ai, este mai puţin importantă decât... Eve, vino aici! Vino aici imediat!

Eve zbură aproape în salon, acoperindu-şi gura cu mâinile. Era îngheţată de frică. Alain stătea în faţa unui imens coş cu trandafiri roşii, sosit de dimineaţă printr-un mesager.

— Eşti tu atât de bogată încât să cheltuieşti o sută de franci ca să-ţi cumperi trandafiri? şi încă de la Lachaume, fără îndoială. Ce dracu’ se petrece aici? Cine ţi-a trimis astea?

Îi zvâcneau muşchii obrazului drept şi-şi ţinea buzele încleştate. Chipul lui oacheş de dandy, pe care Eve îl ştia surâzător şi îndrăgostit, era acum ameninţător, încremeni când îl văzu că ridică brusc cartea de vizită ce rămăsese pe masă, în faţa coşului cu flori. Era o carte de vizită crem, groasă, pe care era gravat numele lui Jacques Charles. Numele de familie era şters cu un creion, astfel că îţi dădeai seama că fuseseră trimişi de cineva care îşi permitea să semneze cu prenumele.

„Mulţumesc, Maddy, pentru seara trecută.

A fost chiar mai mult decât sperasem.

Iar diseară n-are de ce să-ţi fie teamă.

Până atunci, al tău Jacques”.

Alain citi cu voce tare. Străbătu spaţiul dintr-un singur

pas, îi apucă mâinile cu o singură mână şi o lovi cu palma peste obraz cât putu de tare.

— Târfă! Târfă! „Chiar mai mult decât sperasem”, fac pariu că aşa a fost după câte te-am învăţat. Cum l-ai cunoscut? Vivianne! Desigur că Vivianne! Ea a fost codoaşa. Am s-o omor şi după aceea te omor şi pe tine.

O lovi din nou.

— Opreşte-te, nu e asta, pentru bunul Dumnezeu, opreşte-te şi lasă-mă să-ţi explic, ţipă Eve, smucindu-se din strânsoarea lui.

— Iisuse, tu chiar crezi că sunt tâmpit? Să explici? Crezi că trebuie să-l citesc de două ori? Te-ai culcat cu el, atâta tot. Maddy din Dijon, noua târfă a Parisului.

Gâfâia şi îi zvâcnea muşchiul obrazului. Respira greu şi sacadat în timp ce se pregătea s-o lovească din nou.

— Am început să cânt, aseară a fost deschiderea, prima mea apariţie! ţipă ea disperată

La aceste cuvinte, Alain încremeni şi coborî mâna.

— Ieşi! Nici nu merită efortul să te bat. O târfă înseamnă ceva, o nebună e cu totul altceva. Ieşi şi ieşi repede, cât mai poţi merge pe picioare.

— Nu, Alain, nu! Te rog, ascultă-mă. Ăsta-i adevărul. Ar fi trebuit să-ţi spun... am greşit că nu... trebuia să fac ceva să câştig nişte bani pentru noi... aşa... am dat o probă cu domnul Charles şi eu... nu e cine ştie ce, doar câteva cântece...

— Prima ta apariţie? La „Olympia”? La teatrul lui Charles

Jacques? Cum aşa, târfă, tu nici măcar nu ştii să cânţi. Tu ştii doar să faci dragoste. Mă faci să vomit. Cât de tâmpit mă crezi? Ai cinci minute să ieşi.

Se întoarse dezgustat şi se îndreptă spre bufetul unde-şi ţinea sticla de coniac.

— Ce mama dracului?. ALte flori? Orhidee pe vremea asta? Deci eşti pusă bine pe treabă, nu? Dacă-i unul, de ce nu doi? Dacă doi, de ce nu o duzină? Cine a fost clientul ăsta recunoscător? întrebă aspru, luând dispreţuitor cea de-a doua carte de vizită.

Eve ştia ce citeşte. Mai ţinea minte cele câteva cuvinte: „De o mie de ori bravo, Maddy. Am fost mândru de tine aseară. Colegul tău de scenă". Neputincioasă, îl privi cum se apleacă de parcă ar fi fost bătut de vânt. Numele de pe cartea de vizită era al lui Harry Fragson.

Se întoarse fără s-o privească, puse cartea de vizită pe bufet şi ieşi din apartament fără să scoată un cuvânt.

Plângând în hohote, Eve se repezi în dormitor să se îmbrace pentru a pleca la teatru. Ce mai e de făcut, ce mai e de făcut? se întreba în timp ce ieşea din apartamentul în care ştia că nu se va mai întoarce niciodată.

— Ascultă, Maddy, îmi faci o favoare? Ai grijă de lucrul ăsta micuţ până îmi fac numărul? Nu-mi vine servitoarea în dimineaţa asta, spuse Suzu, una dintre dansatoare, punându-i în braţe un bebeluş. Dispăru înainte ca Eve să spună da sau nu, învăluită toată în pene. Toţi cei de la Olympia ştiau că e uşor impresionabilă.

Trecuseră două-luni de la debutul ei şi nu numai că succesul de peste noapte nu-i sucise capul, dar toţi erau de acord că Maddy era cel mai bun copil, care nu-şi dădea aere de vedetă. Şedea şi mânca friptură cu cartofi prăjiţi, la cafeneaua din colţ, cu oricare se nimerea dintre colegii ei, de la recuzitieri la acrobaţi. Era prima care venea şi ultima care pleca noaptea de la teatru. Nimeni nu putea înţelege de ce refuza invitaţiile la cină, în restaurante elegante, sau la diferite gale, baluri ori cluburi de noapte, invitaţii pe care le primea în fiecare zi, însoţite de coşuri cu flori, de la admiratori. Maddy nici nu-i primea în cabina ei, să se prezinte personal. Dansatoarele şopteau între ele că ori avea vreun protector foarte bogat şi gelos, ceea ce nu prea era posibil de vreme ce nu purta niciun fel de bijuterie, ori nu-i plăceau bărbaţii, ceea ce părea şi mai puţin probabil.

Eve îl ţinea bine în braţe pe micuţ şi îl privea alarmată. Acum doarme. Dar dacă se trezeşte, ce se va întâmpla? Dacă începe să plângă înainte ca Suzu să se întoarcă?

— Julie, strigă ea, vino repede şi ajută-mă.

Dar Julie, recuzitiera, nu răspunse. Ea, împreună cu alte trei persoane, vegheau ca nicio dansatoare să nu apară pe scenă mai îmbrăcată decât era necesar.

— Julie! strigă din nou, incapabilă să se ridice şi s-o caute pe femeie, fiind îmbrăcată doar cu lenjeria roz transparentă pe care-o purta pe sub costum. Oh, Julie, unde eşti? Asculta neputincioasă larma din culise – râsetele înăbuşite, vorbăria continuă, harababura generală – dându-şi seama că atât

timp cât dansatoarele îşi făceau numărul pe scenă în sunetele orchestrei, n-o va auzi nimeni.

— Maddy, eşti îmbrăcată? Ai un vizitator! strigă vesel Marcel, asistentul patronului, deschizând uşa fără prea multă ceremonie.

— Ai să trezeşti copilul, şopti Eve privindu-l pe micuţ cu teamă.

— Un copil, şuieră o femeie pe un ton îngrozit.

Eve sări în picioare auzind vocea cunoscută.

Copilul deschise ochii şi începu să ţipe.

— Mătuşă Marie-France!

— Un copil e chiar mai rău decât am crezut. Oh, Dumnezeul meu, ce-i voi spune bietei tale mame?

— Spune-i că nu-i al meu, zise Eve şi începu să râdă când îl depuse pe micuţ în braţele tânărului director de scenă. Tu, Marcel, care eşti atât de deştept încât nici nu mai aştepţi să-ţi spun „intră”, du-i-l pe micuţ lui Julie şi fă-o repede, ai auzit? Şi nu-l scăpa pe jos. Suzu s-ar putea să-l vrea înapoi, cred. Ia loc, mătuşă, şi fă-te comodă. Marcel, hei, Marcel, după ce duci copilul, du-te şi adu-ne nişte cafea, am un oaspete drag.

— Încă îmi mai datorezi doi franci de ieri, îngeraşul meu, se plânse Marcel, utilizând forma familiară de adresare pe care o foloseau toţi angajaţii companiei între ei, mai puţin când se adresau producătorului.

— Şi nu mai poţi face acest serviciu pentru mine, scumpule?

— Maddy, pentru tine întotdeauna. Orice. Oricând. Vrei trupul şi sufletul meu? Doar spune-mi. Cu zahăr, doamnă? Şi ceva prăjiturele? Dispăru voios, uitând să închidă uşa în urma lui, trimiţându-le bezele şi legănând copilul cu cealaltă mână.

— Nu-l lua în seamă, mătuşă. Se crede irezistibil. De ce l-aş dezamăgi?

— Eve, vrei să-ţi pui ceva pe tine? N-am văzut niciodată ceva atât de indecent. Şi să te tutuieşti cu tânărul acela îngrozitor de impertinent, ce-o fi în capul tău?

— În definitiv, nu era copilul meu. Stai jos şi spune-mi cum m-ai găsit.

— Unchiul tău te-a găsit. A văzut azi-dimineaţă o caricatură de Sem şi arăta exact ca tine. Dedesubt scria „Frumoasa Maddy, noua elevă a Universităţii de la Olympia”, aşa că am ştiut unde să vin. Încă n-am spus niciun cuvânt părinţilor tăi, pentru că n-am vrut să-i supăr. De când te-am auzit cântând tangoul acela în budoarul mamei tale, mi-a fost teamă c-o să ţi se întâmple ceva îngrozitor, dar asta este mult mai rău decât mi-am imaginat, se văicări baroana. Cum le voi spune asta părinţilor tăi?

— Mai exact, ce anume este aşa de îngrozitor? Am să-ţi dau bilete pentru spectacolul de diseară. Ai să vezi. Sunt perfect respectabilă. Cânt îmbrăcată complet.

— Tu poţi numi asta respectabil – a cânta într-un music-hall! spuse baroana cu dispreţ.

— Nu *un* music-hall, ci *music-hall-ul* cel mai bun din Franţa, cel mai bun din lume. Unde am şi eu micile mele momente de glorie. Ai putea fi un pic mândră de mine, mătuşă.

— Mândră? Eşti distrusă. Complet distrusă! Nu înţelegi ce înseamnă asta, fiinţă stupidă? Nu cumva negi că trăieşti în păcat?

— Deloc, spuse Eve cu răceală. Sunt singură

— Faptul ăsta n-are nicio importanţă. Oricum nimeni nu va crede. Acum, când vor vedea caricatura făcută de unul dintre cei mai faimoşi caricaturişti din Franţa, toţi vor şti că Eve Coudert, fiica doctorului Didier Coudert, cântă într-un music-hall. Pentru o fată de familie bună, a decade într-un asemenea hal este mai rău decât a avea un amant, mult mai rău.

Uşa se deschise, trântindu-se.

— Maddy, unde-i ţâncul? întrebă Suzu. Oh! bună ziua, doamnă, adăugă întinzând o mână baroanei care o strânse mecanic, zăpăcită de priveliştea fetei cu sânii goi.

— L-am trimis lui Julie. Ea ştie cum să se descurce cu genul ăsta de obiecte. Şi eu nu înţeleg copiii. Te rog să-ţi aminteşti asta data viitoare.

— Bine, Maddy.

În acest timp, o voce violentă izbucni pe coridor, în apropierea cabinei lui Maddy.

— Oh, nenorociţii, oh, scursuri nenorocite, am să le-o plătesc eu lor, am să-i şterg la fund cu şmirghel, am să-i vâr

cu nasu-n rahat! Maddy? Maddy! N-ai văzut rahaţii sângeroşi care mi-au făcut asta?

— Au făcut ce, Boldy?

— Mi-au bătut pantofii-n cuie de podea, frumuseţe. Tu ce crezi? Au mai făcut-o şi săptămâna trecută, în acelaşi loc. Fac pariu că tu ştii cine sunt.

— Dacă nu te-ai descălţa de ei şi nu i-ai lăsa pe coridor până te pregăteşti să ieşi pe scenă, nu s-ar întâmpla aşa ceva, răspunse Eve zguduită de râs.

— Aşteaptă, frumuseţe, până când o să faci şi tu bătături. Atunci ai să înţelegi. Julie, altă pereche de pantofi, şi adu-i repede. Mai am două minute, pentru numele lui Dumnezeu!

— Vine, vine. Julie dădu buzna în cameră cu copilul pe braţ.

— Suzu, strigă peste umăr, vino-ncoace şi dă-i copilului să sugă chiar acum sau o să-l audă patronul urlând. Îi dădu lui Boldy pantofii şi-o zbughi afară. În locul ei apăru Marcel, aducând cafele şi un platou cu prăjituri.

— Poftiţi, doamnă. Fac cinste, Maddy, spuse galant, sărutând-o pe ambii obraji. De vreme ce ai un oaspete...

— Eşti un dulce. Oh, am uitat de bunele maniere, ca de obicei. Doamna este baroana de Courtizot, Marcel.

Tânărul făcu o plecăciune adâncă în faţa baroanei.

— Încântat, doamnă baroană, spuse fluturându-şi mâna. Daţi-mi voie să mă prezint singur. Eu sunt duce de Saint-Cloud[1].

1 Suburbie a Parisului.

Baroana nu putu face nici măcar un gest, cu atât mai puţin să vorbească.

— Marcel, ne vedem mai târziu, bine? spuse Eve, arătând spre uşă.

Înţelese şi le lăsă singure.

— Eve, stărui mătuşa ei, încă nu e prea târziu! Dacă pleci astăzi acasă cu trenul de noapte, te voi însoţi şi până mâine toate persoanele importante din Dijon vor vedea că tu nu poţi fi fata din caricatură. Chiar dacă ar aminti de aşa ceva, tu nu vei şti nimic despre asta, iar părinţii tăi pot spune că, probabil, cineva care seamănă cu tine eSte cea care cântă pe scenă. Nimeni nu poate să dovedească contrariul. Slavă Domnului că nu te-ai folosit de numele tău real, iar cu tot machiajul ăsta, cred că nu te-a recunoscut nimeni. Vai, Eve, nu trebuie să ştie nimeni! o imploră mătuşa ei.

— Şi de ce aş face asta? întrebă Eve.

— De ce? Fiindcă, dacă nu te întorci acum, fata mea, eşti terminată, de asta. Te-ai dezonorat, Eve, te-ai ruinat şi ai căzut în dizgraţie. Dar nu trebuie să fii eliminată din înalta societate! Nu înţelegi că încă mai ai timp? Destul timp.

— Nu, tu eşti cea care nu înţelegi, biata mea mătuşă. Nu mai sunt aceeaşi fată care a plecat de acasă anul trecut, în august. Am scris în fiecare săptămână, după cum ştii, dar nu am spus nimic despre lucrurile importante.

— Tu crezi că părinţilor tăi le mai pasă acum că ai avut un amant? Crezi că ăsta este singurul lucru care contează? Dacă totul s-a terminat, cu atât mai bine, spuse baroana

supărată. Uită că s-a întâmplat vreodată. Ai fost tot timpul atât de protejată, că nu mă miră că cineva a profitat de tine. Oricum, nu vom înţelege niciodată cum ai reuşit să te întâlneşti cu un bărbat. Dar acum nu te purta prosteşte, fetiţă. Nu da cu piciorul viitorului.

— Şi dacă eu consider că viitorul meu este aici? întrebă Eve.

— Aici? În camera asta murdară? Cu oamenii ăştia declasaţi, vulgari? În hambarul acesta? Nu e posibil. Nu voi permite aşa ceva.

Pe când vorbea, uşa se deschise, deşi nici de data asta nu bătuse nimeni, şi o dansatoare apăru în cameră, în patru labe, cu sânii legănându-i-se liber şi lătrând ca un câine. Începuse s-o miroasă pe baroană pe la picioare, de parcă voia s-o muşte, când Eve sări de pe scaun.

— Ajunge! Morton, de data asta ai întrecut măsura! ţipă ea. Ia fata asta de aici imediat. Morton, mă auzi?

Cu o figură spăsită, faimosul magician şi hipnotizator din Franţa îşi vârî capul pe uşă.

— Credeam că eşti singură, iubire. Mii de scuze, doamnă. Alice se crede un căţel. Hai vino, Alice. Aşa, căţeluşule, fii bun şi n-o mai supăra pe distinsa doamnă.

— Îmi cer scuze, mătuşă Marie-France. Morton este un geniu, dar din când în când se comportă ca un copil. N-a vrut, însă, să fie răutăcios. Marie-France o privea şocată.

— Eve, nu te pot lăsa în această... această mocirlă. Trebuie să te întorci acasă cu mine.

— Dragă mătuşă, ce-i cu vorbele astea „nu te pot lăsa”, „pur şi simplu nu voi îngădui”? Cine crezi că sânt? Nu mai sunt o fetiţă să-mi comanzi cum vrei. Chiar crezi că mai pot să mă întorc la Dijon, să-mi iau locul printre fetele nemăritate şi să aştept un cetăţean înstărit să-mi facă onoarea de-a mă cere de soţie? Crezi că după ce am cunoscut gloria, cântând pe scena de la „Olympia”, m-aş mai putea mulţumi cu o viaţă ca a mamei?

— Glorie? Deşertăciune! Închipuire! Este odioasă şi vulgară gloria asta a ta, replică Marie-France violent. Peste zece ani îţi vei da seama că ai renunţat la atâtea lucruri importante pentru un capriciu de moment. Tot ce contează pentru tine acum sunt aplauzele ieftine şi viaţa printre aceste scursuri ale societăţii.

Eve se ridică, plină de o furie rece.

— Te rog să nu vorbeşti aşa despre prietenii mei. Ar fi mai bine să pleci, mătuşă Marie-France. Nu-ţi stă bine în acest mediu.

Baroana de Courtizot se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Dacă te răzgândeşti, dacă devii raţională, Eve, mă găseşti acasă toată după-amiaza asta şi mâine. Dacă nu, va fi prea târziu. Acum trebuie să mă întorc şi să mă gândesc ce să-i spun sărmanei tale mame.

— Spune-i adevărul. Spune-i că sunt fericită. Spune-le părinţilor mei să vină la Paris, să se convingă singuri. N-am de ce să mă ruşinez.

— Eşti mai rea decât omul cu care ai fugit, spuse baroana

şi părăsi cabina fără să se uite înapoi.

A doua zi, într-o dimineaţă de mai, Eve avea întâlnire cu Jacques Charles.

— Acum două luni mi-ai spus că am toate şansele să devin o adevărată vedetă; spuse ea patronului. Mi-ai dat termen două zile să mă gândesc.

— Îmi aduc aminte, spuse el sobru. Sunt surprins că nu ai uitat.

— Atunci nu eram pregătită. Mai mult nu pot să-ţi spun. Dar acum, dacă mai eşti interesat...

— Ei bine...?

— Vreau! Sunt gata să-mi folosesc toate forţele, să muncesc douăzeci şi patru de ore pe zi, atât cât va fi nevoie. Voi munci luni de zile, ani, ce contează cât. Numai să-mi dai o şansă".

Eve tăcu şi rămase cu privirea în podea, tot corpul ei tremurând de emoţie şi dorinţă. Pentru asta fusese ea născută şi probabil că ratase ocazia pentru că se ivise prea târziu. Atunci când avusese şansa de partea sa, era încă îndrăgostită de Alain şi încerca să salveze legătura lor. Iar după ce Alain o părăsise, ea fusese distrusă de cuvintele şi de loviturile lui. De ura lui. Ratase atunci ocazia şi nu-şi va ierta niciodată acest lucru, dacă producătorul nu se va mai arăta interesat din cauza lipsei ei de ambiţie de atunci. Din clipa în care mătuşa Marie-France îi arătase foarte clar ce însemnătate dădea ea aparenţelor, îşi dăduse seama că pentru ea nu exista altă cale. Acum nu se gândea decât la

viitorul artistic, ademenitor şi îndepărtat, pe care Jacques Charles i-l promisese odată. Ea aparţinea music-hall-ului şi el trebuie să-i aparţină ei.

Dar impresarul nu-i răspunsese. Ridică privirea şi-l văzu şezând la birou şi scriind ceva foarte concentrat. Fusese oare refuzată? Termină de scris, îşi puse jos stiloul şi îi întinse coala de hârtie.

— Acesta este programul tău de lecţii, spuse el. Ai întârziat deja la prima. Grăbeşte-te!

Era o primăvară caldă, cu un vântuleţ blând, cu puţină ploaie, aceasta era ultima primăvară a erei edwardiene. Eve era mult prea ocupată ca să dea vreo atenţie vremii, cu atât mai puţin vânturilor schimbătoare. Alerga de la lecţiile de acrobatică la cele de dans şi de dramă, iar apoi spre teatru, ca să ajungă la timp pentru a se machia înainte de spectacol. Nu mai avea răgaz să citească ziarele, să bârfească şi să glumească, nu mai avea timp să-şi facă prieteni cu care să ia masa împreună. Mânca ce apuca, unde putea şi încerca să termine cât mai repede, iar după ce cădea cortina, alerga direct acasă, în micul ei apartament mobilat, unde se culca imediat, fiind prea obosită ca să mai viseze ceva.

În timp ce Kaiserul Wilhelm al II-lea îşi petrecea cele douăzeci de zile din iulie într-o croazieră, relaxându-se la bordul iahtului *Hohenzollern*, Eve, ca mulţi alţii, era prinsă în propria ei viaţă. Incidentul cu bomba care ticăise cu o lună în urmă căpătase amploare, mutându-şi sfera de

influenţă de la Belgrad la Viena, când, la data de 28 iulie 1914, Austro-Ungaria declarase război Serbiei. În următoarele săptămâni, diplomaţii şi militarii marilor puteri europene discutaseră în contradictoriu, aroganţi, neglijenţi, incompetenţi, duplicitari, lipsiţi de informaţii corecte, până când reuşiseră să se încurce şi să se împiedice în propriile minciuni.

Toate acestea duseseră la un război pe care, în afară de câţiva naţionalişti extremişti, nu-l dorise nimeni. Pe data de 4 august, Sir Edward Grey, Secretarul Afacerilor Externe al Marii Britanii, spusese: „Luminile se sting în toată Europa: nu le vom mai vedea aprinse în timpul vieţii noastre”.

Marcel, asistentul directorului de scenă, Jacques Charles şi Maurice Chevalier erau doar trei dintre cei patru milioane de bărbaţi mobilizaţi în Franţa, în primele săptămâni ale lui august. Toate afacerile din ţară fuseseră paralizate pentru că toţi bărbaţii apţi să poarte o armă erau mobilizaţi, iar trenuri pline cu trupe înarmate şi entuziaste părăseau gările la fiecare şapte minute.

După bătălia de pe Marne, de la mijlocul lunii septembrie, când francezii respinseseră atacul germanilor asupra Parisului, euforia temporară ce cuprinsese poporul dusese la redeschiderea tuturor teatrelor, cafenelelor şi sălilor de music-hall din toată ţara. Oricum, în luna aceea muriseră două sute de mii de francezi, mulţi dintre ei purtând pantalonii roşii ce aparţinuseră uniformei din 1830 şi acest fapt simboliza lipsa de realism cu care se confrunta ţara,

imaginându-şi că va fi un război scurt şi glorios. La sfârşitul lunii septembrie, amândouă părţile, germanii şi aliaţii, au început să sape, să se odihnească şi să-şi reasigure proviziile de-a lungul râului Aisne, din provincia Champagne, săpând tranşeele care aveau să devină primele fortificaţii de pe frontul de vest, un front care, timp de trei ani, se mutase pe o distanţă de câteva mile, şi unde singura realizare fusese moartea a milioane de bărbaţi.

Pe un deal nu prea înalt din Champagne se afla' castelul Valmont, căminul familiei vicontelui de Lancel. Se afla în inima ţinutului viticol, pe dealurile calcaroase ce coborau dintre munţii Rheims şi se îndreptau de la est la vest, între Rheims şi Épernay, cele două oraşe importante ale provinciei.

Valmont, spre deosebire de alte castele din Champagne, rezistase Revoluţiei, invaziilor şi războaielor. Se ridica precum un castel din poveşti, din mijlocul unei păduri mici, dar dense, cu cele trei turnuri măreţe ale sale, cu acoperişul din ţiglă. Cele douăsprezece încăperi înalte, cu multe ferestre, dădeau spre terasa semicirculară din piatră, unde pomişorii ornamentali fuseseră plantaţi de secole. Valmont era înconjurat de o comoară de viţă de vie, o regiune specială, unde se produceau acei struguri albi ce dădeau un vin spumos, numit pe bună dreptate şampanie.

Multe castele din Franţa arătau ca nişte muzee în care erau expuse obiecte ce aminteau de istoria familiei respective. Iar pe la începutul primului război mondial, îşi

pierduseră de mult strălucirea dinainte de Revoluţie. Castelul Valmont în schimb, fusese întotdeauna o reşedinţă prosperă, ospitalieră şi plină de viaţă. Avuseseră loc multe schimbări de pe vremea când membrii familiei Lancel erau loiali conţilor de Champagne, cei care s-au luptat cu regii Franţei, un conflict ce s-a încheiat în 1284, când Joan de Navarre şi de Champagne s-a măritat cu viitorul rege al Franţei, Filip cel Frumos.

În secolul al XVII-lea, vicontele de Lancel, la fel ca şi vecinii săi, s-a apucat de viticultură. Dincolo de graniţele largi ale propriilor terenuri cu viţă de vie se întindeau micile proprietăţi viticole ale ţăranilor, care le vindeau struguri din recolta proprie. În curând au produs destulă şampanie ca să înceapă să vândă. Pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, şampania îmbuteliată în sticle verzi cu etichete aurii, pe care apărea cu litere mari numele Lancel, iar dedesubt, cu litere mai mici, numele castelului Valmont, devenea o *Grande Marque.* Alături de nume ca Moet şi Chandon, Mumm, Veuve Clicquot Ponsardin şi alte soiuri de vinuri faimoase, sticlele cu eticheta Lancel erau din cele mai apreciate la orice expoziţie de vinuri.

Actualul cap al familiei Lancel, vicontele Jeaiv-Luc de Lancel, avea doi fii. Cel mare, Guillaume, avea să conducă, mai târziu, casa Lancel, iar cel mic, Paul-Sebastian, devenise diplomat în serviciul de la Quai d’Orsay. La începutul ostilităţilor, el avea doar treizeci de ani şi era deja primul secretar al Ambasadei Franţei la Londra, un om

căruia i se prezicea o carieră strălucită în domeniul afacerilor externe.

La 1 august 1914, în prima zi a chemării la arme, ignorând privilegiul acordat diplomaţilor care le permitea să stea departe de câmpul de luptă, el se înrolase voluntar. Acum era căpitanul Paul de Lancel şi lăsase acasă, o tânără soţie, o fragilă pariziancă de douăzeci şi doi de ani, născută Laure de Saint-Fraycourt, care aştepta naşterea primului lor copil. Ea îl implorase să n-o părăsească.

„Copilul se va naşte peste cinci luni şi toată lumea spune că războiul ăsta stupid se va termina până atunci”, îi spusese Laure de Lancel, plângând înspăimântată. „Te implor, stai cu mine – am nevoie de tine aici”. Dar Paul simţise că e datoria lui să se ducă să lupte. Ştia că Franţa va avea nevoie de fiecare bărbat apt pentru a putea ţine piept trupelor germane, superioare atât numeric, cât şi din punct de vedere al armamentului. Planul bătăliei ce se apropia fusese studiat de Paul de Lancel de pe poziţia sa de diplomat. El ştia că statul major francez suferea de un complex de superioritate. Ideea că ardoarea, curajul şi elanul bravului soldat francez conta mai mult decât forţa armată reală era bine înfiptă în mintea tuturor militarilor. Dar Paul, spre deosebire de majoritatea francezilor, avea îndoieli serioase în ceea ce priveşte importanţa elanului în câştigarea bătăliei. Oricum, ca orice om în vara aceea a anului 1914, nu avea nicio suspiciune în legătură cu efectivul de rezervă al armatei.

Paul de Lancel era un om complex. Se întreba adesea dacă n-ar fi fost mai fericit ca producător de vinuri decât în funcţia de diplomat pe care o avea. Şi după cum îi spunea adesea şi mama sa, Anette de Lancel, el arăta mai degrabă ca unul care munceşte în vie, cu mâinile goale, decât ca un diplomat care stă la birou. Paul era un om puternic, înalt şi lat în umeri şi cu o musculatură bine dezvoltată. Părul său blond arăta de parcă fusese decolorat de soare în timp ce muncea. Deşi ochii de un albastru închis şi bărbia proeminentă erau ai familiei Lancel, după cum o dovedeau portretele din castel, restul trăsăturilor sale nu aveau structura fragilă caracteristică strămoşilor şi nici părul roşcat moştenit din generaţie în generaţie. Ca toate trăsăturile sale, nasul era mare şi bine reliefat, nu mic ca al strămoşilor, iar gura bine conturată, cu o bărbie viguroasă şi simplă.

Cu toate acestea, Paul de Lancel obişnuia să-şi pună o grămadă de întrebări în legătură cu tot ce-l înconjura, astfel încât de multe ori îşi dorise să aibă de-a face numai cu simpla preocupare a creşterii viţei de vie şi să-şi facă probleme numai în legătură cu soarele şi ploaia, într-adevăr, un producător de vinuri trebuie să se scoale în fiecare zi cu grija vremii, dar având în vedere că nu poţi face nimic în legătură cu aceasta, nu ai decât să te resemnezi şi să filosofezi despre viaţă. O condiţie care lui Paul i se părea binecuvântată şi reconfortantă.

Un diplomat, în schimb, trebuie să aibă tot timpul grijă să

analizeze de două ori o situaţie, să-i asigure măsuri de protecţie şi să devină un cinic, în caz contrar riscând să fie veşnic înşelat şi inutil pentru ţara lui. Paul de Lancel nu putea numi un adevăr de care să fie absolut sigur, cu excepţia dragostei sale pentru Franţa şi pentru soţia sa. Din cele două, trebuie să recunoască că dragostea de ţară era mai puternică.

Eve, zguduită de mobilizarea generală, se hotărâse să nu se întoarcă la „Olympia”, care se redeschisese sub conducerea fostului dirijor al orchestrei, Beretta, şi a lui Léon Volterra, care salvase o sumă neaşteptată de bani vânzând programe în holul sălii „Olympia”. Ambiţia ei personală trebuia să aştepte până la sfârşitul războiului, decise ea.

Dacă Jacques Charles putea servi armata, aşa va face şi ea, în felul ei. De îndată ce se organizase Teatrul Armatei Republicane, Eve se alăturase acestuia şi făcea parte dintre artiştii care călătoreau pe diferite câmpuri de luptă pentru a da spectacole în cinstea soldaţilor. Unii dintre ei, cum era Charles Dullin, dădeau spectacole chiar în tranşeele de pe frontul din regiunea Lorraine. Eve se alătură grupului format de Lucien Gilly, care era compus din comici de la „Olympia”.

În 1915, la un an de la Bătălia de pe Marne, o nouă ofensivă începuse în Champagne. Joffre, cel mai optimist general, declarase trupelor sale: „Curajul vostru va învinge!”, iar soldaţii mărşăluiau în continuare prin

perdeaua de ploaie, în sunetul orchestrei ce cânta Marseieza. Zece zile mai târziu, o sută patruzeci şi cinci de mii de francezi erau morţi şi niciun punct strategic câştigat.

Căpitanul Paul de Lancel a fost rănit grav la braţ în ultima zi a ofensivei. Pe când zăcea în spital, nu se gândea la el, ci la morţii pe care-i văzuse în ultimele douăsprezece luni. Oamenii lui, cei care constituiau primul batalion, fuseseră primii care plătiseră cu viaţa. Soţia sa nu supravieţuise naşterii fiului lor. Bruno, care era acum în grija părinţilor Laurei, la Paris. Paul reuşise să-şi vadă copilul numai o singură dată, în timpul permisiei scurte ce-i fusese acordată cu ocazia înmormântării Laurei, şi gândul că avea un fiu de nouă luni nici nu-l întrista, nici nu-l bucura, îi era indiferent. Ştia că şansele sale de a supravieţui războiului erau foarte puţine, încât nici nu merita să se gândească la aşa ceva. Se gândea – şi acesta era mai mult un gând raţional decât un sentiment – numai la copilaşul acela care va creşte orfan. Paul de Lancel se gândea la el însuşi ca la un om mort, mai exact, se simţea ca un prizonier dintr-o închisoare, ce urma să fie împuşcat în zorii zilei. Va trăi până când se va însănătoşi suficient ca să conducă alţi oameni la moarte. Perspectiva morţii îl lăsa indiferent. Nu-i păsa decât de cei pe care-i comanda, bărbaţi simpli, în stare să mai spere într-un viitor, alţii destul de norocoşi pentru a mai iubi.

De îndată ce i s-a vindecat braţul, Paul de Lancel s-a alăturat companiei sale care era aproape în întregime înlocuită şi care fusese regrupată în tranşeele dinaintea

oraşului Festubert, în mijlocul frontului din Flandra, între oraşele Ypres şi Arras. Festubert era una din localităţile unde armatele duşmane se luptaseră timp de un an, fără a ajunge la niciun rezultat. Acum era spre sfârşitul luptei şi primăvara avea să aducă noi şi mult mai multe nenorociri, dar pentru moment soldaţii din ambele părţi se găseau în acel stadiu de acalmie care are loc chiar şi pe câmpul de luptă, în cele mai necruţătoare bătălii. Era timpul în care-şi îngropau morţii, îşi cârpeau cămăşile şi chiar, în noaptea aceasta de toamnă rece din nord-estul Franţei, să se adune într-un teatru improvizat pentru a râde de glumele vechi ale lui Lucien Gilly, pentru a fredona împreună cu acordeonistul, pentru a aplauda cele şase fete ce dansau cu militarii voluntari şi, în sfârşit, pentru a o asculta pe Maddy cântând, Maddy cea care devenise deja o legendă a Teatrului Armatei Republicane datorită curajului ei şi a rochiei roşii în care apărea, cu pantofii de aceeaşi culoare şi cu părul ca razele de soare din timpul verilor pe care toţi şi le aduceau aminte, indiferent din ce parte a Franţei veneau.

Eve era din ce în ce mai îngrijorată. Când părăsise locuinţa sa din Saint-Omer, care se afla acum mult în spatele frontului, era încă ziuă. Ceilalţi din trupa lui Gilly plecaseră înaintea ei, în vehiculele puse la dispoziţie de armată. Ea întârziase pentru că fusese nevoită să-şi coasă tivul de la rochie. Acum ea şi soldatul care conducea maşina, un băiat atât de tânăr încât nici n-ai fi crezut că

împlinise vârsta de înrolare, mergeau cam de mult, ţinând cont de ceea ce-i spusese Gilly că o să întâlnească în cale, şi tot nu ajunseseră la Festubert.

— Eşti sigur că ăsta este drumul cel bun? întrebă Eve îngrijorată.

— Este drumul pe care mi l-a indicat caporalul meu, dacă ăsta se poate numi drum, răspunse el.

Într-adevăr, drumul nepavat se înrăutăţea în loc să se amelioreze, pe măsură ce noaptea se apropia.

— De ce nu ne-am opri să ne uităm pe hartă? propuse Eve.

— Pentru că nu avem niciuna. Numai generalii au. Şi chiar dacă aş fi avut una, n-ar fi fost de mare ajutor fără semnele necesare pe ea. Nu-i aşa?

— Opreşte la prima fermă pe care o vezi şi întreabă de drum, îi spuse Eve aspru. Cântase de multe ori în bătaia focului şi nu tremurase, dar drumul acesta pustiu, dezolant şi aproape fără niciun copac, numai cu dărâmături în jur, o neliniştea.

Măcar dacă n-ar fi băgat în seamă tivul ăla, se gândi iritată şi încercă să se înfăşoare şi mai strâns în haină.

— Uite, este o fermă acolo, în josul drumului! ţipă Eve.

— Este bombardată toată după cum arată, replică soldatul.

Într-adevăr nu se vedea niciun semn de viaţă, nicio lumină, niciun fum, nu se auzea niciun zgomot, de om sau de animal.

— Germanii au ocupat-o anul trecut, cred, continuă băiatul indiferent. Pe când vorbea, pe câmpul din dreapta lor explodă o bombă.

— Christoase! ţipă el şi în aerul fremătător explodă o a doua bombă, foarte aproape de maşină.

Tânărul soldat aproape că pierdu controlul maşinii, dar reuşi totuşi să se menţină pe drum, apoi se îndreptă cu toată viteza spre fermă, frânând brusc într-o baltă din curtea casei.

— Dă-te jos! ţipă el, dar Eve era deja afară din maşină şi alerga aplecată spre uşa deschisă. Ajunseră în acelaşi timp şi intrară în patru labe, uitându-se după un adăpost. Cu o ciudată ascuţime a simţurilor, Eve văzu într-o secundă că încăperea era goală, cu excepţia unor bucăţi de lemn şi cărămizi ce zăceau pe podea.

Evident, fusese puternic bombardată, deşi acoperişul era încă intact. Pereţii erau găuriţi peste tot. Nu mai putea fi numită o fermă sau o casă. Afară auziră din nou şuieratul unei bombe înainte de cădere, dar era imposibil să-şi dea seama dacă aceasta căzuse mai aproape decât celelalte două. Neavând un loc mai bun să se adăpostească, se năpustiră lângă cămin. Dacă ar fi fost mai mare, s-ar fi aruncat înăuntrul lui.

— Nu vom ajunge niciodată acolo, spuse Eve cât putu de calmă. Ai greşit drumul.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, protestă şoferul pe un ton patetic.

— Pentru Dumnezeu, nu trebuia să întâlnim niciun foc de armă pe drum sau altfel nu ne-ar fi spus să urmăm acest traseu.

— Poate, spuse el ursuz, dar exact când nu te aştepţi, vezi tu, te aşteaptă nemţii undeva şi vin să te înhaţe. Aşa mi-a spus caporalul meu!

— Tare aş vrea să fie şi el aici. I-aş spune eu ce cred!

Eve îşi dădu seama că nu avea altceva de făcut decât să aştepte aici venirea dimineţii şi să se salveze atunci. N-avea niciun rost să se gândească la ce era mai rău. Îşi înfăşură haina pe ea, îşi acoperi gleznele cu pulpana hainei şi se aşeză pe piatra căminului. În ciuda fricii şi a mâniei pe care o simţea împotriva acestui soldat prost, nu putu să ignore faptul că o dureau picioarele în noii ei pantofi roşii. Dacă avea să fie omorâtă de o bombă, mai bine să şadă confortabil decât în picioare, cu pantofii ăştia buni numai de scenă.

— Ai o ţigară? întrebă băiatul.

— Nu fumez. Poftim, şi îi dădu pachetul de ţigări pe care-l avea tot timpul la ea pentru soldaţi. Stinge chibritul! ţipă Eve şi se ridică în picioare. Un grup de soldaţi dădu buzna în casă. Se furişaseră în casă atât de încet, încât nici ea, nici soldatul nu-i auziseră cum se apropiau. Stătea stupefiată de frică, cu spatele rezemat de perete, aşteptând în fiecare clipă să moară străpunsă de o baionetă, drept în inimă, până când, revenindu-şi, înţelese că soldaţii vorbeau franţuzeşte.

— Slavă Domnului, slavă Domnului, cum de aţi ştiut că suntem aici? O, Doamne, bine că aţi venit să ne salvaţi, şopti ea.

— Să vă salvăm? Cine dracu’ sunteţi voi? Ce dracu’ caută o femeie aici?

— Mergem la Festubert... să cânt...

— Trebuie să fii nebună. Nebună! Ce femeie proastă! Festubert se află în direcţia opusă. Sunteţi aproape de linia de front, de partea opusă a oraşului Lens.

— Lens? Unde e asta?

— După cum am auzit, Lens este în partea frontului german, spuse Paul de Lancel cu asprime, întorcându-se spre oamenii săi şi dându-le ordinele necesare.

Fuseseră împinşi înapoi de un atac ce-i luase prin surprindere, venind de la una din mitralierele ce protejau artileria germană. Patru soldaţi erau răniţi, iar trei dintre ei erau foarte grav răniţi. Nu se puteau deplasa. Ceilalţi trei erau teferi. Situaţia era mult mai gravă decât realizase el prima oară, se gândi Paul în timp ce se plimba printre oameni punându-le întrebări pe un ton blând. Îşi dădu seama că datorită lunii pline care se ivise pe cer, nu aveau nicio şansă să transporte răniţii în tranşee, unde se afla punctul sanitar. Cu prima rază de lumină a zorilor, va putea trimite pe cineva, să anunţe că erau imobilizaţi aici. Între timp, tot ce puteau face era să aştepte şi să încerce să-i ajute să reziste până mâine.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Eve în timp ce mergea

cu grijă printre soldaţii întinşi pe podea, îndreptându-se spre căpitan.

— Numai dacă eşti soră medicală.

Vocea lui era preocupată şi neatentă. Eve se retrase lângă căminul rece. Nu făcuse niciun curs de asistenţă medicală al Crucii Roşii, pe care multe femei îl urmaseră. Fusese prea ocupată să cânte în diferite locuri de pe front, iar între călătorii lucrase la diferite teatre care-i oferiseră ceva, astfel încât să-şi poată plăti chiria. În tăcerea care se lăsase, şoaptele soldaţilor se auzeau obosite, încât păreau că vorbesc o limbă străină... în curând, tot ce se putuse face în legătură cu răniţii fusese făcut de cei sănătoşi, iar toţi cei opt bărbaţi inclusiv căpitanul, stăteau întinşi pe ceea ce, cândva, se gândi Eve, fusese podeaua curată lună a acestei ferme, mândria gospodinei. Îşi închipui focul din cămin care încălzea atmosfera acestei nopţi de octombrie şi copiii adunaţi în jurul lui, făcându-şi temele pentru şcoala din sat, la care aveau să meargă a doua zi. Simţi mirosul supei din bucătărie, văzu şuncile şi cârnaţii atârnaţi de grindă, iar afară îl văzu pe fermier terminându-şi ultimul control la animale, dornic să ajungă cât mai repede în casă, să participe la acest tablou familial atât de bine ştiut. Recoltele sale vor fi gata în curând, iar iarna putea să vină. El aştepta nopţile în care va sta la căldura focului, în compania soţiei sale şi a copiilor, cu bucuria de a-şi vedea copiii crescând.

Fusese o vreme când tabloul unei asemenea vieţi

obişnuite ar fi fost de neconceput pentru ea sau, dacă ar fi reuşit să şi-l închipuie, i s-ar fi părut vulgar. O viaţă de ţăran, o viaţă fără evenimente majore, ce putea fi povestită în trei rânduri. Nu aveai nicio speranţă în această viaţă; nicio şansă să te plimbi cu balonul, să fugi la Paris cu primul bărbat pe care l-ai sărutat, nicio şansă să te plimbi pe marile bulevarde în ritm de maxixe, iar de a ajunge star la „Olympia”, nici vorbă. Nu aveai dreptul să îndrăzneşti şi să reuşeşti.

Ce norocoasă fusese! şi nu înţelesese asta pe deplin decât acum, tot aşa cum fermierul şi nevasta lui nu apreciaseră tihna lor decât atunci când bombele le distruseseră casa şi le pustiiseră câmpurile. Pe măsură ce timpul trecea şi luna strălucea tot mai intens, luminând pietrele căminului ce-o adăpostea pe Eve, putu să-i vadă mai bine pe soldaţi. Niciunul nu adormise. Cei răniţi aveau dureri prea mari ca să-i poată lăsa pe cei sănătoşi să doarmă. Gemetele lor înăbuşite se auzeau la intervale de timp, dar, chiar neştiind cât e ceasul, Eve era conştientă că mai avea destul până dimineaţa.

Trebuia să existe ceva ce putea face pentru ei, chiar dacă nu ştia nimic despre ajutorul sanitar, se gândi ea supărată. Nu putea să stea pur şi simplu şi să-i privească cum suferă, fără măcar să încerce să le aline suferinţa. Ofiţerul antipatic îi spusese că n-avea cu ce să-i ajute. Doar pentru că nu ştia să facă un bandaj, nu însemna că nu e bună de nimic. La urma urmei, Vincent Scotto tocmai

compusese cântecul nemaipomenit de popular *Le cri du poilu*[2], cu refrenul acela incitant „Soldaţii noştri de pe front, tot ce-şi doresc este o femeie, o femeie!”. Poate că era absolut, dar mergea direct la inimă, se gândi Eve şi fără să ceară permisiunea, începu să cânte uşor, cât mai uşor posibil, cu vocea ei lină ce putea fi auzită până în ultimul rând de la balcon, dar acum, în seara asta, se strecura numai printre spaţiile înguste dintre soldaţi. Cântă primul cântec care-i veni pe buze, cel cu care-şi începuse cariera *Parlezmoi d’amour.* La auzul vocii sale, ofiţerul exclamă surprins, dar ea îl ignoră şi continuă cu versurile „Când mă atinge simt că mă pierd, căci eu nu sunt decât o femeie, iar el m-a fermecat” din *Mon homme.*

— Aveţi vreo preferinţă domnilor? întrebă ea tocmai când terminase de cântat ultima şansonetă a lui Mistinguett, care vorbeşte despre dragostea ei pentru un bărbat. Şi şapte bărbaţi îi răspunseră, unii cu voci slabe, alţii plini de dorinţă, fiecare vrând să asculte câte un cântec.

Eve se aşează pe piatra căminului şi cântă toată noaptea, binecuvântându-şi memoria. Deoarece toate cântecele pe care le voiau ei le ştia din adolescenţă, când se ducea la profesorul de canto, melodii pe care le auzise pe stradă şi le prinsese din zbor. Putea să vadă feţele soldaţilor numai acolo unde lumina luna. Chipurile lor erau aproape ascunse în întuneric, iar cei care nu puteau să vorbească prea tare, îşi şopteau dorinţele lor camarazilor de alături. Cântă chiar

2 *Poilu* – soldat simplu în timpul primului război mondial.

şi pentru soldatul care o adusese pe acest drum greşit.

Paul de Lancel şedea tăcut, cu şapca trasă pe ochi, legănând un soldat ale cărui picioare nu-l mai puteau susţine. Părea că fiecare cântec pe care-l cânta această femeie îi vindeca de câte o rană interioară. Vocea ei îi făcea inima să tresalte, făcându-l să se gândească la vremurile frumoase de demult, când era plin de dragoste şi de veselie. Vocea ei feminină, plină de blândeţe şi căldură, o căldură interioară care n-o simţise niciunde pe front şi care n-avea nimic comun cu războiul, îi readuse în memorie amintiri de mult uitate. O impresie trecătoare? Fără îndoială că da, dar fiecare cântec al ei, cu cuvintele acelea banale ce preamăreau bucuria şi speranţa dragostei, fericirea de a iubi zi şi noapte, îl făcură să se gândească la un viitor posibil, o credinţă pe care o pierduse nici el nu mai ştia de când. Oare îşi va mai aminti orele astea? Oare emoţiile redeşteptate de cuvintele cântecelor sale magice vor dura şi dincolo de noaptea asta? Probabil că nu, se gândi el, dar, vai, ce minunate au fost aceste momente de reverie şi duioşie.

Paul de Lancel nu ceru niciun cântec pentru sine, nevrând să ia locul oamenilor săi. În cele din urmă se făcu un moment de tăcere, când ea aştepta noi solicitări, şi atunci vorbi el.

— Ştii vreunul din cântecele soldăţeşti englezeşti?

— „Trandafirii din Picardy”, bineînţeles şi „Tipperary”, toată lumea ştie cântecele astea, chiar dacă nu vorbeşte

engleza.

— Ştii şi cântecul „Până ne vom revedea”?

— „Zâmbeşti un timp, mă săruţi la despărţire...”, da? întrebă Eve.

— Da, răspunse el dornic să-l asculte. Te rog.

Zâmbeşti un timp, mă săruţi la despărţire,

Când norii se vor aduna, voi veni la tine.

Atunci cerul va părea mai albastru.

Jos, pe câmpia îndrăgostiţilor, draga mea...

Clopotele ce vestesc nuntă vor răsuna vesel,

Fiecare lacrimă va rămâne în amintire.

Aşa că aşteaptă-mă şi roagă-te pentru mine în fiecare noapte,

Până ne vom revedea.

Eve ridică privirea pe când cânta ultimul vers şi el spuse numai atât:

— Încă o dată... o, te rog, doar o dată.

Înainte de a termina cântecul simplu şi de neuitat, îl văzu pe căpitan adormit, cu un zâmbet fericit pe faţă.

CAPITOLUL 5

Şi când te gândeşti ce norocoşi sunt elveţienii, oftă Viviaone de Biron îngândurată, pe când ea şi Eve stăteau în bucătărie, în ultima săptămână a lunii decembrie 1916, împărţind un ibric de ceai.

— Elveţia? întotdeauna ai pretins că Elveţia este o ţară pentru oamenii în convalescenţă, replică Eve neîncrezătoare.

Doi ani şi jumătate de război nu o schimbaseră prea mult pe prietena sa, care se ţinea tot atât de bine. Vivianne era pariziancă, la fel ca-ntotdeauna, asemenea unui metal ce nu mai poate fi prelucrat mai departe.

— O neutralitate liniştită, asta le-a promis Schultess. Şi pe deasupra, o cafea proaspătă şi adevărată, nu ceaiul ăsta de plante insipid.

— Schultess? spuse Eve, ridicându-şi întrebătoare sprâncenele sub toca neagră din blană de miel ce-i acoperea aproape în întregime părul de sirenă. Era mult mai subţire decât acum trei ani şi jumătate când venise în Paris, iar pe stradă mergea cu acea ţinută sigură care nu lăsa niciun dubiu în ce priveşte apartenenţa ei la acest oraş sau că oraşul îi aparţine ei. Cine este Schultess?

— Noul preşedinte al Elveţiei, după cum ar fi trebuit să ştii dacă citeai ziarele, Maddy. Iar guvernul nostru nu găseşte altceva de făcut decât să mărească taxa pentru

adulter. O, nu, nu râde fata mea, vorbesc serios. Înainte de războiul acesta mizerabil, amenda pentru adulter era de douăzeci şi cinci de franci. Astăzi au făcut-o de o sută de franci şi câteva zile de închisoare! Te întreb pe tine: e rezonabil aşa ceva? Este cumva logic? Sau este cumva specific francezilor? Când ne-au raţionalizat gazul, electricitatea şi mâncarea, am înţeles – dar cu ce poate adulterul să împiedice câştigarea războiului? După părerea mea, această nouă taxă este o măsură nepatriotică.

Viviane îşi turnă încă o ceaşcă de ceai şi o privi nemulţumită.

— Gândeşte-te şi tu, Maddy. Dacă un soldat care este departe de casă găseşte pe cineva, care nu este soţia lui, să-şi aline singurătatea sau dacă o soţie simte lipsa soţului şi-n absenţa lui găseşte pe cineva cu care să mai uite de singurătate – de ce trebuie să plătească o taxă? Şi cine este acela care în loc să fie pe front, unde-i este locul, stă şi spionează prin paturile oamenilor după adulter? Poţi să-mi spui?

— Problema mă depăşeşte, Vivianne. Nu am atâta imaginaţie, replică Eve, încercând să-şi înăbuşe râsul.

— Ah, Maddy, nu iei nimic în serios. Ei bine, ăsta-i norocul tău, mormăi Vivianne. Presupun că ţi se pare inteligentă şi ideea de a nu mai permite nimănui să vină la teatru decât în haine de stradă, nu? S-a zis cu rochiile de seară, cu hainele pentru cină... de parcă asta i-ar impresiona pe nemţi şi i-ar determina să plece înapoi în Berlin.

— Merită încercat, spuse Eve absentă.

Ea citise ziarele şi era la fel de conştientă ca şi Vivianne că bătălia de pe Somme şi de la Verdun, din 1916, cel mai înspăimântător an pe care-l cunoscuse istoria până atunci, făcuse aşa de multe victime, încât depăşea puterea de înţelegere a minţii umane. Înlătură brusc aceste gânduri şi se întoarse la conversaţia cu prietena ei.

— Aliaţii noştri fac tot ce pot, Vivianne. Trebuie să recunoşti asta. Regele Angliei a impus prohibiţia pentru a ajuta câştigarea războiului. Închipuie-ţi ce-ar fi dacă şi restul ţărilor i-ar urma exemplul. Gândeşte-te numai – toţi englezii fără whisky – la ce poate duce asta?

— La o victorie sigură pentru nemţi, replică Vivianne.

— Cel puţin bine că nu sugerează nimeni interzicerea music-hall-ului. Nu mai există niciun loc liber la teatru datorită tuturor soldaţilor în permisie care vor să se distreze.

— Ştiu. De când a ieşit din spitalul militar şi a preluat conducerea Cazinoului din Paris, Jacques Charles este mai activ ca oricând – la „Olympia” n-am avut niciodată asemenea costume somptuoase şi decoruri elaborate. Aşteaptă doar, să vezi fetele îmbrăcate numai cu un fel de şnuruleţe în formă de G urcând şi coborând nişte scări de zece metri înălţime. Orchestra cântă o muzică americană de care n-am auzit niciodată – se numeşte jazz.

Vivianne se uita la ea, nu prea convinsă şi deloc încântată să audă că acel Casino de Paris întrecuse teatrul

în care ea cunoscuse zile de glorie.

— Şi îţi place să cânţi acest jazz?

— Nu-l cânţi, îl dansezi, mai mult sau mai puţin. Dar trebuie să te părăsesc, draga mea. E timpul să mă duc la lucru. Cel puţin acum pot să te vizitez, pentru că acolo nu mai locuieşte nimeni.

Eve arătă cu capul în direcţia fostului ei apartament. Alain Marais, din cauza bolii lui de plămâni, nu fusese înrolat şi lucra la un depozit de alimente, departe de Paris. Se ridică să plece. Vivianne se gândi că arată mai plină de viaţă şi mai atrăgătoare ca oricând, îmbrăcată în haina de stofă violet, garnisită cu blană de miel persan la gât, la mâneci şi la poale. Pe când Eve se îndrepta spre uşa bucătăriei se răzgândi şi se întoarse spre Vivianne.

— Aş vrea să te întreb ceva, Vivianne. Când m-ai dus la „Olympia”, la audiţie, nu te-ai gândit că-l voi vedea pe scenă pe Fragson şi că voi descoperi adevărul despre Alain?

— Sunt mai mult de trei ani de atunci, protestă Vivianne.

— Ăsta nu e răspunsul la întrebarea mea.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să-mi treacă prin minte... Poate că mi-a trecut şi nu mi-am dat seama... sau poate... ei bine, şi dacă m-am gândit că n-ar fiaşa de rău să-ţi dai seama ce fel de om e domnul Alain Marais al tău? Poate că am sperat să te determin astfel să rupi legătura cu el. «În orice caz, nu am procedat din răutate – dar nu mi-ar fi ruşine cu mine dacă aş fi făcut-o.

— Ştiam despre Fragson cu mult timp înainte de audiţie.

M-am dus într-o zi singură la „Olympia”.

— O!

— Exact. Femeile îndrăgostite sunt atât de proaste, Vivianne. E ca şi cum suferă un atac îngrozitor de prostie. Şi de îndată ce nu mai sunt îndrăgostite, se minunează că au putut judeca aşa de strâmb, că au putut să facă asemenea prostii, dar niciodată nu găsesc răspunsul. De când cu Alain – am hotărât că e mai înţelept să nu mă mai îndrăgostesc niciodată – şi m-am ţinut de cuvânt. Totuşi el mi-a făcut un serviciu, deşi la vremea aceea nu părea aşa.

— O!

— Asta este tot ce ai de spus? „O”!

— Ai aproape douăzeci şi unu de ani. Când vei avea de trei ori vârsta asta, poţi să-mi spui din nou lucrul ăsta şi-ţi promit că te voi crede.

— Credeam că eşti o cinică incurabilă, Vivianne.

— Sunt, dar în legătură cu bărbaţii – în ce priveşte femeile, sunt o romantică.

— Zice că te cunoaşte, Maddy. Dar pretinde că tu nu-i cunoşti numele. Să-l las să intre?

Paznicul scenei de la Cazinoul din Paris era obişnuit cu mulţimea soldaţilor care încercau să pătrundă în culise după ce se lăsa cortina şi, în mod obişnuit, război sau nu, le spunea să aştepte până ieşea Maddy. Dar era evident că omul acesta îi dăduse un bacşiş gras de reuşise să-l convingă să se apropie de Maddy.

— Cum arată? întrebă ea, preocupată. Îşi curăţase

machiajul, iar acum, cu braţele ridicate deasupra capului îşi pena părul. Eve purta un capot uşor din mătase galbenă, pentru că era cald în luna mai a anului 1917. Cu aureola de păr în jurul feţei, arăta ca o zi de vară şi tentantă ca o primăvară, o floare fermecată de soare, cu petalele larg deschise.

— Este un ofiţer cu multe decoraţii. Arată bine, dacă îmi ceri părerea.

— Francez, englez sau american?

— Francez, bineînţeles, altfel nici nu te deranjam. De fapt, americanii tocmai au fost aici. Cu toate că-şi găsesc foarte repede drumul spre Paris, nu le-aş face acest favor

— Spune-i să intre, se decise Eve. Numai lasă-mi timp să-mi pun rochia pe mine.

Paznicul se întoarse într-un minut cu un bărbat înalt şi nerăbdător, în uniformă de colonel, purtându-şi şapca sub braţ.

— Sper că nu vă deranjez, doamnă.

Formula de politeţe suna ciudat datorită tonului vibrant al vocii.

— Deloc, colonele.

În ochii ei se citea o întrebare. Nu-şi aducea aminte să-l fi cunoscut pe acest bărbat mare şi blond, cu tenul uscat de vânt şi cu ochii adânci, albaştri, şi totuşi era ceva în figura lui, ceva care o tulbura, de parcă l-ar fi visat, ar fi uitat visul şi acum începea din nou să şi-l reamintească.

— N-am ştiut cine eşti până-n seara asta, spuse el, şi n-

am ştiut cum să te găsesc – dar când te-am auzit cântând – de la prima notă... eu... în noaptea aceea...

Tăcu de parcă nu ştia ce să spună mai departe, de parcă nevoia de-ai vorbi îl copleşea, făcându-l incapabil de a mai articula vreun cuvânt.

— Noaptea aceea? întrebă ea. Trecuseră o mulţime de nopţi de când începuse războiul.

— Nu se poate să fi uitat, chiar dacă au trecut doi ani de atunci.

— Noaptea aceea? O, da, da, noaptea din casa de la ţară. Tu... o, da, bineînţeles – ofiţerul – da, îmi aduc aminte – cum ar putea cineva să uite o asemenea noapte? Acum îmi amintesc vocea, numai că nu-mi reaminteam chipul. Ai adormit în timp ce cântam.

— Şi am visat pacea, răspunse el. Un vis fericit... care m-a însoţit mai multe zile. Doi dintre oamenii mei n-ar fi rezistat în noaptea aceea dacă n-ai fi fost tu. Trebuia să-ţi spun asta.

— Cum te cheamă, colonele?

— Paul de Lancel. Acceptaţi să cinaţi cu mine, doamnă?

— Mi-ar face plăcere.

— În seara asta? întrebă el, atât de plin de speranţe, încât vocea i se pierdu aproape.

— De ce nu? După câte îmi aduc aminte, în noaptea în care ne-am cunoscut eram înfometaţi. Şi totuşi am cântat pentru cină... şi aproape şi pentru micul dejun. Aşa că sunt de părere că-nn datorezi o cină. Dar trebuie să-mi promiţi

două lucruri.

— Orice, răspunse el serios. Tot ce-mi ceri.

— Nu trebuie să-mi mai spui că sunt nebună sau „o biată proastă”.

— Speram că m-ai iertat pentru cât de grosolan m-am purtat.

— Dimpotrivă, a fost ceva mult prea deosebit ca să pot uita.

În ultimii am, Eve luase masa aproape în fiecare seară, după spectacol, cu militari din toată Franţa. Ei căutau să se distreze în restaurante, unde agitaţia şi strălucirea luminilor îi înveselea.

Paul de Lancel, totuşi, alese pentru cină restaurantul Ritz. Era un local foarte pretenţios, cu săli înalte şi tavane ornamentate, cu tapiţerie elegantă din brocart, de o calitate demnă de dormitorul unei regine.

Mesele erau aşezate la distanţă una de alta, iar unul din pereţi se deschidea spre o grădină semicirculară, unde tufe de iasomie şi lăstare de geraniu căţărătoare înconjurau o fântână. Un şef de sală, ospătari şi picoli asigurau serviciul la fiecare masă, onorând comenzile repede şi în linişte, dar fără să creeze nicio clipă de stare de agitaţie. Sala era luminată prea discret pentru a fi strălucitoare şi pe fiecare masă se afla o mică lampă cu abajur roz care proiecta o lumină intimă şi agreabilă. Deşi bogat împodobită, sufrageria de la „Ritz” fusese concepută pentru a găzdui petreceri extraordinare şi vesele, şi reuşise să se menţină

astfel pe toată durata războiului. Cu toate că aceste detalii îi confereau titlul de cel mai splendid restaurant din Franţa, Paul de Lancel se simţea foarte bine acolo şi i se părea cât se poate de plăcut şi familiar. Dădu comanda pe un ton autoritar şi blând totodată. În timp ce el vorbea cu şeful de sală, Eve se relaxă cuprinsă de un sentiment de securitate care n-avea nicio legătură cu perspectiva unei mese liniştite.

În lumina blândă, Paul o studia cu intensitate. Stătea în fotoliul de brocart, cu o expresie de încredere liniştitoare, ce o caracteriza de obicei. Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc şi apoi adus în faţă astfel încât se încolăcea, după ultima modă, peste urechi. Cerceii lungi îi străluceau, rochia avea un decolteu mic, în formă pătrată şi tivit cu dantelă iar alte două volane de dantelă îi acopereau umerii şi gâtul gingaş, dar totuşi puternic. Braţele subţiri erau complet dezgolite.

El îşi dădu seama că acest model i se potrivea foarte bine Evei cum numai la puţine femei se mai potrivea, deoarece îi scotea în relief arcuirea maxilarului şi culoarea minunată a tenului proaspăt. Îi era imposibil să-i vadă ochii, în acea lumină slabă dar pe când vorbea mişcarea uşoară a genelor, sub sprâncenele arcuite, avea ceva nemaipomenit de misterios. Chipul avea o expresie de necumpătare care te izbea, expresie ce fusese accentuată cu trecerea timpului şi nu îmblânzită şi care-i dădea Evei un aer de independenţă şi libertate a spiritului, o trăsătură plină de

nobleţe tocmai prin lipsa de convenţionalism. În timpul conversaţiei, el îi descoperea jocul inteligent al minţii şi voioşia molipsitoare.

— Cine eşti tu? se trezi Paul de Lancel întrebând-o.

— Ce vrei să spui? întrebă Eve, deşi viteza cu care sângele începu să-i alerge prin vene îi arăta că ştia perfect la ce se referă.

— Eşti altcineva, o altă persoană decât faimoasa Maddy, care nu are un nume de familie şi care cântă la Casino de Paris. Ştiu sigur că am dreptate... spune-mi cine eşti cu adevărat, ordonă el.

Eve se gândi la un răspuns sorbind paharul de vin. De când venise la Paris, acum patru am, nu vorbise cu nimeni despre familia ei. Nici măcar cu Vivianne de Biron. Un instinct o avertizase să nu împărtăşească nimănui din lumea music-hall-ului din ce mediu provine ea; ştiind că actorii dispreţuiau lumea bună şi erau dispreţuiţi la rândul lor.

Dar bărbatul acesta străin, despre care ştia că este curajos, calm şi îndurător, acest Paul de Lancel îi dădea un sentiment de încredere şi o profundă nevoie, o adevărată sete care o îndemna să-i povestească despre ea. Exista un fel de dezinvoltură în provocarea lui. Avea încredere în el, în mod instinctiv, ceea ce-o înspăimânta. Îl cunoştea atât de puţin! Şi totuşi, după noaptea petrecută în ferma bombardată, i se părea că îl cunoaşte atât de bine încât nu mai are niciun sens să se ascundă sub o identitate care nu-i

aparţinea decât în parte.

— M-am născut la Dijon, oftă ea, aducându-şi aminte, şi numele meu nu este Maddy şi nici nu pot să-mi spun doamnă. Ca să mă exprim mai exact, sunt domnişoara Eve Coudert, un nume burghez nepotrivit pentru o cântăreaţă de music-hall. Când eram fetiţă mi-am dorit – poate prea mult – să văd ce se întinde dincolo de orizont. Am venit la Paris – sau mai degrabă am fugit de-acasă la Paris – când aveam şaptesprezece ani, cu un bărbat pe care abia îl cunoşteam. Eram complet neştiutoare şi nepăsătoare. De fapt, pur şi simplu nebună. Am fost crescută să devin o doamnă şi să mă căsătoresc „bine”. Uram acest gând, dar era singurul viitor pe care părinţii mei mi-l pregătiseră. Eram ridicol de îndrăgostită şi la fel de proastă. Curând, bărbatul mi-a frânt inima, ceea ce era de aşteptat. Oricum, mi-am dezonorat atât familia, cât şi pe mine însămi. Părinţii mei n-au venit niciodată să mă vadă, deşi le scriu în fiecare săptămână. Tatăl meu este un medic renumit, iar mama una dintre cele mai respectabile persoane din Dijon. Şi eu... eu sunt cunoscută ca Maddy.

— Spui că ţi-a frânt inima? o întrerupse Paul, fără să-i vină a crede că îl cuprinsese o gelozie violentă la auzul spuselor ei.

El nu reţinuse decât atât din tot ce spusese ea.

— Aşa am crezut atunci. Aş am simţit.

— Şi s-a vindecat? vru el să ştie.

— Sunt sigură că da. Deşi, de atâţia ani, e posibil să fi

îngheţat... Nu tuturor fetelor de şaptesprezece ani li se întâmplă aşa?

— Şi de când te-ai despărţit de acest bărbat? insistă Paul cu o vigilenţă fermă.

— Am fost foarte grijulie să nu-mi mai dăruiesc inima nimănui.

— Eşti absolut sigură de asta? Paul simţi un impuls nebunesc să-i despletească părul şi să i-l dea peste cap, ciufulit, pentru a vedea cam cum arată dimineaţa când se trezeşte.

— Un minut, colonele. Este acesta un interogatoriu?

— Are vreo importanţă?

— Poate că nu, răspunse Eve după o lungă pauză. O venă de la gât i se zbătea vizibil.

— Ştii foarte bine că nu contează. Uite, dă-mi mâinile să ţi le ţin, ordonă el.

— În public? Ea se aplecase spre el, astfel încât el îi auzi întrebarea tremurătoare.

— Ai fugit cu un nenorocit care ţi-a frânt inima şi acum nici măcar nu vrei să-mi dai să-ţi ţin mâinile?

— Ţi-am spus că am fost foarte atentă.

— Acum va trebui să uiţi de toate astea, preciză Paul serios.

— Chiar aşa? Cu gura întredeschisă, cu ochii aproape închişi simţi un val de emoţie care o făcu să-şi ţină respiraţia şi să stea imobilă, în aşteptarea răspunsului său. O uimise felul lui direct şi sinceritatea sa într-un mod pe

care nu-l mai simţise de când se plimbase cu balonul deasupra Dijonului şi văzuse ce se întinde dincolo de orizont. Vraja ce o cuprinsese făcea ca sufrageria de la „Ritz” să pară o scenă luminată numai de un singur reflector.

— Ştii bine că aşa va fi. Ştii foarte bine, domnişoară

Eve Coudert.

— Te pricepi să dai ordine, spuse Eve într-un ultim efort de-ai rezista.

— Vei avea destul timp să te obişnuieşti:

— Cât... cât de mult...? şopti ea.

— Cât o viaţă întreagă, îi spuse şi îi apucă ambele mâini, care tremurau, ducându-le la buze. Îţi promit să stau cu tine o viaţă întreagă.

Şeful de sală, care supraveghease masa la care şedeau Paul şi Eve de la o distanţă decentă, nu se miră când colonelul Paul de Lancel îi făcu semn pentru nota de plată, deşi erau doar la mijlocul cinei, pregătită şi servită impecabil, dar pe care ei o ignoraseră în mod vizibil. Îl ştia pe colonel de când era băieţel, de când vizitase Parisul pentru prima oară cu părinţii lui, care stăteau întotdeauna la „Ritz”, dar niciodată nu-l văzuse pe vicontele Lancel îndrăgostit, indiferent de câte ori venise să cineze la „Ritz”, ca bărbat în toată firea. De fapt, şeful de sală pariase cu sine însuşi că cei doi nu vor ajunge până la felul întâi când le va pieri cheful să mănânce. Pierduse pariul, deoarece colonelul comandase felul întâi şi chiar gustase din el, dar

câştigase, totuşi, pentru că primise un bacşiş gras, ca de obicei.

Când ieşiră de la „Ritz”, colonelul închirie o trăsură cu cai.

— Mână de-a lungul râului, îi spuse birjarului, ajutând-o pe Eve să urce în trăsură.

Vesel, omul ocoli cu trăsura Place Vendôme şi porni în jos, spre strada Castiglione, în direcţia Senei, ţinând caii la pas, în noaptea caldă de mai, de parcă făcea această călătorie pe quai pentru prima oară şi tot ce vedea era nou şi-l interesa în mod deosebit. De fapt, el şi caii lui, parcurseseră acest drum de mii de ori.

La „Ritz”, Paul şi Eve discutaseră nestânjeniţi, prezenţa celor de la mese limitându-le intimitatea. Oricum, lipsa acestei intimităţi şi obligaţia de a se preface că mănâncă deveniseră insuportabile. Acum, însă, singuri, cu excepţia spatelui indiferent al birjarului, nu mai erau în stare să rostească niciun cuvânt şi se simţeau stingheriţi.

Mi-a promis o viaţă întreagă, se gândi Eve. Ce-a vrut să spună cu asta? O figură de stil? O bravadă de soldat? Sau erau vorbele unui om care voia să aibă o mică aventură înainte de a se întoarce pe front. Oare era şi Paul de Lancel tipul de bărbat – şi erau mulţi de genul ăsta – care folosea vorbele mari pentru un scop meschin? Din cuvintele de politeţe pe care le schimbase cu şeful de sală, înţelesese că este viconte, un membru al familiei Lancel, marea producătoare de şampanie. Dacă un om de talia lui îi

promitea o viaţă, poate se gândea la ea ca la o amantă pe care s-o ţină toată viaţa în umbră. Oare la ce se aştepta el, acest bărbat căruia îi permisese s-o însoţească la cină – la o jumătate de cină, mai precis – numai în seara asta? Acest om care ştia deja mai multe despre ea decât orice alt om de pe lume.

I-am promis o viaţă, se gândi Paul. Oare a înţeles că vrea să se căsătorească cu ea? vorbise el suficient de clar pentru a fi înţeles? Nu apucaseră să discute afirmaţia lui, pentru că tocmai atunci sosise chelnerul cu felul întâi. Într-un fel, lăsaseră totul în suspans, şi cu mâncarea între ei, starea de spirit evanescentă se risipise – împiedicându-i să reia subiectul. Oare cum putea crede că o femeie care-l cunoştea doar de câteva ore ar înţelege sentimentele lui pentru ea? Cum putea ea să-i răspundă la aceste sentimente? Oare Eve era genul de femeie căreia îi plăcea să primească declaraţii de la bărbaţi, ca apoi să se joace cu ei, conştientă de puterea ei asupra lor? Nu ştia nimic despre ea, cu excepţia scurtei prezentări pe care i-o făcuse ea, iar ea ştia şi mai puţin despre el.

Stăteau tăcuţi, fără să se atingă, pe când trăsura coti la stânga când atinse malul râului şi porni spre cea mai veche parte a Parisului, inima oraşului, unde parisii, un trib celt întemeiaseră prima aşezare pe una din insulele din mijlocul Senei. Dacă birjarul ar fi luat-o spre dreapta, ar fi trecut pe lângă vastele spaţii ale lui Imperial France, Place de la Concorde şi Marele Palat, simboluri monumentale ale unei

grandori de neegalat, dar întorcând spre stânga, birjarul îi adusese în cartierele umile şi animate, unde nimic nu era simbolic, doar dacă putem numi aşa turla unei biserici.

— Opreşte aici, te rog, spuse Paul, când ajunseră la Pont Neuf.

— Ţi-ar plăcea să ne plimbăm pe pod? o întrebă pe Eve.

— Da, răspunse ea.

Ar fi făcut orice ca să scape de starea asta de amorţeală şi de confuzie în care se afla, mintea ei fiind preocupată de o grămadă de întrebări, iar buzele incapabile să rostească vreuna din ele.

Pont Neuf, cel mai vechi pod din Paris, trece peste capătul acestei insule, Ile de la Cité, unde Parisii îşi construiseră primele colibe şi care posedă acea nobleţe magică ce-persistă doar în aşezările foarte vechi.

Stafii prietenoase păreau că-i însoţesc pe Paul şi Eve pe când se plimbau spre mijlocul podului, uniţi numai prin mâna lui care o ţinea de cot. Podul larg era aproape pustiu. Când au ajuns la mijloc s-au întors spre una din cele douăsprezece cununi de lauri semicirculare ce atârnă sub pod, deasupra Senei. S-au sprijinit de parapet, admirând priveliştea râului pe toată lungimea lui şi privindu-i goana prin oraş, în drum spre ocean. Razele lunii făceau o alee luminoasă pe suprafaţa râului, astfel încât Parisul însuşi părea să fi dispărut.

— Parcă am fi pe puntea unui vapor, nu ţi se pare? întrebă Paul.

— N-am făcut niciodată o călătorie pe mare, răspunse Eve.

Alunecară într-o nouă tăcere, dar cuvintele pe care reuşiseră să le rostească le împrăştie stânjeneala şi se întoarseră unul spre altul în acelaşi timp. Paul o cuprinse în braţe şi îi sărută buzele pentru prima oară. Ea se trase înapoi şi se uită drept în ochii lui, atât de ascunşi de sprâncene încât nu reuşi să le vadă expresia.

— De ce... de ce ai vrut să cânt „Până ne vom revedea” în noaptea aceea de la fermă? întrebă Eve uimită că, din toate întrebările pe care voia să le pună, tocmai asta îi venise pe buze, legată de un eveniment total nesemnificativ ce avusese loc cu mult timp în urmă, când nici măcar nu-i ştia numele.

— Poate că a fost o prostie din partea mea, dar ştiam că niciunul dintre oamenii mei nu înţelege engleza şi voiam să cânţi ceva numai pentru mine, ceva de care să-mi aduc aminte mereu, fără a împărţi amintirea cu nimeni, răspunse Paul încet. M-am... m-am îndrăgostit de tine... în timp ce le cântai soldaţilor. Erau anumite cuvinte în cântec pe care mi-ar fi plăcut să mi le spui mie, şi era singurul mod în care puteam să-mi imaginez... îţi aduci aminte cuvintele? „Clopote ce vestesc nunta vor răsuna vesel, fiecare lacrimă va fi o amintire, aşa că aşteaptă-mă şi roagă-te pentru mine în fiecare noapte, până ne vom revedea”.

— Clopote de nuntă? şopti Eve.

— Chiar şi atunci ştiam că ăsta era singurul lucru pe care

mi-l doream. Clopote de nuntă – Eve, vrei să te măriţi cu mine?

Ezită, înspăimântată din nou de felul în care Paul de Lancel reuşea să-i anihileze instinctul de apărare pe care îl câştigase aşa de greu. Şi totuşi... şi totuşi... ar trebui ca acum să îndrăznească să spere? Sau ar trebui să se retragă şi să ocolească... dragostea? Căci asta simţea pentru el, nimic altceva decât dragoste.

— Au trecut mai mult de trei ore de când ai venit în cabina mea, se strădui Eve să domolească lucrurile, într-o ultimă încercare de rezistenţă. De ce ţi-a trebuit aşa de mult ca să mă întrebi?

— Mi-au trebuit doi ani ca să te găsesc.

— O... în cazul acesta...

— În cazul acesta?

— Răspunsul este da, colonele, da!

Vicontele Jean-Luc de Lancel, tatăl lui Paul, îşi ridică privirea de pe scrisoarea pe care tocmai o deschisese.

— Nemaipomenite veştile, draga mea! îşi anunţă el vesel soţia, Anette. Paul se căsătoreşte – de fapt, asta era valabil pentru data din scrisoare – acum cred că este deja căsătorit!

— Slavă Domnului! Vai, cât m-am rugat pentru asta!

După ce a murit biata Laure, am crezut că nu va mai râde niciodată. Arată-mi scrisoarea. Cine este ea? întrebă vicontesa nerăbdătoare. Unde a întâlnit-o? Când s-au căsătorit?

— Numai un minut – lasă-mă să citesc tot – ea este din Dijon, aproape o vecină de-a noastră, Anette! Eve Coudert – Doamne, fata doctorului Didier Coudert – este medicul specializat în boli de ficat, draga mea. Cumnatul tău l-a consultat chiar anul trecut, nu-ţi aduci aminte? Se cunosc de – asta este ciudat – el spune că s-au cunoscut în grabă la sfârşitul primului an de război, şi acum, se pare, că s-au întâlnit din nou – tocmai săptămâna trecută! Nimeni nu se putea căsători numai cu o săptămână înainte de a pleca la război, dar acum văd că au schimbat regulile. Aşa o fi? Scrie că ea este bună, curajoasă şi frumoasă – nici nu poţi să întrebi mai mult de atât, nu-i aşa? Bineînţeles că nu vor avea o lună de miere, dar ce contează? Lucrul cel mai important este că vor sta la Paris, acum, când Paul lucrează ca legătură cu americanii. Când putem să ne ducem şi să-i vizităm, Anette? Vreau să-mi văd noua noră.

— Fata doctorului Coudert, ai spus?

— Da. De ce, are mai multe?

— Din câte ştiu eu, numai una, spuse ea pe un ton amar.

— O cunoşti pe fata asta?

— Toată lumea o cunoaşte.

— Ce tot vorbeşti? şi de ce arăţi aşa de amărâtă? N-am auzit niciodată de ea.

— Cu un an înainte de începerea războiului, nimeni nu vorbea altceva decât despre ea. În anumite cercuri, bineînţeles. A fugit de acasă, a dispărut sau cum vrei să-i spui, cu, după câte am înţeles, un bărbat îngrozitor. Ceva

foarte dezonorant, neîngăduit, iar familia Coudert a încercat să ascundă adevărul cât mai multă vreme. Şi Marie-France de Courtizot, mătuşa ei, a fost implicată în această întâmplare. Vărul meu, Claire, este prieten cu baronul de Courtizot şi când toate astea au ieşit la iveală – ei bine, a fost şi mai dezonorant decât mi-am închipuit. Vai, săracul meu Paul!

— Ce vrei să spui prin „şi mai dezonorant”? Are vreun copil?

— După câte ştiu eu, nu. Astfel de femei au grijă să nu facă copii. Ea este... ea cântă. Dă spectacole într-un music-hall, la Paris.

— Un ***music-hal?*** Eşti sigură?

— Absolut. Familia Coudert nu vorbeşte niciodată despre ea, dar se pare că are succes – a devenit celebră. Cred că vor să spună scandaloasă. Nu există niciun dubiu în privinţa asta. Nu au avut decât o fată şi asta este femeia cu care fiul nostru s-a căsătorit. Vicontesa începu să plângă.

— Anette, Anette... te rog, linişteşte-te. Adu-ţi aminte că Paul o iubeşte. Gândeşte-te ce nefericit a fost – nu este mai important că şi-a găsit o nouă dragoste?

— O femeie ca asta! Nu-ţi dai seama de ce s-a măritat cu el? Este disperată să-şi redobândească respectabilitatea. Asta este ultima şansă a unei femei care decade în halul ăsta. Dar se înşală dacă crede că va fi vreodată acceptată aici. Şi ce este cel mai rău, după ce se va termina războiul, cariera lui va fi distrusă.

— Anette, cum poţi să-ţi faci asemenea griji acum? Lucrul esenţial este că Paul nu mai este pe front şi că va supravieţui războiului. Ce înseamnă toate prostiile astea despre cariera lui? Prefer să mă încred în judecata lui – că ea este bună, curajoasă şi frumoasă. Şi ce dacă cântă? Şi chiar într-un music-hall? Şi regii s-au căsătorit cu femei ce, cântau într-un music-hall.

— Şi şi-au pierdut tronul şi au fost batjocoriţi tot restul vieţii... şi ştii foarte bine că niciodată nu s-au căsătorit cu creaturile alea, le-au ţinut doar pe lângă ei. Femeia asta a provocat un mare scandal. Trecutul ei o va urmări toată viaţa. Chiar crezi sincer că un diplomat cu o asemenea soţie poate spera să facă o carieră?

— Soţia unui diplomat este la fel de importantă pentru el ca şi creierul său – poate şi mai mult, spuse Jean-Luc oftând din greu.

Anette, ca de obicei, era mai practică decât el.

— Această... persoană, cu care s-a căsătorit nu va putea fi niciodată soţia unui ambasador, o ştii la fel de bine ca şi mine. La Quai d’Orsay nu i se va ierta niciodată ce-a făcut. Fiul nostru sclipitor s-a ruinat singur, şi-a sacrificat cariera pentru ea.

— Mă întreb cât de mult ştia despre ea înainte de această căsătorie rapidă?

— Cât de puţin posibil, evident, spuse vicontesa cu o animozitate profundă.

— Poate că nu. Sau poate ştia totul şi a crezut de cuviinţă

că merită orice sacrificiu, spuse vicontele de Lancel, dar vorbele lui nu sunau prea convingător.

— Este un bărbat îndrăgostit în timpul războiului – asta e tot, un prost, spuse ea plină de dispreţ.

— Atunci înseamnă că a fost înşelat. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea în vreme de pace. Vocea tatălui lui Paul deveni dură pe când mototolea scrisoarea fiului său.

— Acum te mai miri că s-au căsătorit aşa de repede?

— Nu, acum înţeleg, şi încă prea bine.

— Maddy, nu se poate să vorbeşti serios! spuse Jacques Charles sărind de pe scaunul de la birou. Refuz să te cred. Cum poţi să renunţi? Dacă ai fi încercat să mă şantajezi spunând că un alt director ţi-a făcut o ofertă mai bună, aş fi înţeles... şi nu mi-ar fi plăcut. Ţi-aş fi sucit frumuşel gâtul tău graţios şi până la urmă ţi-aş fi dat o cabină mai mare şi un şut zdravăn în fund – dar să renunţi la scenă! Pentru Dumnezeu! E de neconceput!

— Soţia ta cântă la Casino de Paris?

— Ei bine... nu, dar ce legătură are asta cu ce discutăm noi? Ea nu poate să fredoneze nicio melodie.

— Şi dacă ar fi putut? Ţi-ar fi convenit ca în fiecare seară, când ajungi acasă la cină, să afli că doamna Charles tocmai a plecat la teatru, sau că este încă ocupată cu proba noilor costume, sau repetă nişte cântece noi, ori acordă un interviu unui ziarist? Ţi-ar fi plăcut s-o aştepţi până după miezul nopţii, în fiecare noapte a săptămânii, cu excepţia celei în care Casino de Paris este închis?

— Nu. Nu mi-ar fi convenit. Să te ia naiba, Maddy!

— Deci înţelegi, chiar dacă nu-ţi convine.

— Hai să spunem că înţeleg situaţia de pe poziţia unui bărbat obişnuit. Dar tu – tu eşti o vedetă! În cazul ăsta nu admit aşa ceva. Niciodată! Îţi dai seama la ce renunţi pentru a fi acasă la cină? De ce dracu' nu puteai să te limitezi la o simplă aventură cu bărbatul ăla? Cine ţi-a spus să te măriţi? Tu crezi că teatrul este ceva la care poţi renunţa anul ăsta şi să-l regăseşti la anul, când – ceea ce este foarte posibil, în pofida sentimentelor pe care le ai acum pentru colonelul tău – vei descoperi că te plictiseşte îngrozitor căsătoria şi că îţi lipseşte teribil publicul, aplauzele şi dragostea oamenilor care veneau să te asculte cântând?

— Patroane, acum o săptămână, tot ce-mi spui acum ar fi fost foarte raţional. Aceleaşi sfaturi le-aş fi dat şi eu. Poate puţin mai lipsite de tact. Dar acum... când îmi vorbeşti despre cum e să fii acasă la cină... este tot ce-mi doresc.

— Nu pot să suport să te văd aşa de încântată, fir-ar să fie!

— Ai o inimă prea bună, patroane, râse Eve fericită.

— Pleacă de aici! Şi, Maddy, când vei fi pregătită – dacă se va mai întâmpla vreodată lucrul ăsta – te vei întoarce? Publicul este mult mai fidel decât orice iubit sau soţ. Un spectacol doar pentru tine, spectacolul pe care-l pregăteam – ei bine nu-ţi voi mai putea oferi acest lucru – dar, Maddy, dacă intervine vreo schimbare, ai să te întorci?

— Bineînţeles, spuse Eve râzând în continuare şi, cuprinzându-i gâtul cu braţele, îl sărută pe amândoi obrajii în semn de bun rămas.

Şi dacă se va întâmpla aşa? Nu, nu se va întâmpla niciodată.

În 1912, când Paul-Sebastian de Lancel se căsătorise cu Laure de Saint-Fraycourt, singurul copil al marchizului şi marchizei de Saint-Fraycourt, familia lui fusese încântată. Familia Saint-Fraycourt nu era mulţumită, dar se resemnase. Laure, care era atât de fragilă şi elegantă, cu părul de un negru splendid, era considerată cea mai frumoasă fată din generaţia ei. Ea era singura moştenitoare a averii familiei Saint-Fraycourt, o avere pe cât de veche, pe atât de redusă.

Oricum, pentru familia Saint-Fraycourt banii nu aveau mare importanţă. Titlul de marchiz de Saint-Fraycourt era atât de nobil şi vechi, având legătură directă cu istoria Franţei, încât ei îl considerau a fi mai important şi mai puternic decât orice zestre.

Adevărat că acest titlu avea să dispară odată cu moartea actualului marchiz, dar copiii lui Laure, indiferent cu cine s-ar fi măritat ea, vor fi întotdeauna cunoscuţi ca membri ai familiei Saint-Fraycourt, înainte de orice altceva, în cercul restrâns al înaltei aristocraţii, faptul că mama lor se născuse o Saint-Fraycourt le va înlesni imediat accesul la cele mai înalte funcţii sociale şi politice. Familia Saint-Fraycourt ştia că nu exagerau absoluta importanţă a

sângelui albastru şi, în lumea în care trăiau, unde fiecare cunoştea pe fiecare, ei nu se înşelau.

Bineînţeles că întotdeauna se aşteptaseră ca Laure să se mărite foarte bine. Fiind ultimul vlăstar al familiei Saint-Fraycourt, ea fusese crescută ca un idol, tot timpul preţuită şi lăudată peste măsură, aproape venerată. Pe măsură ce creştea şi frumuseţea ei devenea din ce în ce mai evidentă, părinţii ei erau tot mai ameţiţi de fericire, cum se întâmplă cu orice francez.

Când Laure l-a ales pe vicontele Paul-Sebastian de Lancel, ei au fost profund dezamăgiţi. Într-adevăr, venea dintr-o familie nobilă, dar nu era fiul cel mai mare. Da, familia Lancel era aristocratică, aparţinând vechiului regim, dar nu aveau o ascendenţă la fel de nobilă ca a familiei Saint-Fraycourt. Numele lor era vestit în provincia Champagne, dar nu erau duci sau lorzi ai Franţei. Înainte de Revoluţie, membrii familiei Lancel nu-şi petrecuseră timpul la Versailles, ca persoane intime cu Regele. Da, Paul alesese o carieră ce putea deveni strălucită, dar mai avea un drum lung de parcurs. În cele din urmă, el va moşteni jumătate din averea familiei Lancel, ceea ce nu era puţin, dar nici nemaipomenit de mult. Oricum, nimic în legătură cu Paul de Lancel nu-i putea nemulţumi profund, de asta îşi dădeau seama, de aceea n-aveau niciun motiv suficient de serios care s-o convingă pe Laure că făcuse o alegere greşită.

Nu găseau nimic liniştitor în faptul că familia Lancel se

ocupa de producerea vinului, ocupaţie pe care într-o bună zi Paul va trebui s-o preia, împreună cu fratele său. În sfârşit, nu li se părea deloc onorantă ideea că fiica lor avea legătură cu numele unui castel ce apărea pe etichetele sticlelor de şampanie! Familia Saint-Fraycourt nu împărtăşea înclinaţia firească a francezilor pentru producerea vinurilor. Ei păstraseră respectul pentru descendenţii proveniţi direct din casa Hugh Capet, primul rege al Franţei, şi pentru acei strămoşi care deţinuseră funcţii înalte la Curte.

Laure fusese fericită în primul an de căsnicie şi cei doi Saint-Fraycourt adoptaseră, în cele din urmă, o atitudine mult mai îngăduitoare faţă de ginerele lor. Oricum, avusese nebunia criminală de a se arunca în luptele de pe front, în pofida faptului că Laure era gravidă. Comparativ cu grija pentru binele Laurei, patriotismul lor, ca şi celelalte simţăminte, trecea pe locul doi. E lesne de înţeles că, pentru ei, prima grijă şi responsabilitate a lui Paul trebuia să fie îndreptată spre soţie şi copilul ce urma să se nască. După care, fără a se simţi dezonorat, putea să plece la război.

El o omorâse, îşi spuneau ei după ce murise Laure.

Ca şi cum ar fi strâns-o de gâtul delicat cu mâinile lui brutale de ţăran. Laure nu mai fusese aceeaşi după plecarea lui pe front; în disperarea ei, nu se hrănise cum trebuie, nu-şi mai făcuse exerciţiile, pur şi simplu tânjea de dorul lui, iar când se născuse copilul, ea fusese prea slabă,

prea tristă ca să poată supravieţui. El le furase mica comoară şi o tratase cu o asemenea cruzime, încât merita să fie torturat.

Distruşi şi mult prea copleşiţi de tristeţe pentru a-şi exprima sentimentele, bunicii îşi luaseră nepotul, pe Bruno, şi plecaseră în Elveţia, unde cel puţin existau şanse ca nepotul lor nepreţuit, singura legătură cu Laure, copilul căruia ea îi dăduse viaţă, să nu păţească nimic.

În vreme de război, ca şi-n vreme de pace, veştile circulau mai repede decât poşta, şi la vremea când scrisoarea lui Paul ajunsese la casa Saint-Fraycourt, la Geneva, pentru a le anunţa căsătoria sa, ei erau informaţi asupra fiecărui detaliu, ştiau până şi despre rochia roşie pe care o purta Eve pe scenă.

În mod normal, scandalurile în care erau implicaţi membrii burgheziei, din care făcea parte familia Coudert, n-ar fi ajuns niciodată până la ei, deoarece nu aveau nicio cunoştinţă care să fie interesată de asemenea oameni.

Oricum, auziseră vag de baroana Marie-France de Courtizot, care, în ciuda faptului că tatăl său fusese un simplu negustor bogat, ce se ocupa cu negoţul scorţişoarei, reuşise să-şi facă cunoştinţe printre membrii importanţi ai aristocraţiei de sus, în lumea din faubourg-ul Saint Germain-ului.

Baronul Cloude de Courtizot cheltuia o mare parte din avere pe întreţinerea echipajului de vânătoare. Caii şi dulăii de vânătoare ai lui Courtizot alergau peste tot unde se

aflau din belşug căprioare şi el era foarte generos în ceea ce priveşte hergheliile şi haitele lui. Toate acestea au fost curând răsplătite de nobilimea înnebunită după vânătoare, dar din ce în ce mai săracă spre a-şi permite să întreţină un echipaj propriu de vânătoare. Chiar când strămoşii lor îşi pierduseră capetele şi pământurile, ei transmiseseră urmaşilor titlurile şi dragostea lor pentru vânătoare. Titlul lui Courtizot era recent obţinut, ceea ce era mai rău decât să nu ai niciunul, şi fusese acordat de individul acela, Napoleon. Dar Claude era destul de modest în privinţa asta.

Dar acum! În toate saloanele din faubourg-ul Saint-Germain plutea o furtună de bârfe în legătură cu posesorii unuia dintre cele mai vechi titluri nobiliare din Franţa. În 1914, când ieşise la iveală că în familia Courtizot exista o nepoată care, de neconceput, incredibil, cânta într-un loc vulgar, îngrozitor, numit music-hall – care era aproape tot atât de rău famat ca şi un bordel –, înconjurată de fete aproape goale, dacă nu era şi ea la fel – sau poate şi mai rău – acest scandal aproape că-i costase pe Courtizot pierderea locului câştigat în societate.

Oricum, fuseseră iertaţi pentru simplul motiv că nu erau destul de importanţi pentru a fi expulzaţi. Dar acum! Nepoata aceea despre care nimeni nu vorbise în termeni blânzi în faţa pateticei Marie-France, devenise mama vitregă a singurului vlăstar Saint-Fraycourt. Acum scandalul ajunsese în inima lumii lor. Îşi şi închipuiau o ducesă plictisită şi răutăcioasă întrebând-o pe alta dacă este

adevărat ce se spune şi le auzeau cum îi compătimeau pe bieţii Saint-Fraycourt. Cine şi-ar fi închipuit că o să li se întâmple aşa ceva tocmai lor, cei atât de semeţi! Era adevărat că nu erau prea iubiţi, dar trebuia să li se recunoască dreptul de a fi mândri. Şi la urma urmei erau şi ei oameni, oricât de reci şi aroganţi ar fi fost. Oare toţi trebuiau să se prefacă în faţa celor doi Saint-Fraycourt că nu au auzit nimic sau să-i arate simpatia cât mai delicat posibil? Oare să le trimită cineva un bileţel sau mai bine să păstreze cea mai desăvârşită tăcere? Ce fascinantă, ce încântătoare dilemă – trebuia să admită fiecare în sinea lui.

— Ai de gând să-i răspunzi lui Lancel? îl întrebă marchiza de Saint-Fraycourt pe soţul său.

— Nu sunt sigur. Cât timp a fost pe front, m-am rugat în fiecare zi să aud că a murit.

Marchizul de Saint-Fraycourt vorbea concis şi dur.

— Milioane de francezi au murit, dar Lancel n-a fost decât rănit. Într-adevăr, nu există nicio dreptate pe pământ.

— Ce ne facem dacă trimite după Bruno, acum, că are o soţie?

— O soţie? A murdărit memoria fiicei noastre. Te rog, draga mea, nu-mi vorbi despre persoana aceea ca despre soţia lui.

— Cu toate acestea, s-ar putea să-l vrea pe Bruno acum, că s-a stabilit la Paris.

— Parisul este bombardat. Nici nu se pune problema să i-l dăm.

— Dar într-o zi războiul se va termina, spuse marchiza cu un ton sobru.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că Bruno ne aparţine nouă. Chiar dacă Lancel s-ar fi însurat cu o femeie care să merite să devină mama vitregă a lui Bruno, nu i l-aş fi dat niciodată acestui om.

Vocea lui era mai şuierătoare ca sunetul vântului prin frunzele moarte.

— Cum poţi fi aşa de dur?

— Draga mea, în viaţă sunt unele lucruri atât de clare, atât de evidente, încât nu există niciun dubiu în privinţa lor. Iar viitorul lui Bruno face parte dintre acestea. El nu este un Lancel, este un Saint-Fraycourt şi nu va fi niciodată murdărit de contactul cu un ucigaş şi cu persoana pe care şi-a ales-o să-i stea alături. Mai degrabă l-aş omorî pe Paul de Lancel cu mâinile mele decât să-l las să-l ia pe Bruno. Cu cât băiatul va-înţelege mai puţin, cu atât mai puţine necazuri vom avea din partea lui. Cred că până la urmă voi răspunde la scrisoare.

— Ce-i vei scrie?

— De ce mă întrebi? îi voi ura fericire în căsnicie, bineînţeles.

— Cum poţi să faci aşa ceva?

— Ca să-l păstrez pe Bruno, aş putea chiar s-o şi îmbrăţişez pe târfa aia.

La sfârşitul lui septembrie 1918, cu două luni înainte ca armistiţiul să aducă pacea, Eve dădu naştere unei fetiţe,

numită Delphine, după bunica lui Paul din partea mamei.

La trei luni după terminarea războiului, Paul fusese demobilizat şi la întoarcerea sa în diplomaţie, la Quai d'Orsay, fusese numit primul secretar al Ambasadei Franceze din Canberra, ceea ce echivala cu Siberia. Eva era super-încântată de această mutare în Australia, datorită lui Delphine. Copilul contactase o laringită care se manifesta printr-o tuse bruscă, spartă ca un lătrat de câine, şi prin sufocare. Singurul remediu în asemenea atacuri de laringită era s-o ţină pe Delphine deasupra aburilor până când i se elibera laringele şi putea să respire din nou. Dar aburii erau un lux greu de procurat în primii ani după război. Criza de cărbuni era mai acută decât înainte, iar electricitatea încă foarte preţioasă, încât până şi metroul circula după un program redus.

Australia, cu întinderile ei nesfârşite, era o binecuvântare pentru părinţii îngrijoraţi. Acolo, într-o vilă confortabilă în stil victorian din Canberra, cu verande largi şi grădini spaţioase, Eve putea să stea liniştită, ştiind că oricând avea posibilitatea să umple baia spaţioasă cu câţi aburi dorea.

Cel mai bun pediatru din Canberra, doctorul Henry Head, o examinase pe Delphine şi o găsise într-o stare de sănătate perfectă, din toate punctele de vedere.

— Nu vă faceţi prea multe griji în privinţa acestei laringite, doamnă de Lancel, spuse el. Nu există niciun remediu cunoscut de dumneavoastră sau de mine pe care să nu-l fi încercat. Şi vă promit că această tânără

domnişoară se va vindeca. Există o teorie care spune că boala se datorează scurtimii gâtului. De îndată ce gâtul ei se va lungi, şi ştiţi foarte bine că aşa se va întâmpla, nu va mai apărea niciodată tusea aceea. Ţineţi o cană cu aburi în camera ei, zi şi noapte, vreme de trei zile după ce are un atac şi chemaţi-mă oricând aveţi nevoie.

Pe data de 9 ianuarie 1920, la numai un an şi jumătate diferenţă, lui Eve şi Paul de Lancel li se mai născu o fată, Marie-Fredenque. Doctorul Head, care fusese chemat de obstetricianul lui Eve să examineze bebeluşul, spera din tot sufletul că această fetiţă nu va fi şi ea atinsă de laringită. Ştia de câte nopţi şi zile de îngrijorare avuseseră parte părinţii lui Delphine şi în sinea lui se întreba de ce oare concepuseră un alt copil atât de repede. El era de părere că doamna de Lancel avea destule griji cu crizele fetiţei bolnave, fără a-şi mai adăuga şi povara unui nou născut.

Eve angajase o doică foarte pricepută pentru ambele fetiţe, dar în primul an al lui Marie-Frédérique, foarte rar dormise neîntrerupt mai mult de o oră, două, trezindu-se în fiecare noapte pentru a asculta respiraţia Delphinei şi nu se întorcea în pat alături de Paul decât după ce petrecea cel puţin o jumătate de oră lângă fetiţă.

La început Eve fusese îngrijorată şi în privinţa sănătăţii lui Marie-Frédérique, dar fetiţa se dovedise a fi de o sănătate pe care englezii o numesc „de prost gust”. Doar uitându-te la ea, te linişteai. Avea părul roşcat al familiei Lancel şi ochii albaştri, de asemenea. Pe cât era sora ei de

delicată, palidă şi plângăcioasă, pe atât era ea de voinică, grăsuţă şi rumenă în obraji şi râdea tot timpul.

Delphine era totuşi de o frumuseţe rară şi tulburătoare, o frumuseţe ce nu avea nimic cu copilăria, o frumuseţe excepţională, de care părinţii ei nu se puteau bucura pe deplin, cât timp o ameninţa tusea aceea din timpul nopţii.

În timpul primilor patru ani după război, până ce Marie-Frédérique să împlinească doi ani, Paul fusese nevoit să fie de acord cu marchizul Saint-Fraycourt, cum că era mai bine ca Bruno să rămână cu bunicii lui în Elveţia. Cât timp Marie-Frédenque încă nu împlinise doi ani, iar Delphine avea cele mai rele atacuri de laringită, Paul trebui să admită, deşi nu se bucura, că ar fi fost prea mult pentru Eve să mai aibă încă un copil în grijă.

În 1922, când Bruno avea şapte ani, Paul îi scria fostului său socru să-i trimită fiul cât mai repede posibil.

— Ne scrie că a venit timpul ca fiul lui să crească alături de fiicele sale, îi comunică marchizul de Saint-Fraycourt soţiei sale, pe un ton măsurat şi clar ca-ntotdeauna.

— Chiar aşa scrie? întrebă marchiza indignată.

— Exact! De parcă ar face parte din aceeaşi lume, Bruno al nostru şi cele două progenituri pe care le are de la femeie aia.

— Ce-o să-i răspunzi?

— Nu intenţionez să-i răspund la scrisoare. Durează săptămâni de zile până să ajungă la noi, aşa că vom presupune că s-a pierdut. Vor mai trece multe săptămâni

până când Lancel se va aştepta la un răspuns din partea mea. Apoi va aştepta, crezând că suntem pe drum şi după o lună va scrie din nou. Atunci tu, draga mea, îi vei răspunde, invocând starea precară a sănătăţii mele. Îi vei spune că doctorii nu mi-au dat prea multe luni de trăit şi îl vei ruga să-l mai lase pe Bruno cu noi doar o vreme. Chiar o brută ca Lancel nu poate refuza o asemenea cerere. Boala mea va dura, se va prelungi... şi eu voi tărăgăna la infinit. Marchizul schiţă un zâmbet.

— Bineînţeles că tu îi vei scrie în mod regulat, ţinându-l la curent cu starea sănătăţii mele. Nu trebuie să-şi facă prea multe probleme în legătură cu intenţiile noastre reale.

— Şi când vei fi obligat să te însănătoşeşti, dragul meu?

— Acum este aproape martie. În toamnă, cât mai târziu posibil, îi voi scrie chiar eu, explicându-i că, deşi mă simt încă foarte slăbit, sunt pe cale de a mă însănătoşi.

Oricum, voi apela la îngăduinţa lui. Îi voi spune că singura mea bucurie, de-a lungul convalescenţei prelungite – te rog să mă scuzi pentru aceste cuvinte, draga mea – a fost vizita lui Bruno la patul meu. Îi voi mai cere un răgaz de alte câteva luni, în care să-mi recapăt sănătatea, numai până când se termină vacanţa de Crăciun, până la începutul anului 1923, şi îi voi promite să i-l trimit pe Bruno atunci.

— Şi apoi?

— Mă tem că atunci va trebui să te îmbolnăveşti tu. Mult mai serios decât mine. Şi pentru mult mai mult timp.

— Şi chiar te aştepţi ca Lancel să aştepte la infinit numai pentru că unul din noi este bolnav? protestă marchiza. Ăsta e omul care a plecat la război când fata noastră era gravidă.

— Este exact lucrul pe care mă bazez. Nu se poate să fi uitat că scumpa noastră copilă l-a implorat să nu plece atunci. Nu poate să fi uitat că, dacă ar fi rămas cu ea câteva luni, cum ar fi putut face foarte bine, ea ar fi fost în viaţă astăzi. Şi dacă a uitat cât de vinovat este, poţi să contezi pe mine că îi voi aduce aminte. Nu va mai vrea să aibă încă o moarte pe conştiinţă. Şi mai mult de atât, îi voi spune, dacă n-a înţeles până acum, că Bruno n-a cunoscut altă mamă decât pe tine. Este de neconceput ca el să vrea să-i ia copilul unei mame, când aceasta este pe moarte.

— Cât crezi că putem prelungi boala mea? întrebă marchiza cu un tremur uşor, superstiţios.

— Din fericire, pentru mult timp. Ai la dispoziţie cei mai bum doctori din Europa şi eşti o femeie puternică. Vei avea o mulţime de complicaţii – complicaţii peste complicaţii – şi totuşi vei continua să respiri numai mulţumită prezenţei benefice a lui Bruno, care-ţi dă un motiv de a supravieţui. În felul acesta vom câştiga – o, cel puţin un an şi jumătate, poate doi. Şi în 1925, cine ştie ce se mai poate întâmpla?

— Şi dacă Lancel se hotărăşte să vină pe neaşteptate, ca să-l ia pe Bruno?

— Prostii. Nu poate veni din Australia cât ai clipi din ochi. Este o călătorie lungă. Ca toţi primii secretari, are un

program încărcat – m-am interesat despre activitatea lui şi te asigur că prietenii mei de la Quai d'Orsay nu-i vor permite să-şi ia un concediu de câteva luni numai pentru chestiuni personale. Dar...

— Ce?

— Într-o zi, fără îndoială că va veni.

— Bruno are şapte ani acum. Putem spera într-o amânare de patru ani înainte ca Lancel să-şi ceară drepturile?

— Mă bazez pe aceşti patru ani. Nici mai mult, nici mai puţin. Până atunci, Bruno va avea unsprezece ani şi nu va mai fi un copil, draga mea. Va fi un Saint-Fraycourt în toate privinţele.

În 1924, după aproape cinci ani în Australia, Paul de Lancel fu numit consul general la Cape Town. Agitaţia provocată de această mutare l-a obligat să renunţe din nou la călătoria spre Franţa, pe care o plănuise pentru a o vedea pe suferinda marchiză Saint-Fraycourt şi de a aranja, în sfârşit, plecarea lui Bruno.

Scrisorile regulate şi fotografiile pe care le primise de la marchizi şi chiar de la Bruno îl ajutaseră mult pe Paul, care nu-şi mai făcuse atâtea griji în legătură cu fiul său. Desigur că băiatul părea perfect fericit şi ocupat cu viaţa pariziană la care se întorseseră bunicii lui în 1923. Nu ducea lipsă de prieteni sau de bucurii familiale, pentru că avea o mulţime de veri în familie.

Oricum, lui Paul i se părea din ce în ce mai greu să realizeze că are un fiu. Văzuse copilul o singură dată, în

timpul războiului, când avea numai câteva luni, şi de atunci acesta crescuse fără el nouă ani de zile. Dacă n-ar fi urmat cariera de diplomat, fiind obligat să se ducă la capătul pământului, unde îl trimitea guvernul, băiatul s-ar fi întors la el imediat după încetarea războiului. Starea precară a sănătăţii marchizului şi a marchizei crease o situaţie imposibilă, dar el simţea că le datora prea mult pentru creşterea copilului, în timpul războiului, pentru a-i lipsi brusc de băiat. Ar fi fost ca şi cum i-ar fi condamnat la un sfârşit tragic pe aceşti oameni care şi aşa suferiseră prea mult.

În fiecare scrisoare pe care o primea, i se amintea de moartea tragică a lui Laure. Păstrau o atitudine stoică, şi totuşi scrisorile aveau o influenţă din ce în ce mai mare asupra vechilor sale răni, cu toate că ei încercau, după cum bănuia el, să-şi impună o restricţie în ce priveşte aducerile aminte.

Dar Bruno era fiul său. Locul lui era lângă tatăl său. Era o situaţie ciudată, în pofida faptului că totul fusese inevitabil. Nimeni nu era de condamnat. Toţi erau vinovaţi. Dar de îndată ce se va instala în consulatul de la Cape Town, de îndată ce conducerea treburilor va intra pe un făgaş lin, de îndată ce Eve şi fetele se vor muta în noua casă, atunci el va pleca la Paris, de unde nu se va întoarce decât însoţit de Bruno.

Tulburat, Paul de Lancel se îndrepta de-a lungul străzii Varenne, spre intrarea şcolii lui Bruno. Era în luna iunie a

anului 1925. Tocmai ajunsese în Paris şi imediat îl vizitase pe marchizul Saint-Fraycourt. Ce efort făcuse marchiza, se gândi Paul, ca să-l primească în camera de convalescenţă. Indiferent cât de mult ţinuse să-l salute personal, ştia că pentru o femeie mândră ca ea trebuie să fi fost foarte umilitor faptul că fusese obligată să-l primească în patul în care zăcea neajutorată, cu un capot de casă ce-i acoperea cămaşa.

Era atât de palidă şi vorbise atât de încet – evident, avea mari dureri –, cu toate că insistase, cum de altfel se cuvenea, că este pe cale de a se însănătoşi. Trebuie să fie cancer, gândi el. În scrisorile marchizului de Saint-Fraycourt, acesta nu specificase adevărata natură a bolii ei, dar după câte îşi dădea Paul seama, acestea erau simptomele cancerului.

Marchizul insista în continuare că numai prezenţa lui Bruno o ţine în viaţă pe soţia lui, deşi, îşi spuse Paul în sinea lui, marchiza ar trebui să pună viitorul lui Bruno înaintea suferinţei sale. Era clar că ea îşi ascunsese nefericirea când Paul i-a dezvăluit planul lui de a-l lua pe Bruno şi nici măcar nu încercase să-i schimbe intenţiile. Simţea oare că i se apropie sfârşitul şi de aceea era capabilă de sacrificiul acela? Era ea chiar aşa de slăbită încât nici măcar nu încerca să oprească băiatul lângă ea sau nu era absolut deloc egoistă?

Nu o înţelesese niciodată şi nici nu o va înţelege vreodată, se gândi Paul, pe când se apropia de şcoală.

Marchiza de Saint-Fraycourt aparţinea acelei lumi pariziene, închisă, secretă, rămăşiţă a vechiului regim, care locuia în case grandioase ca decorurile splendide ale unei fortăreţe, protejate de restul lumii prin ziduri înalte, cu grădini imense, ascunse de nepoftiţi şi cu camere vaste prin care se auzea scârţâitul parchetului. Ce diferită era lumea aceasta de cea în mijlocul căreia crescuse el în Champagne, în aer liber, alergând cu câinele în parcul castelului Valmont, simţindu-se parte din natură. Cei din familia Lancel fuseseră prea ocupaţi cu supravegherea viilor şi cu păstrarea calităţii şampaniei pentru a face un ritual din tradiţie. Dar aici, în arondismentul al şaptelea, unde trăiau încă descendenţii celor mai nobile familii, cultul strămoşilor plutea în aer.

Paul dădu colţul şi se opri acolo, aşteptând. În câteva minute, Bruno va ieşi de la şcoală. Bruno ştia că va veni tatăl său, dar Paul nu-i scrisese despre planul de a-l lua cu el. Vestea asta trebuia să i-o dea personal.

Uşile masive se deschiseră larg şi primul grup de băieţi ieşea în lumina soarelui. Paul îşi dădu seama că erau prea mici. Bruno nu avea cum să fie printre ei. Era nervos. Se gândise că în felul acesta, va fi mai uşor să-şi întâlnească fiul prima oară, dar acum tânjea după formalitatea salonului de la Saint-Fraycourt şi după prezenţa altor oameni, pentru a-l ajuta să depăşească dificultatea acestei întâlniri, prea mult amânate.

Un alt grup de băieţi părăsi şcoala, toţi îmbrăcaţi la fel, în

haine albastre şi pantaloni gri, cu şepci cu sigla şcolii pe cap şi cu ghiozdane maro, atârnând grele pe spate. Se îndreptau spre ieşire, glumind bine dispuşi, dând mâna unii cu alţii în semn de bun rămas.

Cel mai înalt dintre ei se apropie de Paul.

— Bună ziua, tată, spuse Bruno calm, întinzându-i mâna. Automat, prea surprins ca să poată spune ceva, Paul îi strânse mâna. Nu îşi închipuia că la zece ani Bruno este aşa de înalt, ca un băiat de paisprezece ani. Vocea lui clară, subţire trăda încă vârsta copilului, dar strângerea de mână era viguroasă, iar trăsăturile feţei deja bine formate. Paul clipi surprins la vederea fiului său. Avea părul negru, tuns şi pieptănat îngrijit, ochii de un verde închis care-l priveau cu o curiozitate nedisimulată, un nas mare, subţire şi ascuţit, nasul familiei Saint-Fraycourt, şi o gură neaşteptat de mică, cumva singura trăsătură a feţei lui care te dezamăgea. În rest, avea o figură remarcabilă.

Paul sesiză că trecuse momentul în care ar fi putut să-şi îmbrăţişeze fiul, iar acum mergeau alături pe stradă. Probabil că pentru băiat, de asemenea, o îmbrăţişare sau un sărut i-ar fi distrus echilibrul interior pentru care se luptase din greu.

— Bruno, nici nu-ţi dai seama ce bine-mi pare că te văd, spuse Paul.

— Arăt aşa cum ai sperat, tată? întrebă Bruno politicos.

— Mult mai bine, Bruno, mult, mult mai bine.

— Bunica spune că arăt exact ca mama, continuă Bruno

calm şi, pe când vorbea, Paul îşi dădu seama că avea gura mică şi plină a Laurei. Era destul de ciudat s-o vezi pe gura unui bărbat.

— Da, într-adevăr, semeni. Spune-mi, Bruno, îţi place şcoala?

Chiar când puse întrebarea, Paul se blestemă pentru întrebarea banală pe care fiecare adult o pune unui copil. Totuşi Bruno se lumină la faţă, stăpânirea impusă, transformându-se pe neaşteptate într-un entuziasm copilăresc.

— Este cea mai bună şcoală din arondismentul şapte şi sunt primul din clasă.

— Sunt încântat să aud asta, Bruno.

— Mulţumesc, tată. Sunt băieţi care studiază mult mai mult decât mine, dar eu iau cele mai bune note. Nici măcar nu-mi fac probleme în privinţa examenelor. De ce să-mi fie frică dacă sunt bine pregătit? Eu sunt la întrecere cu cei mai bum prieteni ai mei, Geoffrey şi Jean-Luc, dar deocamdată tot eu sunt înaintea lor. Într-o zi, noi trei vom conduce ţara.

— Poftim?

— Da, aşa spune tatăl lui Jean-Luc şi el este preşedintele Consiliului de Miniştri, El spune că numai băieţii care învaţă bine ca noi pot ajunge în frunte. Viitorii lideri ai Franţei provin numai de la câteva şcoli din Franţa, aşa că eu am toate şansele. Ambiţia mea este să devin prim-ministru într-o zi.

— Nu este cam devreme să te gândeşti la viitoarea carieră?

— Deloc. Dacă nu m-aş fi hotărât până acum, ar fi fost prea târziu. Geoffrey şi Jean-Paul nu sunt mai mari decât mine. Ştim de pe acum ce bine ne vom descurca la bacalaureat – mai sunt doar câţiva ani până atunci. După aceea va trebui să trecem examenul de la Institutul de Studii Politice. Dar odată ce vom termina acest institut, ei bine... vom intra în viaţa politică. Apoi va trebui să ne confruntăm doar cu ceilalţi absolvenţi. Dar nu-mi fac griji despre asta acum.

— Bine, spuse Paul pe un ton sec.

Îşi dădu seama că, în anii petrecuţi departe de ţară, aproape uitase modul special de gândire al claselor franceze conducătoare. Era în mod unanim acceptat sistemul de selectare al viitorilor conducători, bazat pe inteligenţa lor şi pe şcoala de la care provin. Acest sistem elimina pur şi simplu orice alte persoane de la intrarea în guvernul Franţei. Respingea orice străin, deşi atrăgea în mod clar cele mai strălucite minţi şi le forma din timp. Într-un fel, Paul nu se aşteptase niciodată ca Bruno să facă parte din acest sistem. Evident, scrisorile sale nu cuprindeau niciun cuvânt în legătură cu această ambiţie a lui, erau doar scurte şi impersonale.

— Dar ai timp să te şi distrezi sau studiezi tot timpul? întrebă el îngrijorat de ideea că acest copil îşi petrece tot timpul învăţând.

— Să studiez tot timpul? râse Bruno scurt. Bineînţeles că nu. Am ore de scrimă de două ori pe săptămână. Maestrul de scrimă este foarte încântat de progresele mele, dar cel mai important lucru pentru mine este călăria. Nu ţi-a trimis bunicul o poză de-a mea pe cal? Studiez deja dresajul, deoarece – să nu râzi de mine, tată, dar într-o zi vreau să fac parte din echipa olimpică de călărie. Este cea mai mare ambiţie a mea.

— Am crezut că vrei să devii prim-ministru?

— Râzi de mine! spuse Bruno supărat.

— Nu, Bruno, deloc, doar te necăjesc.

Fiul meu nu prea pare să aibă simţul umorului, gândi Paul. Nu trebuia să uite că este încă un copil, în ciuda ambiţiilor sale de om matur.

— Nu există niciun motiv pentru care nu le-ai putea face pe amândouă.

— Exact aşa spune şi bunicul. Călăresc la fiecare sfârşit de săptămână şi în timpul vacanţelor. Sunt prea înalt pentru ponei, bineînţeles, dar vărul meu François, nepotul bunicii, are mulţi cai minunaţi şi locuieşte în apropierea Parisului. Mă duc acolo cât pot de des – de Paştele trecut am petrecut toată vacanţa la castelul lui şi în vara asta m-a invitat din nou, să stau cât îmi place. Toţi copiii lui călăresc bine. Iarna următoare intenţionăm să mergem la vânătoare deşi suntem încă prea mici. De-abia aştept.

Treceau la un moment dat pe lângă nişte rezidenţe somptuoase şi Bruno îi spuse cine locuieşte în fiecare casă,

nume familiare pentru Paul numai din punct de vedere al teritoriului. Nu exista niciuna în care să nu locuiască părinţii vreunui coleg şi în care Bruno să nu se fi jucat prin grădină sau să nu fi explorat podul şi pivniţa.

— Asta este singura parte din Paris unde oricine şi-ar dori să locuiască, nu-i aşa, tată?

— Bănuiesc că da, răspunse Paul.

— Eu sunt sigur de asta, răspunse Bruno cu o expresie ce-i amintea de marchizul Saint-Fraycourt.

— Cei mai importanţi oameni locuiesc aici. Chiar şi Institutul de Ştiinţe Politice se află în josul acestei străzi.

— Bruno!

— Da, tată

Paul ezită o clipă, gândindu-se să nu-i spună încă lui Bruno că la anul va locui la Cape Town.

— Am adus nişte fotografii pentru tine.

Se opri şi scoase nişte fotografii făcute în grădină cu Eve şi cu fetele.

— Acestea sunt surorile tale.

Bruno aruncă o privire celor două fete din fotografie, care râdeau.

— Sunt drăguţe, spuse el politicos. Câţi ani au acum?

— Delphine are şapte ani, iar Marie-Frédérique – ea insistă să i se spună Freddy acum – are cinci ani şi jumătate. În fotografia asta sunt ceva mai mici.

— Sunt nişte copii drăguţi, spuse Bruno. Nu mă pricep prea mult la fetiţe.

— Şi aceasta este soţia mea.

Bruno întoarse repede privirea de la fotografia lui Eve.

— Mama ta vitregă este foarte dornică să te cunoască, Bruno.

— Tată, este soţia ta, dar nu este mama mea vitregă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Paul autoritar.

— Nu-mi place cuvântul „mamă vitregă”. Am avut o mamă, am două bunici şi nu am nevoie de o mamă vitregă.

— De unde ai luat ideea asta?

— Nu este o idee, ci un sentiment. Şi nu am luat-o de nicăieri – aşa am simţit dintotdeauna, de când îmi aduc aminte.

Pentru prima oară, vocea lui Bruno tremura de emoţie.

— Spui aşa numai pentru că nu o cunoşti, Bruno. N-ai simţi la fel dacă ai cunoaşte-o. Te asigur.

— Sunt sigur că ai dreptate.

Răspunsul scurt al lui Bruno, care renunţa să-l contrazică, puse capăt acestui subiect.

Paul privi profilul fiului său şi observă că trăsăturile lui erau şi mai distincte din această poziţie decât atunci când îl priveai din faţă. Luă fotografiile şi le puse la loc în buzunarul de la pieptul hainei.

— Ascultă, Bruno. Cred că este timpul să vii şi să locuieşti cu mine, spuse el ferm.

— Nu!

Băiatul se dădu înapoi şi clătină din cap.

— Îţi înţeleg reacţia, Bruno. M-am aşteptat la asta. Este o

idee nouă pentru tine, dar nu şi pentru mine. Sunt tatăl tău, Bruno. Bunicii tăi s-au purtat admirabil cu tine, dar nu pot ţine locul unui tată. Ar trebui să fii cu mine pe măsură ce creşti.

— Dar sunt destul de mare!

— Nu, Bruno, nu eşti. Nu ai nici măcar unsprezece ani.

— Ce legătură are vârsta mea!?

— Anii contează, Bruno. Eşti matur pentru vârsta ta, dar să fii adult înseamnă altceva. Ca să fii adult trebuie să ai o experienţă de viaţă mai mare, astfel încât să cunoşti mult mai multe lucruri despre tine şi despre oamenii care te înconjoară decât acum.

— Dar nu am timp! Sigur că îţi dai seama că, dacă vin să trăiesc cu tine, fie şi numai un an, ies din cursă! Geoffrey şi Jean-Paul mă vor întrece şi niciodată n-aş putea să-i mai ajung. Mi-ar distruge viaţa! Doar nu crezi că mă vor aştepta pe mine, nu-i aşa?

— Eu nu mă refer doar la un an de zile. Mă refer la cu totul altă viaţă.

— Nu doresc altfel de viaţă! spuse Bruno pe un ton mai ridicat ca oricând. Am cea mai minunată viaţă din lume – am prietenii mei, şcoala mea, planurile mele pentru viitor, verii mei, bunicii mei – iar tu vrei să mă desparţi de tot numai ca să trăiesc alături de tine! Aş pierde tot ce am! N-aş mai avea niciodată şansa de a conduce ţara mea! Nu aş mai fi niciodată în stare să intru în echipa olimpică de călărie a Franţei, şi asta numai pentru că tu vrei să mă iei

cu tine, de parcă ţi-aş aparţine. Nu voi veni! Refuz categoric! Nu mă poţi forţa! N-ai niciun drept!

Bruno ţipa isteric.

— Bruno...

— Nu-ţi pasă ce-ar însemna pentru mine?

— Ba da, bineînţeles că-mi pasă – dar mă gândeam numai la binele tău...

Paul se opri, incapabil să mai adauge ceva. Se auzise vorbind şi-şi dădu seama cât de neconvingător era. Ce putea el să-i ofere lui Bruno în locul vieţii pe care o ducea, cu excepţia unui tată, a cărui lipsă Bruno nu părea să o simtă? L-ar smulge din singurul loc căruia îi aparţine cu adevărat, de la singurul mod de viaţă pe care-l cunoaşte, şi-l doreşte, i-ar spulbera credinţele şi valorile pe care şi le formase de mic. Era ca şi cum ai lua un animal din grădina zoologică şi i-ai da drumul în sălbăticie. Ar fi îngrozitor de nefericit dacă ar părăsi aerul rarefiat al arondismentului şapte.

— Bruno, să nu mai continuăm acum această discuţie. Mă voi gândi la tot ce mi-ai spus. Dar vara asta va trebui să vii să ne vizitezi, cel puţin o lună de zile. Asupra acestui lucru insist. Poate-ţi place – cine ştie?

— Bineînţeles, tată, murmură Bruno, dintr-odată supus.

— Bine, spuse Paul.

O lună de zile petrecută în sânul familiei ar conta foarte mult. Trebuia să-i propună asta de la început. N-ar fi trebuit să şocheze băiatul cu o asemenea idee nouă. N-ar fi

trebuit... n-ar fi...

— Tată, am ajuns. Vrei să vii să iei ceaiul? Bunicul este acasă.

— Mulţumesc, Bruno, dar trebuie să mă întorc la hotel acum. O să vin mâine, dacă o să pot.

— Bineînţeles că ai să poţi – te voi lua cu mine la orele de scrimă dacă-ţi place.

— Da, mi-ar plăcea, răspunse Paul trist.

— Ei, cum au decurs lucrurile? îl întrebă marchizul de Saint-Fraycourt pe Bruno, când acesta intra în salon.

— Ai avut dreptate, bunicule.

— Cum a mers?

— Mai mult sau mai puţin decât te-ai aşteptat. Am spus tot ce m-ai învăţat. A vrut să mă uit la fotografia acelei persoane... ăsta a fost singurul lucru la care nu mă aşteptam. Nu m-am gândit niciodată că va avea îndrăzneala să-mi arate fotografia ei. Dar l-am făcut să înţeleagă... ţi-am spus că am să mă descurc. Nu trebuia să-ţi faci griji.

— Sunt mândru de tine, băiatul meu. Du-te şi spune-i bunicii tale că se poate da jos din pat acum şi ne poate ţine companie. Noi n-am ştiut dacă va veni la ceai sau nu şi n-am vrut să riscăm. Ce zici? Şi, Bruno...

— Da, bunicule?

— Nu crezi că ar trebui să munceşti mai mult la şcoală, acum că ai de gând să conduci ţara?

— Franţa este condusă de funcţionari şi birocraţi, spuse

Bruno dispreţuitor. Nu de aristocraţi. Nu asta mi-ai spus dintotdeauna?

— Chiar aşa şi este, băiatul meu.

— Dar chiar intenţionez să călăresc în echipa olimpică, spuse Bruno cu un zâmbet linguşitor. Mă gândeam că o să-mi cumperi un cal. Toţi verii mei au propriul lor cal.

— M-am gândit şi eu la asta.

— Mulţumesc, bunicule.

CAPITOLUL 6

— Draga mea, gândeşte-te că următoarea noastră oprire ar fi putut fi la Ulan Bator, îi spuse Paul Evei pentru a-i distrage atenţia de la deşertul nesfârşit ce se vedea de la fereastra compartimentului. Trenul lor era cel mai bun existent în ţară, în anul 1930, dar cu toate acestea nu înaintau aproape deloc.

— Ulan Bator? întrebă ea, întorcându-se spre el.

— Capitala îndepărtatei Mongolii.

— Cât de îndepărtată? Nu contează, lasă, nu-mi mai răspunde. Pe de altă parte, ar fi putut fi Godthaab, ripostă Eve.

— Groenlanda? Nu, niciodată n-aş fi sperat un post atât de bun, e mult prea aproape de Europa, răspunse Paul ironic.

— Dar despre Fiji ce părere ai? întrebă ea. Nu ţi-ar fi plăcut acolo? Este atât de verde, mai ales comparativ cu acest peisaj. Arătă cu mâna, dezamăgită, către priveliştea nisipurilor.

— Suva are un climat plăcut; recunosc, dar din punct de vedere cultural este un oraş cam înapoiat.

— Totuşi este capitala ţării. Ai fi mers acolo ca ambasador?

— Ambasador? Am de-abia patruzeci şi cinci de ani. Nu

crezi că sunt încă prea tânăr?

— Mult prea-tânăr şi mult prea arătos. Ar fi fost necinstit faţă de doamnele din Fiji. Am auzit că nu pot rezista francezilor, răspunse Eve, strângându-l de mână.

— Cum adică nu pot rezista francezilor? întrebă Freddy pe neaşteptate, deschizând larg ochii, vădit interesată. Până atunci îşi ţinuse ochii închişi, obosită şi plictisită de drum.

— Adică... aceste doamne cred că francezii sunt atât de încântători încât ar face orice ca să-i mulţumească, spuse Paul râzând şi privind-o pe Eve.

— Ca de exemplu? insistă Freddy.

— Păi, de exemplu... ei bine, eu sunt francez şi de aceea eşti tu o fetiţă cuminte şi faci tot ce-ţi spun eu.

— Tăticule, nu fi caraghios, spuse Freddy chicotind.

— Nu a fost un exemplu bun, spuse Delphine afectată. Freddy nu face niciodată un lucru cum trebuie. Eu sunt cea care nu pot rezista francezilor. Îi zâmbi lui Paul plină de farmec, de parcă ar fi fost o doamnă galantă.

— Ba nu e adevărat! spuse Freddy înroşindu-se. Nu-ţi aduci aminte când m-ai provocat să sar de pe trambulină, la clubul de înot, şi eu am făcut o săritură perfectă? Şi mai adu-ţi aminte când ai spus că nu pot să încalec pe noul ponei şi să călăresc fără şa, iar eu totuşi am reuşit şi căluţul nici măcar nu s-a atins de mine. Apoi, când ai pariat că nu pot să-l bat pe băiatul acela voinic, Jimmy Albright, iar eu am sărit pe el şi l-am bătut măr. Şi când mi-ai spus că nu

sunt în stare să conduc maşina şi...

— Freddy, Delphine, încetaţi imediat! spuse Eve ameninţător. Aproape că am ajuns. Trebuie să ne întâmpine cineva. Freddy trebuie să te speli pe mâini, pe faţă, pe genunchi. Şi, vai! Uită-te la coatele tale! Cum ai reuşit să te murdăreşti pe coate, în tren? Doamne Dumnezeule, ce s-a întâmplat cu rochia ta? Cum de-ai şifonat-o în halul ăsta? Nu, lasă, nu-mi mai spune. Nu vreau să ştiu. Voi încerca să-ţi aranjez părul. Delphine, ia să te văd. Ei bine, cred că tot ce ar trebui să faci este să te speli pe mâini, deşi nu este absolut necesar.

— Sunt curate.

— Asta am vrut să spun şi eu. Cum de-ai reuşit să nu te murdăreşti toată după-amiaza? O, lasă, nu-mi spune. Ştiu deja. Delphine era în stare să stea nemişcată ore întregi fără să se plictisească, gândindu-se la ale ei. În timp ce Freddy foarte rar putea să stea nemişcată mai mult de un minut. Eve se uită cu disperare la Paul şi oftă.

În drumul lor de la Cape Town spre noul post al lui Paul, traversară mai mult de jumătate din glob. Acum, în ultima etapă a călătoriei, care dura de săptămâni de zile, ea şi Paul petrecuseră cu fiicele lor, în compartimentul acela mai mult timp decât se întâmplase vreodată. Mai mult ca sigur că era de neîndurat pentru orice părinţi să stea cu fetiţele lor – una de doisprezece ani şi alta de zece ani şi jumătate – mai mult de trei zile, de dimineaţă până seara. I se părea o situaţie imposibil de suportat, totuşi, mai puţin imposibilă

decât priveliştea, aproape înspăimântătoare, a deşertului prin care călătoreau de nu ştiu câte ore.

Era oare posibil ca la sfârşitul acestei călătorii să nu întâlnească, după cum auzise, un loc cât de cât civilizat? Într-adevăr, Canberra şi Cape Town nu erau nişte metropole, dar tradiţia britanică era puternică în ambele oraşe, astfel încât aveai un sentiment de continuitate şi siguranţă. Eve îndrăgise casa lor din Cape Town, care avea o privelişte superbă spre munţi şi un personal plăcut. Dar un diplomat de carieră nu putea refuza un nou post, după cum nu putea să nu poarte la o serată smoching, dimineaţa un costum de haine şi la cină alte haine adecvate. Se gândi că ar trebui să privească acest nou post ca pe o avansare, cu toate că oraşul spre care se îndreptau era doar al cincilea ca importanţă în ţara respectivă. Tot atât de adevărat era că Paul va fi încă pe post de consul general, departe deci de funcţia de ambasador, dar cu toate acestea el va fi considerat şeful comunităţii franceze, fie cât de mică. Stoicismul cu care Paul continua să accepte aceste posturi minore nu-l părăsise niciodată, deşi ea ştia cu siguranţă că fusese profund dezamăgit când îl numiseră din nou într-un post neînsemnat ca acesta, departe de adevărata viaţă politică.

Ei bine, vor încerca să se descurce cât mai bine, cum făcuseră întotdeauna. Domnii care luaseră aceste decizii aveau memoria lungă şi reguli neînduplecate... Pentru ei, ea continua să fie femeia declasată care cântase pe scena

unui music-hall. Dar ea şi Paul se aveau unul pe altul şi aveau copiii şi asta era tot ce conta pentru ei. Ritmul trenului încetini şi, uitându-se pe fereastră, cei patru membri ai familiei Lancel constatară că totuşi există un oraş la capătul deşertului acela. În imediata apropiere puteau fi văzute nişte barăci, clădiri mici şi clădiri mai mari, de o urâţenie îngrozitoare, alături de câteva automobile şi o staţie de cale ferată surprinzător de mare.

Trei hamali se repeziră pe coridor să le ia o parte din numeroasele bagaje. În acest timp, Freddy se ridică nerăbdătoare în picioare pe locul ei, întinzându-şi mult gâtul pentru a vedea mai bine afară – astfel încât pălăria îi căzu afară. Delphine, spre deosebire de Freddy, îşi aranja pălăria cu mişcări tacticoase, fixând-o cu precizie pe părul moale, în mica oglindă lipită pe geanta ei. Eve se simţi brusc neliniştită pe măsură ce trenul încetinea, în ultimele cadenţe ale sosirii. Fuseseră în Australia, în Africa de Sud-Est şi acum soseau în acest loc depărtat de lume şi de civilizaţie, cum nici măcar Jacques Charles nu şi-ar fi putut imagina pentru decorul Cazinoului din Paris.

— Capăt de linie, oameni buni, spuse hamalul venind.

— Am ajuns.

— Asta este, draga mea, spuse Paul oferindu-i braţul lui Eve.

— Tăticule, aş putea să-ţi mai pun o singură întrebare înainte să coborâm? întrebă Freddy.

— Este aceeaşi întrebare pe care mi-ai pus-o tot timpul

drumului?

— Asemănătoare.

— Atunci de ce nu-l întrebi pe hamal? Încă nu i-ai pus nicio întrebare pe ziua de astăzi.

— Domnule, spuse Freddy, chiar i se spune acestui oraş „Oraşul îngerilor”?

— Da, domnişoară, aşa i se spune. Bine aţi venit în Oraşul îngerilor.

Două luni mai târziu, deşi Eve ar fi trebuit să se îmbrace pentru cină, se cufundă în fotoliul de la fereastra dormitorului, ascultând gânguritul porumbeilor care anunţau venirea serii. Păsările îşi aveau cuibul în portocalii ce străjuiau şoseaua, care ajungea până la intrarea casei lor din cartierul Los Feliz, o suburbie în partea de nord-vest a centrului comercial din Los Angeles.

Mireasma florilor de portocal, combinată cu cea a mugurilor de iasomie, se contopea cu mirosul miilor de trandafiri înfloriţi în grădină. Oare există alt loc pe lume în care primăvara să dureze atât de mult şi să fie încărcată de atâtea miresme divine? Era oare Los Angeles centrul universal al miresmelor? Se simţea cuprinsă de îmbrăţişarea amurgului, pe când copacii şi florile îşi împrăştiau aromele. Era primăvară când sosiseră aici, în februarie; o primăvară cu mirosuri dulci, îmbătătoare ce veneau de la lămâii înfloriţi, de la panseluţele galbene şi purpurii, mici şi mari, de la primulele englezeşti şi de la răspânditele flori de nu mă-uita.

Primăvara continuase până-n martie, când apăruseră primele lalele, primii stânjenei, crini înalţi peste măsură şi tufişuri de gardema cu flori mici albe, o floare care are puterea să parfumeze o cameră întreagă. Acum sosise primăvara pentru a treia oară în trei luni, în timp ce mirosul caprifoiului se lua la întrecere cu cel al portocalilor şi iasomiei, spre marea sa încântare.

Căldăruşele, mazărea dulce, degeţelul-roşu, nemţişorul, toate creşteau în grădina ei, la fel ca în Sussex, în timpul primăverii. Degeţelul-roşu şi palmierii? Grădini de flori în stil englezesc crescând în umbra pomilor tropicali? Palisandrii de un albastru purpuriu – mai mulţi decât văzuse în Australia – împărţind aceeaşi grădină cu tufişurile de hortensie, întâlnite în Franţa? O primăvară care nu avea sfârşit?

Era mult prea mult, ceva ce-i tulbura sufletul de franţuzoaică în faţa acestui pământ pe care combinaţia copacilor şi a florilor nu semăna cu niciun peisaj cunoscut.

Eve se gândi la Paris, în luna aprilie. Îi veni în minte ploaia, frigul şi micul buchet de mimoze cumpărate de la chioşcul metroului, mimoze ce creşteau pe dealul din apropierea oraşului Cannes. Acestea erau nişte flori mai degrabă patetice, flori ce aveau un parfum nostalgic şi petale galbene ce nu ţineau mai mult de o zi. Erau flori admirate pentru puterea lor de supravieţuire. Aşa era primăvara acolo şi ea o cunoştea. O primăvară mizeră, cu puţine lucruri încântătoare, pe parcursul căreia numai

gândul la luna iunie, care avea să vină te mai încuraja. Era acest pământ mult prea frumos pentru a fi adevărat?

În fond, de ce trebuie să pun la îndoială darurile Domnului? se întreba Eve. Primul francez care venise în California în 1786, un navigator, pe nume La Pérouse, sigur că nu-şi pusese această întrebare. Şi când Louis Bouchette plantase prima vie pe strada Macy în 1831, urmat de Jean Louis Vignes, un an mai târziu, nu şi-au pierdut vremea cu speculaţii filosofice în legătură cu mărinimia acestui tărâm.

În anul 1836 erau zece francezi în tot Los Angeles-ul. Acum, un secol mai târziu, comunitatea franceză avea două sute de mii de membri. O afinitate clară, gândi ea, şi se întinse obosită, extenuată de ziua petrecută cu doamnele acelea pline de energie şi entuziasm cum nu mai întâlnise nicăieri până acum. Din partea Evei, cei două sute de mii de rezidenţi francezi ar fi putut fi şi două milioane. Petrecuse o lungă dimineaţă într-o şedinţă, în biroul directorului Societăţii Franceze de Binefacere, pentru a discuta administrarea spitalului francez, urmată de o altă şedinţă în cadrul Societăţii Sfântului Vincent de Paul. Iar după-amiaza şi-o pierduse la o întâlnire a doamnelor din cadrul Societăţii de Binefacere a Doamnelor Franceze.

Singurele societăţi de care scăpase fuseseră „Dumbrava Galilor”, care era o lojă masonică, cercul Jeannei d’Arc şi Societatea celor din Alsacia-Lorena. Dacă toate aceste societăţi s-ar uni într-una singură, viaţa n-ar mai fi aşa de obositoare, se gândi Eve buimăcită.

Sociabilitatea şi spiritul organizatoric al cetăţenilor americani, combinat cu deprinderea franţuzoaicelor de a purta discuţii nesfârşite, făceau ca îndatoririle doamnei consul general să nu se termine niciodată. Canberra şi Cape Town fuseseră nişte orăşele provinciale în această privinţă. Totuşi, cu toate că era obosită, era şi fericită. Paul muncea din greu toată ziua, conducând treburile Consulatului din bulevardul Pershing, iar fetele, care mergeau amândouă la Colegiul „Sacred Heart”, păreau a se fi obişnuit cu viaţa din California încă din prima noapte petrecută în noua casă.

Eve bănuia că transformarea lor bruscă se datora bunei dispoziţii pe care o simţiseră încă de la sosirea în casa cea nouă. Toţi patru erau cuprinşi de această bună dispoziţie, iar amândouă fetele, Delphine şi Freddy, descoperiseră că au câştigat „bagheta magică” după ce au terminat de mâncat îngheţata de vanilie cu bucăţele de ciocolată. „Bagheta magică” prevestea zile bune, un tărâm pe care fiecare zi ce se năştea era plină de posibilităţi, chiar dacă acestea se rezumau la fructele galbene din copacii de pe bulevardul Franklin, pe care Freddy le mânca în drum spre şcoală.

Delphine, împreună cu prietenii de vârsta ei, mergea agale pe stradă, prefăcându-se că nu era sora lui Freddy. În acest timp, Freddy ţopăia, zburda de colo-colo, încât arăta de parcă n-ar fi trecut încă de pragul vârstei de preşcolar.

Nu este nicio îndoială, se gândi Eve, că Freddy e tipul

copilului care fuge de-acasă. Primul cuvânt pe care-l rostise fusese „sus”, iar prima ei mişcare fusese să se caţere pe orice obiect care-i venea în cale şi să iasă din casă. De îndată ce a putut merge, a început să cerceteze toate colţurile casei, iar ceva mai târziu s-a avântat în cucerirea spaţiului exterior. Numai alerta vecinilor o împiedicase să continue excursia până în stradă, gândise Paul pe când îi pregătea un fel de ham care i-ar fi permis să meargă peste tot, exceptând strada.

Seamănă cu mine, îşi spuse Eve încântată la început, apoi speriată. Foarte curând se dovedise însă că domnişoara Eve Coudert fusese un exemplu de comportament în comparaţie cu domnişoara Marie-Frédérique de Lancel. Copilul voia să înveţe să zboare. Spusese clar, încă înainte de a împlini trei ani:

— „Vreau să zbor”, îi povestea Paul lui Eve.

Repetase acest lucru de cinci ori şi începuse să alerge prin cameră prefăcându-se că zboară cu avionul şi mutând zgomotul produs de acesta, exact cum făceau micile aeroplane de la clubul de zbor.

— E doar o fantezie, dragul meu. Probabil că toţi copiii vor să zboare, exact ca în poveştile pe care le aud, îi răspunsese Eve.

— Ea s-a referit la faptul că vrea să zboare cu un avion. Doar o cunoşti la fel de bine ca şi mine. Dacă ea a spus aşa, ştie sigur ce vrea, replicase Paul neliniştit

— Cum poate să-i treacă prin cap o asemenea idee, la

vârsta ei? Poate că se referă la călătoria cu avionul.

— Şi de unde ştie ea că oamenii merg cu avionul? întrebase el.

— Ei bine, dragul meu, te asigur că nu eu i-am băgat ideea asta în cap. Atunci de unde ştie că oamenii pilotează avioanele, dacă e s-o luăm aşa? N-ai de ce să-ţi faci probleme, probabil vrea „să facă pe avionul”, replicase ea.

Îşi alungase din minte acest gând, până când, un an mai târziu, Freddy, care ar fi trebuit să fie în camera ei de joacă, reuşi să ţină strâns în mâini cele patru colţuri ale unei pături şi sări de la fereastra etajului doi, sperând că pătura îi va servi de aripi. Se alesese cu o mulţime de vânătăi, dar căderea-i fusese amortizată de tufişurile dese. Eve, îngrozită, fugise să-şi salveze fata care apăruse din tufişuri dezamăgită, dar nu speriată.

— Ar fi trebuit să sar de pe acoperiş, atunci ar fi mers, spusese Freddy gânditoare.

Eve avea 34 de ani, dar acum când asculta porumbeii, avea senzaţia că este când mai bătrână, când mai tânără. Se simţea bătrână datorită îndatoririlor oficiale şi a poziţiei sale în oraş, datorită faptului că avea două fete frumoase, care creşteau surprinzător de repede şi care o înnebuneau, fiecare în felul ei. Se simţea tânără pentru că locuia pe un vârf de deal, într-o casă cu etaj şi cu acoperiş din ţiglă roşie, casă care aparţinuse probabil unei ferme de tip spaniol, după cum arătau toate arcadele şi balcoanele curţii interioare şi fântâni. Şi se mai simţea tânără pentru că în

seara aceea avea să meargă la un bal, într-o rochie lungă din satin negru, de la casa Howard Greer, rochie ce-i dădea un aer senzual datorită spatelui gol şi strasurilor cu care era împodobită. Şi iar se simţea bătrână când îşi aducea aminte că trebuie să-şi menţină rangul în calitate de soţie a consulului general al Franţei, apoi iar tânără din cauza părului frumos, pieptănat într-o parte, care-i cădea în valuri aproape până la umeri, ca la o sirenă. Moda timpului cerea să te machiezi puternic şi să te îmbraci cât mai sumar. Se simţea tânără pentru că trăia într-un loc – cel puţin aşa spuneau toţi – că e un loc numit Hollywood, unde absolut toţi arătau mult mai tineri decât oricine altcineva din altă parte a globului. Eve începu să danseze în jurul camerei, fără să-şi dea seama că fredona melodia cântecului „Ultimul tangou", al cărui refren şocant „Du-te şi dansează-ţi tangoul" o alarmase atât de tare pe mătuşa ei când îl auzise prima oară, cu mulţi ani în urmă.

Grevstone fusese terminat în 1928, o construcţie de neegalat în Los Angeles. Dacă ar fi fost construită cu multe secole înainte, în Franţa sau în Anglia, ar fi fost considerată mai mult decât potrivită ca reşedinţă, fără a avea pretenţia de a fi un castel.

Cele cincizeci şi cinci de camere de la etaj nu ocupau mai mult de paisprezece mii de metri pătraţi, iar familia Doheny se descurca cu un personal de numai treizeci şi şase de oameni. Nu semăna cu o reşedinţă din Newport sau Vanderbilt, dar totuşi se întindea pe o distanţă de mai bine

de o sută de metri înspre partea de nord a noului bulevard, numit bulevardul Apusului. Principalele clădiri de-acolo erau staţiile de benzină şi un snack-bar numit „La ibricul vesel”. Clasica reşedinţă Greystone, cu frumoasele sale ziduri acoperite cu plăci groase de ardezie din Scoţia şi cu imensa terasă decorată în stilul Renaşterii, căreia îi mai lipsea doar un şanţ împrejur, se profila în zarea largă spre admiraţia plină de respect a comunităţii.

Când doamna Doheny dădea un bal, venea toată lumea. Eve mergea la braţul lui Paul simţindu-se dintr-odată neaşteptat de timidă. Era prima petrecere importantă care avea loc de la sosirea lor în Los Angeles şi până acum Eve fusese atât de ocupată cu întâlnirile de la societăţile franceze încât nu avusese timp să-şi facă nicio prietenă.

Nu-i cunoştea pe oamenii de afaceri din oraş; cei care se ocupau cu petrolul, cu ziarele, cu apa, cu urbanizarea – nu-i cunoştea deloc pe bogaţii şi puterniciioraşului care păreau să fie toţi prezenţi în casa familiei Doheny în seara aceea.

Singurii invitaţi pe care Eve îi recunoscu erau cele câteva vedete de cinema care fuseseră poftite să se amestece cu cei din lumea bună şi acestea, bineînţeles, nu o cunoşteau pe Eve. Caracterul neprotocolar al americanilor, chiar şi în acest loc cu o puternică amprentă europeană, nu îngăduia ca persoanele străine să fie prezentate altor persoane străine, într-un fel care indica imediat locul ocupat de fiecare în ierarhia locală. Aici, fiecare stă de vorbă cu cine apucă, se gândi Eve în timp ce coborau treptele ce duceau

la piscină. Acolo se afla o orchestră care cânta muzică de dans, lângă ringul amenajat special pentru seara aceea în jurul piscinei. Era absolut posibil să plece de la această petrecere fără să fi făcut cunoştinţă cu cineva, exceptând persoanele cu care stăteau la masă şi ale căror nume nu însemnau nimic pentru ei şi care păreau mult mai interesate să-şi salute prietenii de la alte mese decât să facă cunoştinţă cu o pereche de străini. Când Eve se măritase cu Paul de Lancel, în timpul războiului, nu avusese timp să se întrebe ce însemnătate va avea această căsătorie pentru el peste câtva timp.

Atunci, în 1917, imediat după terminarea războiului, nu era timp pentru a cântări situaţia. Ea nu ştia nimic despre trecutul lui şi nici n-o interesa, iar când se hotărâse brusc să renunţe la cariera ei de cântăreaţă, nu se gândise nicio clipă la viaţa domestică pe care o alegea în locul gloriei pentru care se pregătise, acea glorie strălucitoare pe care Jacques Charles l-o prezisese.

Mai târziu, pe măsură ce treceau anii, avusese timp destul să-şi dea seama că amândoi renunţaseră la ceva important pentru a fi împreună. Ea fusese primită de familia lui Paul cu rezervă şi suspiciune amară. Mama lui îi dăduse de înţeles, cu mult tact, că datorită căsătoriei pe care o făcuse, calea lui Paul spre cariera de ambasador era închisă. Eve realizase atunci că nu numai familia ei de burghezi provinciali se simţise ofensată de cariera aleasă de ea, ci şi restul lumii – cel puţin lumea din care făcea

parte familia Lancel şi lumea bărbaţilor care conduceau la Quai d'Orsay. În aceste medii, oamenii nu făceau nicio diferenţă între o cântăreaţă şi dansatoarele dezbrăcate pe scenă. O femeie care lucra într-un teatru era ceva mai bună decât o prostituată.

Dar ea înţelesese că Paul nu fusese un neştiutor când hotărâse să se însoare cu ea. Era un diplomat cu experienţă, în vârstă de treizeci şi unu de ani, care acţiona cu înţelepciune în cadrul Serviciului Afacerilor Externe. Cu siguranţă că ştia precis cât de nepotrivită era ea ca soţie pentru el, şi totuşi o alesese. Dar nu că o „alesese", se gândi ea şi-şi ridică bărbia cu mândrie – insistase, pretinsese, o implorase şi o copleşise cu pasiunea lui. Se măritase cu ea ştiind foarte bine ce face. Eve se simţea – nu chiar vinovată, îşi spunea în sinea ei, ci doar într-un fel responsabilă. Niciodată nu mai cântase în public sau nu-şi mai amintise în vreun fel de anii petrecuţi în teatru.

Nu putea şterge trecutul şi nici nu era nevoie, decisese ea. Acolo, la Canberra şi la Cape Town, după câte ştia, nu bănuia nimeni că doamna de Lancel, tânăra aceea devotată, simpatică, soţie şi mamă, ar fi cântat vreodată în faţa unui public. Dar vai, îi lipsise teatrul! Jacques Charles avusese dreptate. Tânjea – din când în când – după neîntrecutele emoţii ale apariţiei pe scenă, după aplauze, după lumini. Şi mai mult decât toate, îi era dor de muzică. Cânta ea şi dansa pentru copii, dar nu era acelaşi lucru, se gândi Eve, în timp ce ea şi Paul se alăturau sutelor de

invitaţi ai familiei Doheny, pe ringul de dans. Încet, se mişcară în pas de fox-trot, care era la modă pe atunci, înconjuraţi de cupluri care se legănau şi vorbeau peste umăr, chiar şi-n timp ce dansau.

Vremea jazzului se terminase şi începuse o nouă eră, mult mai strălucitoare – aerul nopţii era încărcat cu strălucirea aceea, fiind la fel de greu ca şi rubinele purtate de Mary Pickford sau ca diamantele Gloriei Swanson. Mai erau şapte femei care purtau rochie ca a lui Eve, dar cu mult mai multe bijuterii. Niciodată nu se simţise Eve mai prost ca acum, de parcă era o fată din Dijon, îmbrăcată cu lucruri de împrumut.

— Îmi acordaţi onoarea de a dansa cu soţia dumneavoastră, domnule consul? întrebă o voce familiară.

Paul se uită peste umăr, apoi cu un zâmbet de surpriză, se opri din dans.

— Bună seara, domnule. Pentru un compatriot, întotdeauna.

— Deci, doamnă consul general, cum vă place Hollywood-ul? întrebă Maurice Chevalier.

— Toată lumea mă întreabă acelaşi lucru, răspunse Eve în mod automat.

Nu-l mai întâlnise niciodată şi nici el pe ea şi totuşi se simţeau aşa de în largul lor, de parcă s-ar fi întors să reia o conversaţie.

— Şi cum răspundeţi?

— Le spun că îl ador.

— Şi chiar vă place aşa de mult? întrebă Chevalier cu o curiozitate nedisimulată.

— Da şi nu. Este... deosebit. Îţi trebuie timp să te obişnuieşti...

— Mai ales când cineva este obişnuit cu luminile marilor bulevarde.

— Marile bulevarde... Eve reuşi să rostească aceste vorbe pe un ton neutru, fără să sune ca un posibil subiect de conversaţie. Le lăsă suspendate în aerul dintre ea şi celebrul ei partener, de parcă n-ar fi avut nicio semnificaţie.

— Da, marile bulevarde, repetă Chevalier, şi luminile... Maddy, luminile.

— Maddy...? spuse ea neîncrezătoare.

— Dar v-am auzit cântând. Odată ce o auzi pe Maddy, n-o mai uiţi niciodată. Toată lumea spunea aşa şi avea dreptate.

— O!

— Era în 1914, înainte de război, când v-am auzit prima oară cântând la „Olympia”. Apoi tot în 1914, dar în timpul războiului, când aţi venit să cântaţi pentru soldaţii de pe front. Ce noapte a fost aceea! Te văd şi acum, cum stăteai acolo, curajoasă, în rochia aceea roşie şi cu micuţii pantofi roşii, iar părul avea aceeaşi culoare ca şi-n seara asta. Totul părea de-parcă ai fi privit în lumină trei căpşuni într-un pahar de şampanie... Ah, Maddy, ne-ai făcut pe noi, soldaţii, fericiţi în noaptea aceea. Şaisprezece ani au trecut de atunci şi încă îmi mai amintesc perfect.

— O, şi eu, şi eu! ţipă Eve.

— Noaptea de pe front? Dar ai cântat peste tot pe front. Cum poţi să-ţi aduci aminte de o anumită noapte?

— Îmi aduc aminte de toate, spuse Eve cu simplitate, ochii înotându-i în lacrimi.

Maurice Chevalier, care cântase pentru prima oară la Paris la unsprezece ani, pentru a avea ce mânca, îi înţelegea lacrimile. Fusese o stea timp de douăzeci şi doi de ani şi nu încetase niciodată să-şi perfecţioneze" stilul, până când îşi pusese amprenta asupra secolului în care trăia. Îşi va aminti întotdeauna de Maddy. Înţelegea că ea trebuise să-şi ascundă patosul acela sub masca actuală, de doamna consul general şi el ştia, de parcă i s-ar fi întâmplat lui, cât de mult o costase această renunţare.

— Ştii cuvintele de la „Mimi"? o întrebă el, ignorându-i lacrimile.

— „Mimi"? Cântecelul meu despre Mimi? Există cineva pe lume care să nu ştie „Mimi"? întrebă Eve.

— Pe care preferi să-l cântăm; pe ăsta sau „Aimezmoi ce soir?" L-am putea cânta în engleză – „Love me tomght?"

— Să cânt? Aici? cu tine? Nu, nu pot face asta!

— Ei, asta e! Nu în fiecare noapte mi se întâmplă să mă refuze cineva aşa de direct şi hotărât.

— O... N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Numai că, nu mai cânt... deloc.

— Maddy n-ar fi spus niciodată aşa ceva.

— Maddy n-ar fi ratat pentru nimic în lume şansa de a

cânta cu Maurice Chevalier, admise Eve atât pentru ea, cât şi pentru el.

— Atunci, fii Maddy în seara asta, doamnă consul general. De ce nu?

Eve se uită în jurul ei, la perechile de dansatori ce-o priveau cu vădit interes, în timp ce vorbea cu cea mai mare vedetă internaţională ce sosise vreodată la Hollywood. Străinii care-i ignoraseră prezenţa toată seara o priveau acum fascinaţi. Străini care, probabil, niciodată nu nutriseră resentimente împotriva-cuiva care ar fi cântat pe o scenă şi care niciodată nu priviseră vreo cântăreaţă ca pe o paria. Străini care aparţineau unei lumi noi, ciudate, neconvenţionale şi imprevizibile, o lume în care persoanele ce aparţineau mediului vesel al spectacolelor erau privite cu consideraţie.

— Doamna Doheny m-a rugat să cânt, dar eu am refuzat-o, continuă Chevalier. Dar dacă accepţi să cânţi împreună cu mine... voi cânta şi eu.

— Bine, spuse Eve repede, înainte de a avea timp să se răzgândească.

Nu va îndrăzni. Nu aici şi nu acum.

— Dar spune-mi Eve, nu Maddy, insistă ea.

La braţul lui Maurice Chevalier, Eve trecu prin mulţimea dansatorilor spre locul unde cânta orchestra. Dirijorul orchestrei se grăbi să-i întâmpine, pe când dansatorii le făceau loc să treacă. Chevalier îi spuse repede ceva dirijorului, apoi o sprijini pe Eve să urce treptele ce duceau

pe scenă. Se adresă mulţimii care tăcu brusc în aşteptare.

— Doamnelor şi domnilor. Muncesc din greu toată ziua... cântând. Muncesc din greu toată săptămâna... cântând. De fapt, muncesc din greu toată luna... cântând. În seara asta am venit aici doar ca să onorez invitaţia doamnei Doheny şi ca să vă văd dansând. Nu să cânt. Dar atunci nu îndrăzneam să sper că în această noapte mă voi întâlni din nou cu o stea strălucitoare, cu o compatrioată şi colegă. Când am auzit-o cântând pentru prima oară, avea tot Parisul la picioarele ei, o cântăreaţă curajoasă şi plină de patriotism, care ne-a cântat pe front, în timpul războiului, o cântăreaţă atât de frumoasă, încât am iertat-o că şi-a abandonat cariera. Şi pentru ce credeţi că şi-a abandonat-o? Pentru a se căsători! Vă întreb pe voi, doamnelor şi domnilor, nu e mai mare păcatul? Şi a avut îndrăzneala să-mi spună că e fericită. Vi-o prezint pe Eve, minunata Eve, care a devenit doamna Paul de Lancel, soţia noului nostru consul al Franţei. Ca să pot cânta cu ea, mi-aş da foc la pălărie şi mi-aş arunca bastonul. Din fericire, ea nu mi-a cerut aşa ceva.

Se întoarse spre Eve şi-i şopti:

— Hai să cântăm, Maddy, să cântăm!

Apoi se îndreptă spre mulţimea nerăbdătoare, dornică să-i asculte, şi strigă:

— Eve, frumoasa mea, hai să începem!

— Nu voi primi confirmarea până nu zbor cu avionul, anunţă Freddy.

— Ai întrecut limita! explodă Paul. Ăsta e şantaj religios.

Freddy dădu din cap solemn, în semn de hotărâre. La urma urmei, nimic altceva nu părea a ţine. De câte ori le ceruse să zboare cu avionul, unul dintre ei îi promitea repede şi apoi la fel de repede uita. Mult amânata ei confirmare putea să mai aştepte până când îşi îndeplinea această dorinţă.

— Te voi duce la aeroport săptămâna asta, decise Paul fără tragere de inimă. Nu era de acord să cedeze şantajului ei, dar Freddy, la vârsta de unsprezece ani şi jumătate, era mai mare decât ar fi trebuit să fie la prima comuniune, iar el voia să vadă odată încheiată această ceremonie, gândindu-se că poate va avea un efect liniştitor asupra fetei sale mai mici.

Se întâmplase de trei ori în anul precedent ca diferiţi poliţişti s-o aducă pe Freddy acasă, după ce o prinseseră mergând cu patinele cu rotile, în plină viteză, chiar pe mijlocul celor mai abrupte străzi. În spate purta un cearşaf prins bine de cele patru colţuri, care se agitau ca pânza unui vas.

— Copilul e un pericol pentru trafic, spuneau poliţiştii, şi într-o zi are să se accidenteze.

Casa familiei Lancel era situată pe dealurile de la Los Feliz, astfel încât Freddy parcurgea o distanţă considerabilă până să fie prinsă.

Când patinele cu rotile îi fuseseră confiscate după ultima ciocnire cu legea, Freddy îşi luase toate păpuşile şi le

înghesuise nemilos în căruciorul ei de jucărie, pregătindu-se să deschidă un magazin la colţul străzii. Plănuia să-şi vândă păpuşile vecinilor, printre care se numărau Walt Disney şi Cecil B. DeMille, pentru a strânge banii necesari cumpărării altor patine.

— Este doar o fată cu apucături băieţeşti, spuse Eve. Aşa este acum, mai târziu o să-i treacă. Nu putea recunoaşte, nici măcar în sinea ei, că-i făcea plăcere s-o vadă pe Freddy alergând sălbatic în toate părţile, cum ei nu-i fusese permis niciodată. Una din dorinţele ei vechi şi neîmblânzite era satisfăcută acum când îşi privea copilul şi vedea o mică răzvrătită fericită. Freddy era înaltă pentru vârsta ei, cu câţiva centimetri mai înaltă decât Delphine, şi avea deja membre lungi. Era sprintenă ca un acrobat şi suficient de curajoasă pentru a traversa cascada Niagara cu un colac. Braţele şi picioarele ei, sub mulţimea de zgârieturi şi vânătăi, erau bronzate, bine făcute, dar în acelaşi timp aveau o rotunjime delicată, ca şi gâtul său lung. De la Paul moştenise ochii profunzi şi neobişnuit de depărtaţi, sub sprâncenele groase care se ridicau, ca ale mamei sale, spre tâmplele largi. Ochii erau de un albastru nefiresc şi aşa de vii încât păreau imposibil să fie ochii unui copil.

Oare e doar imaginaţia mea, se întreba Eve, sau Freddy chiar vede mai bine şi mai departe decât oricine altcineva? La Canberra şi Cape Town, întotdeauna fusese capabilă să depisteze păsările în zbor sau animalele ce se apropiau de la distanţă, înaintea tuturor celor din familie; şi chiar când

era un bebeluş, ţipa şi arăta imediat spre ceea ce îi atrăsese atenţia.

Niciodată nu fusese nevoită să-şi dea părul din ochi, cum făceau ceilalţi copii, pentru că-i creştea drept spre spate într-o adevărată claie rebelă, încâlcită şi de un roşu şocant. Avea nasul drept şi hotărât, trăsătura ei distinctivă care îi dădea feţei un aer de maturitate, până când râdea şi nasul i se încreţea într-o expresie de veselie copilărească.

Eve presupunea că fata ei cea mică nu va fi o frumuseţe tulburătoare, cum avea să fie Delphine, dar totuşi simţea că întotdeauna se vor găsi bărbaţi care o vor considera pe ea mai frumoasă, atraşi de alura ei sălbatică, de nobila dârzenie cu care-şi susţinea hotărârile; Freddy a ei era o fiinţă nestăpânită, cu un râs dezinvolt şi gălăgios şi un mers legănat, de parcă Robin Hood se reîncarnase în făptura acestei tinere fete. Şi, la fel ca şi Robin Hood, ea îi cerea tatălui ei să ajungă la o învoială în noaptea aceea. Paul i-a telefonat lui John Maddux, cel care înfiinţase primul aerodrom, în 1927, cu un singur avion şi cu un pilot pe nume Charles Lindbergh. Investiţia lui prosperase şi acum Maddux avea paisprezece avioane Ford, cu trei motoare pentru pasageri, capabile să asigure curse regulate pe următoarele trei rute: de la Los Angeles spre San Francisco, spre Agua Caliente în México şi spre Phoenix.

— Cu ce pot să te ajut, Paul? îl întrebă John Maddux.

— Aş vrea să plimb o fată cu avionul, Jack. Mă poţi ajuta?

— Ei bine, eşti norocos. Tocmai inaugurăm un nou avion

pe ruta dintre South Olive şi aerodrom. Doamnei o să-i placă, spuse Maddux bine dispus.

— Mă tem că e interesată numai de zbor, Jack. Oricum, mulţumesc.

— În cazul ăsta, trebuie să vii cu maşina şi să mergi până ieşi din Burbank, apoi să te îndrepţi spre Marele Aeroport Central, ia să vedem – cel mai bun avion pentru tine este cel care zboară zilnic la San Francisco – pleacă în fiecare zi la 2, 30 şi trei ore mai târziu vei fi acolo. Este timp berechet pentru un pahar într-un bar clandestin, pentru o cină în Chinatown sau dacă preferi nişte homar la restaurantul debarcaderului. Apoi poţi să petreci noaptea la Mark Hopkins ori să iei cina mai devreme la Erme’s sau poate la Jack şi, în final, ai timp să iei acelaşi avion înapoi spre Los Angeles. Vei ajunge acasă la timp pentru cină. Călătoria cu avionul costă şaptezeci de dolari de persoană şi nici că poţi găsi o distracţie mai bună.

— E cam încărcat programul, Jack. Fata este fiica mea de unsprezece ani.

— O! o! înţeleg! în cazul acesta presupun că te referi la un mic zbor de plăcere?

— Exact.

— Nicio problemă. Am să aranjez eu. Ce zici de sâmbătă după-amiază la 3, 30? Cea mai bună lumină este după-amiaza târziu.

— Perfect. Şi mulţumesc, Jack, apreciez ajutorul.

Paul de Lancel închise, gândindu-se încă o dată că nu-i

păsa nimănui din Quai d'Orsay să ştie că aici, la Los Angeles, oameni care abia s-au cunoscut se tutuiesc şi că puteai rezolva aproape orice printr-un simplu telefon. I-ar fi şocat peste măsură doar dacă ar fi bănuit asemenea lucruri, pentru că Dacă aceste obiceiuri s-ar generaliza în toată lumea, ar dispărea necesitatea unui corp diplomatic.

— Da, domnule de Lancel, spuse pilotul oficial. Domnul Maddux a făcut toate aranjamentele necesare. Mi-a transmis să vă spun că nu trebuie să plătiţi pentru zbor, este plăcerea lui. Acolo este avionul, chiar acolo.

Arătă spre un bimotor strălucitor, aflat pe pistă, nu departe de singura clădire existentă pe câmpul larg de la Burbank. Alţi şase oameni aşteptau deja la rând pentru zborul de plăcere.

Paul o luă pe Freddy de mână şi porni spre avion, dar ea se înfipse bine cu picioarele în pământ şi nu se mişcă.

— Ăsta e un avion mare şi mai sunt şi alţi oameni care se suie în el, spuse ea profund dezamăgită.

— Haide, Freddy, doar nu ţi-am promis un avion numai pentru tine, nu-i aşa? Am spus doar o călătorie. Şi acum este momentul cel mai bun al zilei.

— Tăticule, nu înţelegi? Vreau să zbor, acolo sus, singură?

— Fii serioasă, draga mea, cum poţi să zbori singură? Nu poţi să pilotezi un avion singură.

— Ştiu. Va trebui să fie şi un pilot. Doar eu şi pilotul. Te rog, tăticule, aşa îmi pot imagina că sunt doar eu, acolo

sus.

Îl rugă cu ardoare, privindu-l drept în ochi.

Paul se revăzu pe sine însuşi, şi-şi reaminti o clipă, savoarea propriilor vise: Nu de visele propriu-zise, ci dorinţa nestăvilită, impetuoasă, totala lipsă de înţelegere în legătură cu ceea ce era sau nu posibil.

— Îi voi transmite domnului Maddux că aţi fost foarte amabil, spuse el pilotului, dar cred că fiica, mea ar prefera un avion mai mic. Ce aţi putea să ne recomandaţi?

— Cum ieşiţi de pe aeroport, întoarceţi la stânga. Ţineţi drept înainte până ajungeţi într-un orăşel numit Dry Springs. Intraţi pe drumul principal, mergeţi drept prin oraş şi curând veţi vedea semnul unei şcoli de zbor – Academia de zbor a lui McGuire. Nu arată prea bine, dar nu vă faceţi griji. Întrebaţi de Mac – el va zbura cu fiica dumneavoastră. Este cel mai bun pilot din această zonă. Cred că a fost pilot în război.

— Mulţumesc, spuse Paul, şi se îndreptă spre ieşire, cu Freddy lângă el, mergând atât de emoţionată încât reuşi să ţină pasul cu el.

Şcoala lui McGuire, când ajunseră acolo peste douăzeci şi cinci de minute, se dovedi a fi o clădire joasă din lemn, care arăta ca un garaj imens. Înăuntru se aflau parcate mai multe avioane, dar altfel, spaţiul era gol. În cele din urmă, într-o parte, Paul şi Freddy descoperiră un mic birou cu uşa deschisă. Paul se uită înăuntru şi strigă:

— E cineva aici?

— Va fi într-un minut, le răspunse o voce din spatele lor, şi în curând apăru un om de sub avionul sub care lucra. Purta o salopetă de mecanic peste cămaşa de lucru, descheiată la gât. Părul castaniu – de culoarea plăcută a turtei dulci – era ciufulit şi Paul nu-i dădu mai mult de treizeci de ani. Avea o faţă pistruiată cu trăsături accentuate, o figură deschisă, despre care Paul credea că este faţa tipică a americanului; o faţă care exprima încredere în sine şi prietenie. Mersul lui era deosebit de sprinten şi vioi, aproape ca al unui gimnast profesionist.

— Îl caut pe Mac, spuse Paul.

— Eu sunt Mac, răspunse bărbatul cu un zâmbet dezarmant, ştergându-şi mâinile pe o bucată de cârpă, apoi strânse mâna lui Paul.

— Terence McGuire.

— Paul de Lancel. Fără să zâmbească, Paul ezită. Nu-i surâdea gândul de a o încredinţa pe Freddy unui pilot în salopetă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă Mac.

— Vă rog, aş vrea un zbor cu avionul, spuse Freddy pe nerăsuflate.

— Doar un minut, Freddy, o întrerupse Paul.

— Am înţeles că ai fost pilot în război, McGuire?

— Da, aşa e.

— Foarte interesant nu-i aşa, Freddy? Spune-mi, unde-ai zburat?

— În Franţa.

— Vreau să spun, cu cine, cu ce grup? îl încercă Paul, departe de a fi convins.

— Mai întâi cu Escadrila Lafayette, în 1916 – dacă ar fi fost să aştept ca armata noastră să înţeleagă că acolo se dă o luptă, aş fi rămas la sol pentru totdeauna. Apoi, când în sfârşit SUA a intrat în război, m-am transferat la Serviciile Aeriene Americane, în Escadronul 94.

— Atunci înseamnă că ai doborât câteva avioane nemţeşti?!

— Bineînţeles că am doborât câteva. Cincisprezece, ca să fiu mai exact. Ultimele patru le-am doborât la Saint-Mihiel. Toţi am avut partea noastră de glorie. Eddi Rickenbacker a doborât dublu faţă de mine. Sunteţi cumva reporter? Nu am vorbit cu unul de am de zile. N-am crezut că mai este cineva interesat de acest subiect.

— Nu, sunt doar un tată îngrijorat.

— Înţeleg. N-ai vrut ca fiica ta să zboare cu un mecanic. Nu te pot învinovăţi. Ai avut dreptate să fiu îngrijorat. Dar te asigur că va fi în siguranţă cu mine.

— O, tăticule, te rog nu mai pierde vremea vorbind! ţipă Freddy, la capătul răbdării, fâţâindu-se în sus şi în jos, cu părul în vânt şi cu ochii scăpărând.

— Vino, fetiţo. Vom lua avionul Piper Cub de colo. Trebuia să dau o lecţie în după-amiaza asta, dar a fost amânată, aşa încât are plinul făcut şi e gata de zbor, spuse McGuire, arătând spre avionul micuţ ce aştepta lângă hambar, douăzeci de paşi mai încolo.

Freddy se întoarse fără să spună un cuvânt şi se avântă spre avion, nerăbdătoare, urmată îndeaproape de pilot.

Paul rămase pe pistă, simţindu-se jenat. Omul era un as al cerului, un triplu as, şi luptase doi ani pentru Franţa. Deci aşa s-a întâmplat cel puţin cu unul dintre acei cavaleri romantici ai aerului, odată ajunşi acasă şi odată ce nu mai purtau ghetele lucioase, curelele din piele şi eleganţii pantaloni. Paul se aşeză pe un scaun de campanie, lângă hangarul şcolii de zbor, resemnându-se să o aştepte, nervos, pe Freddy.

Avionul Piper Cub arăta periculos de mic.

Terence McGuire o aşeză pe Freddy pe locul din stânga al avionului, care avea în faţă un întreg tablou de control, şi îi fixă centura de siguranţă. Apoi ocoli avionul şi se aşeză pe locul din dreapta. Nu avea nevoie să controleze aparatul, o făcuse cu o oră înainte. Se uită la cerul liber şi porni, îndreptându-se spre capătul nepavat al pistei de aterizare. Lumina după-amiezii la Dry Springs era la fel de aurie ca-n Grecia, iar cerul era minunat de albastru, cu un aer curat şi ispititor, ca şi cum ar fi conţinut cine ştie ce splendori ascunse.

Freddy şedea tăcută şi el se uită la profilul ei să vadă dacă îi este frică. Foarte rar se întâmpla ca cineva să aducă o fată pentru un zbor. În majoritatea cazurilor erau băieţi, şi mai mari decât această fetiţă, deşi, cu scaunul împins mult înainte, picioarele ei ajungeau destul de uşor la pedalele de conducere. Nu, nu era înspăimântată, dar n-ar fi fost prima

oară când cineva s-ar fi hotărât în ultima clipă că ar prefera să nu mai zboare, mulţumindu-i totuşi. Ei bine, ea părea nu chiar emoţionată, dar profund concentrată, de parcă această călătorie era ceva asupra căruia se concentra cu toate simţurile. Întârzie un minut la capătul pistei şi cercetă minuţios tabloul de comandă. Apoi, înainte de a porni spre punctul de decolare, mai aruncă o privire pasagerei sale. Se albise la faţă sub bronzul ei şi arăta de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia.

— Ţi-e bine, puştoaico? ţipă el ca să acopere zgomotul motorului.

Ea dădu din cap scurt, dar nu se uită la el. Ţinea ochii fixaţi pe parbriz şi el era sigur că nici nu clipea. De îndată ce se desprinseră de la sol şi urcară la peste două mii de metri, McGuire aduse avionul la acelaşi nivel şi-l îndreptă spre est, întorcând spatele soarelui. Continuă să zboare drept, păstrând viteza avionului constantă. În opinia sa, pasagerii care zburau pentru prima oară aveau destule probleme chiar cu decolarea, fără a mai pune la socoteală ce urma. Spre deosebire de alţi piloţi, el nu simţea nevoia să facă pe grozavul pe cheltuiala pasagerilor.

— Îţi place priveliştea? o întrebă el pe Freddy –, Acum, când erau sus, nu mai era nevoie să ţipe.

— E nemaipomenit. E mai bine decât mă aşteptam! Când începem lecţia? întrebă ea.

— Lecţia? Ce lecţie?

— Această lecţie, lecţia mea.

— Stai un pic, puştoaico. Tatăl tău nu mi-a spus nimic despre vreo lecţie.

— Nu a avut ocazia. Voi doi aţi pierdut vremea vorbind despre război. Trebuia să iau prima lecţie astăzi. De ce crezi că am venit la o şcoală de aviaţie?

— Dacă aş fi ştiut că e vorba despre o lecţie, am fi fost, încă la sol, iar tu ai fi învăţat cum se face controlul acestui avion. Nu aşa se începe o lecţie, protestă McGuire.

— Voi face asta data viitoare, spuse Freddy şi zâmbi pentru prima oară de când decolaseră.

— Să fii sigură că aşa vei face. Şi nu numai data viitoare. De fiecare dată. O.K., acum pune mâna pe manşă şi împinge uşor înainte. Ce simţi?

— Ne ducem în jos, spuse Freddy în culmea fericirii.

— Exact. Trage înapoi spre tine. Acum ce simţi?

— Urcăm.

— Dacă împingi te duci în jos, dacă tragi – urci. Acesta este primul lucru de învăţat şi cel mai important. Totul este important, dar cum să urci şi să cobori este cel mai important lucru, fetiţo.

— Da, domnule McGuire.

— Spune-mi Mac. Aşa-mi spun toţi elevii. Cum te cheamă?

— Freddy.

— Nume de băiat?!

— Nu în franceză. De fapt, numele meu este Marie-Frédérique, dar nu permit nimănui să-mi spună aşa. Care e

următorul lucru de învăţat, Mac?

— Ai picioarele pe pedalele de ghidaj. Ele controlează direcţia avionului. Pilotezi avionul cu ajutorul lor, nu cu al manşei. Manşa nu este ca volanul maşinii. Pedalele sunt roţile unei maşini. Aşa că – uşor – apasă pe pedala din stânga. Ce se întâmplă?

— Am început să virăm spre stânga.

— Cum te întorci la poziţia dinainte?

— Apăsând pe pedala din dreapta?

— Fă-o! Bine. Acum ţine-o apăsată. Foloseşte-ţi doar mâna stângă. Relaxează-ţi braţul, căci nu eşti la un concurs de lupte. Bine. Acum uită-te la acest disc, Freddy, se numeşte altimetru. Îţi arată cât de sus urci. Şi această manetă este un regulator. Dacă împingi maneta, avionul îşi măreşte viteza, iar dacă tragi de ea – şi-o încetineşte. E ca şi cum ai avea mai mult sau mai puţin gaz. Ai înţeles?

— Da, spuse, ea şi în secunda aceea toată puterea ei de coordonare se concentra asupra tabloului de comandă al avionului.

— Uită-te la altimetru, Freddy, şi încearcă să ridici avionul cu şaizeci de metri. Va trebui să apeşi regulatorul şi să tragi maneta. O, o! nu aşa repede. Uşor, uşor, uşor. Aşa trebuie, şi nu uita asta. Încearcă din nou, mai sus cu şaizeci de metri. Hm... a fost mai bine. Acum coboară uşor o sută douăzeci de metri ca să revenim la poziţia iniţială. Ce trebuie să faci?

— Să împing manşa şi să trag de maneta regulatorului.

Foarte, foarte uşor.

— Exact. Începe!

Freddy râdea în hohote. Putea să piloteze un avion! Mâinile lui Mac nu erau pe manşă. El stătea în cabina pilotului cu braţele încrucişate şi ea pilota avionul. Ştiuse că va putea pilota. Era un sentiment cu care se născuse şi pe care nu putea să-l explice. Era diferit de cum îşi imaginase ea. Mult, mult... mai complicat, din cauza tuturor cadranelor acelea de pe tabloul de comandă a căror întrebuinţare nu o cunoştea, dar minunea despre care ştiuse sigur că o aştepta, ca un dar al cerului, minunea, o, da, se întâmplase!

— Ar fi bine să ne întoarcem şi să ne îndreptăm în direcţia opusă, spuse Mac. Voi prelua eu conducerea, dar tu ai grijă să ţii mâna pe manetă şi picioarele pe pedale, şi fii atentă la ce fac.

Freddy predă comanda avionului fără tragere de inimă.

— Câţi ani trebuie să mai aştept până să pot pilota singură?

— Mai întâi trebuie să ştii cum să pilotezi şi tu încă nu ştii. Oricum, nu poţi pilota singură până nu împlineşti şaisprezece ani.

— Cât!? Cine spune asta?

— Guvernul. Legea. Proştii! Eu am pilotat singur pentru prima oară când aveam doisprezece ani, dar asta se întâmpla în frumoasele zile de odinioară. Înainte de asta, chiar la începutul aviaţiei, nu existau avioane cu dublă

comandă, aşa că prima oară când zburai, o făceai singur – în stilul tău propriu, avântat sau lin.

— Asta înseamnă că va trebui să aştept patru am şi jumătate, se văicări Freddy. Cum pot să aştept aşa de mult?

— N-ai de ales. Poţi învăţa să zbori, dar nu poţi pilota singură.

— Patru ani şi jumătate! spuse Freddy nenorocită.

— Faceţi mecanică la şcoală?

— Nu se face aşa ceva la Colegiul „Inimilor Sfinte”, spuse Freddy morocănoasă.

— Schimbă şcoala, ăsta e lucrul cel mai bun pe care trebuie să-l faci şi apucă-te de mecanică şi matematică. Este foarte important. Eşti bună la matematică?

— Da, spuse Freddy morocănoasă. E materia mea preferată.

— Atunci e bine, dar nu renunţa să-nveţi. Fără ceva cunoştinţe de matematică, cum te poţi aştepta să pilotezi? Şi, crede-mă, sunt oameni care nu ştiu niciun pic de matematică.

— Ca sora mea Delphine, spuse Freddy ceva mai bine dispusă.

— Cel puţin una dintre voi are nume de fată. Freddy, poţi vedea aeroportul de aici?

— Desigur. Ea se uită în direcţia soarelui, clipi din ochi, şi îi arătă locul precis unde se afla aeroportul. Totul era foarte înceţoşat şi îndepărtat pe platforma văii San Fernando.

— L-am văzut de acum un minut, poate şi mai mult.

— Hm. El ştia că este acolo, pentru că acolo fusese dintotdeauna; dar n-ar fi pariat că cineva care zbura pentru prima oară l-ar zări aşa de repede. Şi chiar şi el, de-abia îl văzuse. Fetiţa avea ochi buni. Chiar foarte buni. Pe când aterizau, el o întrebă:

— Spune-mi ce simţi, Freddy?

— Ce vrei să spui?

— Ce simţi în legătură cu avionul, pe când aterizăm? Nedumerită, Freddy stătea nemişcată de parcă ar fi fost cuprinsă de o revelaţie. În timpul ăsta, avionul se îndrepta spre ultima pistă de aterizare, zburând din ce în ce mai jos.

— Avionul vrea să aterizeze! ţipă ea emoţionată

Vrea să aterizeze de unul singur

— Da, şi cum ai simţit asta?

— Am simţit! Cu adevărat am simţit, Mac!

— Unde?

— În. Pe. În locul meu.

— Unde-ţi şade fusta?

— Da.

— Aşa e. Acolo trebuie să simţi. Data viitoare când vii să zbori, să vii în pantaloni. Aterizează şi îndreptă avionul spre un stop, lângă şcoală. Paul se grăbi spre avion, pe când el cobora. Era foarte furios.

— Îţi dai seama că sunteţi plecaţi de o oră? Nu-mi vine să cred! Am fost îngrijorat peste măsură! Doamne, McGuire, ţi-ai ieşit din minţi?

— Stai puţin. O lecţie durează o oră. Dacă e s-o luăm aşa, am venit cu trei minute mai devreme.

— O lecţie? întrebă Paul, nevenindu-i să creadă. O lecţie? Ce lecţie? Te-am rugat s-o plimbi pe Freddy cu avionul şi n-am spus nimic de nicio lecţie.

Terence McGuire se uită la Freddy, care-i răspunse la priviri cu nişte ochi despre care ştia că sunt mai ageri decât ai oricui şi îi văzu expresia dârză a gurii şi mândria ce se citea pe faţa ei. Îi transmise astfel că-şi recunoaşte minciuna, dar că a meritat din plin.

— Îmi pare rău, dar aş fi putut jura că aţi spus ceva despre o lecţie în legătură cu Freddy, spuse pilotul, îmi cer scuze pentru neînţelegere şi regret că v-am făcut să vă îngrijoraţi. Asta ar face şase dolari – patru pentru închirierea avionului şi doi dolari pentru lecţie – dar vă voi cere doar patru din moment ce n-a fost vorba de nicio lecţie. O, şi cred că ar fi bine să-i dau un jurnal de bord micuţei domnişoare.

Se grăbi spre biroul său, găsi un registru şi se întoarse, făcând introducerea cu grijă.

— Uite, aici trebuie să semnezi, Freddy. Şi ai grijă să nu-l pierzi.

— Aşa voi face, spuse Freddy dintr-o suflare, chipul ei strălucind de recunoştinţă. Aşa voi face. Şi, Mac, mă voi întoarce! Nu ştiu când, dar de îndată ce voi putea.

— Ai încredere în mine, fetiţo. Niciodată nu m-am îndoit că aşa vei face. Nicio secundă. Pe curând, Freddy!

— Pe curând, Mac!

CAPITOLUL 7

Era în vara anului 1933, în Champagne, când pe terasă stăteau doamna viconte Anette şi domnul viconte Jean-Luc de Lancei, aşteptându-i pe Paul şi Eve, care urmau să sosească pentru prima oară cu fiicele lor.

Era în tradiţia familiei Lancel ca amfitrioana să umple primul pahar atunci când aveau loc reuniuni familiale la Valmont. Şi astăzi era o ocazie mai mult decât specială.

— Bineînţeles că Freddy nu este prea mică pentru a bea şampanie, mai ales într-o asemenea ocazie, spuse Anette, şi umplu paharul lui Freddy cea de treisprezece ani, la fel ca şi pe ale celorlalţi.

Când Paul bău din şampanie, îşi dădu seama ce mult îi lipsise Valmontul şi ce greu îi fusese să nu se gândească la locul copilăriei sale. Aproape că uitase că nicăieri altundeva nu exista acea armonie perfectă între pământ şi recolta pe care o dădea, o legătură invizibilă pe care el, însă, o simţea aproape ca pe ceva real. În aerul din Champagne plutea o extraordinară veselie, bunăstare şi ospitalitate. În faţa nici unui ocean pe care îl văzuse nu se simţise atât de impresionat de întinderea nesfârşită ce-l copleşea cum se simţea în faţa întinderii verzi a viilor, care păreau o mare liniştită.

Deasupra tuturor viilor, în timpul strângerii recoltei,

flutura steagul albastru-roşu al familiei Lancel, la fel cum la Pommery se ridica un steag alb, iar la Veuve Clicquot unul galben.

Paul se uită mândru la Eve, Delphine şi Freddy, cum stăteau în bătaia soarelui. Tocmai sosiseră cu maşina de la Paris, o călătorie de aproximativ două ore cu două săptămâni în urmă plecaseră de la Los Angeles, călătorind cu trenul de-a lungul Statelor Unite până la ocean, de unde luaseră un avion spre Franţa. Având două luni de concediu, Paul se hotărâse să-şi aducă familia la locul natal, pe care ele nu-l văzuseră niciodată.

Perioada de înflorire a viţei de vie, însoţită de un parfum ca cel al florii patimilor, durase două săptămâni şi jumătate, la începutul lumi iunie, când în sfârşit trecuse frigul primăverii.

Polenizarea florilor avusese loc pe o vreme ideal de caldă şi umedă, iar acum viile se întindeau liniştite, pline de struguri, în valea din faţa castelului.

Regiunea Valmont era aşezată la nord de Hautvillers, satul în care, la anul 1600, părintele Pierre Pengnon venise la abaţia Saint-Pierre d'Hautvillers, unde se dedicase vieţii de călugăr. Dar în timpul acestei vieţi, pe parcursul a patruzeci şi şase de am, pe lângă îndatoririle bisericeşti, reuşise să descopere metoda transformării vinului în şampanie.

Într-o vreme, castelul fusese înconjurat de păduri de stejari, unde seniorii din Valmont se distrau. Ei obişnuiau să

planteze la marginea pădurii câteva viţe de vie care produceau vinul necesar pentru ei şi prietenii lor. Acum, dacă priveai în jos, de pe terasa castelului unde familia se odihnea înainte de prânz într-o strălucitoare zi de iulie, vedeai foarte puţini copaci în vale. Cât cuprindeai cu privirea, puteai să vezi viţele de vie ce alcătuiau un mozaic încântător.

Coamele line ale dealurilor, împodobite de bogăţia viilor, alcătuiau un peisaj rural, liniştit, un peisaj cum nu exista altul pe lume. Deşi, în ultimii o sută de am, pe aceste locuri de la frontiera de est a Franţei avuseseră loc două mari războaie ce schimbaseră istoria Europei. Dar războiul, chiar numai gândul la un război, i se părea imposibil lui Paul.

Amărăciunea cu care părinţii lui primiseră vestea căsătoriei cu Eve se topise în sfârşit. În iarna trecută, mama lui îi scrisese şi-şi ceruse scuze pentru cuvintele grele pe care i le spusese în legătură cu această căsătorie. „Pe măsură ce trece timpul, îi scrisese ea, îmi dau seama că fără Eve şi copii n-ai fi fost niciodată fericit, chiar dacă ai fi fost numit ambasador la Curtea din Saint James”.

Schimbarea atitudinii ei nu se datora legendarei, dar inexistentei blândeţi a bătrâneţii. Trecerea timpului le făcea pe doamnele din înalta societate franceză mult mai puţin flexibile în opiniile lor decât atunci când erau tinere, o trăsătură comună tuturor femeilor, din toate clasele sociale şi din toate ţările lumii.

Dacă Guillaume, fiul ei cel mare, s-ar fi însurat vreodată

şi ar fi avut copii, poate că Anette de Lancef s-ar fi simţit liniştită în privinţa continuităţii neamului. Şi poate chiar ar fi continuat să aibă resentimente faţă de Eve. Dar Guillaume era un burlac convins, căruia îi displăceau copiii la fel de mult ca şi ideea de a avea o soţie. Vicontesa acceptase, până la urmă, că singurii nepoţi pe care îi va avea vor fi de la Paul. Deşi, de fiecare dată când avea ocazia, îl certa pe Guillaume pentru egoismul, lipsa sentimentului datoriei şi îngustimea minţii lui, ştia că venise timpul să se împace cu unica noră pe care o va avea vreodată. Acum, când îl vedea pe Paul şi familia lui adunată în jurul ei, îmbrăcaţi încă de drum, era fericită că avusese ideea să-i invite. Guillaume şi Jean-Luc erau amândoi atenţi la Eve, care le povestea despre călătoria lor. Ea îşi pusese haina de la costumul de vară, de culoare albastră, cu umeri largi şi cu o croială impecabilă, pe spătarul scaunului din grădină, îşi scosese pălăria cu boruri înclinate şi cum stătea aşa, cu picioarele încrucişate sub fusta subţire care-i venea până la genunchi, era o privelişte foarte plăcută şi plină de viaţă. Anette de Lancel o examina cu atenţie şi trebui să recunoască, indiferent cât de greu îi venea, că era o noră cu care multe soacre s-ar fi mândrit. Oricum, era atrasă de nepoatele ei, pe care le privea cu dragoste, mai ales pe Delphine. Exista oare o fată de cincisprezece ani mai frumoasă decât ea, se minună Anette. Delphine nu avea o frumuseţe izbitoare. Exista ceva atât de delicat şi mişcător în drăgălăşenia ei, încât orice persoană care o privea cu atenţie se simţea ca

şi când ar fi fost primul care remarca acest lucru. Avea ochii de un gri-cenuşiu, acel gri ceţos ce apare într-un amurg pe malul mărif, ochi depărtaţi mult unul de altul, sub sprâncenele arcuite. Părul său şaten pornea în formă de V de pe frunte şi cobora buclat, moale, în jurul gâtului, având strălucirea lemnului bine lustruit. Mâinile erau minunate şi tot trupul ei era atât de bine proporţionat de parcă ar fi fost asamblat cu o grijă deosebită. Fruntea largă şi bărbia mică îi dădeau feţei o formă de inimă, caracteristică multor doamne nobile din familia Lancel, ale căror portrete puteau fi văzute la Valmont. Delphine era de înălţime potrivită şi atât de subţire şi fragilă încât bunica ei, când o privea, simţea nevoia să o protejeze. Ea reprezenta tipul perfect al tinerei domnişoare, atât de rar întâlnit. Ai putea crede că a fost crescută în Franţa, se gândi Anette.

În schimb, Marie-Frederique sau Freddy, cum o strigau ei, se gândi Anette nu fără o uşoară dezaprobare, n-ar fi putut fi luată drept altceva decât o americancă. Deşi nu-şi putea închipui cum e posibil aşa ceva, când ambii părinţi erau francezi. Probabil că aerul din California este de vină, pentru că în Franţa, nici unei fete de treisprezece ani şi jumătate nu i se permitea să se poarte atât de neglijent şi să fie atât de agitată în tot ceea ce face. Se vedea clar că moştenise înălţimea şi culoarea albastră a ochilor lui Paul – era cu câţiva centimetri mai înaltă decât sora ei – şi caracterul voluntar de la mama sa. Dar vai, părul ei! Era o claie de păr încurcat, strălucitor şi de nestăpânit! Într-

adevăr, era frumos, nu putea să nu recunoască, dar... *atât de nepotrivit,* atât de viu colorat. Atât de roşu! Bineînţeles că fuseseră femei cu părul roşcat în familia Lancel, de la o generaţie la alta, dar niciuna nu avusese o asemenea culoare vie. De ce nu încerca Eve să i-l aranjeze cumva? Sau dacă nu reuşea să i-l aranjeze, de ce nu se străduia să-i dea măcar o formă mai feminină? Totuşi, Freddy era absolut drăgălaşă cum sorbea din primul ei pahar de şampanie şi se uita cu smerenie în jur. Freddy ştiuse că tatăl său crescuse într-un castel, dar la vederea castelului de la Valmont se simţise uluită. Numără cele trei turnuri romantice şi se întrebă cine oare trăise în ele. Şi oare, gândea ea speculativ, ce făceau cu atâtea camere? Câte şeminee existau acolo, luând în consideraţie toate hornurile din cărămidă? Nu înţelesese că un „chiteau" ar trebui să arate ca un castel şi de aceea nu prea îşi dădea seama de ce bunica insista să spună că locuinţa lor era un castel mic, doar al cincilea din Champagne, şi că cel mai mare era Montmort, care avea un şanţ cu apă în jurul lui, un parc mai mare şi o scară în spirală atât de largă, încât un om putea sui treptele călare. Ce fantezie!

Anette de Lancel se uită la ceasul de la mână. Mai erau doar zece minute până la cină şi surpriza pe care le-o pregătise încă nu fusese dezvăluită. Ei bine, cina putea să aştepte, se gândi ea.

Cinci minute mai târziu, pe când se relaxau toţi privindu-l pe Guillaume cum deschide a doua sticlă de şampanie, un

călăreţ în galop apăru brusc din pădurea ce străjuia castelul, îndreptându-se spre ei pe o cărare de prundiş bine nivelată. În mod evident, călăreţul nu se aştepta să găsească pe cineva pe terasă, căci se uita în partea opusă, spre grajduri. Când îi văzu, îşi dădu brusc capul pe spate şi se opri la o distanţă de numai câţiva metri. Îi privea inexpresiv de pe calul său murg. Se lăsă un moment de tăcere, de o asemenea intensitate încât zgomotul produs de viţa de vie mişcată de vânt suna ca bătaia valurilor unui ocean pe suprafaţa unei bărci. Vocea Anettei de Lancel rupse liniştea aceea ciudată:

— Dă-te jos de pe animalul acela şi vino să-i saluţi pe nou sosiţi, dragul meu. Când ţi-am promis o surpriză pentru prânz, nu am exagerat. Nu-i aşa, Bruno?

Repede, şi totuşi controlându-şi cu grijă mişcările, Bruno, un băiat înalt şi bine făcut, în vârstă de optsprezece ani, sări de pe cal şi se îndreptă, recăpătându-şi imediat stăpânirea de sine, spre grupul a cărui sosire bunica i-o tăinuise. Pe când se apropia, toţi îşi întoarseră privirea spre el, feţele lor trădând diferite emoţii.

Freddy şi Delphine, erau pur şi simplu moarte de curiozitate. Abia aşteptau să-l cunoască pe fratele lor vitreg, pe care nu-l văzuseră decât în fotografii vechi! Bruno! În sfârşit, iată-l. Paul simţi un val amar de indignare, dar nu putu să nu observe cât de frumos se făcuse băiatul. Eve înţepenise de parcă ar fi fost lovită; deci acesta era băiatul care-i frânsese inima lui Paul cu încăpăţânarea lui şi

cu felul lui ciudat de a se purta, promiţând în fiecare vară că va veni să-i viziteze şi apoi, în ultima clipă, găsind câte un pretext pentru a amâna vizita. Până când devenise dureros de evident că nu avea nicio intenţie de a-şi vizita tatăl şi surorile. Anette de Lancel simţi o bucurie copilăroasă la ideea că ea plănuise această reuniune, fără să se consulte cu nimeni, în afara soţului său, care fusese convins până la urmă că era un lucru bun.

În ceea ce-l priveşte pe Bruno, indiferent ce simţea, figura lui nu trăda nimic. Totul era bine zăvorât în spatele unei politeţi înnăscute, la care putea să apeleze în orice situaţie, o politeţe care, în vremurile vechi, nu-i părăsea pe gentilomi nici în drum spre ghilotină. Îl îmbrăţişă pe Paul de parcă nu-l văzuse de o săptămână; îi sărută mâna Evei, salutând-o politicos şi spunându-i foarte corect „Bonjour Madame”, apoi strânse mâinile lui Freddy şi Delphine ca şi cum ar fi fost nişte domnişoare de vârsta lui.

— Ai fi putut să mă anunţi şi pe mine, spuse încet, sărutându-şi uşor bunica pe obraz.

— Bruno, dragul meu, am crezut că e mai bine aşa. Mult mai uşor pentru noi toţi, spuse ea, pronunţând cuvintele într-o manieră care nu mai lăsa loc pentru niciun comentariu.

Anette de Lancel era conştientă că Bruno refuzase orice ocazie de a o cunoaşte pe mama sa vitregă şi pe surorile sale. După căsătoria şocantă a lui Paul, atât ea, cât şi marchizul şi marchiza de Saint-Fraycourt se situaseră pe

aceeaşi poziţie în ceea ce o privea pe Eve. Ea era inamicul lor comun. Devenind un membru al familiei lor, Eve îi rănise profund, într-un fel pe care trebuia să-l suporte pentru totdeauna. Timpul nu va şterge niciodată urmele unei astfel de mezalianţe. Atâta vreme cât familia Saint-Fraycourt fusese dispusă să-l lase, de bunăvoie, pe Bruno să stea la bunicii Lancel, ei nu încercaseră niciodată să-l convingă pe Bruno să se ducă în vizită la Paul. Pe măsură ce anii treceau şi era evident că Guillaume va rămâne burlac, importanţa lui Bruno pentru ei crescuse. După cum pentru cei din familia Saint-Fraycourt era unicul moştenitor, şi pentru familia Lancel reprezenta ultimul vlăstar de sex masculin al neamului. Într-o zi, în viitorul îndepărtat, nu va fi decât un singur viconte de Lancel, şi acela va fi Bruno. Bunicii discutau adesea despre viitor, stând în fotoliile lor din faţa şemineului din micul salon, unde se retrăgeau după cină. După ce ei nu vor mai fi, Guillaume şi Paul vor moşteni castelul şi viile, în mod egal. Dacă Guillaume va muri înaintea lui Paul, acesta va moşteni totul, Guillaume neavând copii. Şi apoi, când Paul va muri, văduva lui, dacă va mai fi în viaţă, va moşteni împreună cu cei trei copii toată averea, fiecare câte o parte egală. Iubitul lor Bruno nu va fi niciodată singurul moştenitor al acestei averi. Va trebui să împartă aceste unice pământuri cu două nomade, două străine care nu beneficiaseră de privilegiul de a fi educate în Franţa, două fete care probabil se vor mărita la rândul lor cu alţi străini, din medii dubioase, şi vor avea

copii care, toţi, vor moşteni o bucăţică din această avere, până când totul va fi împărţit în mult prea multe bucăţele pentru a mai păstra identitatea domeniului Lancel din Champagne.

Pe când Bruno se ducea în camera lui să se schimbe de costumul de călărie, Eve le luă pe fete să se spele pe mâini înainte de masă. Anette de Lancel îşi simţi inima mai uşoară. Delphine şi Freddy, care vorbiseră întotdeauna franţuzeşte cu părinţii lor, aveau un accent perfect şi fuseseră atât de dornice să-şi întâlnească bunicii, atât de afectuoase şi atât de sincer impresionate de castelul Valmont, încât i se părea imposibil să nu fie decât nişte nomade. Deşi se întorseseră dintr-o lungă călătorie, după mulţi am, ele se dovediseră a fi nişte adevărate fete Lancel. O, da, fusese foarte înţeleaptă să-i invite pe toţi la un loc, în acelaşi timp. Şi fusese încă şi mai înţeleaptă că nu-i spusese nimic lui Bruno.

Impenetrabil, se gândi Eve, observându-l pe Bruno în timpul mesei. „Îngrozitor de impenetrabil”. Era închis într-o politeţe la fel de rece şi dură ca şi tacâmurile din argint aranjate lângă fiecare farfurie. Era mult mai plauzibil să-ţi imaginezi că ea ar fi în stare să-ndoaie un cuţit cu două degete, până când vârful cuţitului ar atinge mânerul, decât să crezi că Bruno îi va zâmbi vreodată cu un zâmbet sincer, în locul acelui rânjet pe care-l afişa acum. Fără a face cel mai mic gest sau fără a spune un cuvânt care ar fi atras atenţia familiei, el îi transmisese un mesaj clar: ea nu exista

pentru el, nu existase şi nu va exista niciodată. El n-o vedea nici când părea că-i răspunde, foarte politicos de altfel, la vreo întrebare. Era ca şi cum, sub ochii lui căprui, plini de viaţă, exista un om orb, rece şi implacabil. Oare era de vină doar zâmbetul său, sau faptul că nu-i plăcea gura lui, pe care o găsea prea arcuită şi cu buzele mult prea senzuale pentru figura altfel virilă?

Şi la urma urmei, ce i-am făcut eu? se întrebă Eve furioasă. Datorită convenienţelor din lumea aristocratică franceză, înţelesese – sau cel puţin încercase să înţeleagă – de ce a durat aşa de mult ca familia Lancel s-o accepte. Dar Bruno făcea parte din altă generaţie, din generaţia tânără a fiicelor sale. Chiar şi părinţii ei o iertaseră de mult pentru ceea ce făcuse. Căsătoria ei strălucită le permisese să meargă din nou cu capul sus şi, înainte de a muri amândoi, în anul 1920, călătoriseră în Australia şi la Cape Town, ca să-i viziteze. Stătuseră cu ei patru săptămâni.

În timpul aşa-zisei conversaţii de la masă, destul de animată în măsura în care poate fi o conversaţie între producătorii de vinuri, Eve se întreba dacă ar trebui să încerce să găsească o cale de a comunica cu Bruno, sau dacă ar fi mai înţelept să stea retrasă şi pur şi simplu să-l accepte ca pe un duşman.

„Incitant”, gândea Delphine pe când îl privea pe Bruno vorbind în felul lui matur, cum ea nu mai întâlnise la niciun băiat de optsprezece ani. Niciunul din fraţii mai mari ai prietenelor ei nu mergea aşa de drept ca el, de parcă

spaţiul pe care îl ocupau era foarte important. Nu văzuse asemenea ţinută nici măcar la cei care făceau pe grozavii şi se credeau puternici pentru că aveau maşini şi puteau să se plimbe până la plajă, să se ducă la un film sau la o îngheţată cu fructe, la Currie, ori să-şi cumpere bomboane sau o îngheţată la cornet. Delphine râsese de ei şi se amuzase, refuzându-le întâlnirile, deoarece oricum Eve hotărâse că nu putea să accepte nicio invitaţie până la vârsta de şaisprezece ani. Ea se decise că Bruno arăta de douăzeci de ani. Băiatul avea sprâncene negre şi împreunate sub fruntea lată şi netedă, iar faţa lui era dominată de nasul puternic arcuit. Chipul lui era atât de diferit de figurile băieţilor americani cu care era obişnuită. Era mult mai... mult... Căuta cuvântul potrivit şi nu-i veni în cap decât cuvântul „distins”. Simţi, fără să fi văzut până acum vreun tablou, că figura lui se încadra foarte bine în lungul şir de portrete ale strămoşilor. Era o figură istorică. Oare eu am o asemenea figură, se întrebă Delphine? Se gândi, deja încântată de idee, că ştie răspunsul.

„Un străin”, gândi Paul în sinea lui. I se părea imposibil să-l recunoască în acest Bruno pe băieţelul prea înalt, prea subţire, ambiţios şi dornic de a conduce ţara, pe băieţelul acela pe care îl întâlnise cu opt ani în urmă. Băieţel cu voce subţire care făurea, plin de entuziasm, vise grandioase. Bruno era şi acum foarte înalt, dar cu o musculatură bine dezvoltată, în totul, frumos proporţionat; la fel se întâmplase şi cu nasul lui prea arcuit în copilărie, care acum

se mărise şi-i dădea feţei un aer dorhinant. Arăta impunător ca un comandant. Şedea la masă şi vorbea cu un glas bărbătesc şi ciudat, cu un aer dezinvolt. Când o necăjea pe bunica sentimentală, când îi făcea concesii bunicului şi unchiului Guillaume. În acelaşi timp, se purta fermecător cu Delphine şi Eve şi chiar şi cu Freddy, după cum i se părea lui Paul. Cert este că îşi dădea seama că e în centrul atenţiei, în ciuda faptului că cei patru membri ai familiei Lancel erau musafirii. Se purta de parcă toţi ar fi venit să-l vadă pe el, iar el le permitea să fie în preajma lui. Nu părea a fi deloc stingherit de faptul că-şi vedea tatăl după atâţia ani. Nu adusese vorba ’nici măcar în treacăt despre lunga lor perioadă de despărţire, despre anii în care nu-şi ţinuse promisiunile. Paul putea să jure că nici n-avea de gând să menţioneze perioada aceea. Indiferent care era motivul, nu voia să-l ştie. Lucrul acesta nu putea să-i producă decât durere.

— Spune-mi, Bruno, când îţi faci serviciul militar? îl întrebă Paul.

— Anul acesta, tată, imediat după vacanţa de vară. Am de gând să intru la cavalerie, împreună cu mai mulţi prieteni. Trebuie să fie amuzant.

— Ai grijă să nu omori caii aceia, mârâi Guillaume. Cred că nu sunt aşa de rezistenţi precum calul meu, împăratul. Era extenuat când te-ai întors azi cu el.

— Îmi pare rău, unchiule. Împăratul nu a fost călărit de mult timp şi m-am gândit că nu i-ar strica o plimbare

straşnică. Ar fi fost o cruzime din partea mea să-l ţin din frâu – dar ai perfectă dreptate. Nu se va mai întâmpla, te asigur. Băieţii tăi de la grajduri nu fac destulă mişcare cu caii.

— O să vorbesc cu ei, spuse Guillaume, oarecum împăcat.

— Cavaleria! spuse Delphine fără suflare. Era impresionată cum nu fusese niciodată.

— Şi după ce termini serviciul militar, băiatul meu, te-ai gândit ce ai de gând să faci? întrebă bunicul Lancel.

— Nu încă, bunicule. Mă preocupă o mulţime de lucruri.

— Asta înseamnă că ai renunţat la ştiinţele politice? întrebă Paul cu asprime. Ce s-a întâmplat cu visul tău de a conduce ţara?

— Păi, aruncă numai o privire la scena politică de aici. Cabinetul socialist al lui Paul-Boncour nu a durat decât cinci săptămâni. Iar noul guvern Daladier e plin de figuri lamentabile. Cu toţi aceşti radicali ca Henriot, oameni slabi ca Laval şi alţii, cum e şi adunătura de liberali şi sindicalişti, trecem printr-o criză şi şomajul creşte. Iar între timp, Daladier nu poate face altceva mai bun decât să mărească taxa pe venit. Nu, mulţumesc, ca idealist, prefer să mă ţin deoparte de această mizerie.

— Dacă eşti de părere că ei greşesc, tu ce soluţie ai găsi pentru această situaţie? E uşor să critici, mai ales de pe poziţia unui idealist, spuse Paul, furios de tonul cu care Bruno minimaliza importanţa carierei politice pe care în

trecut o considerase ca cea mai importantă.

— Aş propune un singur om puternic în locul a douăzeci şi trei de cretini.

— Crezi că este aşa de simplu? Şi unde crezi că ai găsi acest om. Bruno? Şi cum va fi în stare să-şi câştige puterea?

— Nu trebuie să căutăm prea mult, tată. Hitler tocmai a realizat acest lucru în Germania, începând cu luna ianuarie a acestui an, când a devenit conducător.

— Hitler! Eşti de acord cu acel... acel criminal odios?

— Să spunem că nu am asemenea păreri simpliste despre el. Bineînţeles că nu sunt de acord cu el – ce francez ar fi? – dar cred că trebuie să recunoaştem că este un geniu politic. A preluat puterea unei ţări în câteva luni şi a reuşit să se impună. A scos în afara legii partidul comunist şi i-a pus la locul lor pe evrei. Metodele lui sunt bune şi autoritare şi nu suportă să-i stea nimic în cale.

— Vrei să spui că Franţa are nevoie de un Hitler al ei!? ţipă Paul, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

— Gata, gata, comandă Anette de Lancel grăbită, vă interzic cu desăvârşire să faceţi politică la masă. Mai ales astăzi, când este o zi specială pentru noi toţi şi voi vreţi s-o stricaţi! Jean-Luc, mai toarnă-i vin lui Paul. Şi apropo, fetelor, am un desert special pentru voi.

Sună după majordom, încântată că bărbaţii se potoliseră.

— Dacă vă place. Îl voi ruga pe bucătarul şef să vă înveţe cum să-l preparaţi. Întotdeauna am fost de părere că o

stăpână bună trebuie să ştie să gătească, indiferent cât de bun ar fi bucătarul pe care îl are. Eve, nu eşti de aceeaşi părere? Altfel cum poţi să-ţi dai seama că nu i-a reuşit reţeta?

— Sunt întru totul de acord, spuse Eve, uitându-se la Paul căruia îi tremurau mâinile de furie.

După tot ce se întâmplase, Eve nu mai ţinea să câştige simpatia lui Bruno. Cum putea fi băiatul lui Paul?

Când prânzul prelungit se termină, Delphine şi Freddy se duseră în camera lor ca să se schimbe pentru o plimbare.

— Nu e emoţionant că avem un frate, Freddy? îl găsesc pur şi simplu minunat, tu nu? o întrebă Delphine pe sora sa, imediat ce rămaseră singure.

— Eşti liberă să-l admiri şi pentru mine, răspunse Freddy.

Delphine se întoarse repede spre Freddy, uimită de cele ce auzise. Doar pentru faptul că Freddy fusese prea ruşinoasă ca să-i adreseze vreun cuvânt lui Bruno, nu însemna că trebuia să spună ceva nesuferit despre cel mai frumos băiat pe care amândouă îl văzuseră vreodată.

— Ce vrei să spui?

— Se crede buricul pământului, spuse Freddy cu hotărâre.

— Marie-Frédérique, cum poţi să spui aşa ceva! Am de gând s-o rog pe bunica să-mi dea o cameră numai pentru mine. Nu mai vreau să stau cu tine. Eşti dezgustătoare.

— Rahat pe băţ cu zahăr pe el! spuse Freddy.

Câteva zile mai târziu, dimineaţa devreme, când

răcoarea nopţii încă mai persista printre flori, Eve ieşi să taie trandafiri, purtând în mâini două coşuleţe lungi, plate, de genul celor englezeşti. Unul din ele era pentru foarfecele de grădină, pe care le găsise în sera de la parterul castelului. Acolo existau trei bazine pentru florile culese înainte de a fi aranjate. Soacra ei îi încredinţase cu o seară înainte sarcina de a culege trandafirii.

— Întotdeauna eu aleg şi culeg florile, în locul grădinarului. Dintotdeauna m-am mândrit cu grădina mea de trandafiri de la Valmont. Mă gândeam dacă mâine n-ai vrea să faci tu asta? Ce zici, Eve?

— Mi-ar face plăcere, răspunse Eve repede, dându-şi seama că, încredinţându-i-se o treabă pe care numai ea o îndeplinea, îi arăta cât de mult se schimbase în ceea ce o priveşte.

— Ştii cum să... ezită vicontesa.

— Cum să tai din nou tijele trandafirilor sub apă?

— Cum de-ai ştiut ce voiam să te întreb?

— Mama m-a învăţat cum să fac treaba asta când eram copil, răspunse Eve.

— Te-a învăţat cumva că trebuie să pui în apă clorură de var şi zahăr, ca să ţină mai mult trandafirii, întrebă Anette de Lancel.

— Nu, n-am auzit niciodată de aşa ceva. Noi puneam o monedă de o centimă în apă. Crezi că e bine?

— Nu e o metodă foarte bună, dar o practic şi eu uneori.

Cele două femei se priviră cu subînţeles. Ceea ce

nedumeri pe bărbaţii de la masă, care niciodată nu dăduseră prea multă importanţă felului cum se taie trandafirii şi nici nu încercaseră să-şi dea seama dacă trandafirii din grădină erau destul de lungi pentru a fi folosiţi drept ornament la o petrecere, sau dacă stadiul lor de creştere corespunde perioadei înnebunitoare, în care grădina era plină de boboci ce nu lăsau să li se vadă culoarea, orr dacă trandafirii erau trecuţi şi nu ar rezista până a doua zi.

La grădina de trandafiri de la Valmont se ajungea printr-o serie de garduri vii, astfel dispuse încât alcătuiau un fel de labirint. De secole, aici se jucaseră de-a v-aţi ascunselea copiii familiei Lancel. Eve se plimba printre flori, ţinând foarfecele în echilibru pentru a tăia numai trandafirii înfloriţi, căci dacă tăia bobocii prea devreme, de multe ori nu mai înfloreau deloc în casă. Oricum, în curând coşuleţele erau pline cu trandafiri înfloriţi şi, deşi ştia că-şi asumă un risc umplând coşuleţele până la refuz, nu putuse rezista tentaţiei pentru, că trandafirii înfloriţi şi netăiaţi, în căldura verii, chiar şi numai o zi, se ofileau imediat.

Luă drumul înapoi spre castel, pe cărarea îngustă, ţinând un coşuleţ în faţa ei şi celălalt în spate. Pe când dădea colţul unui gărduleţ, Bruno apăru brusc în faţa ei, mergând repede în direcţia grajdurilor. Eve se opri surprinsă. Unul din coşuleţele pe care le ţinea la distanţă se răsturnă şi toţi trandafirii căzură la picioarele ei, pe cărarea de prundiş.

— O, m-ai speriat! spuse descurajată şi punând jos

coşuleţele. Sper că nu s-a stricat niciunul.

Eve îngenunche şi începu să adune mulţimea de flori, cât mai repede şi cu multă grijă. Pe când aduna trandafirii, unul câte unul, punându-i în coş, observă că la picioarele lui Bruno erau împrăştiaţi câţiva trandafiri. El stătea nemişcat, cu picioarele înţepenite în prundiş. Ridică ochii spre el şi-l privi uimită de faptul că încă nu se aplecase s-o ajute. Dar îl văzu cu braţele încrucişate, cu buzele strânse, privind drept înainte cu o expresie de nerăbdare ce trăda un dispreţ reţinut, de parcă ea era o servitoare ce-l stropise cu apă şi acum îl ştergea. Încă îngenuncheată, Eve continuă să adune trandafirii, aşteptând să-i treacă valul de furie ce-o cuprinsese.

— Bruno! De ce stai aşa şi nu o ajuţi pe Eve, se auzi vocea vicontesei pe când dădea colţul, apropiindu-se de locul cu pricina.

Eve se ridică în picioare.

— E în regulă, Anette. Cred că lui Bruno îi este frică de spini. Pare a fi îngrozit de ei. Continuă-ţi drumul, Bruno. Du-te şi fă-ţi plimbarea ca un băieţel bun ce eşti.

În după-amiaza aceea, Anette de Lancel proiectase ca Bruno să le ducă pe Freddy şi Delphine să viziteze catedrala de la Rheims. Cu toate acestea, Freddy insistase să călărească cu unchiul Guillaume mai curând, decât să viziteze catedrala. De fapt, i-ar fi plăcut s-o viziteze, dar nu suporta ideea de a o privi pe Delphine cum îl admiră pe Bruno o după-amiază întreagă. Dacă ar fi fost vreo vedetă

de cinema, se gândi Freddy dezgustată, cu siguranţă că Delphine ar fi fost fondatoarea şi preşedinta fan-clubului său.

Freddy simţea pentru Delphine o dragoste maternă; era un sentiment pe care-l avusese întotdeauna în legătură cu ea. Nu existase moment din viaţa ei, în care Delphine să nu-i fi fost mai apropiată. În multe privinţe, chiar decât mama sau tatăl ei. Dar când Freddy considera că Delphine se purta prosteşte, nu putea să nu se înfurie. Avea convingerea că se născuse ca să aibă grijă de ea, de parcă ea ar fi fost sora cea mare şi nu invers. Freddy o răsfăţa pe Delphine. Asta cu excepţia cazurilor în care Delphine era atât de zăpăcită, încăpăţânată şi dornică să facă numai cum vrea ea, încât nu recunoştea nicicum că are nevoie de protecţie» şi nici nu aprecia când Freddy încerca s-o ajute. Atunci ele se luau la bătaie şi cum Freddy era mai puternică, Delphine folosea cuvintele în locul loviturilor. Acum aş fi vrut să-i dau lui Delphine un pumn straşnic, se gândi Freddy, pe când mergea la trap, alături de tăcutul ei unchi. Doar aşa, din principiu.

Absenţa surorii ei o bucura grozav pe Delphine. Altfel n-ar fi putut să încerce să fumeze prima ei ţigară, cu Freddy uitându-se la ea. Bruno îi arătase cum să tragă din ţigară şi-i întinsese una aprinsă pe când conducea încet maşina pe care bunicul i-o împrumutase pentru după-amiaza aceea.

— Nu prea îmi place, recunoscu ea, dezamăgită de gustul înţepător. Totuşi mă va face să par mai matură.

— Câţi ani ai? întrebă el cu indiferenţă.

— Am aproape şaisprezece ani, exageră ea cu multe luni.

— Atunci înseamnă că te apropii de vârsta periculoasă.

Bruno râse zgomotos.

— Vârsta de şaisprezece ani periculoasă? De ce? Mama nu mă lasă să mă duc la nicio întâlnire până la împlinirea vârstei de şaisprezece ani, protestă Delphine. Vârsta asta va însemna începutul libertăţii pentru mine.

— Ei bine, mama ta are motive întemeiate să te ţină închisă în casă. Bănuiesc că îi e frică să nu moşteneşti înclinaţiile ei, spuse Bruno în treacăt.

— Vai, Bruno, nu te mai purta prosteşte! spuse Delphine chicotind. Apoi nu se putu decide dacă trebuia să se simtă flatată sau nu. Ce vrei să spui prin înclinaţiile ei?

— Desigur că ai auzit... ei bine, de trecutul ei.

— Trecutul ei? Ea este din Dijon, dacă la asta te referi.

— Uită ce-am spus. Nu este important.

— Nu, nu este deloc cinstit, spuse Delphine indignată. Nu poţi să arunci o vorbă şi după aceea să-mi spui s-o uit.

— Nu contează, Delphine. Hai să spunem că m-am gândit doar la cât de bine pare să se fi schimbat mama ta. Asta îţi demonstrează ce poate să facă trecerea timpului şi ce memorie scurtă au oamenii. Bineînţeles că trecutul mamei tale a apăsat foarte mult asupra lui tata. Pe de altă parte, însă, tata te-a avut pe tine şi pe Freddy, care l-aţi ajutat să uite. Sunt sigur că pentru el a meritat sacrificiul.

— Trecutul ei? Bruno, trebuie să-mi spui, insistă

Delphine, roşind de curiozitate.

— Întreab-o singură dacă vrei atât de mult să ştii.

Bruno îşi aprinse altă ţigară, considerând subiectul închis.

— Cred că joci doar teatru, spuse Delphine pe un ton batjocoritor, care nu dădea niciodată greş când era vorba să enerveze pe cineva.

Trase un mic fum din ţigara sa, şi studie cu interes peisajul rural.

— Cât mai avem până la Rheims?

— Bănuiesc că ştii unde a început să cânte? remarcă Bruno după câteva minute de tăcere.

— La Dijon, bineînţeles. Obişnuia să ia lecţii de canto cu cel mai bun profesor din oraş. Mama ne cântă tot timpul. Freddy şi cu mine îi ştim majoritatea cântecelor pe dinafară. Bineînţeles că nu mai profesează, dar este mereu rugată să cânte la cele mai importante reuniuni de caritate din Los Angeles, răspunse Delphine mândră.

— „Chiar aşa? Reuniuni de binefacere? Ce respectabil! râse Bruno scurt. Nu ţi-a spus cum a fugit de acasă la Paris?

— Bruno, nu! Delphine scoase un ţipăt de încântare. Nu se poate! Ce pasionant!

— La vremea aceea nu a fost deloc pasionant, replică Bruno sobru. A fost pur şi simplu... ei bine, nu există alt cuvânt mai potrivit decât... sordid. Avea doar şaptesprezece ani când a fugit cu un cântăreţ de musichall de mâna a treia. Au trăit împreună la Paris – ca amanţi – înainte de a-l întâlni pe tatăl nostru şi de a se căsători cu el.

Toată lumea spune că a mai avut şi alţi amanţi.

— Cine ţi-a spus asemenea minciuni?! ţipă Delphine, lovindu-l în picior cu pumnul.

El o împinse.

— Ambele mele bunici. Bunica Lancel mi-a spus că ăsta este motivul pentru care tatăl nostru a fost ignorat în viaţa politică. Cu faptele sale din timpul războiului şi cu numele său, ar fi trebuit să fie de mult ambasador, în loc să fie exilat cât mai departe de Franţa.

Bruno se uită la Delphine. Fata îşi ţinea faţa întoarsă.

— Bunica mea Saint-Fraycourt. Continuă pe un ton uşor, de conversaţie, mi-a spus că n-ar primi-o nimeni pe mama ta, datorită faptului că a trăit cu un bărbat fără să fie căsătoriţi şi că a cântat într-un teatru de music-hall – un loc unde clovnii spun glume ieftine şi pe scenă au loc parade de fete golaşe. Acolo apărea mama ta, îmbrăcată toată în roşu, ca să-şi cânte melodiile ieftine de dragoste – înţeleg că asta era ţinuta ei preferată. Numele ei de artistă era Maddy. De aceea spuneam că este remarcabil felul în care s-a descurcat în postura de adevărată doamnă după ce s-a căsătorit cu tata. Trebuie s-o admiri pentru asta.

— Nu cred niciun cuvânt din cele ce-mi spui! Ai inventat totul! ţipă Delphine cuprinsă de furia negării.

— Atunci întreabă pe cine vrei. Dacă mă crezi un mincinos, întreab-o pe bunica, pe bunicul. Întreabă-i pe părinţii tăi. Fiecare cuvânt este adevărat. Eu am crescut cu această istorie. Mă miră faptul că au reuşit să-ţi ascundă

acest lucru. Asta explică de ce au aşteptat atât de mult ca să vă aducă în propria voastră ţară.

— Tata avea post în străinătate. Trebuia să ne ducem, spuse Delphine şi începu să plângă.

Bruno trase maşina la marginea drumului, apoi opri motorul.

— Îmi pare rău, Delphine. Te rog, nu plânge. Ascultă, chiar am crezut că (trebuie să) ştii toate astea – s-au întâmplat aşa de demult încât nu mai contează. Haide, lasă-mă să-ţi şterg lacrimile. Nici pentru mine n-a fost prea uşor, ştii, fără să-mi cunosc adevărata mamă şi cu un tată mereu plecat. A fost ca şi când aş fi fost orfan.

Cum ţi-ar plăcea să fii crescută de bunici?

— Dacă voiai un tată, de ce nu ai venit să locuieşti cu noi?

— Am vrut! Dar bunicii mei Saint-Fraycourt nu mi-ar fi permis nici să vă vizitez măcar. Sunt de modă veche. Erau siguri că mama ta va avea o influenţă proastă asupra mea.

— Ăsta e lucrul cel mai stupid pe care l-am auzit vreodată!

— Aşa sunt ei! Trebuie să-i cunoşti ca să-i înţelegi.

— Niciodată n-am să înţeleg asemenea oameni! spuse Delphine cu pasiune.

— Nici nu va fi nevoie. Uite, n-ar fi trebuit să-ţi spun nimic. Nu s-ar putea să ne prefacem că n-am discutat niciodată aşa ceva? De ce să ne batem capul cu părerile unor oameni bătrâni? Hai, Delphine, şterge-ţi nasul. Suntem

aproape de oraş. Vom merge la o cafenea să bem o limonadă şi după aceea ne vom plimba. Va trebui să aruncăm o privire şi pe la catedrală, ca să-i facem plăcerea bunicii.

„O voi întreba pe mama”, se gândi Delphine pe când Bruno pornea maşina. Nu-l credea pe Bruno sau pe bunica. Dar dacă mama ei chiar fugise din Dijon la şaptesprezece ani? Şi dacă mama ei chiar avusese mai mulţi amanţi şi trăise cu ei? Niciodată nu le vorbise, după cum ar fi fost normal, de vremea când era tânără şi mergea la petreceri să întâlnească băieţi şi primea invitaţii la dans şi nici nu le povestise cum îl întâlnise pe tatăl lor. Era... întotdeauna fusese... ceva. Nu chiar un secret, dar ceva... nerostit, misterios... ceva ce-i lipsea... ceva ce nu putea fi definit... un gol ce-i dădea de înţeles Delphinei că mama ei era diferită de restul mamelor. Şi dacă ceea ce spusese Bruno era adevărat? Dacă ea chiar fusese Maddy? Bineînţeles că nu-l credea, dar nu va spune un cuvânt nimănui. „Nu vreau să ştiu nimic”, se gândi Delphine sfidătoare. Nu e treaba nimănui. Nici nu se va mai gândi vreodată la acest lucru. Nu conta. Chiar dacă era adevărat, nu avea nicio importanţă.

După cină, la o săptămână de la începutul vacanţei de vară, Jean-Luc îi rugă pe fiii lui şi pe Bruno să facă o plimbare cu el.

— Va trebui să vă luaţi nişte pulovere, spuse el. Mi se pare rece în seara asta.

Paul şi Guillaume schimbară o privire între ei. Bineînţeles că într-o noapte călduroasă ca asta, tatăl lor simţea un impuls, să viziteze pivniţa, care, ca peste tot în Champagne, era adânc săpată în pământul calcaros, atât de adânc încât temperatura nu varia niciodată peste sau subzece grade, indiferent dacă era o zi călduroasă de vară sau una friguroasă de iarnă.

— Mie nu o să-mi fie frig, bunicule, spuse Bruno fără să observe că Jean-Luc luase o jachetă groasă din cuierul de lângă uşă, pe lângă puloverul gros pe care şi-l adusese pentru sine. Deci Bruno nu a văzut încă pivniţa, se gândi Paul pe când mergeau acolo. Bănuiesc că nu a fost destul de interesat sau poate că tata s-a gândit că nu e destul de mare. La urma urmei, el nu le invitase nici pe Delphine nici pe Freddy şi nici chiar pe Eve, cu toate că pivniţa familiei Lancel era locul cel mai interesant. Oricum, nu era aşa de mare ca firma TVidet & Chaudon, care avea cam douăzeci şi cinci de kilometri, şi nici aşa de grandioasă ca cea de la Pommery, unde fiecare galerie era construită în alt stil: roman, gotic, normand. Totuşi Paul ştia că fetelor le-ar fi plăcut s-o vadă. O vizită la orice pivniţă de pe domeniul unui producător de vinuri era o revelaţie pentru oricine avea impresia că o pivniţă este doar un loc întunecos, umed şi plin de păienjeniş. Pivniţa de la Lancel nu făcea excepţie de la descrierea generală. Când au coborât, cei patru bărbaţi s-au găsit într-un loc bine luminat, aerisit şi pavat cu alei largi de acces, ce se încrucişau cu altele mai

înguste, până când un om care nu era obişnuit cu locul risca să se piardă definitiv printre zidurile înalte, de-a lungul cărora se aflau mii de sticle de şampanie aşezate în straturi, pe stinghii înguste din lemn, înalte de vreo trei metri, protejate la margine de zidurile calcaroase, finisate atât de regulat de parcă le-ar fi lucrat un zidar.

Mimând un mulţumesc, Bruno luă jacheta pe care i-o adusese bunicul şi-o puse pe el. Guillaume şi Jean-Luc se plimbau printre stivele de sticle de parcă ar fi fost şiruri de garduri vii, oprindu-se când şi când pentru a alege o anumită sticlă de şampanie pe care l-o arăta lui Paul şi Bruno.

— Toate viile noastre au fost replantate de când au fost atacate de filoxerg. Nu a mai rămas nicio vie bolnavă în Champagne, după câte ştiu eu, spuse Jean-Luc gânditor. Bănuiesc că n-ar trebui să ne plângem, dar e trist că datorită crizei prin care trecem, preţurile la struguri au crescut. Se pare că oamenii nu-şi mai pot permite să bea vinurile noastre. Buna orânduială e pe cale de dispariţie, nu-i aşa Guillaume? Prohibiţia nu prea a ajutat. Oricum, noi, cei din Champagne, am avut şi zile mai grele şi sunt sigur că vor veni şi zile mai bune într-un viitor apropiat.

În timp ce vorbea, se opri în faţa unui zid ce marca sfârşitul pivniţei. Bruno privi înapoi, incapabil să ghicească pe unde venise şi rămase trăsnit de dimensiunea pivniţei. Tremură uşor şi făcu un pas înapoi, evident neinteresat să asculte discursul bunicului în locul acela răcoros.

— Doar un minut, Bruno. Vreau să-ţi arăt ceva. Fiecare bărbat al familiei Lancel trebuie să ştie de tezaurul nostru, pentru că nu se ştie ce ne rezervă viitorul şi cât de curând. Guillaume?

Vicontele arătă spre zid şi Guillaume apăsă cu putere pe o porţiune din perete care nu era cu nimic diferită de restul, cu excepţia unei mici zgârieturi. „Peretele” se dădu în lături, lăsând să se vadă o balama ascunsă şi o încuietoare din metal. Jean-Luc luă o cheiţă din legătura sa de chei şi, introducând-o în încuietoare, deschise o uşă foarte groasă. Încastrată în peretele din pământ calcaros în spatele uşii era un întuneric de necuprins. Intră înaintea celorlalţi şi aprinse o lanternă. Înaintea lor se întindea o altă pivniţă, plină, exceptând drumul de acces, cu sticle strălucitoare de şampanie. Sticlele aşezate în grămezi de câte douăzeci pe înălţime străluceau ca aurul. Fiecare sticlă era îmbrăcată într-o foiţă aurie cu etichetă.

— Majoritatea acestor sticle sunt de mărime normală, spuse Jean-Luc, arătând înţelegere faţă de uimirea lor. Acolo sunt sticle de diferite dimensiuni, deşi cererea de asemenea sticle nu mai este ca înainte. Regret că trebuie să recunosc. Condiţiile de depozitare sunt perfecte, dar, oricum, la fiecare doisprezece ani scot sticlele pe piaţă, pentru că şi cea mai bună şampanie se strică după douăzeci de ani. Mi-am făcut o regulă strictă din a înlocui sticlele astea cu altele de calitate superioară, indiferent cât m-ar costa acest lucru. Când recolta nu este destul de bună

pentru a obţine un vin de calitate superi-oară, înlocuiesc sticlele astea la fiecare patru ani. Dar pivniţa asta rămâne întotdeauna plină, întotdeauna. Chiar dacă s-ar întâmpla un dezastru, un an în care vinul să iasă foarte prost, nu m-aş atinge niciodată de ele – nu, nici chiar dacă ar veni şapte ani în şir de recolte proaste – pentru că reprezintă puterea casei Lancel. Această pivniţă reprezintă comoara noastră. Noi îi spunem „Trezoreria”.

— Şi ce rost are să ţii o pivniţă plină cu şampanie pe care doar o vinzi şi o înlocuieşti din nou? Ce rost are s-o păstrezi? întrebă Bruno nedumerit.

Jean-Luc îi zâmbi nepotului său şi-l luă după umeri. Toate acestea le făcea pentru familie şi el era încântat să le dea explicaţii.

— În 1918, Bruno, după ce m-am întors acasă din război, am descoperit că generalul italian şi comandamentul său care folosiseră castelul drept cartier general consumaseră toată rezerva de şampanie din pivniţă. Bănuiesc că s-au scăldat în şampanie, altfel nu-mi dau seama cum au putut să consume atât. Acelaşi lucru s-a întâmplat pe vremea bunicului, în 1870, când Valmont a fost ocupat de trupele germane, în timpul războiului franco-prusac. În 1918, viile noastre erau într-o stare deplorabilă – multe din ele fuseseră complet distruse în timpul bombardamentului ce a avut loc în ultimele luni de război. A fost nevoie de trei ani şi jumătate de muncă asiduă şi constantă, Bruno, şi de mulţi bani înainte de a obţine o recoltă bogată de vin. În

mare parte am reuşit să ne revenim şi acum situaţia noastră financiară este bună, dar multe din vinurile noastre, vai, nu sunt destul de vechi.

— Da? întrebă Bruno fără să înţeleagă prea bine, spre deosebire de Paul şi Guillaume.

— Când o vie ajunge la vârsta de zece ani, este cea mai bună, continuă Jean-Luc. La cincisprezece am este bună, iar după douăzeci de ani nicio vie nu mai este foarte bună. Atunci trebuie săpată şi înlocuită. Aceste viţe de vie plantate în 1919 sunt acum tocmai bune, dar nu mai au decât opt-zece am de existenţă.

— Tot nu înţeleg de ce ţii aceste sticle aici, îl întrerupse Bruno nerăbdător, dornic să părăsească pivniţa rece.

Bunicul său continuă să vorbească chibzuit.

— Cine ştie ce ne rezervă viitorul? Cine ştie cât de uşor va fi să replantăm via? şi ce mă îngrijorează cel mai tare este – ce se va întâmpla dacă va izbucni un nou război? Germania se înarmează iarăşi. Primul loc unde vor ajunge nemţii în Franţa va fi Champagne – întotdeauna a fost aşa. Suntem binecuvântaţi cu acest pământ, dar blestemaţi datorită situării sale. Sunt sigur că domnul Hitler şi-a făcut deja planuri în ce priveşte regiunea noastră. Aşa că am făcut tot ce se poate pentru a rezista în faţa oricărei calamităţi. Am păstrat câte o cantitate din cel mai bun vin, în fiecare an, şi l-am depozitat atât timp cât a rămas băubil. Aşa că dacă va veni un nou război, după ce se va termina, un Lancel se va întoarce acasă şi va găsi o comoară despre

care nu ştie nimeni, în afară de Martin, trei pivniceri şi trei veri, în privinţa cărora pot să bag mâna în foc. Ei au adus aceste sticle aici, aşa că dacă va fi nevoie vom putea replanta şi reface viile cu banii luaţi pe rezerva asta. Aşadar, n-am nicio teamă – întotdeauna vor exista pieţe de vânzare pentru şampanie, atâta timp cât va dura civilizaţia.

— Mama ştie? întrebă Paul.

— Bineînţeles. Femeile au condus viile la fel de bine – şi poate şi mai bine decât bărbaţii. Aduceţi-vă aminte de Veuve Clicquot şi de irezistibila doamnă Pommery. Astăzi sunt de admirat doamna Bollinger şi marchiza de Suárez d'Aulan de la Piper-Heidsieck. Da, mama ta ştie şi probabil că într-o zi o să vrei să-i spui şi tu lui Eve. Dar fetele sunt încă prea mici să înţeleagă grijile mele pentru viitor. Acum, înainte de a pleca, haideţi să bem un pahar împreună – va fi destul de rece şi fără a-l mai răci.

Vicontele se întoarse spre masa ce se găsea lângă uşă, pe care se aflau câteva pahare cu picior, întoarse cu gura în jos şi acoperite cu un şervet. Trase o sticlă de şampanie roze, cel mai dificil soi de obţinut, şi, folosind tirbuşonul special, o desfăcu uşor.

Apăru şi dispăru o spirală de fum gazos, fragilă ca un suspin. De-abia atunci îşi turnă în pahar, învârtindu-l pentru a privi cum se ridică lichidul. Guillaume şi Paul se uitară mulţumiţi la spuma albă ca zăpada ce dispărea repede de pe suprafaţa vinului. Pe când vicontele ţinea paharul ridicat în lumină, ei admirau inegalabila culoare roz a lichidului şi

se aplecară să privească cum se formau bulele de aer şi cum săreau voios parcă, ceea ce le arăta cât de bun promitea să fie vinul. Numai vicontele mirosi vinul, după care îi dădu paharul lui Bruno, spunându-i să asculte zgomotul produs de bulele de aer ce se spărgeau. Apoi îi spuse încet:

— Ele nu-şi dau seama că pot vorbi.

În sfârşit, umplu toate paharele, învârti din nou propriul pahar şi de-abia atunci gustă vinul.

— Pentru viitor! spuse el şi toţi băură.

Când Bruno termină de băut paharul, bunicul îl întrebă:

— Ai observat că şampania are un gust când o ţii în gură şi altul după ce o înghiţi?

— Nu, să fiu sincer, n-am observat.

— Vai, pe viitor ar trebui să fii mai atent când o guşti. Are o strălucire şi un gust special, cum numai la o şampanie deosebită poţi găsi. Acest gust se numeşte „Bun rămas”.

Câteva zile mai târziu, într-o după-amiază ceţoasă la Paris, vicontele Bruno de Saint-Fraycourt de Lancel, cum se prezenta el, deşi nu purta şi numele mamei sale, aruncă dezinvolt cărţile pe masă în încăperea de la club şi le spuse partenerilor săi:

— Domnilor, pentru astăzi îmi ajunge.

— Ne părăseşti aşa de repede, Bruno? întrebă Claude de Koville, prietenul său intim.

— M-a rugat bunica să vin devreme la ceai, pentru că avem oaspeţi.

— Nepotul perfect, spuse Claude batjocoritor, şi tocmai când aveai noroc. Păcat, Bruno. Poate dacă pleci tu, voi putea să câştig şi eu o mână.

— Îţi doresc noroc, spuse Bruno, îndreptându-se spre ieşire.

Când părăsi clubul, luă un taxi până în strada Rue de Lille. De când o întâlnise pe Eve, se simţea stresat şi nervos şi refuza să se lase pradă acestor sentimente.

— Bună ziua, Jean, îi spuse Bruno majordomului care îi deschise.

— Domnul Claude este acasă?

— Nu, domnule Bruno. Este plecat, răspunse omul.

Era în serviciul familiei Koville de când se ştia şi atâta se jucase cu Bruno şi Claude, în anii copilăriei lor, încât îi vorbea lui Bruno de parcă ar fi fost tot un copil.

— Păcat. Speram să beau un ceai.

— Doamna contesă îşi ia ceaiul acum. E singură în seara asta. Vreţi s-o anunţ că sunteţi aici?

— O, nu, nu te deranja – dar pe de altă parte, stai, m-am răzgândit. Da, te rog, Jean. Mor de sete!

Câteva minute mai târziu, majordomul îl conducea pe Bruno în micul salon de la etaj, unde Sabine de Koville stătea pe canapea, în faţa tăvii de ceai. Îşi ţinea picioarele încrucişate sub rochia ei de după amiază, croită dintr-o mătase verde, spumoasă. Pornind de la gâtul alb, corsajul cădea în cute înclinate, iar în zona şoldurilor, rochia era

prinsă într-o parte, într-o manieră grecească plină de farmec. Sabine de Koville era o femeie elegantă, în vârstă de treizeci şi opt de ani, cu părul negru tăiat drept, până sub urechi, şi cu buze arcuite, foarte rujate. Avea ochii alungiţi şi languroşi, care-i dădeau un aer batjocoritor, deşi vocea ei joasă era repezită şi neobosită, indiferent cu cine vorbea. Se îmbrăca întotdeauna în creaţiile seducătoare ale casei de modă Vionett, pentru că era cam prea plinuţă pentru moda casei Chanel, care avea o tentă bărbătească, iar creaţiile lui Schiaparelli i se păreau prea uşor de imitat de către croitoriile de comandă şi puţin cam caraghioase pentru o persoană ca ea, dedicată stilului. Contesa de Koville era considerată una dintre cele mai deştepte femei din Paris, în ciuda faptului „că nu-şi făcuse niciodată prietene intime, sau tocmai din cauza asta. Nimeni nu refuzase vreodată invitaţia la vreuna din petrecerile ei, dar ea obişnuia adesea să ia ceaiul singură.

— Dacă îl cauţi pe fiul meu, Claude, nu pot să te ajut, Bruno... niciodată nu-mi spune unde se duce sau la ce oră se va întoarce, îi spuse doamna Koville, pe când Jean părăsea camera.

Bruno se apropie de canapea cu privirea aplecată foarte respectuos.

— Ştiam că nu este acasă dinainte de a veni, spuse Bruno. L-am lăsat la club. Nu cred că se va întoarce prea curând.

Se făcu o pauză, timp în care ea îl studia. El avea o

atitudine umilă, de parcă ar fi aşteptat ordinele ei. Ridică una din mâinile mari, mai degrabă pătrate, şi îşi bătu gânditoare buza de jos. Părea că vrea să ia o decizie. Întinse picioarele, puse jos ceaşca de ceai pe care o ţinea în mână şi se uită la Bruno amuzată. Când vorbi, vocea ei suna parcă fără legătură cu discuţia avută anterior.

— Deci aşa, Charles? întrebă ea brusc.

— Da, doamnă, răspunse Bruno pe un ton servil, cu capul înclinat într-o atitudine respectuoasă.

— Ai parcat maşina, Charles? întrebă.

— Da, doamnă, exact cum aţi ordonat.

— A fost spălată şi lustruită?

— Da, doamnă, după cum aţi dorit.

— Mi-ai adus toate pachetele după care te-am trimis, Charles?

— Le am chiar aici. Unde ar dori doamna să le pun? întrebă Bruno, buza sa superioară arătând mai proeminentă ca niciodată, în postura umilă pe care o adoptase.

Sabine de Koville se ridică într-un foşnet de mătăsuri, fără să spună un cuvânt şi fără să zâmbească şi se îndreptă spre micul salon al dormitorului ei, unde fata trăsese deja draperiile.

— Poţi să le aşezi aici „Charles, spuse el, şi neliniştea din vocea ei spori.

Bruno se întoarse şi închise uşa dormitorului.

— Doamna mai are nevoie de mine?

— Nu, Charles. Poţi să pleci

Bruno îi luă mâna ca şi cum ar fi avut intenţia să i-o sărute. Dar în loc să facă asta, îi întoarse mâna şi-şi apăsă buzele groase în palma ei, sugându-i pielea moale, până când ea îi simţi dinţii şi răsuflarea caldă. Îi reţinu mâna şi-şi ridică încet capul spre ea. Ochii ei se îngustară pe neaşteptate, cuprinşi de o plăcere parcă nedorită.

— Poţi să pleci, Charles, insistă Sabine de Koville.

— Cred că nu, doamnă, spuse Bruno şi îşi trase mâna, începând să o plimbe în sus şi în jos, în zona pantalonilor sub care se simţea pulsând sexul lui.

— Încetează, Charles, spuse contesa, încercând să-i tragă mâna, dar el o reţinu cu forţa, astfel încât fu nevoită să renunţe. Închise ochii şi rămase nemişcată de parcă ar fi ascultat un zgomot slab, imperceptibil, în timp ce simţea cum sexul lui Bruno se întăreşte din ce în ce mai mult sub palma şi degetele sale lungi, până când deveni enorm. Buzele ei se deschiseră involuntar, respiră adânc şi pe faţa sa severă apăru o expresie de dorinţă puternică.

— Doamna trebuie să rămână absolut nemişcată şi să facă numai ce-i spun eu, zise Bruno autoritar. Doamna a înţeles?

Ea dădu din cap aprobator, simţind cum o cuprinde o căldură grozavă din zona şoldurilor pe când se uita la faţa fioroasă a băiatului. Se vedea cum îi pulsează o venă la tâmplă, iar gura lui îmbufnată copilăreşte arăta acum urâtă, într-un fel care o făcea să tânjească după ea, deşi nu făcu nicio mişcare spre el.

— Doamna trebuie să stea rezemată de perete, murmură el. Doamna nu-şi va scoate pantofii.

Ea se supuse, îndreptându-şi spatele şi înălţându-şi pieptul cu mâinile. El stătea peste ea, la o distanţă foarte mică, mâinile sale masându-i brutal sânii mari, în timp ce cu degetul mare şi cu cel arătător îi căuta sfârcurile sub mătasea subţire. Îi găsi şi începu să-i ciupească, cu dexteritate şi în mod repetat, aproape până la limita durerii. Sfârcurile ei întărite tânjeau după gura lui care nu venea însă. În ciuda hotărârii de a sta nemişcată, se îndepărtă de perete în direcţia lui, dar el o împinse înapoi.

— I-am spus doamnei să nu se mişte, comandă el cu o voce dură şi cu o mână continuă să-i necăjească un sfârc, în timp ce cu cealaltă îi pipăia tot trupul acoperit de mătase, până când găsi ridicătura pe care o căuta. Se opri acolo şi începu să-şi frece degetele de protuberanţa aceea, cu mişcări dure, pătrunzătoare. Din nou, ea încercă să se arcuiască astfel încât pelvisul ei să vină în contact cu sexul lui, dar Bruno o forţă să stea imobilă. În timp ce degetele sale frământau mătasea care – până la urmă îi căzu între picioare. O mângâia şi o dezbrăca uşor, cu o mişcare înnebunitoare, acum feroce şi îndrăzneţ, pentru ca imediat să devină aproape sfios. Ea respira din ce în ce mai încet, aşteptând cu capul lăsat pe spate, într-un abandon total. Mătasea se udase.

— Doamna va trebui să îngenuncheze pe scaunul de lângă pat, ordonă Bruno.

— Eu...

— Doamna va face ce-i spun eu.

Ea traversă camera, ţinându-şi privirea îndreptată în jos pentru ca băiatul să nu poată vedea cât de excitată era. Rochia flutură în jurul trupului său plin pe când îngenunche în fotoliu, ţinându-se de spătar. Bruno îngenunche pe covor, în spatele ei şi îi ridică fusta până la mijloc. Fundul ei rotund ce se oferea cu dărnicie era gol, iar picioarele doar pe jumătate acoperite de ciorapii de mătase, în timp ce mai purta încă pantofii cu tocuri înalte. Pelvisul său alb şi plin era acoperit de păr negru. El se uită câteva minute la ea, savurând poziţia lipsită de apărare, apoi se aplecă înainte şi-şi apăsă adânc gura feminină în părul dintre picioarele ei. Ea gemu.

— Dacă doamna face vreun zgomot, mă voi opri, ameninţă el, iar ea aprobă ascultătoare, încercând să stea nemişcată, abţinându-se de la orice gest, astfel în cât toate simţurile ei erau concentrate asupra mişcării fierbinţi a limbii lui, a buzelor şi dinţilor care o muşcau şi o chinuiau în mod plăcut. Mâinile lui o ţineau cu putere la distanţă astfel încât s-o poată manevra cu uşurinţă.

Îl auzi pe Bruno deschizându-şi pantalonii cu o singură mână şi tremură de plăcere anticipat. O trase spre marginea fotoliului astfel că ea ajunse să se sprijine cu abdomenul de margine, iar genunchii îi ţinea pe covor. Sexul ei se afla la acelaşi nivel cu penisul lui tensionat şi mărit. Îşi ţinu respiraţia când îl simţi pe el cum se suie

peste ea şi cum o trage, încet, lacom. Avea destulă experienţă ca să nu încerce să se depărteze de el, ci doar să aştepte nemişcată. Neastâmpărul ei era reţinut doar de o dorinţă arzătoare. Până la urmă, el nu mai putu să îndure tortura şi se aruncă asupra ei, pătrunzând-o. Mâinile lui o ţineau strâns de mijloc, fixând-o de fotoliu, astfel încât să nu se poată mişca în timp ce el o poseda brutal, ca un animal, ieşind aproape complet din ea înainte de a o pătrunde din nou. Intră în sexul ei larg deschis, fără grijă şi fără milă, într-un fel bestial, cu o frenezie criminală, până când cu un spasm violent, cu faţa contorsionată într-un ţipăt mut. Bruno se eliberă. De-abia când simţi că este satisfăcut pe deplin, o trase de pe fotoliu şi o întinse pe covor, cu faţa în sus. Cu brutalitate, împinse faţa între picioarele ei şi pe când ea îi simţea buzele cum o ating acolo, începu să tremure şi avu un orgasm înfiorător. Pentru scurt timp, amândoi zăcură întinşi pe podea.

— Doamna mai are nevoie de mine? vocea lui era slugarnică ca a unui servitor.

— Nu, Charles. Nu în seara asta, spuse ea scurt.

Se sculă în picioare, se închise la nasturi şi deschise uşa, plecând fără să spună un cuvânt. Sabine de Koville zăcea pe covor fără a avea puterea necesară să se ridice. Zâmbea cu buzele ei arcuite pe care Bruno nu le sărutase niciodată. El ştia mai bine, se gândi ea visătoare, mult mai bine decât arăta.

CAPITOLUL 8

*S*tratocumulus, stratus, cumulus, cumulonimbus, repeta Freddy în sinea ei, jonglând cu drag cuvintele, amestecându-le cu o plăcere deosebită, pe care nu o simţise pentru nicio poezie. Termenii meteorologici ce defineau diferite formaţiuni noroase nu-i erau de niciun folos. Ca elevă la aviaţie, în vârstă de numai cincisprezece ani, nu-i era permis să zboare decât pe vreme bună, dar nu rezistase să nu cerceteze aceste denumiri în biblioteca şcolii, fiindcă în manualul său de bază nu existau.

— Ai putea să-mi dai cutia aceea? răsună o voce iritată.

Freddy se răsuci, cerându-şi scuze, şi înmână cutia de fasole, marca Woolworth. Savura în continuare cuvintele acelea simpatice – altocumulus, altostratus, nimbostratus, formaţiunile noroase care se găseau la o altitudine de peste o mie nouă sute de metri – şi se întreba cine le inventase oare, în timp ce punea nişte fursecuri în ciocolată într-o altă pungă. Muncea repede, dar absentă; era singura fată de la tejghea, iar clienţii nu păreau prea răbdători. De dimineaţă, de când începuse munca, Freddy îşi tot calculase veniturile. De la cincisprezece ani, pe care îi împlinise în ianuarie trecut, primise mai mulţi bani de buzunar. Suma crescuse de la cincisprezece centi pe săptămână la treizeci de centi; adevărată mărinimie în vremurile acelea grele. Acum era

începutul lui noiembrie al anului 1935 şi veniturile ei se ridicau la treisprezece dolari şi cincizeci de cenţi până acum.

Freddy dădu din cap a resemnare când se gândi la singura extravaganţă pe care şi-o permitea şi la care nu putea rezista, deşi îi înghiţea o bună parte din venit. Era vorba de filme. Văzuse „Escadronul pierdut” cu Joel McCrea de cinci ori, „Aeroportul Central” şi „Aşii zborului” de şase ori. Numai „Vulturul şi Şoimul” cu Fredric March şi Cary Grant, îl văzuse doar de patru ori pentru că avusese examene, dar se dusese la „Zborul nopţii” cu Clark Gable de nouă ori, în timpul vacanţei. „Nivelul minim” şi „Diavolii aerului” urmau să ruleze în următoarele săptămâni, se gândi cu inima grea, deoarece, deşi ştia că n-ar trebui să-şi cheltuiască banii acolo, totuşi o va face. Deja cheltuise – nu, nu cheltuise, investise – trei dolari pe filme anul acesta. Alţi trei dolari se duseseră pe cadouri pentru Delphine şi părinţii ei. Măcar dacă ar fi avut timp să le confecţioneze ea cadourile la şcoală, în loc să le cumpere, sau măcar dacă ar fi ştiut să croşeteze sau să împletească, ori să tragă la maşină, se gândi Freddy, furioasă pe sine. În timpul ăsta îşi contempla averea ei de şapte dolari şi cincizeci de cenţi pe care reuşise s-o pună deoparte din banii de buzunar. Doar atât reprezenta venitul ei din banii de buzunar.

În ce priveşte averea strânsă prin muncă, aceasta era mai mare. Cu slujba de la Woolworth, în fiecare sâmbătă câştiga treizeci şi cinci de cenţi pe oră, aducându-i un venit

de doi dolari şi optzeci de cenţi pe săptămână. Fără să ştie familia ei, avea această slujbă de trei luni. Fusese în stare să păstreze toţi banii, cu excepţia celor cheltuiţi pe biletul de maşină în drum spre Woolworth, a celor cincizeci de cenţi pentru o pereche de jeanşi ce-i purta la orele de zbor şi banii pentru sandvişul de la serviciu.

Banii pe care îi strânsese muncind se ridicau acum la suma de douăzeci şi şase de dolari şi cincizeci de cenţi, ceea ce împreună cu cei şaptezeci şi cinci de cenţi strânşi din banii de buzunar, făcea un total de treizeci şi patru de dolari. Aceşti treizeci şi patru de dolari reprezentau o mulţime de bani, se gândi ea cu tristeţe – asta în cazul în care nu învăţai să zbori. Până acum luase trei ore de zbor, câte o jumătate de oră în fiecare săptămână, şi o costaseră doisprezece dolari. Mac, slavă Domnului, redusese preţul obişnuit de la şase dolari la patru dolari, un preţ special pentru cei sub vârsta de şaisprezece ani, îi spusese el. Mai avea douăzeci şi doi de dolari care îi ajungeau pentru încă cinci ore de zbor dacă ar fi putut să facă autostopul la şi de la Dry Springss, în fiecare vineri. Asta ar însemna opt ore în total. Dacă-şi păstra slujba, ar fi fost în stare să cumpere de Crăciun cadouri pentru toată familia. Oare nu erau de-ajuns opt ore pentru a avea voie să piloteze singură? Poate că Mac o va lăsa să piloteze înainte de acest termen, se gândi plină de speranţe pe când număra tabletele cu gust de jujubă.

La urma urmei, Mathilde Moisant nu învăţase să zboare

în treizeci şi unu de minute? Şi nu devenise ea a doua femeie pilot din America? Dar asta se întâmplase în 1911, înainte să fi fost stabilite toate aceste reguli şi regulamente pentru a ţine oamenii departe de zbor. În plus, primele avioane erau atât de simple, încât probabil că aduceau cu o bicicletă zburătoare. Nu aveau atâtea manete, frâne şi nici tablou de comandă; arătau ca nişte încăperi cu nişte instrumente ciudate de gimnastică, cu un volan pe la mijloc; nu aveau nimic comun cu avionul nou şi roşu al lui Mac, cu excepţia aripilor şi a abilităţii de a zbura.

Ar fi vrut foarte mult să nu fie nevoită să recurgă la atâtea minciuni, se gândea Freddy cu regret, pe când umplea o altă pungă cu lemn-dulce. Dacă ar mai fi fost încă la Colegiul „Inimi Sfinte”, sub nasul bănuitor al lui Delphine, n-ar fi putut să se descurce aşa de bine. Dar părinţii ei îi permiseseră, fără prea multe discuţii, să se mute la şcoala locală „John Marshall”. Învăţătura primită la colegiul „Inimi Sfinte” fusese atât de temeinică, încât, combinată cu cea de la şcoala deschisă pe timpul verii, o ajutase să treacă direct în primul an de liceu.

Acum, la cincisprezece ani, era în primul trimestru la liceul „John Marshall”. Atunci când începuse şcoala, în urmă cu trei luni, începuse şi cu minciunile. Ca să explice de ce lipsea toată ziua de sâmbătă, când lucra, inventase un bun prieten care locuia în Beverly Hills şi avea o piscină grozavă, unde se antrena pentru a intra în echipa şcolii. Minciuna asta fusese imediat acceptată pentru că Freddy

era deja o vedetă la înot, fiind singura fată de la şcoală care sărea de bunăvoie de la trambulină. Ca să explice întârzierile din ultimele şase luni, din fiecare vineri, când se ducea la lecţiile de zbor, inventase activităţi extraşcolare ca, de pildă, pictarea unor decoruri pentru serbarea de Crăciun. Şi ca să-i explice lui Mac de ce lua numai o jumătate de oră de zbor în fiecare săptămână, deşi era hotărâtă să piloteze singură la şaisprezece ani, adică în ianuarie următor, inventase o grămadă de lecţii pe care în realitate reuşea să le termine la şcoală, în orele de studiu. În sfârşit ca să explice familiei de ce studia aşa de intens după cină, spusese că vrea să obţină numai calificative foarte bune. Acestea erau numai patru minciuni – cinci, dacă o număra şi pe cea privitoare la autostop, se gândi Freddy. Niciodată nu i se spusese să nu facă autostopul, dar ştia ce răspuns ar fi primit dacă ar fi cerut voie. Recita în continuare – cirrus, cirrocumulus, cirrostratus – norii pe care-i va întâlni la o înălţime de peste cinci mii de metri. Aceştia erau regii şi reginele atmosferei.

Singura minciună care nu-i mersese, fusese cea de la şcoală când voia să plece vinerea mai devreme ca să ajungă la timp la Dry Springs. Profesorii de la şcoala „John Marshall” erau foarte severi în privinţa absenţelor. Ei ştiau toate scuzele inventate de elevi şi numai un bilet din partea părinţilor îi îmblânzea. Dar de câte bilete putea să facă rost? Chiar dacă-i fura mamei hârtiile cu antet şi-i imita semnătura, dacă profesorii sunau acasă să verifice? Nu, nu

era posibil.

Pe când cântărea o pungă enormă de gume de mestecat, Freddy se întrebă, nu pentru prima oară, dacă n-ar fi fost mai bine să le spună părinţilor adevărul de la început. Ca de obicei, răspunsul pe care şi-l dădea era acelaşi. *Dacă n-ar fi lăsat-o?* Era un risc prea mare. Era destul de rău să minţi în legătură cu ceva ce nu exista, dar ar fi fost şi mai rău să minţi în legătură cu un lucru care ţi s-a interzis. Iar cealaltă idee – să renunţe la zbor până devenea majoră – nu era o variantă bună. Asta ar fi însemnat să mai aştepte încă cinci ani, până când împlinea douăzeci şi unu de ani. Era legal să pilotezi singur la şaisprezece am şi pe data de 9 ianuarie 1936, ea voia – trebuia! – să zboare singură. Apoi, după încă zece ore de instrucţie, putea să-şi ia permisul de zbor. Atunci, şi numai atunci putea ea să-şi înceapă antrenamentele pentru competiţiile aeriene, ori poate, într-o zi, să realizeze un zbor cum nu mai reuşise nimeni încă. Dar era prea devreme să-şi facă planuri bine definite, când ea încă nu ştia de unde va lua banii necesari pentru cele zece ore de instrucţie. Alte femei reuşiseră, îşi spuse Freddy în sinea ei, respingând gândurile negre. Anul trecut, după cum arăta şi c*artea de aviaţie* pe care o găsise în bibliotecă, peste patru sute de femei îşi luaseră permisul de zbor. Ele au găsit o soluţie şi aşa va face şi ea, îşi promise Freddy, mişcându-se rapid de la cântar la tejghea.

Uşurată, văzu că este ora prânzului. Se duse la chioşcul din magazin să-şi mănânce sandvişul cu ton şi pâine de

secară. Vânzătorul îi întinse un pahar cu lapte pe gratis. Îi aruncă o privire plină de recunoştinţă, cu ochii ei albaştri în care se oglindea tot cerul. Pe când îşi mânca sandvişul, Freddy lăsă deoparte problema banilor şi începu să se gândească la mecanică. Mac o avertizase: „Sigur că vrei să zbori, dar crede-mă pe cuvânt, în curând ai să ajungi să urăşti problemele de întreţinere a avionului”. Ea ura Economia, dar iubea Mecanica. O interesa tot ce era în legătură cu întreţinerea avionului la sol, se gândi Freddy zâmbind. Studia teoria zborului în toate amănuntele. Zborul! Putea să fie ceva mai plăcut? Bineînţeles că ştiuse că un avion poate zbura – asta ştiuseră şi Leonardo da Vinci, şi fraţii Wright – dar până să ajungă la şcoala de aviaţie nu ştiuse cum se zboară. Zbor, zbor glorios! Ce palpitant era! Termenul „unghi de atac” desemna poziţia în care aripile avionului întâlneau aerul – şi era la fel de important ca şi zborul iar pe deasupra însemna ceva ce numai un pilot putea înţelege şi controla. Dacă „unghiul de atac” era greşit, adică îndreptat prea sus sau prea jos, avionul se putea prăbuşi. La asta obişnuia ea să se gândească ore în şir. Dar ce să mai spunem de Greenwich Mean Time, timpul de pe meridianul planetei unde se afla Observatorul Greenwich? îi făcea o imensă plăcere să se gândească la faptul că toţi cei implicaţi în aviaţie, de la cei mai bum piloţi, care pilotau cele mai puternice avioane, până la Freddy de Lancel, stând în faţa unui sandviş cu ton, se supuneau de bunăvoie sistemului Greenwich.

— Nu am comandat eu, nu-i aşa? îl întrebă Freddy pe vânzătorul care îi pusese în faţă un alt sandviş cu ton.

— Din partea lui Barbara Hutton. Răspunse el generos, întrebându-se dacă-şi dădea seama că pe primul îl mâncase din şase înghiţituri şi încă arăta de parcă era moartă de foame. Cum se putea ca asemenea fete, ca nişte piersici, să fie lăsate să flămânzească? Aşteptase o săptămână întreagă s-o vadă mâncând, dar probabil că era îndrăgostită, fiindcă avea o privire pierdută şi niciodată n-avea chef de vorbă. Adesea, când nu era ocupat în timpul zilei, stătea şi se uita plin de dor la raionul cu dulciuri, ştiind că putea s-o repereze imediat datorită părului ei ce strălucea în forfota magazinului ca o grămadă de monezi. Pe de altă parte, era destul de înaltă încât să iasă în evidenţă din mulţimea femeilor.

Pe când muşca din al doilea sandviş, mintea lui Freddy zbura la Delphine, care, pe măsură ce se apropia de optsprezece ani, devenea şi mai frumoasă, chiar şi-n ochii surorii sale mai mici. Gingăşia şi fragilitatea sa deosebită nu dispăruseră cu vremea, după cum se întâmpla la majoritatea fetelor ce atingeau vârsta majoratului. Arcuirea perfectă a buzelor, ridicarea gingaşă a colţurilor gurii se accentuase într-un mod pe care Freddy nu-l putea înţelege şi care nu putea fi explicat. De obicei, Delphine folosea un ruj de culoare pală. Ochii ei deveniseră şi mai mari, părul şaten cădea în bucle minunate, iar bărbia mică şi obrajii ridicaţi îşi definiseră linia. În toate fotografiile de familie,

Delphine era prima care ieşea în evidenţă, indiferent unde stătea, datorită ochilor luminoşi şi trăsăturilor sale.

Oricum, Delphine rămăsese la fel de enervantă ca întotdeauna. Într-o zi o prinsese pe Freddy citind o carte de aviaţie şi hotărâse că se pregăteşte să devină stewardesă. Delphine găsi apoi o broşură cu cerinţele pe care trebuia să le îndeplinească orice fată care voia să devină stewardesă şi le citi tuturor cu voce tare, neascunzându-şi veselia batjocoritoare.

— Trebuie să te înscrii ca să devii însoţitoare şi pentru asta trebuie să ai sub douăzeci şi cinci de ani, o greutate sub cincizeci şi două de kilograme şi nu mai mult de un metru optzeci înălţime – condiţia asta o îndeplineşti sigur, săraca de tine – aşa că partea asta nu e dificilă. Dar vei pierde mult din distracţie pentru că eşti prea înaltă – aici spune că trebuie să le serveşti pasagerilor mâncarea, să ajuţi la umplerea rezervoarelor cu combustibil, să asişti la transferul bagajelor, să măturii puntea avionului, să cari orarul de zbor când avionul e la sol şi – asta e cea mai bună dintre toate – să fii atentă la pasagerii care merg la toaletă, ca să te asiguri că nimeresc acolo şi nu ieşirea pentru caz de urgenţă!

— Amuzant, Delphine, foarte amuzant, spusese Freddy slab, cu faţa roşie de ciudă că fusese prinsă citind o carte despre aventurile unui pilot din Canada, când, de fapt, ar fi trebuit să citească „împotrivirea lui Anthony” ca oricare altă fată de vârsta ei. Ea nu ştia toate cuvintele de la „Nu ştiu

ce-mi faci tu” sau ale cântecului „Doar unul din acele lucruri”, ea nu-şi cheltuia banii de buzunar oftând la filmul Gretei Garbo „Regina Cristina” sau plângând din cauza Katherinei Hepburn în rolul Jo din „Micuţele doamne”; nu-şi cumpăra ruj Tangee, nu era membră a fan-clubului Joan Crawford, nu-şi pensa în ascuns sprâncenele şi nici nu încerca sutienul mamei în lipsa părinţilor. Şi ăsta era doar începutul listei de lucruri pe care ea nu le făcea şi nici n-o interesau. Dar aşa se explică şi faptul că ea părea o intrusă printre fetele de la şcoală. Ea era fata pe care nu o interesa să obţină întâlniri, să danseze şi să se îmbrace la modă. Asta este, filosofă ea, terminându-şi faptele. Nu era mare lucru. În schimb, ele nu ştiau să zboare.

— Ce-ai zice de nişte ciocolată? o întrebă vânzătorul. Din partea magazinului.

— O, mulţumesc, dar nu pot să primesc. De când lucrez la raionul de dulciuri, mi-am stricat dinţii, explică Freddy cu regret. Ar fi vrut, în schimb, să aibă tupeul să-i ceară încă un sandviş.

Terence McGuire stătea la masa din biroul său, unde ar fi trebuit să se ocupe cu onorarea notelor de plată. În schimb, se trezi că-i zburase gândul la copila Freddy de Lancel. Învăţase pe mulţi bărbaţi şi băieţi arta zborului, ca şi pe una sau două femei, dar Freddy era prima fată pe care o avea ca elevă. Arta zborului în sine se putea preda. El era convins de acest lucru. Oricine avea nişte cunoştinţe de bază, destulă voinţă şi răbdarea necesară, putea învăţa.

Spre deosebire de alte îndeletniciri, nu era nevoie să fiu născut pentru aşa ceva, pentru că niciunul dintre elevii lui nu avusese mai puţină înclinare pentru zbor decât el însuşi. Omul nu e un animal zburător. Dar chiar dacă n-ar fi existat nicio pasăre pe pământ care să fi demonstrat posibilitatea de zbor, McGuire era convins că omul tot ar fi învăţat să zboare, la fel cum se întâmplase şi cu înotul. Şi chiar dacă avionul n-ar fi fost inventat în secolul său, ceea ce s-ar fi putut întâmpla, dar, mai devreme sau mai târziu, unul dintre aceia care scrutaseră cerul întrebători încă din ziua în care omul trecuse la poziţia verticală, ar fi dezlegat secretul zborului, la fel cum cineva construise prima roată, prima barcă, prima piramidă şi inventase praful de puşcă. Era în firea omului, se gândi el, să cerceteze tot timpul, neliniştit, dacă o idee e bună sau rea. Fără îndoială că nu trebuia să te naşti un geniu, ca Mozart, ca să devii pilot şi totuşi... şi totuşi... foarte puţini indivizi aveau un talent înnăscut pentru zbor – asta era sigur. Majoritatea elevilor pe care îi avea nu se născuseră cu acest talent. Dar avusese câţiva care aveau un simţ al aerului. Era ca şi cum ar avea un simţ în plus, un al şaptelea simţ, chiar dacă nu putea fi explicat şi înţeles. Şi el avea acest simţ, ştiuse că-l are încă de prima oară când pilotase şi era sigur că şi Freddy de Lancel îl avea. Nu era doar dorinţa ei. Uneori o dorinţă prea mare este în detrimentul răbdării necesare în zbor. Răbdarea era la fel de importantă ca şi abilitatea de a deosebi mâna stângă de cea dreaptă. Şi nu era vorba nici

de curaj. Mulţi piloţi care avuseseră accidente în timpul antrenamentelor rămăseseră totuşi curajoşi. Nu, era altceva acest al şaptelea simţ. Ceva ce nu putea fi definit, *un fel de energie* pe care fata aceea o avea, când se pregătea să zboare. În Freddy existau două persoane. Când dădea buzna în biroul lui să-l anunţe că nu întârziase era o persoană, şi când se pregătea de zbor, în faţa micului avion, devenea o alta.

Puterea de concentrare avea un rol deosebit, întotdeauna o supraveghea când verifica avionul şi văzuse că era atât de concentrată încât nici măcar scăpărarea unei scântei n-ar fi sustras-o de la atenţia cu care controla propulsia arborelui sau vreo avarie. Lucra cu ochii şi cu degetele de parcă ar fi simţit prin piele vreo posibilă defecţiune. Poţi spune multe despre un pilot numai după felul cum verifică avionul. Unii piloţi zăboveau prea mult la verificare şi o făceau prea încet, controlând de două ori unde nu era necesar, pentru că în adâncul sufletului lor sperau să întârzie momentul desprinderii de sol. Aceştia n-ar fi trebuit să înveţe să zboare. Oricum, până la urmă învăţau, iar unii chiar îşi lepădau frica.

Pe de altă parte, erau unii care făceau o verificare sumară, de parcă n-ar fi înţeles că siguranţa vieţii, lor depindea de fiecare piesă a avionului şi că orice scânteie, şurub sau bucşă avea o importanţă determinantă. Acestor oameni ar trebui să li se interzică zborul. Când avea de-a face cu ei, mai întâi îi avertiza, apoi refuza să-i mai înveţe

să piloteze. Unele greşeli pe care le făceau elevii puteau fi trecute cu vederea, dar în categoria acestora nu intra niciuna legată de verificarea avionului.

După ce o văzuse pe Freddy de şapte ori cum face verificarea, acum s-ar fi suit cu ochii închişi într-un avion verificat de ea. Bineînţeles că nu-i spunea însă acest lucru.

Drace, dar îmi place grozav cum pilotează Freddy, se gândi Terence McGuire pe când se ridica de la masa pe care nu putea s-o sufere. Elevii obişnuiau să facă pe grozavii în aer, executând tot felul de mişcări greşite, în toate direcţiile, încercând apoi să le corecteze de nenumărate ori, la fel de nervoşi şi caraghioşi ca nişte cai nărăvaşi. Când erau sus, avea grijă să aibă destul cer liber, dar ei întotdeauna se apropiau de cer de parcă ar fi urmărit un duşman. Lui îi plăceau piloţii care tratau cerul cu un respect împletit cu calm, executând mişcările rapid, dar cu o mână fermă şi sigură. De asemenea, picioarele lor trebuiau să danseze pe pedalele de conducere.

Cel mai important lucru în cazul lui Freddy era progresul vizibil pe care-l făcea în executarea mişcărilor. Precizia are o importanţă primordială în acest domeniu, fără precizie, nicio altă abilitate legată de zbor sau combinaţie de abilităţi nu înseamnă nimic. Cu fiecare lecţie, Freddy devenea din ce în ce mai sigură pe mişcările ei, fiind în stare să se coordoneze după dorinţa ei, să se menţină în aer exact pe linia pe care i-o cerea el şi cu aceeaşi viteză, iar întoarcerea avionului o executa din ce în ce mai bine. McGuire nu

pregeta să le spună elevilor că tocmai aşa trebuie să facă.

Pe măsură ce se antrena, ea executa un dreptunghi din ce în ce mai corect, adică acea procedură dificilă şi diabolică dinaintea aterizării, o procedură ce implica o bună coordonare a minţii şi a trupului. Era simplă când ştiai cum s-o execuţi, reflectă McGuire, dar un coşmar până a o deprinde perfect.

Freddy îşi perfecţionase un stil propriu de aterizare: mai întâi plutea lin spre numerele de la marginea pistei, apoi ateriza rapid, uşor, roţile din spate atingând pista în acelaşi timp cu cele din faţă; o mişcare pe care un pasager obişnuit n-ar fi sesizat-o. O aterizare perfectă consta dintr-o serie de mişcări logice care nu aveau nimic magic în ele, totuşi, medita McGuire, indiferent câţi elevi avusese şi câţi va mai avea, întotdeauna va exista ceva magic într-o aterizare perfectă.

Din fericire, fata nu dădea niciun semn de pasivitate, de inerţie. Un pilot înzestrat cu precizie şi acurateţe în executarea mişcărilor nu valorează nimic dacă nu este întotdeauna rapid şi pe fază, gata să reacţioneze la orice schimbare a Condiţiilor: o bruscă deviere a curenţilor de aer, scăderea altitudinii, apariţia unui avion într-un loc neaşteptat, probleme cu motorul sau orice altă chichiţă care se poate ivi acolo unde omul, maşina şi aerul sunt laolaltă, totul face parte din preţul ce se plăteşte pentru a putea zbura. Sau, altfel spus, preţul plătit pentru provocarea cerului, depinde cum priveşti lucrurile! Dacă

pierzi din înălţime şi viteză în timpul zborului, eşti în pericol, dar dacă rămâi şi fără idei în acelaşi timp, eşti un om mort.

McGuire mângâie cutia pe care i-o dăduse Freddy cadou de Crăciun. Într-un fel reuşise să-i convingă pe ai săi să renunţe la colegiu, unde studia diverse materii legate de arte şi meserii, şi să se apuce de mecanică, aşa cum îi spusese el acum patru ani, când îl păcălise cu prima ei lecţie de zbor. Mai avea şi acum dinaintea ochilor expresia feţei ei care-l determinase să ia vina asupra lui în faţa tatălui ei. Cutia din lemn, lungă, înaltă, o făcuse ea în atelierul de la şcoală, după un model conceput de ea, cu multe sertare adânci, fiecare cu mâner din metal şi cu loc pentru etichetă. Grămada de hărţi în care Mac obişnuia să caute era acum frumos aranjată în sertare ce se deschideau atât de uşor încât era o plăcere să le foloseşti. El îi dăruise două ore de zbor de Crăciun şi nu putea spune care dintre ei fusese mai încântat de cadou. Dar astăzi nu va mai avea loc un schimb de cadouri, se gândi el, fluierând vesel, cu gândul la figura pe care o va face Freddy când îi va spune că de ziua ei îi dăruieşte un zbor, prin tot ţinutul. Unde voia ea şi cât timp dorea, bineînţeles. Oricum, trebuia să se întoarcă înainte de apusul soarelui, deoarece pista nu era luminată şi acum, iarna, se întuneca imediat după ora cinci. Ea era în vacanţa de Crăciun, aşa că trebuia să apară devreme în după-amiaza aceea, din clipă-n clipă. După o săptămână în care dăduse lecţii unor persoane care voiau să arate ca nişte piloţi – cum era cazul medicului local, a

cărui prietenă credea că arată à la Lindbergh, sau al bancherului local a cărui soţie spera să arate ca Lindbergh, sau al fantelui local care voia să arate ca Lindbergh şi insista să poarte cască şi ochelari de protecţie în cabina pilotului – era normal ca el să aştepte cu nerăbdare o persoană care aducea cu Carole Lombard când era de aceeaşi vârstă cu ea şi, chiar aşa, de ce să nu recunoască, cu Amelia Earhart înainte de a-şi tunde părul.

— Un tur al ţinutului? O, Mac, nu pot să cred! şuieră Freddy entuziastă, sărind în sus şi-n jos de parcă împlinea şase ani, nu şaisprezece. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.

— Dar acum pierzi vremea, spuse el, fără să mai zâmbească. Poţi să te bucuri cât vrei după ce se întunecă şi nu mai putem zbura.

— O, Doamne, spuse ea pe un ton uşor îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Freddy grăbită. Totul e-n regulă, numai că trebuie să fiu acasă la o oră decentă în seara asta, ca să am timp să mă schimb. Părinţii mei ne duc la Brown Derby la cină, pentru că eu n-am vrut să-mi facă o petrecere acasă, de ziua mea. Mă vezi pe mine la o petrecere?

— Să fiu sincer, nu. Deci, unde mergem?

Freddy zburase spre multe aeroporturi din jurul lui Dry Springs, unde şi practicase aterizarea, iar unele dintre ele o atrăgeau în mod deosebit.

— Burbank, se decise repede, alegând pe cel mai mare,

mai aglomerat şi mai atrăgător. Apoi spre Van Nuys, Santa Paula – apoi peste Topanga Canyon... apoi...

— Cătălina? I-ar fi plăcut s-o vadă aterizând pe aeroportul acela din mijlocul munţilor care era cel mai mic şi avea pistele cele mai neiertătoare din zonă.

— Nu, Mines Field – şi după aia înapoi.

— Mines Field? Ai de gând să te pregăteşti pentru concursurile naţionale de zbor?

— O.K., Mac, da, vreau să văd locul ăsta, sunt curioasă, recunosc, dar e ceva rău în asta? spuse Freddy uşor jenată, făcându-şi de lucru cu hărţile din sertare şi schiţând apoi traseul pe hârtie.

Când se ridică în aer, Freddy observă ce mult progresase în ultimele trei luni. Terenul din faţa ei, care părea o fâşie nesfârşită de pământ, fusese cândva nemaipomenit de ciudat pentru ea. Acum apărea presărat cu semne prietenoase: ferme ici-colo; urmele drumurilor murdare; albia adâncă şi aproape uscată a râului cu măslinii ce creşteau pe marginea ei; diferite forme ale terenului galben din San Fernando Valley, şi chiar anumite pete de verdeaţă răsărite în pământul uscat al Californiei. Ochii lui Freddy rătăciseră tot timpul când pe cer, când pe terenul de sub ea, după cum o învăţase Mac, mişcându-şi capul dintr-o parte într-alta, astfel încât să cuprindă aproape tot ce se întâmpla în jurul ei. Pentru el, a nu privi bine în jurul tău era o greşeală la fel de fatală ca şi aceea de a nu controla alimentarea cu benzină înainte de a decola. Mulţi piloţi

experimentaţi nu ţinuseră cont de acest lucru şi muriseră dintr-un moment de neatenţie. Când conducea ea avionul, el stătea liniştit, lăsând-o să-l manevreze după cum voia, înregistrându-i greşelile. Fără îndoială că fusese făcută pentru zbor, la fel cum alţi oameni erau născuţi să călărească sau să înoate. Pariase că nu va apuca ziua în care ea va învăţa tot ce ştie el şi poate şi mai mult. Deşi Mac nu-şi scria toate instrucţiunile, Freddy îl auzise spunând: „Zbori deasupra suprafeţei pământului. Trebuie să-ţi imaginezi că netezeşti pământul şi să menţii fuzelajul *paralel* cu suprafaţa deasupra căreia zbori. Orizontul nu este important dacă nu apare un munte acolo. Întotdeauna, fără excepţie, trebuie să fii conştient de suprafaţa solului”.

Prima oară când spusese aceste cuvinte, ea fusese dezamăgită – îşi închipuise că de îndată ce va fi în stare să piloteze un avion, se va simţi total dezlegată de pământ, într-o stare de libertate fără margini. Dar cu cât zbura mai mult, cu atât mai mult pământul şi cerul fuzionau, astfel încât starea ei de libertate exista numai în interiorul unei sfere, o sferă nesfârşită în care toate lucrurile erau importante. O sferă a cărei margine era orizontul mereu schimbător pe măsură ce se apropia de el, care o ademenea neîncetat pentru că, îndată ce se apropia, el dispărea pentru a apărea sub altă înfăţişare. Nu era de acord cu Mac în ce priveşte neînsemnătatea orizontului. Pentru Freddy, imaginea orizontului era ca o necesitate şi-i provoca o dorinţă nebună de a zbura spre el pentru a vedea

ce se află dincolo. Ştia că la fel simţea şi el, dar, ca profesor, trebuia să-i atragă atenţia şi asupra altor lucruri. Mac opri degajat motorul şi atât de rapid încât ea nici nu-şi dădu seama.

— Tocmai te-a lăsat motorul, spuse el în liniştea care se lăsă brusc. Unde ai de gând să aterizezi?

— Acolo. Unde se află un teren defrişat, pe partea dreaptă, îi răspunse ea.

— Şi unde altundeva? Uită terenul ăla defrişat. E prea uşor acolo. Prefă-te că nu este acolo şi închipuieşte-ţi că toată valea este acoperită de livezi de portocali! Care este următoarea alegere?

— Drumul acela din stânga. E destul de lung şi nu e circulat deloc.

— De ce nu ai ateriza pe fâşia de colo, dintre cele două livezi imaginare? întrebă Mac, indicându-i locul, în timp ce Freddy îşi muta privirea de la bordul de comandă la pământ, avionul alunecând uşor spre punctul din care ar fi început aterizarea forţată.

— Îmi place mai mult drumul... nu e circulat deloc. Este un loc mai larg şi pot să aterizez împotriva vântului şi să mă opresc repede. Mai devreme sau mai târziu pot găsi o maşină să mă ia până în cea mai apropiată localitate, de unde aş putea telefona după ajutor.

— Hm, mormăi el aprobator, stând cu mâinile pe capota motorului, în timp ce ea se pregătea să execute o aterizare ca la carte, fiind la o înălţime de peste o mie cinci sute de

metri deasupra drumului, planând uşor, drept spre capătul lui. În momentul acesta el dădu drumul motorului. Freddy trase manşa cu grijă, câştigând în înălţime fără să blocheze motorul şi părându-i rău că nu a dus aterizarea până la sfârşit. Probabil că departamentul drumurilor ar fi privit cu ochi răi aceste aterizări sau poate că fermierii din partea locului s-ar plânge. Se apropie de Burbank cu precauţie. Toate avioanele comerciale care veneau la Los Angeles foloseau pista de aterizare de la Burbank. Dar pe când aceştia puteau comunica prin radio cu turnul de control, ea trebuia să intre mai întâi în câmpul lor vizual şi după aceea să-şi aştepte rândul la aterizare. Ceva în legătură cu acest rând la aterizare îi amintea de regulile de dans pe care părinţii ei încercaseră să i le transmită timp de câteva luni îngrozitoare. A te plasa pe o poziţie cât mai bună pe cer semăna cu poziţia pe care trebuia s-o adopţi la vals, când trebuia să fii extrem de politicos, cu mănuşi albe şi cea mai bună rochie.

Van Nuys era mai departe decât Burbank, dar mai puţin aglomerat. Simţi cum atinge pista uşor şi, fără să se oprească, porni mai departe spre Santa Paula.

Aeroportul de la Santa Paula era înfiinţat doar de cinci ani şi avea o singură pistă de aterizare, acoperită cu iarbă şi străjuită de un mic râu de-a lungul căruia creşteau copaci înalţi.

— Hai să ne oprim aici pentru câteva minute, sugeră Mac. Cafeneaua de aici are cea mai bună plăcintă de casă

din tot ţinutul.

După ce au aşezat avionul, Freddy constată că erau singurii piloţi de pe pistă. Era o linişte uimitoare, nu se auzea niciun motor, nicio voce omenească, numai vântul care spulbera, ca de obicei, frunzele din copaci. Era aşa de cald încât îşi scoase puloverul albastru, şi-l legă în jurul taliei şi rămase nemişcată, uitându-se în jur, îmbrăcată în jeanşi şi o cămaşă bărbătească. O curea din piele îi susţinea, pe cât posibil jeanşii în talie; totuşi pantalonii atârnau pe trupul ei subţire, dar nu erau prea lungi pentru că îi suflecase deasupra teneşilor.

Santa Paula arăta ca o câmpie de ţară, şi chiar dacă ar fi ţinut ochii închişi, tot ar fi ştiut că se află pe o pistă de aterizare, deoarece o pistă este un loc de aşteptare şi rare sunt ocaziile în care un pilot poate sta prea mult timp departe de un asemenea loc. Este la fel de plin de surprize şi la fel de pasionant ca şi culisele unui teatru înaintea începerii spectacolului.

Freddy şi Mac” mâncară câte două bucăţi de plăcintă cu mere şi-şi băură cafeaua în tăcere, duşi pe gânduri. Vânzătoarea citea ziarul şi se străduia enervată să-şi dea părul după urechi. Îi urmărea pe cei doi cu o nestăpânită curiozitate, să vadă unde se vor duce în continuare.

Munţii din Santa Monica, ce se întindeau între valea de la San Fernando şi Oceanul Pacific, nu aveau o înălţime mai mare de o mie două sute de metri. În scurtele lecţii pe care le luase până acum, Freddy nu avusese niciodată timp să-l

traverseze, aşa că experienţa ei de zbor se limita la această vale.

— Hei, Mac, mai zburăm astăzi? Sau nu? întrebă Freddy pe când îşi termină plăcinta şi se uită la el. Părea dus pe gânduri de mult timp.

— Tu hotărăşti, fetiţo. E spectacolul tău.

Când se ridicară din nou în aer, Freddy puse repede compasul pe sud şi începu să câştige în înălţime ca niciodată până atunci. Plănuia să traverseze lanţul muntos Topanga Canyon. Terenul plat cu care se obişnuise era înlocuit acum cu piscurile uimitor de abrupte ale munţilor ce se înălţau rapid dedesubtul avionului. Erau sălbatice, neumblate, iar stâncile goale, înfricoşătoare nu aveau nimic comun cu peisajul Californiei.

Freddy se uită în jur şi înţelese că s-ar fi putut afla deasupra oricărui loc din lume, după cât de periculos, de nelocuit şi de aspru arăta peisajul acela. Nicăieri nu se vedea vreun loc de aterizare şi se gândea dacă n-ar fi mai bine să se înalţe cu vreo şase sute de metri mai sus, astfel încât, dacă Mac oprea din nou motorul, ea să aibă timp suficient să alunece spre o cărare. Îi aruncă o privire, dar el se uita drept înainte, părând plictisit. Mai bine să fie în siguranţă, se gândi ea, şi se hotărî să câştige imediat în altitudine.

— Nu mă amestec. Am promis să nu mă amestec, spuse zâmbind, ghicindu-i temerile.

Peste două minute, cărările înguste ale muntelui

rămăseseră în urmă. De parcă pământul se hotărâse să-i facă o scamatorie înainte să-şi dea bine seama, în faţa ei apăru o întindere albastră, de neimaginat. Ştia că vor ajunge la Pacific era însemnat pe hartă, dar nimic nu o pregătise pentru priveliştea minunată, strălucitoare ce se întindea la nesfârşit în faţa ei. Era ca o planetă nouă şi necunoscută. Văzu câteva bărci cu pânze, departe de tot, care păreau că se îndreaptă spre marginea acestei întinderi largi, şi Freddy, de parcă ar fi căzut în transă, se îndreptă direct spre ele. Erau îndrăzneţe, dar nu aşa de curajoase ca ea, care putea să zboare deasupra lor şi să le lase în urmă. Sărace creaturi fără aripi, care depindeau de vânt! Zbură spre vest, mult spre vest, până când bărcile erau chiar sub ea şi tot spre vest până când le lăsă mult în urmă.

— Următoarea escală este în Hawaii, întrebă Mac.

Freddy rămase cu gura căscată, incapabilă să scoată un cuvânt. Făcuse multe mile, bineînţeles. Zburase fără să se gândească, nepăsătoare, încântată şi vrăjită, drept spre orizont.

— Eu nu... cum?... fir-ar să fie, îmi pare rău, vorbi repede, uitându-se în jur şi întorcând avionul înapoi spre coastă.

— Ia-l uşurel. Te las să faci ce vrei.

O privi cum repune avionul pe linia de plutire, în loc să rămână uluită de propria ei îndrăzneală. Sunt două feluri de elevi, gândi Mac. Cei care atunci când văd Pacificul pentru prima oară îl privesc ca pe o băltoacă şi zboară mai departe, de parcă fac un lucru obişnuit, şi alţii care-şi pierd

capul în faţa Oceanului, cum se întâmplase cu Freddy. Majoritatea celor care făceau parte din acest al doilea grup erau atât de tulburaţi când descopereau că zburaseră deasupra oceanului, încât îl rugau pe el să piloteze la întoarcere. Curând ajunseră deasupra celor cinci hangare şi a singurei piste de la Mines Fields, unde avea să aibă loc, peste şase luni, concursurile naţionale de zbor. Buldozerele erau deja la lucru, lărgind pista de aterizare, iar liniile albe fuseseră trasate. Freddy survolă aeroportul, apoi, uitându-se la ceas, se decise să nu aterizeze acolo, ci să meargă mai departe, peste munţii din Santa Monica, în direcţia lui Dry Springs. Pierduse mult timp cu priveliştea Pacificului. Schimbă direcţia compasului şi ateriză pe aeroportul de acasă imediat după ora 16, 30 din după amiaza aceea de iarnă. Soarele era spre apus, dar încă aşa de clar, încât lumina era totuşi strălucitoare. Pe când se îndrepta spre locul unde fixau de obicei micul avion Taylor, Mac îi vorbi ca-ntr-o doară:

— Mai am încă un mic cadou de ziua ta. Doar să mă duc în birou să-l aduc.

— Dar mi-ai dat cadoul, protestă Freddy. Curios, dar nu mai simţea nicio emoţie. Zborul acela o golise de orice emoţie.

— Nu te plânge. O singură dată împlineşti şaisprezece ani şi până mă duc să-l aduc, fă trei ture cu avionul, apoi coboară.

Deschise uşa, sări din avion, trânti uşa fără să se uite în

urmă şi se îndepărtă rapid. Pentru moment, Freddy rămase blocată, uitându-se la McGuire care se îndrepta spre hangar. Oare îi spusese să zboare *singură!* Nu, nu spusese „singură”, dar asta voia să spună.

— Da! ţipă Freddy victorioasă în cabina goală. Da. Da. Da, spuse ea cu voce tare, fără să-şi dea seama că vorbeşte serios, imperativ, pe când îndrepta avionul spre marginea pistei şi se pregătea să decoleze, cu motorul în plină viteză. Era în culmea fericirii. Conducea avionul cu o pasiune nemaiîntâlnită, îndreptându-l spre punctul acela miraculos din care se va înălţa cu aripile în vânt, spre cerul ce o chema, spre apus.

Se înălţă rapid ca o săgeată pornită dintr-un arc. Nu se uită nici măcar o dată la locul gol din dreapta sa. Timpul exista, dar nu pentru ea. Mâinile i se mişcau calm, în timp ce atingea altitudinea necesară şi făcea manevrele obişnuite pentru întoarcerea avionului, inima bătându-i nebuneşte, cu o bucurie pe care n-o mai simţise niciodată. Avionul răspundea uşor la comenzi, de parcă ar fi fost propriul ei corp. Mişcările pe care le făcea de obicei când pilota păreau noi acum, când zbura singură, iar priveliştea din jurul ei era alta. Exista ceva divin în toate acestea, ceva magic în aripile avionului ce se avânta în noapte, în zgomotul liniştit al motorului şi în faptul că ea era singură acolo sus, omul şi maşina alcătuind o entitate. Se auzi râzând şi văzu luceafărul răsărind pe cerul adânc, albastru. Jos, Mac stătea la marginea pistei şi se uita în sus cu ochii

lui nedezlipiţi de silueta avionului. Îşi frământa nervos mâinile în buzunare. De ce naiba o lăsase să mai facă zborul acela lung înainte de a pilota singură? Era târziu şi era obosită şi probabil mult mai emoţionată decât îşi imagina el după zborul acela peste ocean. Ieri avea încă doar cincisprezece ani, deci prea mică pentru a pilota singură. Şi cine putea să-i garanteze că în intervalul de douăzeci şi patru de ore devenise destul de mare? Ce nu mergea în raţionamentul lui? Şi ce dacă era ziua ei? Ar fi putut să amâne acest zbor pentru altă dată. Ar fi putut, fir-ar să fie, şi chiar aşa ar fi trebuit să facă.

Şi totuşi, şi totuşi... era pregătită. Privind-o astăzi pe Freddy cum pilota, reuşise să retrăiască emoţia pe care o simţise când învăţase să zboare, o emoţie pe care o crezuse uitată. Crezuse că dacă va deveni profesor, nevoit să stea mai mult la sol, predând ceea ce-l obsedase cândva, va pierde bucuria zborului. Dar astăzi, Freddy îl făcuse să retrăiască poezia şi elanul acela ce te îndemna de fiecare dată să te ridici de la sol.

Doamne, dar într-un minut se va întuneca. Era aproape cea mai scurtă zi din an. Mai mult ca sigur că temperatura scăzuse cu cel puţin douăzeci şi cinci de grade de când părăsiseră Santa Paula. Îi era frig dar nu putea să dea fuga în hangar să-şi ia jacheta atâta timp cât Freddy era sus. Parcă niciodată nu durase aşa de mult ca un avion să facă trei circuite complete.

Freddy continua să zboare. Privi din nou luceafărul de

seară şi simţi că-i transmite un mesaj prietenesc şi important pe care ea îl acceptă, deşi îşi dădea seama că nu-l va descifra niciodată, indiferent cât de mult însemna pentru ea. Cum i-ar fi plăcut să se înalţe în ceruri până ar fi putut vedea constelaţia Capricornului! Cărţile spuneau că era prea departe pentru a fi văzută. Nu credea, n-ar fi crezut niciodată, deoarece simţea că ea zboară acum sub Capricorn, constelaţia zilei sale de naştere. Uitându-se în jos, văzu silueta solitară, a lui Mac pe pista de aterizare. Balansă aripile avionului pentru ca el să-şi dea seama că-l văzuse, completă al treilea circuit şi, cu un oftat de împotrivire, dar acceptând situaţia, se pregăti să aterizeze.

Mac stătea nemişcat în timp ce Freddy execută o aterizare perfectă. Avionul roşu se aşează uşor pe roţile din faţă, apoi şi roţile mai mici din spate atinseră solul. Mac îşi mai ţinea mâinile încleştate când ea făcea ultimele manevre înainte de aterizare, nu departe de locul unde se afla el şi nu s-a relaxat decât atunci când a oprit motorul. Uşa se deschise şi ea coborî din avion dintr-o săritură, aproape doborându-l când îl cuprinse în braţe, entuziasmată. Strălucea în noapte ca artificiile din ziua de 4 Iulie, cu părul ei roşcat în bătaia vântului şi cu ochii atât de strălucitori încât păreau că împrăştie lumină.

— Am reuşit! Am reuşit! exclamă şi-l umplu de sărutări. Îşi desfăcu larg braţele şi se uită la luceafărul de seară de parcă ar fi fost al ei. Am reuşit. Mac! O, mulţumesc! Mulţumesc!

El nu era în stare să scoată niciun cuvânt. Se simţea la fel de tânăr, victorios şi entuziasmat ca şi ea, simţea că-i dau lacrimile din cauza emoţiilor puternice prin care trecuse. Îi arătă ceasul şi dădu din cap în semn de avertizare.

— Ştiu, spuse Freddy. Trebuie să plec, altfel voi întârzia. Sunt deja în întârziere. O, Mac, nu-mi pasă. Bine, bine plec. Dar voi reveni. Am atâtea de învăţat!

Uitând să-şi mai completeze jurnalul de bord, îl mai îmbrăţişă odată cu pasiune şi-l sărută plină de recunoştinţă, apoi fugi spre şosea ca să prindă o maşină spre casă. Mac rămase pe pista de aterizare.

Sărutările fierbinţi stăruiau pe obrajii lui reci. Încă îi mai simţea sărutările fierbinţi, îmbrăţişarea puternică, iar glasul ei fericit îi răsuna în minte. Oftă şi dădu din cap. Pe când se ducea să asigure avionul la sol, se opri şi-şi frecă uşor obrazul, meditativ, pe jumătate uimit.

Ce frumoasă e vârsta de şaisprezece ani! îşi spuse în sinea lui – şi cu asta spusese tot.

CAPITOLUL 9

Eve ar fi preferat să sărbătorească ziua de naştere a lui Freddy la Perina, cel mai elegant restaurant cu specific franţuzesc din tot Los Angeles-ul. Dar Freddy fusese odată la restaurantul Brown Derby din Hollywood şi se îndrăgostise de atmosfera animată de show-business, de tocătura de carne de vacă, de pateul de pui, de sticlele de ketchup de pe fiecare masă şi mai ales de telefoanele ce puteau fi aduse la masă, o plăcere pe care Eve n-o înţelegea, oricât de des ar fi frecventat restaurantul. Eve se gândi ce-ar fi zis mama ei, sau ce ar zice soacra ei să ştie că duce fetele într-un asemenea local. Şi-ar fi putut închipui vreuna dintre cele două doamne de modă veche un asemenea restaurant în care, ca şi-n seara asta, bărbaţi şi femei stăteau în separeuri, îmbrăcaţi în ţinută de seară, alături de Tom Mix care purta un costum sofisticat de cowboy şi mânca un castron imens de ciorbă pescărească; un restaurant în care, în fiecare noapte, vânătorii de autografe se înghesuiau pe trotuarul din faţa intrării restaurantului, aşteptând să apară vedetele; un restaurant din care mulţi oameni plecau după aceea la meciurile de box de pe stadionul Hollywood, aflat la distanţă de numai un bloc, câteodată pierzând bătăile faimoase ce se încingeau regulat între clienţii obişnuiţi ai restaurantului

Derby?

Eve se întreba cum îşi petrecuse ea împlinirea celor şaisprezece ani. Sigur că se organizase o masă festivă în familie; poate că-i fusese permis să bea un pahar cu vin Dom Perignon; probabil că avusese loc şi un ceai festiv, cu ecleruri şi cu prăjiturele, în compania câtorva prieteni. Nu putea să-şi amintească prea bine, deoarece vârsta de şaisprezece ani nu însemna prea mult pentru francezi. La şaisprezece ani o fată era considerată încă un copil. Purta încă părul despletit şi lăsat liber până la talie, într-un fel copilăresc, şi nu putea merge nicăieri neînsoţită, iar despre un local public nici nu putea fi vorba.

Şi totuşi... şi totuşi... la şaisprezece ani nu fusese ea mai mult decât un copil?

Zâmbi în sinea ei şi îşi privi fetele, cum stăteau drepte pe locurile lor din separeu, uitându-se discret la vedetele ce luau masa în jurul lor. Multe dintre ele îi salutaseră pe Paul şi Eve în timp ce se îndreptau spre masa lor, deoarece consulul francez şi soţia sa erau figuri cunoscute la Los Angeles. Paul şi Eve primiseră o grămadă de complimente şi aprecieri şi multe felicitări când cele două fete fuseseră prezentate.

În seara aceasta mă pot mândri cu amândouă, gândi Eve, mulţumită. Delphine, care avea numai şaptesprezece ani şi jumătate, arăta surprinzător de rafinată în rochia ei albă şi simplă de pânză fină, purtând un şirag de perle la gât şi nişte cercei tot din perle ca unice bijuterii. Şi chiar dacă ar

purta diamante, n-ar observa nimeni acest lucru, gândi Eve, deoarece sunt prea ocupaţi să-i admire graţia cu care-şi ţine capul şi frumuseţea desăvârşită a trăsăturilor.

Freddy, deşi venise târziu de la şcoală, tocmai în seara aceea, reuşise cumva să-şi disciplineze părul, făcându-l să cadă de-a lungul feţei îmbujorate – Eve avusese întotdeauna convingerea că, dacă ar fi vrut, ea ar fi putut să facă acelaşi lucru şi până acum – iar prima ei rochie de seară, din catifea bleumarin tivită cu satin alb, o făcea să pară mult mai matură decât era în realitate. Masa festivă însemna desigur foarte mult pentru Freddy. Se simţea cuprinsă de o senzaţie nouă, de o intensitate necunoscută până atunci, cu toate că viaţa ei până în momentul acela fusese plină de evenimente.

Eve îşi dădu seama că Freddy era atât de emoţionată, încât de-abia dacă scosese un cuvânt la masă. Şi acum ei ajunseseră deja la desert şi ea tăcea în continuare. Atinse mâna lui Paul şi-i făcu semn din cap, cu dragoste, spre fiica lor mezină, care-ţi lua ochii cu roşeaţa plăcută din obraji, ce se asorta atât de bine cu ochii nemaipomenit de albaştri şi cu părul de un roşu aprins.

— Unde e dusă cu gândul? întrebă Eve în şoaptă.

— Nu vom şti niciodată, răspunse Paul.

— Cel puţin ştiu că nu se gândeşte la un băiat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, spuse Paul. Delphine, care era un proaspăt membru al UCLA, mergea la întâlniri mult prea des, după părerea lui Paul, şi chiar şi-n

seara asta, după cină, avea de gând să-i părăsească şi să se întâlnească cu cea mai bună prietenă a ei, Margie Hale, pentru a pleca împreună la o petrecere. Dacă pe Freddy o interesau băieţii, încă nu se trădase. Acum, că împlinise şaisprezece ani, ei vor trebui s-o lase să plece la întâlniri, aşa cum făcuseră şi cu Delphine.

Firea lui de francez se revolta, dar după cinci ani trăiţi în California, după obiceiurile celor de aici, înţelesese că n-are rost să se opună.

Delphine o înghionti pe Freddy.

— Vezi şi tu ce văd eu? Priveşte cine intră! Marlene Dietrich şi doi bărbaţi – acela trebuie să fie soţul ei şi celălalt prinţul Felix Rolo al Egiptului... se duc peste tot împreună... Freddy!

— A...?

— Uită-te, pentru Dumnezeu, înainte de a intra la bar. Of, i-ai pierdut. Vor ieşi imediat – îţi fac un semn.

— Îl vezi pe undeva pe Howard Hughes? întrebă Freddy pe un ton distrat. Te puteai baza pe Delphine ca să-ţi depisteze imediat o personalitate a cărei fotografie apăruse în ziare sau o vedetă de cinema.

— Nu. Oricum, de ce vrei să-l vezi?

— Din simplă curiozitate, răspunse fără interes.

— Arăţi ciudat, îi spuse Delphine pe un ton critic.

— Mamă, nu crezi că Freddy arată ca şi cum ar avea febră?

— Ţi-e cald, dragă? întrebă Eve. Delphine are dreptate...

obrajii tăi sunt aşa de roşii, iar privirea este mai degrabă ciudată. Ai ochii prea strălucitori. Poate că nu ţi-a priit ceva. Paul, tu ce părere ai?

— Este doar o fată emoţionată de ziua ei, scumpa mea – doar încântată că a împlinit, în sfârşit, şaisprezece ani. Asta nu este febră. Pur şi simplu s-a mai maturizat – mai mult sau mai puţin.

Pe când cei trei se uitau drăgăstos, la ea, fiecare în felul lui, ea îşi dădu seama că nu mai poate păstra secretul triumfului doar pentru ea nici măcar o secundă.

— Astăzi am pilotat singură, anunţă Freddy cu voce tremurândă.

— Ce-ai făcut?! spuse Eve.

— Ce-ai spus?! întrebă Delphine.

— Ce-ai făcut?! ţipă Paul, el fiind singurul dintre cei aflaţi la masă care ştia despre ce este vorba.

— M-am ridicat cu avionul, am făcut trei circuite deasupra aeroportului şi apoi am aterizat.

— Singură? întrebă Paul, deşi ştia dinainte răspunsul.

— Trebuia să zbor singură, tată. Altfel nu se mai chema că am pilotat solo, spuse Freddy, încercând să pară liniştită şi matură.

— Dar nu e posibil, Freddy, e pur şi simplu imposibil! ţipă Eve. Nu ştii să zbori. Cum puteai să te ridici cu avionul dacă nu ştii să zbori? Cum puteai să-ţi rişti viaţa? Eşti nebună?

— Freddy, ar fi mai bine să ne explici, spuse Paul supărat, luând mâna Evei pentru a o linişti.

— Este perfect legal, spuse Freddy în grabă. Oricine poate să piloteze solo la şaisprezece ani.

— Asta nu e o explicaţie. Tonul lui Paul suna şi mai furios ca înainte.

— Ei bine... mamă, îţi aduci aminte de câte ori ne-ai povestit cum te-ai furişat de acasă, când aveai paisprezece ani, ca să zbori într-un balon? începu Freddy.

— Asta n-are nicio legătură. Marie-Frédérique, vreau să-mi relatezi faptele! Paul vorbi pe cât posibil de încet pentru a nu atrage atenţia celor din restaurant.

— Avionul este un Taylor Cub cu...

— Faptele! Cum ai învăţat să zbori?

— Am luat lecţii. Opt lecţii.

— Când? Când ai avut timp pentru lecţii? întrebă Paul cu buzele strânse.

— Vinerea după-amiaza.

— Dar atunci spuneai că pictezi decoruri pentru petrecerea de sfârşit de an de la şcoală, protestă Eve.

— Ţi-am spus o minciună.

Delphine rămase cu gura căscată de mirare. Eve dădu din cap fără să-i vină a crede, dar Paul o atacă din nou.

— De unde ai avut banii necesari să-ţi plăteşti lecţiile?

— Am... am muncit la magazinul Woolworth’s sâmbetele, la raionul de dulciuri. Am economisit banii.

— Dar echipa de înot, prietena din Beverly Hills... toate antrenamentele la piscină? protestă Eve peste măsură de agitată.

— Am minţit şi în legătură cu ele, spuse Freddy, privindu-şi mama drept în ochi.

— Unde ai luat lecţiile astea? insistă Paul.

— La Dry Springs.

— De la bărbatul care te-a plimbat acum patru ani, când am fost acolo?

— Da.

— Cum a putut să facă aşa ceva, nenorocitul, fără să ne anunţe? Faţa lui Paul devenea din ce în ce mai dură.

— Şi pe el l-am minţit. I-am spus că voi îmi plătiţi lecţiile. N-a fost vina lui.

— Şi spune-mi cum, cum reuşeai să ajungi pe aeroportul acela micuţ vineri după-amiaza? o întrebă Paul pe un ton repezit.

Şi ea care încă mai spera că nu-i va pune nimeni această întrebare.

— Eu... ei bine, toată lumea procedează aşa, este foarte sigur, eu... făceam autostopul... dar numai cu oameni care păreau foarte, foarte drăguţi.

— Făceai autostopul!? Eve şi Paul explodară în acelaşi timp.

— Nu se poate ajunge acolo decât cu maşina, murmură Freddy, făcându-se cât mai mică şi privind în jos spre faţa de masă.

— Vai, Freddy! şuieră Delphine, în sfârşit şocată. Să minţi nu e nimic extraordinar, toţi copiii fac asta, dar să faci autostopul, asta chiar că este un lucru într-adevăr rău. Nicio

fată drăguţă n-ar îndrăzni măcar să viseze să facă autostopul. Îl observă pe Jimmy Cagney trecând pe lângă masa lor, dar nici măcar nu-l urmări cu privirea. Ce se discuta la masă era mult mai interesant... Se lăsă o tăcere generală, absolută şi nefirească. Eve şi Paul erau prea supăraţi ca să spună ceva.

— Eve! Paul! Şi frumoasele domnişoare de Lancel! Vai, ce surpriză, ce tablou minunat!

Maurice Chevalier stătea în spatele lor, uitându-se la frumosul grup familial.

— O, domnule Chevalier, este aniversarea zilei mele de naştere, nu este emoţionant? Astăzi am împlinit şaisprezece ani şi acum sărbătorim, se bâlbâi Freddy disperată.

— Vai, dar atunci trebuie neapărat să sărbătoresc evenimentul cu voi! îmi permiţi, Paul?

Se aşeză la capătul banchetei, lângă Eve.

— Chelner, şampanie pentru toată lumea. Şampanie Lancel, bineînţeles. Şi roze, dacă aveţi. Da, Paul, insist. Se întoarse spre Freddy. Asta este o ocazie unică, domnişoară Freddy. Trebuie să fii foarte fericită în seara asta. Ne aşteptăm la lucruri mari din partea ta, nu-i aşa Paul? Nu e pasionant, Eve?

Se întoarse spre Eve şi îi şopti la ureche:

— Oare o anumită Maddy n-ar fi fost încântată dacă ar fi putut să privească în viitor şi să se vadă înconjurată de un asemenea soţ galant şi asemenea fete drăguţe ca-n seara

asta?

Chelnerul apăru cu o sticlă de şampanie Lancel într-o frapieră.

— Perfect, iată şi şampania. Acum toţi trebuie să toastăm şi să bem în sănătatea domnişoarei Freddy de Lancel şi a viitorului ei! Să fie un viitor glorios!

Freddy bău tot paharul. Indiferent ce lucruri teribile i se întâmplaseră până acum, se va simţi mai bine după un pahar de şampanie. Ca să zbori cu luceafărul de seară sub constelaţia Capricornului – oare nu merită tot ce îndurase?

Eve rămase trează şi după ce Paul adormi. Cina festivă de ziua lui Freddy se terminase curând după intervenţia lui Maurice şi printr-un acord mutual nu mai aduseseră vorba despre purtarea sa incredibilă; oricum, restaurantul Brown Derby nu era un loc unde să judeci nişte lucruri, iar situaţia putea fi judecată mult mai înţelept a doua zi. Ea şi Paul fuseseră mult prea obosiţi şi îngrijoraţi ca să mai discute înainte de culcare. Totuşi, chiar obosită nu putea să adoarmă. Se ridică uşor, îşi puse capotul şi se duse de se aşeză pe scaunul de la geam, de unde, trăgând perdeaua, putea să privească în grădină.

Cum era posibil, se gândi Eve, ca un copil aşa de cinstit, direct şi simplu cum păruse întotdeauna Freddy să inventeze cu calm atâtea minciuni? Dusese o viaţă dublă încă de la începutul anului şcolar. Cum a putut să-şi mintă părinţii care, după cum i se părea lui Eve, îi dăduseră tot ce avuseseră mai bun, cu inima deschisă şi cu multă

dragoste? Reuşise să-şi ascundă secretele chiar şi de Delphine, ceea ce nu era deloc uşor, şi se pare că-l minţise şi pe bărbatul care o învăţase să zboare. Oare ce-o fi gândit el? Numai o persoană iresponsabilă, avidă de bani, ar putea să înveţe o fetiţă de cincisprezece ani să facă un asemenea lucru primejdios. Cum îndrăznea să-şi mai spună profesor?

Îşi trase picioarele sub ea şi-şi strânse capotul mai bine în jurul taliei. Totul era confuz, chiar şi încercarea de a pune puţină ordine, pentru că erau aşa de multe lucruri pe care nu le înţelegea. O vedea pe Freddy şezând dinaintea ei la masă, cât se poate de semeaţă, mândră de sine, şi, nici mai mult nici mai puţin, încercând să compare minciunile ei cu aventura nevinovată a mamei sale cu balonul, acum – cât timp să fie? – douăzeci şi cinci de ani, la Dijon. Deci acum aproape un sfert de secol, un timp care aparţinea unei alte lumi la fel de veche ca Atlantis şi îndepărtată ca epoca edwardiană, dinainte de primul război mondial. Oare câţi ani avea atunci, se întrebă Eve. Paisprezece, calculă ea. Deci fusese la fel de mare ca... sau la fel de mică precum Freddy. Dar să te furişezi şi să scapi de guvernantă – domnişoara Hélène, zbirul acela – apoi să împrumuţi pălăria mamei, nu era aşa de grav ca fapta ei de a învăţa să piloteze un avion de-a lungul unor luni de minciuni şi înşelăciuni. Dacă nu şi-ar fi pierdut atunci pălăria din cauza curenţilor de aer, nimeni n-ar fi descoperit-o şi nimeni nu s-ar fi supărat. În orice caz, nu s-a întâmplat nimic rău.

Eve zâmbi în întuneric, fără să-şi dea seama de zâmbetul

ce-i apăruse pe faţă la amintirea emoţiei ce-o simţise în faţa peisajului grandios şi uimitor al pământului văzut din balon. Îşi aduse aminte ce mândră se simţise pentru că era printre puţinele persoane care zburaseră cu balonul şi văzuseră cum arată lumea largă. Trebuia să admită că simţea oarecare înţelegere pentru Freddy, dar asta în cazul în care ar fi vrut doar să privească orizontul. Întotdeauna am înţeles această dorinţă, se gândi cu părere de rău. E ceva normal să vrei să te simţi liber şi diferit de restul lumii, mai ales la vârsta ei. Dar de aici până la a pilota singură un avion? Erau, bineînţeles, şi femei pilot. Toată lumea auzise de Amelia Earhart şi de Anne Lindbergh sau Jackie Cochrane. Faptele lor erau întotdeauna în atenţia presei, dar ele erau femei în toată firea, nu fete tinere; şi-apoi erau femei deosebite, interesate de realizările unor domenii ce aparţineau bărbaţilor. Alte femei le admirau, dar nu le înţelegeau. O, e adevărat că Freddy dorise dintotdeauna să zboare. O spusese de destul de multe ori şi o demonstrase punându-şi în aplicare imaginaţia fantastică, dar ăsta fusese un capriciu copilăresc pe care o fată ar trebui să-l lase în urmă pe măsură ce creşte, la fel cum se întâmplase cu escapadele ei pe patinele cu rotile şi cu săriturile pe geam.

Oftând, Eve se gândi că niciodată nu se simţise mai deznădăjduită. Freddy pe care o descoperise în seara aceea nu era fiica pe care o ştia şi asta însemna că e o mamă neatentă şi fără spirit de observaţie. Simţise din plin ironia

situaţiei când Maurice se aşezase la masa lor pentru a lua parte la sărbătoare, crezând că familia Lancel este fericită. Ce-i şoptise la ureche? Atunci nu fusese atentă, atât era de şocată şi mânioasă. „Oare o anumită Maddy n-ar fi fost încântată...” O anumită Maddy? Se ridică de pe locul de la fereastră, cuprinsă brusc de valul amintirilor. Stătea absolut nemişcată, ascultându-şi bătăile inimii. Maddy! Maddy care, fără să se gândească prea bine, declanşase un scandal monstruos, care persistase mulţi ani, un scandal care adusese multă durere şi ruşine tuturor celor din familia ei şi, trebuia să recunoască, care provocase ratarea lui Paul pe plan profesional. Maddy cea cu rochia şi pantofii roşii, cu cântecele ei amoroase, cu aplauzele furtunoase şi cu lumina incandescentă a reflectoarelor, Maddy cea care, în final, renunţase la gloria pe care lumea musichall-ului l-o putea aduce. Avea doar cu un an mai mult decât Freddy când îşi înşela părinţii în fiecare noapte, la Dijon, strecurându-se până la Alcázar ca să-l asculte pe Alain Marais cântând. De neînchipuit! Ca să se întâlnească cu el singur. Eve roşi puternic în întuneric aducându-şi aminte de noaptea în care se dusese la el acasă. Două pahare de vin nu constituiau o scuză pentru ceea ce-l lăsase, atunci, pe Alain să-i facă şi totuşi, şi totuşi el îi ceruse voie pentru fiecare gest. Nu! Nu trebuia să se gândească la noaptea aceea, nu în mod voit, chiar dacă nu o va uita niciodată. Era doar cu un an mai mare decât Freddy când dispăruse şi fugise să trăiască la Paris. Ca să trăiască în păcat, cum

şopteau toţi şocaţi în jurul ei... în cel mai negru păcat deşi, pentru o fată fără griji care-şi spunea Madeleine şi se plimba pe marile bulevarde, nu părea păcat; şi nici pentru Madeleine cea care avusese curajul să dea o probă în faţa lui Jacques Charles şi-l făcuse s-o asculte cu atenţie; şi nici pentru Maddy care cânta la „Olympia” şi care era aşa de sigură pe sine încât avea impresia că poate să facă tot ce-i place, această Maddy care o dăduse afară din cabină pe mătuşa Marie-France când o rugase să se întoarcă acasă. Avea atunci tot şaptesprezece ani sau avea optsprezece? Eve încă îşi mai auzea vorbele pline de îngâmfare: „Nu mai sunt o fetiţă, aşa că nu-mi mai poţi comanda ce să fac... Cum aş putea să fiu mulţumită cu o viaţă ca a mamei?... N-are de ce să-mi fie ruşine”. Asta era Maddy cea hotărâtă să devină vedetă, indiferent ce s-ar fi întâmplat, şi cea care n-ar fi părăsit niciodată scena dacă n-ar fi fost Paul şi războiul. Oare când o uitase pe Maddy? În ce moment din aceşti ultimi ani devenise doamna consul al Franţei, care cânta numai pentru prieteni, în cercuri intime sau la societăţile de binefacere din Los Angeles? Când o pierduse pe Maddy?

Se plimba de colo-colo prin dormitorul luminat numai de razele lunii, uluită de prospeţimea amintirilor ei. Câteva minute lungi se pierduse în trecut. Acum revenise la prezent. Paul dormea liniştit, dar ea ştia că Freddy nu adormise. Ieşi din dormitor şi porni pe coridor spre camera fetiţei. Se vedea lumină pe sub uşă. Bătu şi Freddy

răspunse cu o voce slabă „intră”.

— Nu pot să dorm, spuse Eve, uitându-se la fiica ei, îmbrăcată în pijama, ghemuită în pat, cu un aer părăsit şi pierdut, ţinând în mână o carte cu coperţi albastru cu roşu.

— Nici eu.

— Ce citeşti?

— Este un manual de zbor.

— E bună?

Freddy râse uşor.

— Nu are intrigă, nici dialog, ci numai multe descrieri detaliate.

— Freddy, spune-mi, această persoană – acest instructor de zbor al tău – este un... bărbat tânăr?

— Mac? Nu m-am gândit niciodată la asta. A zburat în război, cu Escadronul Lafayette, aşa că trebuie să aibă... nu ştiu. Dar pot să-l întreb.

— Nu, nu contează. Te întrebam pentru că voiam să ştiu dacă... are experienţă.

— Mai mult decât oricine. A început să zboare când era copil. A învăţat sute de oameni. Ştii, mamă, nu e chiar aşa de neobişnuit să pilotezi solo la şaisprezece ani. Mulţi băieţi o fac. Întreabă pe oricine.

— Sunt sigură că ai dreptate. Numai că a fost aşa, o... surpriză.

— Nu mai pari supărată deloc, spuse Freddy precaută.

— Nu mai sunt. M-am gândit la ce s-a întâmplat. Zborul înseamnă mult pentru tine, nu-i aşa?

— Mai mult decât îţi pot explica. N-aş fi spus atâtea minciuni dacă aş fi avut de ales. Ştiam că nu m-aţi fi lăsat dacă vă întrebam, răspunse Freddy cinstit.

— Hm.

Eve se gândi la cele ce spusese fata.

— Nu m-ai fi lăsat, nu-i aşa?

— Nu ai dreptate. Noi te-am fi făcut să aştepţi.

— Eu n-aş fi putut să aştept.

— Ştiu.

— Cum de... ştii?

— Pur şi simplu ştiu. Şi eu am fost tânără odată, ţi-aduci aminte?

— Eşti încă tânără, spuse repede Freddy.

— Nu chiar aşa de tânără. Niciodată n-o să mai fiu aşa de tânără... şi poate că-i mai bine. Da, mult mai bine şi, în orice caz, inevitabil. Oh, ce ai de gând să faci, draga mea?

— Trebuie să-mi iau permisul de zbor. Nu pot să mai mint în legătură cu asta. În primul rând am promis să nu mai mint din nou, iar în al doilea rând... am nevoie de aprobarea ta, în scris, pentru acest examen de zbor. Asta mai înseamnă încă zece lecţii cel puţin.

— Care era planul tău? Să munceşti în continuare până strângeai banii necesari pentru aceste lecţii?

— Da. Aveam de gând să rezolv eu treburile în vreun fel, adică, să mai inventez nişte minciuni pentru timpul cât lipseam de la şcoală şi de acasă.

— Echipa de tenis? Serbarea de Paşti? Regina lunii mai?

— Toate sunt idei bune cu excepţia celei cu Regina lunii mai. Dacă n-aş fi fost aşa de mândră de mine şi nu v-aş fi spus, pariez că m-aş fi descurcat.

— Chiar şi cu aprobarea scrisă?

— Falsificam scrisul, spuse Freddy sobră. Aş fi făcut-o.

— N-am nicio îndoială, murmură Eve. Totuşi, acum ştiu. Luând în considerare toate aspectele, cred că e mai bine aşa.

— Asta înseamnă că mă vei lăsa să lucrez în continuare la Woolworth’s? întrebă Freddy, dornică să ştie.

— Va trebui să vorbesc cu tatăl tău. Cred că voi reuşi să-l fac să înţeleagă. Oricum, va trebui să încetezi cu autostopul, Freddy. Nici nu se mai pune problema, indiferent de situaţie. Îmi promiţi solemn?

— Da, bineînţeles, dar cum o să ajung la aeroport?

— Dacă eşti destul de bună să pilotezi un avion, presupun că eşti destul de capabilă să conduci o maşină. Mulţi bărbaţi îşi iau permisul la şaisprezece ani, nu-i aşa? îmi aduc aminte de vremea când Delphine vorbea numai de asta.

— Vai, mamă!

— Când vei învăţa să conduci, Freddy, poţi să iei maşina mea.

— Vai, mamă, eşti aşa de bună! Freddy se năpusti la Eve şi o sufocă cu îmbrăţişarea. Deşi era mai mare decât Eve, se ghemui cât mai aproape de ea, simţind nevoia afecţiunii ei. Nu fusese chiar aşa de rea încât să fie expulzată din

familie, cum se gândise ea în ultimele ore stând singură în cameră. Amândouă aveau lacrimi în ochi.

— Hai să spunem doar că sunt recunoscătoare pentru anumite favoruri... mici şi mari. Acum trebuie să te culci, iubito... Ne vedem mâine dimineaţă.

— Noapte bună, mamă, spuse Freddy, arătând de parcă ar fi vrut să stea trează toată noaptea şi să danseze de fericire.

— Noapte bună, scumpa mea. Soloul tău a fost minunat, nu-i aşa? îmi închipui... nu... îmi aduc aminte... da, în felul meu, îmi dau seama... cam ce ai simţit tu. Felicitări, draga mea. Sunt foarte mândră de tine.

— Haide, Freddy, e timpul, spuse Delphine.

Freddy se uită pe geam la ploaia de iarnă ce începuse la o săptămână după ziua ei. Delphine sosise în duminica aceea de la una din întâlnirile cu prietenele ei şi anunţase că e timpul s-o machieze pe Freddy, aşa cum îi promisese, drept cadou de ziua ei. Freddy nu vedea cum ar putea să-i refuze darul în mod politicos, spunându-i că are mult de lucru. Era clar că nu putea, că trebuia să accepte oferta Delphinei sau altfel ar fi fost acuzată de ingratitudine, de sentimente nefrăţeşti, de necooperare.

— Am de gând să te înfăşor într-un prosop de baie, spuse Delphine, de îndată ce Freddy se aşează pe scaunul din faţa toaletei. Ţi-ai adus peria de cap? întrebă Delphine.

Freddy l-o întinse fără prea mult chef, dar în acelaşi timp se gândi că multe prietene ale Delphinei ar fi dat orice să

fie în locul ei.

Concentrată şi absorbită, Delphine o întoarse pe Freddy cu spatele la oglindă. Îi pieptănă tot părul pe spate şi i-l prinse cu un elastic. Luă apoi o sticlă, muie o bucată de vată în soluţia colorată şi se apucă să-i şteargă faţa. Bucata de vată rămase curată pentru că Freddy nu se dădea cu nimic pe faţă.

— Aşa... spuse Delphine. Acum pot începe.

Apucă dintr-un sertar o cutie plată Max Factor şi îi acoperi cu îndemânare tenul cu un strat subţire de un colorit pal, mult mai deschis decât culoarea ei naturală. Îi pudră faţa pe toată suprafaţa, în acelaşi ton bej deschis, şi studie rezultatul în tăcere, rotindu-se în jurul ei. Freddy arăta pură ca o statuie. O statuie prudentă, cu un corp ferm. Dar ea era sora lui Freddy nu un băiat, iar băieţii, obişnuiţi sau excepţionali, nu-şi dădeau întâlniri cu o statuie minunată. Nu asta căutau ei la o fată. Deşi Delphine nu-i spusese nimic lui Freddy, era îngrijorată de faptul că sora ei, la şaisprezece ani nu prea fusese invitată la vreo întâlnire. Nu prea? De fapt, nu primise nicio invitaţie. Dacă o fată nu era destul de curtată la şaisprezece ani, mai târziu la ce se mai putea aştepta? Freddy stătea acasă în majoritatea serilor de duminică, încercând să pară perfect mulţumită în compania cărţilor ei nesuferite de zbor. Dar Delphine ştia că trebuie să fie foarte îngrijorată, încă mult prea mândră ca să recunoască. Freddy dansa foarte bine, fiindcă ele exersaseră adesea paşii la modă, dar cine va şti

vreodată ce uşor şi ritmic dansa ea, dacă nu ieşea niciodată?

Delphine luă un puf de pudră şi un fard de obraz. Cu mişcări uşoare, aplică fardul pe obraz, combinându-l până când căpătă o culoare aproape naturală. Luă apoi un creion de sprâncene ascuţit şi, cu gesturi precise, îi contură sprâncenele arămii, dându-le o culoare mai închisă, atât cât să facă un contrast impresionant cu ochii de un albastru sălbatic, ca marea. Freddy se foi neliniştită*”.*

— Nu ştiam că ai atâtea ustensile? Le foloseşti? o întrebă.

— Bineînţeles. Toate fetele le folosesc.

— N-am ştiut până acum.

— Asta e problema. Dacă te machiezi prea puternic, ai stricat tot. Aici e secretul, Freddy. Dar e foarte uşor de învăţat. După ce termin, am să te învăţ exact cum trebuie să faci. Te voi demachia şi îţi voi machia numai jumătate de faţă. Cealaltă jumătate de faţă va trebui s-o machiezi tu. Putem exersa până înveţi cum trebuie... Nu-mi pasă cât de mult durează. Trebuie să fii relaxată şi să ai curajul să greşeşti. Te poţi şterge oricând.

— Este foarte drăguţ şi... generos din partea ta, Delphine.

— Doar odată împlineşti şaisprezece ani! E o zi importantă şi trebuia s-ţi fac un cadou pe măsură, spuse Delphine încântată.

Lucră un timp în tăcere, apoi adăugă la întâmplare: – Băieţii de la liceu sunt foarte mototoli.

— Da, am observat şi eu.

— Eşti norocoasă că ai sărit peste un an. La anul vei fi la UCLA şi asta e altceva. Vei avea drept colegi bărbaţi adevăraţi. Sute de bărbaţi. Iar majoritatea nu sunt mototoli.

— Veşti bune! zâmbi Freddy cât de inocent putu. Delphine era aşa de adorabilă când voia să fie subtilă.

— Tipii ăştia ştiu să aprecieze o conversaţie agreabilă. Te vor căuta.

— Şi mai bine!

— Dar numai până la un punct, spuse Delphine folosind cuvintele cu multă grijă, ca un toreador sabia. Luă o cutie în care-şi păstra fardurile cele mai importante.

— Da?

— Ei bine, ştii cum sunt bărbaţii... Preferă să vorbească ei mai mult chiar şi în cazul în care conversează cu o femeie inteligentă.

— Asta-i o prostie. Nu înseamnă să-l minimalizezi pe cel cu care vorbeşti?

— Nu chiar. Să susţii o conversaţie plăcută înseamnă să-l faci pe cel cu care vorbeşti să se simtă inteligent – ştii ce vreau să spun – să-i dai atenţie, să-l încurajezi să se exprime, să-l inspiri.

Delphine cufundă o periuţă într-un pahar cu apă, după care o frecă cu gesturi experimentate de rimelul negru.

— Dacă încerci să spui că vorbesc prea mult, ştiu asta, spuse Freddy.

— O, Freddy, nu e vorba numai de asta. E vorba de faptul că băieţii – chiar şi cei mai maturi – nu se pricep la aviaţie.

Nu ştiu nimic despre acest domeniu şi mai mult ca sigur că nu vor să afle ceva de la o fată.

— Ei bine, despre ce altceva pot să vorbesc?

— Despre maşini, spuse Delphine solemnă.

— Am încercat. Pe cinstite că am încercat, dar o maşină e un lucru aşa de banal. Vreau să spun – unde te poate duce o maşină, în afară de şosea, adică înainte şi înapoi? Este aşa de limitat orizontul maşinii! Ce mare scofală este o maşină? întrebă Freddy dezgustată.

— Dacă... doar dacă... ai putea să te abţii de a vorbi despre avioane, doar scurt timp, şi să te prefaci interesată de maşini, ai putea să ajungi şi la alte subiecte de conversaţie. Majoritatea fetelor nu sunt prea inteligente când vine vorba de maşini, aşa că ai un mare avantaj faţă de ele. Atunci... ei bine, conversaţia s-ar îndrepta spre alte subiecte.

— Ca de exemplu? Freddy era sincer nedumerită, dar dornică să înveţe.

— Despre fraţii lui, despre orele de clasă, profesorii lui, echipa de fotbal şi şansele ei de reuşită, despre formaţiile de muzică pe care le preferă, despre filmele pe care le-a văzut, despre vedeta lui preferată, despre planurile de viitor, la absolvire, şi despre părerile lui în general, despre orice – chiar şi ce citeşte într-o revistă comică. Vai, Freddy, există un milion de lucruri despre care ai putea, discuta dacă începi cu maşinile şi continui să pui întrebări.

Mişcându-se cu îndemânare, Delphine reuşise să aplice

rimelul exact cum trebuia, într-un strat nici prea gros, nici prea subţire. Acum cerceta pleoapele şi găsind machiajul satisfăcător, începu să-i împărtăşească, încet şi pe un ton dramatic, experienţa ei în ce priveşte sufletul bărbatului.

— Dacă un bărbat se opreşte din vorbit şi tu nu ştii cu ce să umpli golul, repetă pur şi simplu ultimele cuvinte pe care le-a rostit. Dar fă-o pe un ton interogativ, de parcă n-ai fi înţeles bine şi el va reîncepe discuţia, povestindu-ţi din ce în ce mai multe. Procedeul ăsta nu dă niciodată greş. Chestia asta nu i-am spus-o nimănui, nici măcar lui Margie.

Impresionată, dar fără a fi convinsă, Freddy întrebă:

— Să repet pur şi simplu ultimele sale cuvinte? Doar atât trebuie să fac?

— Doar atât. E simplu, dar bărbaţii nu-ţi pot rezista dacă procedezi cum trebuie. Vei căpăta reputaţia de fată nemaipomenit de inteligentă şi cu chipul tău şi cu picioarele senzaţionale pe care le ai – aş da orice să am şi eu picioare ca ale tale – vei fi cea mai populară fată din clasă.

— Chipul meu?

— Nu te uita încă în oglindă. Aşteaptă până termin. Încă nu ţi-am aranjat părul.

Delphine îi desfăcu părul şi-l perie până căpătă o formă ordonată pe care nu o mai avusese niciodată. Îl despărţi cu cărare pe mijloc, apoi cu ondulatorul, pe care-l încălzise dinainte, îi prinse câteva şuviţe şi i le răsuci până când de ambele părţi ale feţei atârnau multe bucle. În sfârşit, aplică pe buzele ei un strat subţire de ruj roz, dar, nemulţumită de

culoarea lui pală, folosi un tub de roşu deschis pentru a accentua culoarea iniţială. Luă apoi din dulapul ei o eşarfă neagră, mare, dădu la o parte prosopul ce-l pusese în jurul ei şi îi aranjă eşarfa cu multă măiestrie, astfel încât îi încadra umerii goi şi decolteul. Îşi ţinu respiraţia de încântare.

— Întoarce-te! îi comandă ea, ca o zână bună din poveşti, şi-o învârti pe Freddy spre oglindă.

Freddy se uita la ea însăşi mută de uimire.

— Ei bine? întrebă nerăbdătoare Delphine.

— Eu... eu nu ştiu ce să spun...

— Arăţi criminal! Freddy eşti pur şi simplu răpitoare. Nu-mi vine să cred că eşti tu!

— Nu arăt prea... matură?

— Arăţi ca un star de cinema, spuse Delphine, făcând o reverenţă pe când îi adresa acest compliment. Ştiam eu că aşa trebuie să fie dacă foloseşti un pic de machiaj.

Delphine se aplecă spre opera sa şi-o sărută în creştetul capului. Gustul său era infailibil, iar Freddy se dovedise a fi şi mai frumoasă decât se aşteptase ea. Se simţi puţin invidioasă, dar o privire rapidă în oglindă o linişti. Erau două frumuseţi atât de diferite, încât nu puteau fi comparate.

— Hai să te arătăm cuiva, se rugă Delphine, trăgând-o de braţ.

— Nu, nu pot. Sunt... ei bine, sunt cam înspăimântată. Lasă-mă să mă obişnuiesc. Şi, oricum, cum poţi să mă arăţi cuiva? Mama nu ştie că foloseşti toate aceste farduri, nu-i

aşa? Tata ne-ar omorî. Şi mai întâi pe mine. Pot să fac pariu că aşa ar fi.

— Ai dreptate... M-am entuziasmat aşa de tare, încât am uitat. Freddycând vei fi la colegiu, te voi machia ori de câte ori vei vrea – asta va fi a doua parte a cadoului meu.

Foarte mulţumită, Delphine se grăbi să-şi ascundă toate cosmeticalele, multe din ele comandate prin poştă după ce văzuse reclamele în revistele de cinema.

— Stai, lasă-mă să mă uit la pozele astea, spuse Freddy curioasă, întinzându-se după un album de fotografii pe care-l văzuse într-unul din sertarele ei.

— Nu e nimic interesant! ripostă Delphine în grabă, dar Freddy se uita deja la ele. În poze era Delphine alături de diferiţi tipi necunoscuţi. Pozele purtau numele restaurantelor şi barurilor de noapte în care fuseseră făcute, toate acestea fiind renumite în Hollywood. În poze, Delphine stătea la masă, alături de tipii aceia, cu pahare de băutură în faţă şi cu o ţigară în mână. Erau nume de localuri ca Coconut Grove, Trocadero, Palomar, Circus Cafe şi Omar’s Dôme.

— Dar bărbaţii ăştia... nu sunt colegi de şcoală, nu-i aşa? întrebă Freddy.

— Unii da, alţii nu, răspunse Delphine tulburată.

— Ia stai... tipul ăsta trebuie să aibă pe puţin treizeci de ani. Dar nu arată rău, Delphine, tu bei şi fumezi?

— Nu mult, atât cât să nu mă creadă o puştoaică.

— Dar câţi ani cred ei că ai tu? se miră Freddy, captivată

de imaginea surorii sale din fotografie.

Delphine arăta ca o femeie strălucitoare, plină de farmec, care flirta cu străinii aceia, zâmbindu-le cum nimeni din familie n-o văzuse vreodată.

— Ei cred că am douăzeci şi unu de ani.

— Cum reuşeşti să te prefaci? întrebă Freddy plină de admiraţie.

— Mi-am falsificat actele, bineînţeles. Se practică, spuse Delphine evazivă şi luă fotografiile din mâna lui Freddy pentru a le închide într-un sertar.

— Mai răspunde-mi doar la o întrebare, îi ceru Freddy.

— Una singură?

— Bărbaţii aceia... te duc la dans în night-cluburi, îţi cumpără orhidee să le pui în piept şi se uită aşa languros la tine numai pentru că ştii cum să întreţi o conversaţie? Petreci toată seara cu ei discutând despre fotbal şi despre revistele comice şi maşini?

— Nu chiar, spuse Delphine precaută, dar ăsta e începutul.

Era într-o după-amiază de duminică a lunii iunie 1936, la o zi după ce Freddy terminase liceul. Acum zbura singură deasupra ţinutului dimprejur, de la Dry Springs spre San Luis Obispo, cel mai lung zbor pe care-l executase vreodată. Cel mai scurt drum era mai spre nord-vest, peste munţii Big Pine, de la San Rafael Range, traversând valea de la est de San Maria, trecând prin Twitchell Reservoir şi peste Arroyo Grande, direct la aeroportul San Luis. Un drum

şi mai scurt ar fi fost, pur şi simplu, de-a lungul coastei de nord, cu întoarcere la est de plaja Pizmo, dar această rută nu i-ar fi permis să se antreneze cum trebuie.

Cu o lună în urmă obţinuse permisul de pilotare, după ce se antrenase cu Mac. Şi de câtva timp încerca să piloteze cât mai mult. Cheia pentru a deveni un adevărat pilot era să înveţe să piloteze cât mai bine şi să se antreneze pentru aterizarea la ţintă. Nu era chiar aşa de greu cum crezuse la început. Totul consta în precizia cu care-şi coordona zborul cu punctele strategice de pe pământ, având tot timpul în vedere compasul şi harta ce-o ţinea pe genunchi. Curenţii de aer puteau devia avionul în orice clipă de neatenţie, aşa că trebuia să urmărească mereu semnele de recunoaştere de pe pământ, uitându-se în toate direcţiile. Dacă se ivea cea mai mică deviaţie, ajusta compasul imediat, pentru a face corecţia necesară.

Pe când zbura deasupra oraşului Ojai, urmând exact ruta de pe hartă, se gândea la viitor. Începând de mâine va lucra la brutăria Van de Kamp din Beverly şi Western, şase zile pe săptămână. Micul lanţ de brutării, care începuse cu prăjitura casei – „Dulce Henrieta cu nucă”, acum deţinea o sută de prăvălioare în formă de moară de vânt pe tot întinsul oraşului Los Angeles. Începea lucrul la şase dimineaţa, când se deschidea brutăria, şi termina la două după-amiază, când venea schimbul. Datorită programului incomod şi celor şase zile pe săptămână, era bine plătită, douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână, aproape cât o

secretară cu experienţă. Pentru Freddy însemna că va putea zbura în fiecare după-amiază a săptămânii şi chiar şi la sfârşit de săptămână.

Oftă. Se pare că aşa îi e scris. Să vândă dulciuri şi prăjiturele, pe care le detestă, dar aceste dulciuri constituiau doar o mică parte a celor ce o deprimau. Totuşi, mirosul sufocant al zahărului topit devenea un neajuns minor când se gândea că de aici îşi aduna banii pentru a plăti lecţiile de zbor şi tot de aici punea deoparte, numai puţin deocamdată, pentru cumpărarea unui avion.

Acum se bucură de plăcerea de a zbura cu avionul lui Mac, un Ryan STA galben şi cu un motor Menasco de 125 cai putere, un avion mult mai puternic decât Taylor Cub. Zburase cu el numai de cinci ori până acum. La terminarea liceului, tatăl ei îi dăruise un şirag de perle, dar mama ei, binecuvântată să fie, îi dăduse bani lichizi, cu care-şi putea plăti trei zboruri lungi. Perlele veritabile erau cele mai valoroase bijuterii pe care le avea. Se gândea că le-ar putea amaneta.

Ştia că nu se putea aştepta la niciun ajutor din partea tatălui său. El era gata oricând să-i plătească lecţii de golf, de tenis – chiar şi de bridge dacă ar fi vrut. Datorită rugăminţilor mamei sale ei acceptase finalmente să nu se opună lecţiilor de zbor, dar nu era dispus să contribuie cu nimic, nici măcar să-i împrumute banii. El spera, firește, că datorită greutăţilor întâmpinate va renunţa până la urmă. N-avea niciun rost să-i explice că ea voia să aibă primul ei

avion. Cele mai ieftine avioane, printre care se numărau şi Taylor Porterfield Zephyr sau Aeronanca Highwing, costau aproape o sută cincizeci de dolari. O avere!

Cu ocazia împlinirii a optsprezece ani, Delphine primise un Pontiac nou care costa şase sute de dolari şi constituia motivul invidiei puştilor din vecinătate. Făcând o comparaţie cu maşinile, a deţine un avion nu prea scump era ca şi cum ţi-ai fi cumpărat un Packard, cea mai scumpă maşină din America. Era clar că trebuia să cumpere un avion de mâna a doua sau a treia, să-l repare şi să-l facă utilizabil, un avion la un preţ convenabil şi în rate. La ce viitor se putea aştepta dacă nu avea un avion al ei, se gândi pe când studia piscurile munţilor Big Pine, chiar din faţa ei. Începu să se ridice. Mai ales în concursurile de zbor?

Concurs. Ştia că n-avea nicio şansă să atingă viteza necesară, într-o cursă pe distanţă scurtă, cu un avion ce mergea numai în faţă, ca la cursele de cai. Şi nici să participe la un circuit închis, în jurul unor puncte fixe. Numai avioanele cu motoare puternice aveau şanse în cursele de viteză şi numai atunci când erau conduse de piloţi cu experienţă. Iar la un asemenea avion ea nici nu putea visa. În timpul ultimilor ani, interesul în cursele de viteză crescuse atât de mult, încât de-abia atingea cineva un record că imediat îl dobora altcineva. Oricum, aveau loc concursuri de zbor în ţinuturile din jurul Los Angelesului, în care avioanele zburau la puncte fixe, umplându-şi pe parcurs rezervorul. Ţinta trebuia să fie la o distanţă de

multe mile depărtare. Toţi piloţii aveau şanse egale la începutul cursei. Ei se bazau pe o cât mai bună performanţă, dar câştigătorul era cel care petrecea cel mai puţin timp în aer, cel care folosea cu isteţime curenţii de aer şi compasul, şi în acelaşi timp folosea cu perspicacitate harta. Trebuia să fii cel mai precis, mai ingenios şi plin de idei – şi uneori cel mai norocos.

Drace, dar ea se născuse prea târziu! Amy Johnson, englezoaica a cărei carieră o urmărise cu pasiune, începuse să zboare în 1928. Când fata din Huel îndeplinise norma de douăzeci şi şapte de ore de zbor care-i permitea să obţină permisul de zbor, pornise din Craydon, dimprejurul Londrei, într-un avion micuţ şi fragil, De Havilland Moth, spre Australia. O furtună de nisip o forţase să aterizeze în deşert. La aterizare la Bagdad, i se rupsese lonjeronul de la roată; îşi pierduse un pivot în drum spre Karachi; rămăsese fără benzină la Jansi, unde fusese nevoită să aterizeze în mijlocul unei parade militare; zburase în timpul musonului, pe distanţa Calcutta – Rangoon, unde a trebuit să-i înlocuiască elicea cu una nouă pe care o luase cu ea. În ultima parte a zborului, deasupra Indoneziei, se luptase cu un motor defect care făcea un zgomot îngrozitor şi cu o vizibilitate proastă, deasupra mării Timor, în drum spre Darwin, unde fusese întâmpinată cu urale, fiind prima femeie pilot care zburase singură din Anglia până-n Australia. Devenise o eroină mondială. Acum când zbura, medită Freddy, cultul ei pentru eroi se transformase în

înţelepciune, dându-şi seama că Amy Johnson realizase zborul acela măreţ când ea, Freddy, avea numai nouă ani şi nu zburase niciodată cu avionul. După primul ei triumf, Amy Johnson stabilise imediat un nou record zburând de la Londra la Tokyo. Când pilotul Jim Mollison, necunoscut până atunci, devenise faimos datorită zborului său din Australia în Anglia în nouă zile, ea se dusese să-l întâlnească şi se căsătorise cu el. Cele două zile ale lunii lor de miere fuseseră urmate imediat de „un nou zbor al lui Jim Mollison, de la est spre vest, deasupra Atlanticului, doborând o serie de recorduri, în timp ce Amy era ocupată să-şi doboare propriul record de unsprezece ore pe ruta Londra-Cape Town. Ce căsătorie glorioasă, se gândi Freddy oftând. Ea nu cunoştea pe nimeni care să fie de acord cu ce făcea, dar era pur şi simplu încântată de ideea ca doi tineri căsătoriţi să plece în direcţii diferite pentru a doborî noi recorduri. Ce norocoasă era Amy Johnson că întâlnise un bărbat care s-o înţeleagă şi să aibă aceleaşi aspiraţii ca şi ea.

Niciunul dintre băieţii cu care se întâlnise în acest an nu era interesat de aviaţie. Pusese în aplicare sfatul Delphinei şi mersese. Oricum, faptul că ştia să întreţină o conversaţie o obligase să asculte prea multe poveşti plictisitoare... După părerea ei, nu merita să fii populară. Bineînţeles că fusese sărutată de câteva ori. Nu era nicio scofală în treaba asta. Clătină din cap dezamăgită la amintirea acelor îmbrăţişări timide şi a sărutărilor stângace. Acceptase sărutările acelea ca să n-o dezamăgească pe Delphine, dar

erau multe alte lucruri importante pe care nu avusese timp să le realizeze, mormăi Freddy pe când scruta orizontul din faţa ei.

Acum şase ani, Ruth Nichols doborâse recordul la viteză al prietenei şi rivalei sale, Amelia Earhart; doi ani mai târziu, în 1932, Earhart zburase peste Atlantic. În 1934, Marie-Louise Bastie din Franţa fusese prima femeie care zburase în circuit, de la Tokyo la Paris; în septembrie 1935, Laura Ingalls zburase nonstop de la Los Angeles la New York, doborând recordul pe această rută cu aproape patru ore. Fir-ar să fie, dar ele realizaseră aproape tot? Amy Johnson zburase cu un avion mai mic şi cu un motor mai slab decât acest Ryan şi totuşi făcuse jumătate din glob cu el. Iar ea, Freddy, la opt ani de la primul ei zbor, unde se afla? Doar deasupra rezervorului de apă Twitchell, un ochi de apă construit de om, nu un ocean, sau o mare, sau un deşert, nici măcar un râu mai mare. În felul ăsta nu va depăşi niciodată graniţele Californiei!

Pe micul aeroport San Luis Obispo, Freddy îşi mâncă sandvişul şi umplu rezervorul cu benzină, observând nervoasă că se făcuse douăzeci de cenţi litrul. Când, în sfârşit, îşi luase permisul de zbor, mama ei insistase să-i plătească ea asigurarea avionului contra unor accidente imprevizibile. Fără această asigurare, care costa o sută de dolari, n-ar mai fi putut să zboare. Dar trebuia să-şi plătească singură benzina.

Pasiunea ei era al dracului de scumpă, iar Freddy le

invidia pe femeile care erau susţinute material în această slăbiciune. Floyd Odlum o susţinea pe soţia sa, Jackie Cochrane; Jean Batten, marele pilot femeie din Noua Zeelandă, fusese sponsorizată de lordul Wakefield, care o ajutase de asemenea pe Amy Johnson; Anne Morrow îl avea pe soţul ei Charles Lindbergh, care o învăţa să zboare, iar Earhart avea suportul soţului, devotatul George Putnom. Oare nu există nicăieri un bărbat bogat, de preferinţă bătrân şi fără înclinaţii romantice, care să fi fost dispus să ajute aviaţia americană, preluându-i ei toate cheltuielile?

Nu, nu exista, îşi răspunse singură. Poate că s-ar fi găsit unul dacă s-ar fi născut cu zece ani mai înainte, când femeile făcuseră primii paşi memorabili în aviaţie. Dar acum zilele glorioase apuseseră. Ei bine, poate că era prea târziu pentru a mai deveni celebră, dar trebuia să mai existe ceva de făcut! Şi ea era hotărâtă să afle ce! Era la fel de sigură de acest lucru cum fusese când se hotărâse să zboare. Avusese dreptate în această privinţă, gândi ea, uitându-se în jurul ei, la micul aeroport de ţară pe care nu-l mai văzuse niciodată şi pe care, totuşi, îl nimerise imediat, de parcă ar fi avut indicatoare pe tot drumul.

Vara trecută nici măcar nu începuse să ia lecţii de zbor iar acum era un adevărat pilot. Dacă ar fi avut timp, hărţi şi banii necesari pentru benzină şi mâncare, ar fi zburat direct spre Alaska sau spre capătul Americii de Sud. Putea să facă asta oricând cu lucrurile pe care le învăţase până acum. *Ştia destul de multe pentru a reuşi.* Acesta era lucrul

esenţial. Restul ar veni de la sine, s-ar descurca într-un fel. Îi mulţumi băiatului care-i umplu rezervorul, îşi trecu mâna prin păr şi se urcă în avion cu inima uşoară.

Câteva ore mai târziu era aproape de Dry Springs. Zborul de întoarcere fusese aşa de plictisitor încât abia rezistase tentaţiei de a porni spre Santa Barbara, numai aşa, ca să se bucure de atmosfera de acolo şi să stea de vorbă cu oricine ar fi fost pe pista de aterizare. Dar ştia că Mac îi cronometra zborul şi s-ar îngrijora dacă ar vedea că întârzie. Zburase atât de bine şi vântul fusese favorabil, încât ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme. Încă mai am timp, se gândi plină de neastâmpăr. Era o zi perfectă, cu vizibilitate nelimitată. Şi era încă departe de Dry Springs, astfel încât nu putea s-o vadă nimeni. Nu era niciun alt avion împrejur. Aşa-mi era scris, îşi spuse în sinea ei, e pur şi simplu destinul, cel care mi-a scos în cale şansa de a încerca ceva ce studiez de luni de zile din manualul de aviaţie scris de Jack Hunt şi Ray Fahringer. Vedea limpede în faţa ochilor pagina de introducere de la capitolul de aviaţie acrobatică. Memorase fiecare cuvânt. Mai întâi de toate, toţi elevii trebuiau să înţeleagă că, din momentul în care-şi legau centura de siguranţă, erau o parte a avionului. Din momentul acela, indiferent de poziţia avionului, care poate fi normală sau răsturnată, pilotul trebuie să-şi păstreze aceeaşi poziţie faţă de avion... şi astfel avionul răspunde corespunzător comenzilor. Acest lucru fiind înţeles, era evident că pilotul nu avea decât să fie atent la

direcţie şi să piloteze avionul. Exact aşa făcuse în timpul zborurilor obişnuite...

Ei bine, ce putea fi mai clar decât atât? Şi mai liniştitor?

„...Loopingul este cea mai uşoară şi cea mai puţin sofisticată manevră acrobatică... fixezi regulatorul în poziţie normală de zbor RPM. Acum cobori uşor avionul în picaj... până când atingi viteza necesară, tragi uşor manşa... până începi să urci, executând primul arc de cerc...”

Executase mental o mie de loopinguri, gândi pe când urca Ryan-ul la o altitudine de o mie cinci sute şi ceva de metri înălţime, cea mai sigură pentru o astfel de manevră. Putea să spună pe dinafară lista greşelilor făcute în mod normal de elevi. Memorase toate diagramele acelea foarte explicite. Bineînţeles că nu executase niciodată un looping cu avionul, dar astăzi zbura cu avionul preferat al lui Tex Rankin, campionul naţional la aviaţie acrobatică. Nu spusese chiar Rankin că acrobaţiile în aer executate cu precizie sunt bune pentru câştigarea siguranţei în zbor? Şi oare nu merita şi ea să-şi facă un cadou cu ocazia terminării liceului? Şi în acelaşi timp să sărbătorească obţinerea permisului de zbor, obţinut luna trecută? Să nu se lase intimidată de figurile remarcabile ale lui Amy Johnson şi Earhart şi Cochrane! Da!

Coborî în picaj şi, de îndată ce atinse viteza potrivită, începu să îndrepte botul avionului în sus. Treptat, împinse regulatorul până la refuz, astfel încât obţinu puterea maximă. Stăpânea un motor de o sută douăzeci şi cinci de

cai putere, care răspundeau la cea mai mică comandă. Ce binecuvântare, ce plăcere era să execute aceste loopinguri trepidante, după zborul lin, calculat cu precizie matematică. Executa cu avionul mişcări circulare, pe verticală, uitându-se înainte, la botul aparatului ce sfida orizontul. Era un copil în zbor, care putea trece peste limitele gravitaţiei în momentul acela de elan nemaipomenit. În timp ce avionul terminase de executat loopingul şi era răsturnat, ea îşi reveni din starea de surescitare şi se trezi râzând ca un copil păstrând însă controlul deplin al avionului. Făcu încă un looping şi încă unul. De-abia după douăsprezece loopinguri se putu opri şi atunci numai pentru că-şi aminti că se afla aproape de Dry Springs.

Serioasă, conducea ca un domn în vârstă la volanul unei maşini într-o plimbare de duminică; o trăda doar zâmbetul ce-i flutura pe faţă. Coborî treptat şi execută, ca de obicei, o aterizare perfectă. Se uită în jurul ei, pe pista de aterizare. Era linişte. Câţiva piloţi se agitau de colo-colo, alţii se pregăteau să decoleze, alţii, în fine, îşi asigurau avioanele la sol. Dar în dreptul hangarului lui McGuire nu se vedea nimeni. Asigură Ryan-ul la sol şi se îndreptă spre birou, legănându-se ca un pirat şi fredonând melodia „Până ne vom revedea”. Îşi completa jurnalul de bord când îl auzi pe Taylor Cub aterizând, apoi motorul lui se stinse.

— Să-mi spui imediat ce dracu’ a fost în capul tău? ţipă Mac furios, gata să o lovească, dând buzna în birou.

Freddy se dădu înapoi speriată, punând între ei biroul, iar

el îşi lăsă mâna în jos.

— Răspunde-mi! strigă el, cu o violenţă de care nu-l crezuse niciodată în stare.

— Am executat câteva... loopinguri, bâlbâi Freddy.

— Cum ai îndrăznit să încerci o cascadorie ca asta! Ai fi putut să mori, copil prost ce eşti, nu înţelegi?

— Cartea spune...

— Ce dracu' de carte?

— Manualul meu de aviaţie... Mac, acolo se află orice detaliu... ştiu exact ce trebuie să fac, este cea mai simplă manevră din manual, mi-am luat toate precauţiile, iar avionul este potrivit pentru cele mai complicate cascadorii...

Cuvintele îi muriră pe buze sub privirea criminală a lui Mac.

— Să te ia dracu', Freddy. Nimeni, da' nimeni nu are voie să facă nicio cascadorie fără un instructor şi fără să aibă o paraşută la el. Nici măcar n-ai ştiut că, pe o asemenea vreme bună, orice avion care se află la o distanţă de optzeci de kilometri de tine te poate vedea foarte bine, copil arogant şi prost ce eşti! Niciodată n-am fost martor la o asemenea demonstraţie criminală ca a ta! Puteai să-ţi pierzi permisul pentru ceea ce ai făcut. Putea să ţi se oprească motorul şi să te prăbuşeşti, copil prost! Acest Ryan atinge aproape patru sute cincizeci de kilometri pe oră atunci când începi un looping. Ştiai cumva acest amănunt, Freddy? Să te ia dracu'! Mac îşi încrucişă braţele

şi rămase cu pumnii încleştaţi şi cu buzele strânse uitându-se la ea şi aşteptându-i răspunsul.

Freddy se uită pierdută în jurul ei, căutând un loc de refugiu, şi negăsind niciunul, se aruncă cu faţa la perete. Nu putea să-şi oprească potopul de lacrimi care o podidise. Mac avea dreptate, greşise îngrozitor şi nu avea nicio scuză. Nu simţea decât umilinţă şi cea mai neagră ruşine. N-avea niciun rost să-i spună că-i pare rău. Crima era prea mare. Se ura. Copleşită de cea mai amară vinovăţie, plânse din ce în ce mai tare, bătând neajutorată cu pumnii în perete, plină de căinţă. După lungi minute, cu mâna la ochi, începu să bâjbâie după uşa de la birou, simţind nevoia să se retragă în maşină.

— *Vino înapoi!* zbieră Mac, dar ea nu se opri. Nu putea să-i mai suporte mânia. Se îndreptă el spre ea, o întoarse cu faţa spre el şi o obligă să lase mâinile jos. Ai de gând să mai faci vreodată ce-ai făcut astăzi? vru el să ştie

Nu putu să vorbească, dar dădu din cap într-un fel ce nu lăsa loc vreunui dubiu. Apoi se retrase, mişcându-se în direcţia maşinii. O reţinu din nou.

— Nu pleci nicăieri până nu-ţi revii, ce dracu’! Stai jos aici şi nu mai plânge!

Îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul, încă tremurând din cauza suspinelor. El stătea cu spatele la ea, uitându-se pe fereastră la avioanele aşezate unul lângă altul. Piloţii de duminică se întorceau, fără tragere de inimă, la sol. În sfârşit. Ea putu să vorbească.

— Acum pot să plec acasă?

— Nu, nu poţi. Nu înainte de a ne înţelege clar. De ce ai făcut loopingurile alea?

— Mă simţeam... fericită.

— Aşa că te-ai decis să faci cascadorii?

— Da.

— De ce ai făcut aşa de multe?

— Mă simţeam aşa de bine. Îmi place aşa de mult.

— Îmi promiţi că nu mai faci niciodată?

— Promit.

— Nu te cred!

— Mac! Jur că nu mai fac. Cum să te conving? Am învăţat lecţia – nu sunt o mincinoasă, nu mă crezi?

— Nu, n-am încredere în tine. Nu cred că eşti o mincinoasă şi chiar cred când spui că nu vrei să mai faci cascadorii, dar într-o bună zi, când te vei simţi în siguranţă şi vei ştii că eu sunt la o distanţă de peste treizeci de kilometri depărtare, tentaţia va fi prea mare şi nu vei fi în stare să-i rezişti. Ştiu eu ce vorbesc. Este scris să ţi se întâmple, indiferent ce spui tu acum.

— Nu pot să-ţi schimb eu părerile acum, spuse Freddy nefericită. Asta însemna că nu o va mai lăsa niciodată să piloteze pe Ryan. Va zbura din nou cu vechiul Taylor, dacă o va mai lăsa şi cu acela.

— Cascadoria este o ştiinţă, Freddy, nu un joc prostesc. Imprudenţa este intolerabilă, de neiertat. Acrobaţia aeriană implică mai multă muncă şi mai multe antrenamente decât

îţi poţi tu închipui.

— Înţeleg, Mac. Nici n-aş visa... începu Freddy fără speranţă. El îi aruncă o privire ironică.

— Nici n-ai visa? Exact asta faci. Te cunosc foarte bine, fetiţo. Dacă există un lucru de care sunt absolut sigur, ei bine, acesta este că tocmai vei visa la aşa ceva. Te voi învăţa acrobaţia. Este singura cale de a mă asigura că data viitoare când vei mai încerca aşa ceva, vei şti barem ce faci.

— Mac... Mac?

— Acum, hai, şterge-o de aici. Du-te acasă.

O privea pe Freddy plecând cu maşina şi se gândi că niciodată în viaţa lui nu fusese aşa de aproape de punctul de a lovi o femeie. Iar când ţipase la ea, îşi dorise teribil de mult s-o mângâie. Doamne! Fata asta îi dădea mai multă bătaie de cap decât merita. Dar fir-ar să fie, executase nişte loopinguri grozave. Şi dacă nu o învăţa el acrobaţia, cineva tot o va învăţa.

CAPITOLUL 10

Eve frunzărea paginile ziarului de dimineaţă în timp ce-şi lua micul dejun în camera luminoasă. Paul plecase la consulat, iar fetele erau la şcoală. Personalul de la bucătărie, deosebit de eficient, terminase deja pregătirile pentru prânzul pe care ea îl oferea astăzi unor doamne din comunitatea franceză. Ieri aranjase trandafirii din grădină, plantându-i peste tot în jurul casei, astfel încât pentru moment nu avea altă treabă decât să se pună la curent cu ultimele ştiri din lume, sau cel puţin acea lume pe care ziarul din Los Angeles o considera importantă.

Era în luna mai a anului 1936. Franţa era cuprinsă de greve după victoria în alegeri a Frontului Popular, ai cărui membri erau preponderent socialişti şi comunişti. Războiul lui Mussolini contra Etiopiei se terminase şi acum nordul Africii era sub conducerea unui vice-rege italian. Trupele lui Hitler ocupaseră zonele demilitarizate din jurul Rinului, sfidând Naţiunile Unite. Această strategie militară fusese condamnată de Belgia, Anglia, Franţa şi Italia, dar nu făcuseră nimic s-o oprească.

La Los Angeles, pe prima pagină a ziarului se vorbea despre căsătoria lui Douglas Fairbanks Senior cu lady Sylvia Ashley. Cu uşurare, Eve căută pagina cu nunta. Potrivit zvonurilor, această femeie era fiica unui lacheu şi avusese,

pentru scurt timp, un rol minor într-un spectacol de revistă din Londra. Mai târziu, reuşise să pună mâna pe contele de Shaftsbury, cu care se căsătorise. Acum, după opt ani, divorţase de lordul Ashley şi prinsese în mrejele ei pe cel mai vestit actor de la Hollywood.

Eve răsfoia fascinată ziarul, uitându-se la pozele făcute la nunta de la Paris. Faptul că lady Ashley era de o eleganţă extraordinară, nu putea fi contestat de nimeni. Purta o haină de stofă cu un imens guler din blană de samur, iar buchetul de orhidee prins la corsaj era situat dedesubtul unui colier din perle şi diamante. Unghiile lungi erau date cu ojă de un roşu închis, ca şi rujul de pe buzele ei. Sub sprâncenele fin pensate, ochii păreau alungiţi, aproape ca nişte ochi de orientală. În pofida trăsăturilor sale clasice nu putea fi numită o frumuseţe. Şi Eve descoperi că faţa ei avea un aer distant. Lângă ea stătea Fairbanks, ca-ntotdeauna puternic bronzat, strălucind de fericire că-şi împlinise dorinţa inimii. Cuplul arăta triumfător. Ei trecuseră-cu uşurinţă peste scandalul iscat de divorţul lui Fairbanks de Mary Pickford şi plecaseră într-o croazieră pe timp de un an, înainte de a se căsători. Iar răsplata purtării lor fusese admiraţia şi invidia celor din jur. Pe când studia fotografia acestei femei atât de obişnuită cu luxul şi cu adoraţia bărbaţilor, care ar fi făcut orice ca s-o câştige, Eve se gândi câte din femeile americane care păreau şocate de această căsătorie n-ar fi schimbat fericite locul cu ea. Milioane? Miliarde? aruncă ziarul la coş. Timpurile se

schimbaseră, felul de a privi lucrurile se schimbaseră, iar ea trebuia să fie atentă să nu devină ea însăşi prea critică. Pe de altă parte, dacă nu trebuia să-i pese de această Sylvia Ashley, în schimb trebuia să fie atentă cu fetele ei. Faţă de ele avea o responsabilitate. În ultimii ani, Delphine luase totul în joacă, iar Eve se stăpânise cu greu să nu i se împotrivească. Trebuia să recunoască acum că Delphine era foarte frivolă, mult prea indulgentă cu persoana ei, ba chiar avea apucături de cochetă înnăscută. Totuşi, nu avea un caracter meschin. Era o maestră în felul de a se purta cu bărbaţii, dar nu-i făcea plăcere să-i facă să sufere din cauza ei. Era o fată afectuoasă şi isteaţă, capricioasă, dar cu un fond bun. Şi totuşi, Delphine nu avea nicio convingere morală. Dar la vârsta ei şi în oraşul ăsta, cine avea?

Eve o pierduse din ochi pe Delphine de când aceasta se dusese să locuiască la căminul de la UCLA. Paul dorise ca ea să locuiască acasă în timpul anilor de colegiu, dar campusul era într-adevăr cam departe de locuinţa lor. În tot cazul, lui Eve i se păruse că fata ei va fi mult mai fericită în mijlocul fetelor de vârsta ei. Dacă ar fi locuit acasă, n-ar mai fi avut şansa de a lega prietenii care, se spune, durează toată viaţa.

Eve era foarte fericită că Freddy urma încă la liceu. La anul, când fata ei cea mică va fi la UCLA, Eve spera din tot sufletul ca Freddy să nu vrea să locuiască la cămin. Ura acest sistem american care te obliga să-ţi trimiţi copiii de acasă, dar cel puţin Freddy n-o să vrea să se ducă la un

colegiu cu un campus atât de îndepărtat de preţiosul ei aeroport Dry Springs.

Pe de altă parte, ea era îngrijorată de felul de viaţă retras al lui Freddy. Ea nu gustase mai deloc din distracţiile pe care le cunoscuse Delphine. Nu avea nicio prietenă intimă, cu excepţia celei imaginare din Beverly Hills. Ocupaţiile ei erau mult prea diferite de ale altor fete. I se părea prea tânără pentru această pasiune a zborului şi prea mică pentru a fi aşa de retrasă. Ce bine ar fi fost dacă Delphine era puţin mai mult ca Freddy şi Freddy puţin mai mult ca Delphine... „Eşti o proastă, Eve” se gândi ea şi se duse în bucătărie să vadă dacă totul era în bună ordine. „Slavă Domnului, se gândea pe când examina bolurile de la masă, că o gazdă, spre deosebire de musafiri, nu e obligată să poarte pălărie”. Asta ar fi însemnat o grijă în plus.

Delphine îşi stinse ţigara şi se uită în jur, la dormitorul celei mai bune prietene a ei, Margie Hall. Camera bogat împodobită şi redecorată de curând în roz şi alb arăta ca un templu al neprihănirii. Nu se potrivea deloc cu părul scurt şi cârlionţat, de un blond cromat, al lui Margie şi nici cu trupul ei voluptuos sau cu ochii verzi, şaşii. Dar după cum spunea Margie, pentru a o ţine pe mama ei departe de părul ei putea să îndure şi acest decor.

Mama lui Margie tocmai divorţase de al treilea soţ şi se căsătorea pentru a patra oară. Era a treia oară în cei şase ani de când se împrietenise cu Delphine că propria ei cameră era redecorată. Asta era metoda mamei ei, fosta

doamnă Hall, de a o mângâia pe Margie pentru suferinţa sufletească pe care l-o provoca. În ceea ce o priveşte pe Margie, ea prefera această metodă decât să fie consolată. Şi se gândea că poate, la următorul divorţ, va avea un decor pe gustul ei. Mama lui Margie era acum în Europa, în luna de miere, iar tatăl ei, după ultimele bârfe, ar fi în Mexic, dar ea nu-l văzuse şi nu mai auzise de el de mult timp. Cuplul care avea grijă de casă şi nu punea niciodată întrebări, stătea acum în apartamentul de deasupra garajului şi asculta radioul. Delphine şi Margie, în loc să doarmă îşi pierdeau vremea ca de obicei, discutând.

Datorită vieţii familiale a lui Margie, Eve nu putea s-o condamne cu nimic. După cum îi spuseseră surorile de la colegiu, Margie Hall era ascultătoare, politicoasă, punctuală şi muncitoare. Iar notele ei erau satisfăcătoare. În general, era bine dispusă şi, ţinând cont de problemele cu mama ei, era o binecuvântare că ea nu devenise un copil abătut. Părul ei? Ei bine, cel puţin era natural. Din nefericire, sărea în ochi, dar nu putea face nimeni nimic în această privinţă.

Dacă Eve ar fi dat o raită pe la locuinţa lui Margie, şi-ar fi dat seama că instinctul ei o avertizase corect. Margie avea de zece ori mai multe farduri decât Delphine, ascunse prin sertare. Dulapurile ei cuprindeau un imens număr de toalete la modă şi pantofi cu tocuri înalte, toate acestea fiind mult mai potrivite pentru o femeie matură decât pentru o fată de optsprezece ani. Într-un sertar secret, Margie avea o rezervă de bani cu care cele două prietene

fuseseră de nenumărate ori la jocurile de noroc. Se duceau în cluburile acelea ilegale însoţite de diferiţi bărbaţi care pretindeau că aceste fete splendide le aduc noroc. Numărul cluburilor ilegale crescuse simţitor în Los Angeles, pe măsură ce administraţia oraşului devenea din ce în ce mai coruptă.

Margie şi Delphine erau pe post de însoţitoare decorative, fiind însărcinate cu păstrarea banilor şi cu procurarea sumelor suplimentare, în caz de nevoie. Delphine îşi păstra toate veşmintele cumpărate cu banii de la jocuri în dulapurile prietenei sale.

Legea prohibiţiei fusese abrogată, aşa că acum, când oamenii puteau să bea fără niciun risc, nebunia jocurilor sporise şi mai mult. Oricine avea ceva relaţii şi bani putea să câştige sau să piardă în multitudinea de cluburi ce se întindea de la binecunoscutul Sunset Boulevard până la barăcile de pe plajă, unde se găsea oricând un taxi pe apă care să te ducă la cluburile Monte Carlo şi Johanna Smith.

În cluburile unde Delphine şi Margie erau familiare, şampania şi caviarul erau la discreţie, iar ţinuta de seară obligatorie. Circulau zvonuri care pretindeau că acest microb al jocurilor de noroc se întinsese şi pe coasta de vest.

Bineînţeles, Delphine recurgea la o mulţime de aranjamente pentru ca părinţii să nu afle despre viaţa nocturnă pe care o ducea. Îi era imposibil să-şi programeze întâlnirile la cămin, de unde suspicioasa doamnă Robinson

i-ar fi telefonat imediat mamei dacă ar fi văzut-o în compania altor băieţi decât a celor de la şcoală. Colegii de la şcoală deveniseră mult prea mici şi neinteresanţi pentru Delphine.

Cele două fete erau nedespărţite. Se ajutau una pe alta la învăţătură şi la examene, având în vedere că pierdeau cel puţin trei sau patru nopţi pe săptămână la dans sau la jocurile de noroc. Noaptea lor se termina întotdeauna în zori, când mergeau la Sardi să mănânce ouă jumări. Apoi partenerii lor le lăsau la locuinţa lui Margie, Bel Air, unde dormeau câteva ore înainte de începerea orelor de clasă. Adesea lipseau de la unele ore, deoarece amândouă aveau o memorie bună şi puteau să recupereze destul de uşor. Sâmbetele, Delphine şi Margie îşi luau banii câştigaţi la jocuri şi colindau prin magazine cumpărându-şi lucruri noi şi simţindu-se superioare celorlalte fete. Colegele lor se distrau ducându-se la un meci de fotbal, apoi la un pahar de punci, împreună cu colegii lor de-o seamă.

Cele două prietene se ajutau tot timpul: aveau grijă una de alta când depăşeau limita la băutură, căutând apoi noi remedii contra mahmurelii; nu refuzau nicio întâlnire, chiar dacă tipii erau plictisitori; se sfătuiau împreună asupra ultimei coafuri la modă şi-şi dădeau părerea în privinţa celor mai recente cuvinte în jargon auzite; îşi făceau una alteia unghiile de la picioare; comparau sărutările şi îmbrăţişările primite de la băieţii cu care vorbeau şi se avertizau una pe alta în privinţa celor periculoşi, care voiau

să le împingă „mult mai departe”. Se purtau ca nişte fete „drăguţe”, dar ţineau să-şi păstreze virginitatea.

Singura lor nemulţumire era faptul că nu făceau parte din lumea celor de la Hollywood. În fiecare seară când se duceau în restaurante sau cluburi de noapte, indiferent cât de drăguţe erau sau cât de frumos erau îmbrăcate, nu le cerea nimeni niciun autograf. Nu erau vedete de cinema). Se învârteau într-o lume despre care unii citeau doar în revistele de cinema şi de care mulţi erau obsedaţi, dar una era să te recunoască şeful de sală de la Coconut Grove şi alta era să fii asaltat de fani şi de fotografi.

— Încearcă să priveşti altfel lucrurile, spuse Margie conciliantă. Dacă ar apărea o poză de-a ta în ziare, ai tăi te-ar închide şi te-ar hrăni numai cu pâine şi apă.

— Dacă mi-ar apărea poza în ziare, ar fi pentru că aş fi faimoasă şi părinţii n-ar avea ce să facă, o contrazise Delphine.

Tăceau amândouă în faţa acestui adevăr de nediscutat. Cunoşteau câţiva actori de mâna a doua, ca atare neinteresanţi. Bărbaţii care aveau bani să le ducă la dans şi la jocurile de noroc erau burlaci tineri, care în restul timpului se ocupau cu afacerile. Iar actoraşii erau invitaţi pentru că aduceau cu ei fete care aspirau să ajungă vedete.

— Capul sus, Delphine, o sfătui Margie luând cinci sute de dolari şi împărţindu-i în mod egal.

— Vedetele trebuie să se scoale mult prea devreme şi tot timpul sunt îndrăgostite de cineva, ceea ce, trebuie să

admiţi, este un obstacol pentru cineva care vrea să se simtă bine. Acum, nu ştiu ce părere ai tu, dar eu nu am cu ce să mă îmbrac diseară şi noi stăm aici şi ne lamentăm pentru că tu nu eşti Lupe Vélez şi eu nu sunt Adrienne Ames, sau invers.

— N-ai deloc gust, Margie. Tu să fii Myrna Loy, iar eu Greta Garbo.

— Haide, iubiţico, avem o noapte întreagă în faţa noastră. După cină mergem pe plajă. S-a deschis un nou cazino pe apă la douăzeci de kilometri de Santa Monica Bay şi toţi oamenii importanţi vor fi acolo, Delphine! Nu mai visa... e timpul să mergem la cumpărături!

Freddy ajunse devreme la lecţie, dar McGuire îi spuse să-şi mai facă de lucru până vorbeşte el cu un vizitator. Freddy îl mai întâlnise pe acest bărbat. Swede Castelli se ocupa cu efectele de cascadorie în toate studiourile de cinematografie, de la micul studio I.W. Davidson până la cel din Pico. Venise destul de des la Dry Springs ca să-l consulte pe Mac în legătură cu unele probleme ce se iviseră la realizarea unui nou film despre Primul război mondial, genul de filme pe care publicul le gusta atât de mult.

La terminarea războiului în 1918, Terence McGuire fusese un erou la numai douăzeci şi doi de ani. Se întorsese acasă convins că viitorul transporturilor era aviaţia. Dar după multe eşecuri în încercarea de a-şi crea un mic aeroport propriu, descoperise că niciun industriaş nu era interesat să fabrice avioane pentru zboruri de lungă durată sau pentru

transportul pasagerilor. Pentru că majoritatea oamenilor care voiau să călătorească o făceau cu trenul.

În final, McGuire acceptase realitatea şi investise toţi banii pe care-i mai avea într-un Curtiss JN-4. Îşi câştigase existenţa cu avionul acela mic, dar puternic, muncind pe câmpurile de la târguri, unde pista de aterizare era ori un teren de baseball, ori o pistă de curse sau chiar o păşune pentru vite. După ce făcea o demonstraţie de acrobaţie, plimba pasagerii amatori de un zbor de agrement pentru cinci dolari. Dar venise ziua când oamenii nu au mai vrut să plătească decât un dolar.

Noutatea acestui aparat de zbor se consumase la douăzeci de ani după ce fraţii Wright reuşiseră primul zbor de forţă. Armata şi marina nu erau interesate în menţinerea aparatelor de zbor, iar pentru un om care nu ştia să facă altceva mai bine, singura soluţie era să lucreze ca pilot cascador la studiourile de filme de la Hollywood. Mulţi ani lucrase pentru studiourile Fox, unde cincisprezece companii de filme îşi stabiliseră sediul. El îşi risipise acolo îndemânarea, curajul şi tinereţea în compania unor oameni ca şi el, oameni care ar fi zburat bucuroşi la numai câţiva metri de pământ numai pentru o sută de dolari sau ar fi sărit dintr-un avion ce exploda în zbor pentru o mie cinci sute de dolari. Toţi cascadorii îşi câştigau banii cu preţul vieţii lor. McGuire zburase cu Dick Grace, Charles Stoffer, cu Frank Backer, Lonnie Hay, Clement Phillips, Frank Clark, Frank Tomick, Dick Curwood, Duke Green, Maurice Murphy,

Lee Nomes şi Ross Cook, iar prin anul 1930, numai câţiva mai erau în viaţă. Niciunul nu murise de moarte naturală.

Trăiseră de la o zi la alta, veseli şi plini de elan, şi muriseră în plină tinereţe, de parcă aşa ar fi hotărât ei. De-abia atunci îşi dăduse seama McGuire de viaţa irosită a prietenilor săi, care nu se aleseseră cu nimic de pe urma curajului lor. Din momentul acela, el îşi luase banii economisiţi şi deschisese o şcoală de zbor. Era doar o chestiune de timp; toţi prietenii lui fuseseră nişte piloţi minunaţi şi ştia că mai devreme sau mai târziu îi va veni şi lui rândul. Scăpase dintr-o mulţime de prăbuşiri cu avionul, dar avusese şi el partea lui de oase rupte.

Poate că era diferit de mulţi alţii, dar voia să trăiască, să vadă ce se va mai întâmpla în viitor. Oricum, niciodată nu renunţase definitiv la Hollywood şi, deşi nu mai făcea cascadorie, îşi construise un hangar unde ţinea avioane vechi, reparate de nenumărate ori, cum erau 220 Spads, Fokker D şi Camels. Pentru a-şi completa veniturile de la şcoala de zbor, închiria aceste avioane studiourilor de filme. Dar abilitatea lui McGuire de a organiza cu precizie o luptă aeriană, ca-n timpul războiului, era mult căutată de studiourile de filme. Şi nu putea să nu recunoască că-i era dor de zilele acelea periculoase şi măreţe de demult.

Swede Castelli fusese şi el, ca şi Mac, pilot cascador. Dar el, spre deosebire de Mac, se retrăsese şi ocupase un post de conducere bine plătit. Mac arăta mult mai tânăr decât acest bărbat matur, în costumul lui de om de afaceri. El

arăta de parcă n-ar fi aparţinut acelei generaţii apuse, ci generaţiei lui Freddy. De fapt, Freddy nu-şi dădea seama ca Mac să se fi schimbat vreun pic de când îl cunoscuse ea, acum cinci ani. După ce mama sa o întrebase despre vârsta lui Mac, ea avusese cu el o discuţie şi aflase că are patruzeci de ani. El îi explicase de ce era mult mai tânăr decât tatăl ei, chiar dacă amândoi luptaseră în acelaşi război. Îl întrebase dacă e căsătorit, iar el îi răspunsese că orice pilot cascador care era cât de cât deştept nu se lega niciodată şi că, odată ce trecuse de vârsta căsătoriei, se obişnuise prea mult singur ca să-şi mai schimbe obiceiurile. „S-a sfârşit interogatoriul?” o întrebase el. Acestea erau lucrurile cele mai intime pe care le discutaseră vreodată împreună. Acum îl privea cum schiţa planul unei lupte aeriene cu şase avioane.

Şi totuşi era cel mai bun prieten al ei. Ce ciudat, se gândi ea, cineva pe care tu îl consideri cel mai bun prieten şi el nici măcar nu se gândeşte la aşa ceva în ce te priveşte pe tine. Dar asta era situaţia şi n-avea ce face!

Freddy se uita cu atenţie la McGuire, pentru că rar avea ocazia să-şi privească instructorul în timpul lecţiei, în prezenţa lui, devenea pur şi simplu o parte a avionului. Era mult prea concentrată asupra vorbelor lui pentru a mai avea timp să-l privească. Şi de îndată ce coborau la sol, ea fiind tot timpul presată de timp, de-abia îi rămâneau câteva minute ca să recapituleze lecţia predată. Apoi trebuia să fugă acasă. În timp ce el descria tactica de zbor, ea parcă şi

vedea cele şase avioane cum executau mişcările pe care le descria. Gesturile lui erau clare şi precise. Terence McGuire era irlandezscoţian, după cum putea să-şi dea seama oricine dacă se uita la părul şaten deschis cu nuanţe roşcate şi la ochii de un verde pal, cu gene neaşteptat de lungi. Avea un chip atrăgător, cu tenul permanent bronzat, estompându-i pistruii. Slab, înalt de un metru optzeci, avea o alură de gimnast. Părea evident că petrecuse mai mult timp în aer decât pe pământ. Avea un aer de... libertate. Şi era prezent în felul cum se mişca, în felul cum te privea şi în zâmbetul lui deschis. Se vedea că e omul care răspunde la orice provocare. Pentru Freddy, zâmbetul lui era ca o promisiune. O promisiune care-i spunea că vor fi mereu alături în această pasiune a zborului. Şi după câte îşi putea da ea seama, până acum se îndeplinise. Dar în ciuda felului său deschis, era un om dur, disciplinat şi cu multă stăpânire de sine. Se gândi dacă mai văzuse vreodată un zâmbet ca al lui Mac. Un zâmbet care să-ţi inspire atâta încredere.

— Freddy, fii fată drăguţă şi mai dă-ne puţină cafea! Mac arătă spre ibricul ce stătea în permanenţă pe reşoul din birou. Ea se întoarse cu ibricul.

— Pot să-mi torn şi eu un pic? întrebă fata.

— Nu, eşti prea mică, răspunse el în mod automat.

— Mama mă lasă să beau cafea! protestă ea.

— Eu nu.

Fir-ar să fie, se gândi Freddy, ce crede el că am doi ani? Am aproape şaptesprezece ani şi beau cafea cu lapte la

micul dejun de când am început liceul. Iar acest individ se poartă cu mine de parcă aş fi un copil. Îmi tot spune puştoaico şi asta nu-mi place.

Îmbufnată, dar tăcută, ascultă în continuare conversaţia lor, care acum n-o mai interesa aşa de mult. În lunile de când făcea acrobaţie, realizase că toate manevrele spectaculoase şi complicate ale cascadoriei se bazau pe cinci mişcări de bază – înclinare, looping, dublă răsturnare a avionului, pierdere de viteză, vrilă – combinate în diferite feluri. Deoarece majoritatea piloţilor se prăbuşeau ca urmare a faptului că nu executau corect vrilele şi nu pierdeau din viteză când trebuia, ea se antrena în mod deosebit asupra acestor manevre.

Un astfel de antrenament îi dădea nu numai o mai mare siguranţă în mişcări, dar îi dezvolta şi abilitatea de a „simţi” odată cu avionul. Iar Ryan-ul atingea anumite viteze la care manevrele puteau fi executate perfect. Pentru o dublă răsturnare a avionului trebuia să menţină viteza de peste o sută patruzeci de kilometri pe oră şi ca să execute de două ori această manevră, trebuia să mărească viteza la aproape două sute de kilometri pe oră. Pentru a executa un tonou, viteza ideală era de peste două sute de kilometri pe oră. Cam asta era cu antrenamentele ei!

Freddy simţi un impuls de a părăsi imediat biroul, lăsându-i acolo pe McGuire şi pe Swede Castelli şi să sară în primul avion pe care-l întâlnea. Suferea de dorul unui zbor liber, în care să nu ţină cont de regulile de zbor, de precizie,

de curenţii de aer, de punctele de recunoaştere sau de orice altceva care s-ar fi pus în calea minunii de a zbura. Îşi aducea aminte de primul ei solo, când luceafărul de seară o chemase la el şi când constelaţia Capricornului îi făcuse semn. Ştia că n-avea cum să facă acest lucru, nu în realitate, dar, Doamne, ce-ar mai fi vrut, ce mult şi-ar fi dorit acest lucru! Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut avionul ei propriu!

— Eve, trezeşte-te, trezeşte-te! o strigă Paul, alarmat după ce răspunsese la telefon, la patru dimineaţa.

— Cât...? Cât este ceasul? Ce s-a întâmplat? întrebă ea somnoroasă, clipind repede în lumina veiozei de lângă pat.

— E Delphine. A telefonat de la postul de poliţie din oraş. N-am înţeles nici jumătate din ce mi-a spus, dar mă duc acolo s-o iau. O s-o aduc cât pot de repede, dar n-am vrut să te las singură fără să ştii unde mă duc.

— Postul de poliţie? A avut vreun accident? Nu e rănită, nu-i aşa? întrebă Eve îngrozită.

— Nu, nu, nu e nimic de genul ăsta. Nu prea avea nicio logică în ce-mi spunea. Mi-a spus că juca un joc, n-am înţeles ce anume. Dar, draga mea, avea o voce isterică şi părea...

— Cum?

— Beată, spuse el sumbru.

Peste două ore, Paul se întoarse cu Delphine.

Acum era trează şi reuşise să şteargă, pe cât posibil, machiajul de pe faţă, dar purta încă rochia de seară

scumpă, cu un imprimeu alb-negru care se asorta cu un bolero tivit cu blană. Rămăsese în ţinuta în care se afla

când fusese arestată la bordul vasului Rex, unde se înfiinţase un club de jocuri de noroc.

Intră în casă căznindu-se să pară cât mai demnă, dar când o văzu pe maică-sa, izbucni în lacrimi şi se prăbuşi pe canapeaua din sufragerie, unde îi aşteptase Eve.

Eve se uită întrebător la Paul, dar el dădu doar din cap a uimire, o mare tristeţe umbrindu-i privirea. Se duse spre Delphine şi se aşeză lângă ea, apucându-i capul în mâini şi ţinând-o strâns.

— Haide, haide, indiferent ce s-a întâmplat, nu poate fi chiar aşa de rău, spuse ea ca s-o liniştească.

Văzând-o pe Delphine aşa de vulnerabilă şi fragilă, ea, cea atât de stăpână pe sine, Eve nu simţi decât nevoia să-şi mângâie fiica.

— Mi-e teamă că este grav, draga mea, spuse Paul liniştit şi făcu semn că vrea să rămână singuri amândoi.

— Delphine, draga mea, du-te sus şi schimbă-te într-una din rochiile tale vechi şi când eşti gata vino la bucătărie. O să pregătesc micul dejun, spuse Eve, împingând-o uşor spre scări.

Se întoarse spre Paul, imediat ce auzi uşa de la camera ei închizându-se.

— Doamne, Paul, Doamne, despre ce este vorba?

— A avut loc un raid al poliţiei pe unul din vapoarele

unde se desfăşoară jocurile de noroc. Delphine şi Margie erau ţinute într-o celulă mare, împreună cu multe alte femei. Toate erau îmbrăcate la fel de scump ca şi ea şi multe dintre ele erau bete. Unele leşinaseră. Bărbaţii erau ţinuţi în altă celulă. Acolo era ca-ntr-o casă de nebuni – avocaţi, ziarişti, reporteri, fotografi... Dacă nu eram diplomat, n-aş fi putut s-o scot atât de repede.

— Dar cine a putut s-o determine să se ducă într-un asemenea loc?!

— Mi-a spus numele bărbatului. Nu-mi spune nimic. Am reuşit s-o scot şi pe Margie. A trebuit s-o duc acasă, n-aveam altă soluţie. Mă îndoiesc că-şi va reveni până mâine. Îmi tot spunea că era un loc grozav – ruletă, după câte se pare, joc de zaruri, Keno, pariuri, „douăzeci şi unu” şi trei automate. Mi-a spus că e mai interesant decât la Tijuana. Vorbea ca o expertă. Insista că nu există niciun motiv de îngrijorare, pentru că vaporul are sute de bărci de salvare, aşa că suntem în siguranţă, încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Era aşa de beată, că nici nu m-a recunoscut. Repeta întruna că ea şi Delphine câştigaseră o mie de dolari mai mult decât ceilalţi când a venit poliţia. Până am ajuns la uşa casei ei, mi-a tot spus că ar trebui să mă duc să recuperez banii de la poliţie. Voia să le dea poliţiştilor un picior în fund! Vocea lui Paul era plină de dezgust.

— Dar... este de necrezut, Paul, nu-i aşa...? se bâlbâi Eve. Colegii ăştia cu care se duc ele se ocupă de jocurile de noroc, la vârsta lor? Ei le-au făcut pe fete să bea aşa de

mult? Ce fel de femeie este doamna Robinson, de le-a lăsat să iasă cu asemenea băieţi?

— Draga mea, tu nu prea înţelegi. N-ai avut ocazia s-o auzi pe Margie bătând câmpii. Nu cred că tot ce a spus este minciună, pentru că era mult prea beată şi prea furioasă pentru a minţi. După câte spunea, ea şi Delphine sunt cliente constante ale cluburilor de noapte din Hollywood, unde sunt tratate cu respect datorită poziţiei pe care o ocupă. Se duc numai în cele mai selecte cluburi, unde nu au loc niciodată asemenea raiduri ale poliţiei. N-ar fi crezut că cineva va avea tupeul să le aresteze.

— Cluburi de noapte?

— Cele mai greu accesibile cluburi. În care colegii de şcoală n-ar fi admişi sub nicio formă. Ele se duc acolo cu bărbaţi adulţi, Dumnezeu ştie cine sunt, bărbaţi care le dau bani ca să joace.

— Vai, Paul, nu Delphine! Poate Margie, dar nu Delphine.

— Da, draga mea. Mi-e teamă că amândouă sunt implicate. Toate acestea durează de un an de zile. Indiferent ce s-a întâmplat, au fost împreună.

— Nu pot să cred! Până nu vorbesc cu Delphine, nu pot s-o cred pe fata asta. N-am avut niciodată încredere în Margie şi trebuia să-mi ascult instinctul şi nu ce mi-au spus surorile. Deşi Eve refuza să creadă, inima începuse să-i bată cu putere.

— Mai întâi va trebui să ne luăm micul dejun, spuse Paul ridicând din umeri dezgustat. Apoi îi putem duce lui

Delphine o tavă cu mâncare în camera ei. Nu vreau să audă servitorii ce discutăm.

— Nu, eu trebuie să vorbesc mai întâi cu Delphine. Nu pot să mănânc acum.

Eve o găsi pe fiica sa ştergându-şi părul cu un prosop, după ce făcuse un duş. Se îmbrăcase cu o rochie veche de casă, albă şi cu şnururi. Stătea în faţa mesei de toaletă. Îşi pieptănase părul cu cărare pe mijloc, astfel încât îi cădea ca de obicei, în jurul feţei. Avea tenul mai palid ca de obicei, dar părea liniştită, iar ochii gri erau limpezi şi calmi. Nu erau urme de lacrimi în ochii ei.

— Draga mea, tatăl tău mi-a spus că... Margie... el crede...

— Mamă, eram în maşină şi ştiu foarte bine ce a spus Margie, spuse Delphine liniştită. Avea o voce ciudată, de parcă ar fi fost ruptă de realitate.

— Dar, draga mea, nu... tu nu...

— Mamă, cred că tu şi tata faceţi prea mult caz din asta... Dacă aş fi avut altă posibilitate de a ieşi din închisoare, fără să vă sun pe voi, crede-mă că aş fi recurs la ea. Sunt foarte puţine şanse să fii luată de un raid al poliţiei. Dar aseară ne-am dus într-un loc nepotrivit şi la o oră nepotrivită, asta-i tot. Am fost prinse acolo imediat ce a venit poliţia. Şi atâţia alţii au scăpat cu faţa curată. Nu e cinstit deloc.

— Nu e cinstit!? repetă Eve nevenindu-i să creadă.

— Majoritatea celor care lucrează la Hollywood puteau fi

arestaţi aseară. Toţi directorii de studio erau acolo şi cele mai de seamă vedete. Eu şi Margie am avut pur şi simplu ghinion. Se va scrie despre raid în ziare, dar nu va fi dat niciun nume. Niciodată nu dau nume, aşa că în privinţa asta poţi să stai liniştită. Am fost înspăimântată, recunosc, şi normal că eram supărată pe faptul că stăteam la închisoare, dar asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Îşi aplecă puţin capul ca să-şi examineze o unghie ruptă, apoi luă o pilă şi începu să-şi aranjeze unghia.

— Delphine! Termină şi uită-te la mine! Crezi că asta vreau eu să aud de la tine? Ce căutai într-un loc ca acela? Eşti o jucătoare obişnuită? Cine erau bărbaţii care te-au însoţit? De unde ai luat lucrurile cu care erai îmbrăcată? Ce se întâmplă cu tine, Delphine? Pentru Dumnezeu, răspunde-mi!

— Mamă, o iei prea în tragic. Margie şi cu mine cunoaştem mulţi bărbaţi drăguţi şi amuzanţi, cărora le place să se distreze noaptea. Ne sunt doar prieteni, nimic mai mult, spuse Delphine pe un ton decisiv. Ne distrăm, atâta tot... jocurile de noroc sunt la fel de amuzante ca şi când ai lua cina în oraş sau ai merge într-un local să dansezi, ori ca un spectacol de teatru. Toată lumea joacă. Nu văd ce e rău’în asta. Nu e ca şi cum aş pierde nişte bani câştigaţi din greu. De fapt, chiar am reuşit, cu banii câştigaţi la joc, să-mi îmbogăţesc garderoba. Şi ştii că acest lucru nu mi-a afectat situaţia şcolară. Doar ai primit raportul cu notele mele.

— Şi cu băutura, cum e?

— Cred că cineva mi-a strecurat în pahar o băutură mult mai tare decât am cerut eu. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Şi Margie la fel.

Delphine o privi pe Eve direct în faţă, cu o privire candidă. Eve se ridică în picioare fiind incapabilă de a mai îndura minciunile lui Delphine. Ştia, era convinsă că Delphine nu se îmbătase sau nu jucase pentru prima oară.

— Câţi ani au bărbaţii cu care tu şi Margie ieşiţi? o întrebă pe un ton sever.

— Jed şi Bob? Cred că în jur de douăzeci şi ceva, spuse ea cu nepăsare în timp ce-şi căuta ceva în dulap.

— Şi cât de bine vă cunoaşteţi? insistă Eve.

— Destul de bine. Sunt băieţi grozavi. Sper că au ieşit de la arest până acum! Delphine râse uşor, alegând o rochie roz din bumbac, pe care o aruncă pe pat. Ce noroc că mi-am lăsat atâtea lucruri aici, spuse ea zâmbind serafic spre Eve, de parcă discuţia se terminase.

— Delphine, îi voi spune doamnei Robinson că nu mai ai voie să dormi peste noapte la Margie acasă. Nu vor mai exista excepţii. Nu te putem opri să fii prietenă cu fata aceea, dar nu te pot lăsa să continui cu felul ăsta de viaţă. Cel puţin eu şi tatăl tău vom fi siguri că te vei supune programului de la cămin şi vei ajunge acolo la o oră decentă din noapte.

— Nu poţi face asta! îmi distrugi viaţa! Delphine fu cuprinsă de o mânie bruscă.

— După câte îmi pot da seama, îţi distrugi singură viaţa, spuse Eve hotărâtă. Se îndreptă spre uşa dormitorului şi o deschise. Nu avea niciun rost să mai continue discuţia. Delphine se apropie de ea şi spuse:

— *Şi cine te crezi tu, de-mi vorbeşti aşa?*

— Poftim?! exclamă Eve uluită.

— Am şi eu nişte întrebări pentru tine, mamă, dacă tu vrei să mă tratezi ca pe un copil. Câţi ani aveai când trăiai cu un amant la Paris? Erai mai tânără decât mine, nu-i aşa? Şi cu câţi ani înainte de a-l cunoaşte pe tata se întâmplau toate astea? Şi *câţi amanţi* ai mai avut până atunci?

Eve înţelese imediat despre ce vorbea Delphine. Chiar înainte ca ea să spună tot ce avea de spus. Nu-i veni niciun cuvânt pe buze, dar închise rapid uşa, astfel încât cuvintele lui Delphine să nu fie auzite de nimeni. Chipul fetei strălucea triumfător.

— Am auzit toate astea de la Bruno în vara în care am fost în Franţa. *Ce ipocrită eşti, mamă!* Şi, că veni vorba, de ce să mă închizi în cameră ca să fii sigură că nu voi face ce ai făcut tu? Din întâmplare sunt încă virgină, dacă te interesează, iar faptul că-i vei spune doamnei Robinson că nu mai am voie să dorm la Margie nu va rezolva nimic. Părinţii tăi n-au putut să te oprească de la ce ai vrut să faci. Nu-i aşa?

„Câţi amanţi?” se gândi Eve îngrozită de întrebare. Indiferent ce-i va spune lui Delphine, nu o va face niciodată să înţeleagă adevărul. Otrava era în mintea ei, răul fusese

săvârşit. Se căzni să vorbească pe un ton calm.

— Delphine, nu-ţi datorez nicio explicaţie în legătură cu viaţa mea. Nu te pot opri să asculţi bârfele sau să crezi ce vrei. Asta nu schimbă cu nimic responsabilitatea mea faţă de tine. Am de gând s-o sun imediat pe doamna Robinson!

— Ipocrito! Ipocrito! ţipă Delphine isterică, în timp ce Eve părăsea camera.

Nu-i voi putea spune lui Paul niciodată ce spusese Delphine, se gândea Eve când cobora scările, ţinându-se de balustradă ca o femeie bătrână. Asta l-ar supăra şi întrista prea tare. „Câţi amanţi?”. Delphine nu va crede niciodată adevărul. *Oare Paul o crezuse?* Nu mai fusese nimeni după Alain Marais până să-l cunoască pe soţul ei. Dar ea şi Paul nu mai discutaseră acest subiect după cina de la Ritz, iar ea crezuse tot timpul că el înţelesese pe deplin situaţia. Dar dacă lui îi fusese doar frică să mai deschidă acest capitol?

La castelul Valmont existau zece mari camere pentru oaspeţi. Dar în momentul în care Anette de Lancel primise scrisoarea lui Eve din California, erau aproape toate închiriate pentru sfârşitul acelei săptămâni şi pentru toate celelalte din vară. Aici nu era vorba de ospitalitatea franceză, ci de faptul că voiau să-şi vândă cât mai bine şampania. De aceea familia Lancel primea atât de des şi era atât de generoasă cu musafirii.

Cu secole înainte de larga răspândire a parfumurilor şi a modei franţuzeşti, oamenii au simţit dorinţa puternică de a avea cât mai multă şampanie şi cât mai des, lucru pe care

l-a făcut posibil un grup de tineri nobili din Champagne, proprietari de vii, pe vremea încoronării lui Ludovic al XIV-lea, în 1666. Grupul, din care făceau parte marchizul de Sillery, ducele de Mortmant, vicontele de Lancel, marchizul Bois-Dauphin şi marchizul Saint-Evremond, a reuşit să impună la Versailles propriul soi de vin, după o reţetă din Champagne. Cu toate că, de obicei, Curtea din Versailles era cea care dădea tonul în modă în toată Franţa, de data asta ei au obţinut un succes răsunător.

După ce au cucerit Versailles-ul cu acest vin, au trecut în Anglia, unde cererea de şampanie a crescut atât de mult încât a făcut ca preţul ei să urce spectaculos. Fiii şi nepoţii acestor întreprinzători au călătorit mii de mile pentru a vinde şampania marelui Duce al Rusiei şi fondatorilor noii republici a Statelor Unite. În acelaşi timp, au deschis mari pieţe de vânzare în America de Sud şi în Australia.

La fel procedase şi domnul Moet când trupele din Rusia, Austria şi Prusia invadaseră regiunea Champagne, ca urmare a retragerii lui Napoleon de la Waterloo. El îi încurajase pe ofiţeri să golească cât mai multe sticle de şampanie, încât, până la urmă, prinseseră gustul ei. Şi, cum se spune „Cine bea o dată, va bea din nou”, când ofiţerii au ajuns în ţara lor, au devenit clienţi buni ai producătorilor de şampanie din această regiune.

Mulţumită spiritului comercial înnăscut al proprietarilor de vii, s-a dezvoltat o trăsătură netipică pentru francezi. Niciodată nu existaseră prea multe hoteluri în regiunea

Champagne, astfel că, de sute de ani, familiile din partea locului, primeau oaspeţii în propriile case, oaspeţi din toată lumea, interesaţi de şampania lor. Foarte rar se întâmpla ca unul din aceşti producători de vinuri să cineze numai cu familia lui la masă, cu excepţia lunilor din anotimpul rece.

— Ia ascultă ce scrie, Jean-Luc, spuse vicontesa de Lancel, atât de emoţionată, încât citea scrisoarea sărind de la un rând la altul, fără a termina niciunul.

—... este important pentru Delphine să trăiască într-o lume... în care tradiţia joacă un rol important, în care ea are un loc al ei şi o familie... pur şi simplu imposibil într-un oraş tânăr ca Los Angeles... amândoi simţim că este încă prea tânără... o vizită la voi ar însemna o schimbare crucială în atitudinea ei oarecum imatură...

— O vizită? Bineînţeles. Când?

— Chiar acum! Ăsta este lucrul cel mai minunat. „Normandie” pleacă din New York în trei zile şi se pare că ea va lua avionul până acolo aproximativ peste o zi. Pare cam neaşteptată hotărârea asta, dar, ei bine, tinerii din ziua de astăzi... Eve ne întreabă dacă o putem ţine pe Delphine toată vara – cum se poate îndoi de acest lucru! Bineînţeles că ne dă peste cap planurile, dar mă descurc eu într-un fel. Jean-Luc, trebuie să telefonăm imediat. Cât o fi ceasul în California?

— Unsprezece noaptea? presupuse el, încercând să calculeze, dar soţia sa dispăruse deja în direcţia holului de la intrare, unde se afla telefonul.

În mintea ei, ea schimba deja repartiţia camerelor pentru musafiri în timp ce se îndrepta ţanţoşă spre telefon.

„O atitudine oarecum imatură!” Ce pretenţii o avea Eve de la o scumpete de fată!?

CAPITOLUL 11

Fiecare Bancă ce se respectă are nevoie de unul sau chiar mai mulţi funcţionari speciali, oameni care să cunoască mult mai mult decât finanţe şi contabilitate. Ca cele mai experte gheişe din Japonia, ei trebuie să ştie cum să atragă clientela bogată şi cum s-o păstreze, având tot timpul o atitudine fermecătoare.

Când Bruno terminase serviciul militar în 1935, constată că va fi necesar să-şi ia un serviciu. Plătea astfel pentru faptul că nu se născuse ca urmaş direct al familiei Saint-Fraycourt, ai cărei strămoşi aveau ca unică preocupare cum să-şi petreacă timpul liber cât mai amuzant. Şocant, nu părea să aibă un venit propriu, dar în acelaşi timp nu mai dorea să locuiască cu bunicii săi. Oricum, înţelesese repede că situaţia lui de funcţionar la Banca Duvivier Frères nu era cu nimic mai prejos faţă de cea pe care o avuseseră strămoşii Saint-Fraycourt înainte de Revoluţie. Cerinţele societăţii erau aceleaşi: *trebuia* să participe la vânătoare în timpul sezonului; era important să joace cărţi bine – dar nu prea bine, cu cine trebuia şi în cluburile cele mai selecte; era indicat să apară la expoziţiile de artă, la operă, la teatru, balet; dar, în acelaşi timp, nu trebuia să lipsească de la nicio cursă de automobile, la care participau Franţa, Anglia sau Irlanda; şi, de la sine înţeles, nu trebuia să ia

parte la niciun eveniment social semnificativ din viaţa societăţii pariziene. Banca îi plătea cheltuielile necesare îndeplinirii acestor activităţi mondene, plus un comision pentru fiecare nou client pe care-l aducea.

În iunie 1936, chiar dacă Bruno ar fi vrut să treacă pe la Bancă numai din când în când, ar fi fost imposibil, având în vedere importanţa poziţiei lui la Banca Duvivier. Cei trei fraţi Duvivier erau încântaţi de el. Merita mai mult decât cheltuiau pentru el; le adusese deja un număr important de noi clienţi, pe care ei, personal, nu i-ar fi putut contacta niciodată. Dar ceea ce conta cel mai mult în privinţa lui Bruno era faptul că era burlac.

— Asta-i dublează avantajele, constată cel mai mic dintre fraţii Duvivier.

— Le triplează! replică cel mai în vârstă.

Fratele cel mijlociu se gândi că, după cum se întâmpla de obicei, amândoi greşeau.

— Meritele lui Lancel sunt de nenumărat până când se va însura. Atunci va trebui să-l reevaluăm. Va alege oare o fată ale cărei venituri vor fi la fel de reduse ca cele ale familiei Saint-Fraycourt? Ori va găsi de cuviinţă să se însoare cu o fată cu bani, dar nu din mediul său? Sau, şi mai bine, dacă va găsi o fată bogată şi dintr-un mediu la fel de nobil ca al lui.

În vreme ce fraţii Duvivier făceau speculaţii în legătură cu viitorul lui Bruno, ei nu ştiau că avea o aliată în persoana marchizei de Saint-Fraycourt, care era măcinată de gânduri

asemănătoare. Singurul care nu-şi făcea probleme de genul ăsta era chiar Bruno. Era prea sigur că-şi va găsi soţia potrivită pentru a-şi mai face griji. Indiferent cine va fi ea, având în vedere că el nu avea decât douăzeci şi unu de ani, trebuie că se afla încă într-o mănăstire, desăvârşindu-şi educaţia.

Pe Bruno îl interesa un singur lucru în legătură cu fata cu care se va însura: trebuia să aibă moştenire un domeniu. Banii nu vor fi niciodată de-ajuns. Pentru a avea un *domeniu familial* cât mai larg, Bruno ar fi fost gata să se însoare şi cu fata diavolului... atâta timp cât diavolul era francez. Familia de Saint-Fraycourt îşi pierduse vechile proprietăţi şi majoritatea averii în criza financiară din 1882 a Băncii Uniunii Financiare. Deşi era liniştitor să ştie că, din punct de vedere financiar, într-o zi, într-un viitor îndepărtat – având în vedere că unchiul Guillaume şi tatăl său proveneau dintr-un neam longeviv – el va lua parte la moştenirea familiei Lancel. Pământurile familiei Lancel vor fi împărţite între el şi familia tatălui său. Dar nu era mulţumit că viile nu-i vor aparţine niciodată *numai* lui. De aceea, pe când unii bărbaţi erau obligaţi să se însoare cu banii, el era forţat de împrejurări să se însoare cu domeniul. Era dornic să aibă multe păduri, câmpuri şi un castel numai al lui, înconjurat de mii de hectare de pământ, în jurul cărora să se plimbe ca un adevărat senior.

Între timp avea aşa de multe întâlniri în fiecare zi, încât nici măcar nu avea timp să mai treacă pe la croitor, să-şi

aleagă un nou material pentru cămăşi, sau pe la cizmar.

Oricum, erau şi alte lucruri pe care nici cel mai bun valet nu le putea face în locul lui.

La asta se gândea Bruno pe când stătea nerăbdător, pentru ca croitorul să-i ajusteze haina la umăr. Îi veni în minte Sabine de Koville şi zâmbi uşor. În felul ei era perfectă, fiindcă îi spusese exact ce voia de la el. Da, Bruno trebuia să recunoască cum că îi făcuse un mare serviciu pe când avea numai şaptesprezece ani şi nu avusese nicio femeie. Acum continua s-o vadă din când în când, dorinţele ei fiind clare şi directe. Poate va lua astăzi ceaiul cu ea. Dar poate nu. Erau multe alte femei în viaţa lui, mai puţin simple decât Sabine şi cu pretenţii mai mari, la fel de înzestrate ca şi ea, şi la fel de... picante. Era încântat de fiecare surpriză pe care i-o oferea oricare dintre aceste femei. Îşi amintea de delicioasele fantezii ale unei fete de prinţ neglijate, de setea de răzbunare a unei amfitrioane cu inima largă ce prezida un salon de modă, şi de Sabine de Koville, care nu ştia decât să răspundă la ordinele unui servitor. Degradarea era subiectul lui preferat.

După ce Bruno trecuse prin experienţa cu mama colegului de şcoală, el descoperise că nu era un caz clasic de băiat sedus de o femeie matură. Cele mai intime dorinţe sexuale şi într-adevăr singurele care-i făceau o plăcere deosebită şi le satisfăcea cu femei trecute de treizeci de ani, chiar spre patruzeci. Nu înţelegea de ce oamenii mănâncă un măr necopt, când fructele coapte le stau la

dispoziţie... Un cal poate fi ales nedresat şi învăţat să se supună dorinţelor tale. Dar o femeie? Era mult mai agreabil să ai de-a face cu ele după ce trecuseră prin multe experienţe. În cele mai multe cazuri, nu erau satisfăcute de soţii lor. Ce simplu era să le îndeplineşti fanteziile erotice şi să le priveşti cum devin nemaipomenit de ascultătoare. Cele mai mândre femei fiind cele mai supuse în astfel de momente.

Pentru Bruno era mult mai convenabil şi mai simplu aşa. Datorită postului său care-i ocupa cea mai mare parte din timp, el nu avea timp să curteze o femeie. Din fericire, pentru a-şi satisface nesăţiosul său apetit sexual – acum când depăşise stângăcia sau ignoranţa caracteristice tinereţii – avea la dispoziţie o gamă largă şi uşor accesibilă de femei bine îngrijite. Nu-şi înţelegea prietenii care-şi cheltuiau timpul şi banii alergând după nişte fete, de parcă aveau ceva mai valoros. Oare cum e posibil ca un bărbat inteligent să prefere un singur tip de femeie?

— Bună, Bruno, se auzi o voce în spatele lui.

— O, Guy – nu pot să mă mişc. Imediat termin, răspunse Bruno.

Avea întâlnire cu Guy Marchant pentru o partidă de tenis. Guy era un prieten recent: Acum Guy va începe să-i povestească despre farmecele tuturor femeilor tinere pe care le cunoştea, căci el era în permanenţă îndrăgostit de una din ele. Dar Bruno nu putea să-i pună prea multe întrebări, pentru că şi-ar fi trădat scopurile intime.

— Ce părere ai de knock-outul lui Schmeling împotriva lui Joe Louis, de ieri? întrebă Guy trăgându-şi un scaun.

Era un tânăr înalt şi slab, cu un zâmbet asimetric, foarte plăcut şi cu o privire inteligentă.

— Am fost surprins, tu nu? replică Bruno. De fapt, nu prea mă interesează boxul. Luna viitoare mă duc la Wimbledon. De ce nu ai veni şi tu? E păcat să-i pierzi pe Gottfried von Cramm şi Fred Perry.

— O să văd dacă pot să plec de la birou, răspunse Guy. Pentru că nu întotdeauna pot scăpa.

— Domnule de Lancel, vă rog întoarceţi-vă puţin spre mine, îi ceru croitorul, întinzându-se după alte ace cu gămălie.

Bruno se întoarse şi se văzu în oglindă. Îşi aruncă o privire rapidă, lipsită de vanitate. Ştia perfect de bine cum arată şi nu avea nevoie să se asigure de acest lucru, cum făceau majoritatea bărbaţilor. Faptul că femeile îl găseau extraordinar îl mulţumea, dar nu-l surprindea. Pentru el era mult mai important ca trăsăturile chipului său să inspire încredere. Asta era cu adevărat important.

Bruno descoperise cu surprindere că-i place munca de la Bancă sau mai degrabă îi plăcea să procure bani. Iar aceasta era cea mai onorabilă ocupaţie pe care şi-o putea alege un gentilom. Când intrase la Fraţii Duvivier, o făcuse pentru că avea nevoie de o ocupaţie. Primele sale succese în atragerea de noi clienţi veniseră aproape de la sine. Asta se întâmplase în timpul unei vânători la Newmarket, într-un

sfârşit de săptămână. Comisioanele pe care le primise pentru aceşti clienţi îi dăduseră gustul libertăţii financiare. Găsise un apartament pe gustul lui, într-o casă mare de pe strada Universităţii. Casa aparţinea unui văr îndepărtat, care, ca majoritatea oamenilor, îşi pierduse recent banii la Bursă şi fusese obligat să închirieze jumătate din apartament. Pe măsură ce câştiga din ce în ce mai mult, Bruno reuşi să-şi angajeze o servitoare, cel mai bun croitor, un valet şi îşi luase primii lui cai.

Acum, la un an de zile de când lucra la Bancă, devenise foarte ambiţios. Îşi dădea seama că, deşi puteai face destui bani şi fără să-ţi părăseşti clasa socială, totuşi, în lumea de afaceri a burghezilor bogaţi, care acţiona dincolo de limitele faubourgului Saint-Germain se vehiculau sume şi mai mari. Din acest mediu făcea parte Guy Marchant, care stătea acum acolo, bătând nerăbdător din picior. Voia să ajungă cât mai repede la tenis. Pentru a se apropia de asemenea bani, el trebuia să accepte invitaţiile acestor oameni şi mai ales să le provoace. Altfel, aceste persoane n-ar fi îndrăznit nici să-i vorbească din cauza poziţiei lui sociale.

Reflecta la toate aceste lucruri în timp ce croitorul, cu gesturi înnebunitor de precise, prindea în ace un pliu al hainei. Bruno ştia că trebuie să fie ceva mai maleabil şi să pară mai accesibil decât un aristocrat băţos, pentru ca aceşti oameni şi soţiile lor care n-ar fi fost niciodată primiţi în salonul bunicii Saint-Fraycourt, să îndrăznească să-l invite în mediul lor. Ceea ce altă dată nu şi-ar fi permis, de

teamă să nu fie refuzaţi cu dispreţ.

După cum observase el, îl invitau mai mult la adunări oficiale, unde se aflau multe persoane, invitaţii ce puteau fi refuzate fără a răni mândria gazdei. Când Bruno le accepta, gazdele se simţeau flatate şi încurajate. Tinereţea lui constituia un atu indiscutabil. Era ceva să poţi invita un tânăr viconte de Saint-Fraycourt de Lancel, când restul membrilor din vechiul regim erau inabordabili. Comisioanele lui Bruno crescuseră considerabil. Din multele invitaţii pe care le primea, se hotărâse să le accepte pe cele cu caracter intim: dineuri restrânse, plimbări cu yachtul, un sfârşit de săptămână petrecut la ţară; asemenea invitaţii îi dădeau ocazia să-şi îndeplinească scopurile. Curând, salariul lui Bruno devenise ridicol de mic în comparaţie cu venitul câştigat din comisioane.

Guy Marchant, pe care-l cunoştea de mai puţin de şase luni, era unicul fiu al lui Pierre Marchant, cel care deţinea cea mai prosperă reţea de jurnale de actualităţi din toată Franţa – Programul de Actualităţi Marchant. Era răspândit în toată lumea şi mai important decât Fox-Movietone, Pathé Journal şi Eclair-Journal luate la un loc. Bruno îi cunoscuse pe domnul şi doamna Marchant la Clubul de polo din Bois. Curând îl cunoscuse pe Guy, numai cu trei ani mai mare decât el, dar era deja puternic implicat în vasta reţea de afaceri a familiei. Bruno avea o părere bună despre Guy, pe care-l considera un tip de calitate, bine educat şi ager la minte. Era un membru reuşit al clasei de mijloc, care,

printr-o căsătorie potrivită – asta era singura cale – ar fi putut pătrunde în aristocraţie. La rândul lui, când va avea cincizeci de ani, îşi putea mărita fiica cu un nobil, dacă asta voia cu adevărat. Iar nepotul lui s-ar fi născut cu adevărat aristocrat.

Guy Marchant era un om al viitorului, ca şi Bruno, iar cei doi deveniseră prieteni. Totuşi, Bruno păstrase întotdeauna o oarecare rezervă şi nu-i acordase acea prietenie care existase între el şi colegii de şcoală din acelaşi mediu. Nu existase şi încă nu exista niciun plasament al fondurilor Marchant în Banca Fraţilor Duvivier, şi Bruno considera că fusese înţelept din partea lor să procedeze astfel. Dacă ei s-ar fi grăbit să facă afaceri cu patronii lui, cum procedaseră ceilalţi, l-ar fi găsit pe Guy Marchant mai puţin atractiv şi nu l-ar fi considerat demn să-şi piardă vremea cu el. De fapt, familia Marchant se aşteptase ca el să lucreze pentru ei. Acest lucru era demn de cel mai curat respect. Dovedea din partea lor o recunoaştere a propriei valori.

— Bruno, cât timp mai durează? întrebă Guy, uitându-se la ceas.

— Termini curând, domnule? îl întrebă Bruno nerăbdător pe croitor.

— Toate la timpul lor, domnule de Lancel, răspunse croitorul impasibil.

Alt om care-şi cunoaşte propria valoare, se gândi Bruno şi se resemnă să mai aştepte încă un sfert de oră.

Pe la mijlocul lui iulie, Delphine şedea pe podeaua celei

mai bune camere de oaspeţi din castelul Valmont, înconjurată de conţinutul cufărului ce sosise cu o oră înainte. Margie, credincioasa ei Margie, dintr-un sentiment de solidaritate, îi împachetase şi îi trimisese Delphinei toate lucrurile ce se găseau la ea acasă. Acum Delphine golea conţinutul cufărului, scoţând rochie după rochie şi haină după haină, uitându-se pe rând la fiecare şi aşezându-le cu dragoste în jurul ei, pe covor, într-un cerc de diferite materiale şi culori.

De-a lungul sutelor de ani de superioritate culturală inteligentă, francezii nu fuseseră capabili să inventeze camera de dulapuri; acum şifonierul din cameră era plin peste măsură şi ea încă nu-şi agăţase toate lucrurile pe umeraşe. Pe măsură ce cufărul se golea, pe Delphine o cuprindea tristeţea. Deschise una din trusele de machiaj şi privi conţinutul. Găsi acolo o batistă dantelată, o pudrieră neagră-argintie, un ac cu perle cu care-şi prindea odată, corsajul rochiei, două monede de douăzeci şi cinci de cenţi, un ruj Coty, o cutie de chibrituri de la Trocadero şi multe portţigarete. Rămase pe gânduri, uitându-se la aceste obiecte ca la relicvele unei civilizaţii pierdute. Le luă pe rând în palmă şi le privi cuprinsă de melancolie. Deschise portţigaretul şi găsi o singură ţigară Lucky Strike, mototolită. O răsuci drăgăstos între degete, o mirosi, apoi, aducându-şi aminte că uşa camerei e închisă, o aprinse cu chibritul de la Trocadero. Inhală adânc şi izbucni în lacrimi. Ţigara îi aduse aminte de tot: sunetul-muzicii ce umplea

aerul; flirturile încântătoare care se opreau întotdeauna înainte de limita periculoasă; prima înghiţitură sorbită dintr-un pahar de cocktail rece, privirea conspirativă a lui Margie; zgomotul cuburilor de gheaţă; strigătul crupierului şi, mai presus de toate, emoţia puternică pe care o simţea ştiind că o nouă seară plină de surprize avea să vină, şi apoi alta şi alta, într-un cerc imprevizibil şi niciodată monoton.

Urăsc Champagne, se gândi ea, pe când lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor. Aici nu avea ce să facă, unde să se ducă, cu cine să vorbească, cu excepţia bunicii, care era convinsă că pe Delphine o interesau enorm detaliile despre istoria familiei. Iar bunicul tot încerca să-i explice misterele vinului, până când simţea că leşină de plictiseală. Şi mai ales nu putea să suporte să ia masa cu vizitatorii străini, care, toţi, erau prea în vârstă pentru a prezenta vreun interes şi care vorbeau numai de recoltele de vin. În timpul ăsta, ea trebuia să joace rolul nepoatei venite din Statele Unite, căreia trebuie să i se adreseze întrebări politicoase, dar care era uitată imediat ce se deschidea o nouă sticlă. Nu putea să sufere toate astea! Şi era ţinută captivă aici până la începerea şcolii, când nu se aştepta la nimic bun. Va trebui să se întoarcă în casa doamnei Robinson, care o va supraveghea cu severitate.

După ce trase primul fum, Delphine stinse ţigara păstrând-o şi pentru mai târziu. Nu exista nicio ţigară în casă, cu excepţia tutunului de pipă al bunicului şi a trabucurilor unchiului Guillaume, iar ei nu fumau decât

după cină, când se retrăgeau în camera de fumat, unde ea nu era niciodată invitată. Ar fi fost de neconceput pentru ei ca ea să-şi cumpere ţigări franţuzeşti – ororile alea! – din satul din apropiere, şi să le fumeze în prezenţa lor. Tot ce se aştepta din partea ei era să stea de vorbă cu bunica pentru a învăţa lucruri folositoare, să citească lucrările lui Balzac ori să asculte muzică clasică până când venea ora de culcare. Ea ştia că era absolut necesar să devină un model de virtute în faţa bunicii, deoarece întinsese mult prea mult coarda cu mama ei. Făcuse o mare greşeală tactică şi acum numai un raport favorabil din partea bunicii ar mai putea-o ajuta şi, poate, i-ar face pe părinţii ei mai flexibili în ce priveşte următorii doi ani la UCLA.

În fiecare seară se ducea la culcare devreme şi perfect trează, în camera mare, cu pereţii de un bleu delicat îmbinat cu alb, cu podeaua bine lustruită care scârţâia şi cu patul acoperit cu o ţesătură cam uzată. Şi fără un dulap ca lumea, se gândi Delphine plângând şi începu să se compătimească din ce în ce mai tare. Şi probabil că nu era de găsit nicio picătură de gin în toată regiunea asta blestemată, şi, chiar dacă ar fi fost, nu i-ar fi oferit nimeni.

Trecând pe coridorul din faţa camerei, Anette de Lancel auzi suspinele Delphinei prin uşa groasă. Se opri ezitând. Nu voia să pară că o spionează, dar cum putea să treacă mai departe când îşi auzea nepoata iubită plângând? îi era dor de casă, bineînţeles. De asta îşi dăduse seama încă de la început, dar Delphine fusese aşa de dulce şi atentă cu

toţi, ascultând cu interes tot ce i se povestea despre istoria domeniului şi a familiei, încât se părea că Eve avusese dreptate când le scrisese că e necesar ca Delphine să aibă o legătură cât mai strânsă cu restul familiei. Se hotărî şi bătu la uşă.

— Cine este? se auzi vocea murmurată a Delphinei.

— Bunica, draga mea. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, nu, mulţumesc. N-am nimic.

— Draga mea, se întâmplă ceva cu tine. Te rog, lasă-mă să intru.

Delphine se şterse la ochi cu batista, oftă şi deschise uşa doamnei de Lancel, care intră în cameră şi se opri brusc când văzu grămada de haine strălucitoare ce zăcea pe pat.

— De unde sunt astea? întrebă ea uimită.

— Din Los Angeles. Sunt toaletele mele de seară... priveşte, bunico... priveşte numai cât de drăguţe... cât de drăguţe...

Delphine izbucni într-un potop de lacrimi, strângând la piept o haină de blană albă, plimbându-se de colo-colo întristată. Anette de Lancel o cuprinse pe fată în braţe, încercând s-o mângâie ca pe un copil, în timp ce se uita uluită la colecţia de toalete de seară, cum nu-şi imaginase că poate avea nici cea mai emancipată doamnă din Paris.

— Draga mea Delphine, chiar aşa de dor îţi e de casă?

— O, da, spuse Delphine printre lacrimi, toţi... ne distram... o, ne distram aşa de bine, bunico.

— Dar trebuie să fie îngrozitor de plictisitor pentru tine

aici!

Anette de Lancel realiza acum că Delphine fusese exilată dintr-o lume deosebită, pe care o frecventase foarte des, după cum arăta numărul mare de toalete. Eve ar fi trebuit cel puţin s-o avertizeze... şi cât de răbdătoare şi plină de tact fusese Delphine, care nu le arătase în niciun fel că se plictisea de moarte.

— Nu e vorba de asta... deloc... numai că îmi lipsesc prietenii... n-ar fi trebuit să plâng... ai fost aşa de bună cu mine, spuse înclinându-şi cu durere căpşorul delicat şi încercând să zâmbească.

— E foarte uşor să fie cineva bun cu tine, draga mea. Dar eu ar fi trebuit să-mi dau seama că tu ai nevoie de prieteni de vârsta ta. Nu pot să-mi iert acest lucru. Dar aici, în provincie... tineri... sinceră să fiu, nu sunt sigură unde stau. Dar îmi voi suna toţi prietenii şi voi întreba despre nepoţii lor... Delphine, voi încerca tot ce pot, îţi promit.

— Mulţumesc, bunico, spuse Delphine recunoscătoare, gândindu-se cu neîncredere cum or fi arătând nepoţii aceia. Dar nu e aşa de important. Singurul lucru pe care l-aş dori... crezi că s-ar putea să mai am un şifonier în cameră?

— O, draga mea. Voi da ordin să ţi se aducă imediat unul. E păcat ca toate lucrurile astea frumoase să stea pe podea!

Anette de Lancel ieşi repede din cameră, veselă că putea s-o ajute pe Delphine cu ceva practic. Iar în ce-i privea pe nepoţii prietenilor, trebuia să vorbească neapărat. Cu siguranţă că erau câţiva destul de drăguţi, care să fie în

vacanţa de vară acasă, la bunici. Va alerta fiecare familie din Champagne şi îi va găsi şi... şi... va da un bal! Da, un bal pentru tineret, cum foarte rar se ţinuse, dacă se ţinuse vreodată aici, în Champagne, în mijlocul verii, când se coceau strugurii.

— Jean-Luc, sunt la capătul puterilor, spuse Anette de Lancel soţului ei, după ce dăduse telefoane o zi întreagă. Nepoţii familiei Chandon sunt în vizită în Anglia, familia Lanson are cinci nepoţi, fii atent, cinci nepoţi şi niciunul nu-i vizitează, copiii familiei Roederer sunt toţi în Normandia – ştii că nimic nu-i poate ţine departe de caii de curse –, doamna Budin de la Perrier-Jouet zice că fiul ei, din păcate, este prea mic, doamna Bollinger are două nepoate, dar amândouă sunt plecate, toţi membrii familiei Ruinart sunt la Bordeaux, în concluzie, n-am găsit decât patru fete şi doi băieţi. Şi am sunat toţi cunoscuţii! Pe toţi!

— Sezonul balurilor este de Crăciun, răspunse vicontele de Lancel.

— Reflecţia ta mă ajută enorm, Jean-Luc.

— Anette, te superi degeaba. Dacă Delphine este plictisită, asta e. Ea este un copil drăguţ, dar adu-ţi aminte că nu a fost ideea noastră să o invităm aici în vacanţa de vară.

— Cum poţi fi aşa de insensibil? Săraca fată, cu toate toaletele ei splendide... nici nu-ţi poţi închipui cu ce viaţă veselă este ea obişnuită.

— Poate chiar prea mult. Nu de asta a trimis-o Eve aici? Nu ca să-i lase timp să se gândească? Parcă aşa mi-aduc eu aminte că suna scrisoarea.

— A avut şase săptămâni în care s-a tot gândit. Trebuie să dau o petrecere în cinstea ei, chiar dacă n-o să fie un bal. Dar cu patru fete – cinci dacă o număr şi pe Delphine – şi cu doi băieţi... nu este posibil.

— Ai putea să inviţi numai fetele, sugeră el. Lucrul principal este ca ea să se întâlnească cu cei de vârsta ei, nu-i aşa?

— Jean-Luc, mă minunez de ce spui. Chiar aşa. Nu-ţi aminteşti deloc de vremea când erai tânăr?

— La fel de mult ca şi tine, aş îndrăzni să spun, întrucât amândoi ne apropiem de optzeci de ani.

— Jean-Luc, nu este nevoie să-mi reaminteşti ce vârstă am. Oricum, sunt cu mult mai tânără decât tine.

— Cu trei ani şi două luni.

— O, de ce m-am măritat cu tine?

— Eram cel mai bogat din ţinut.

— Eu eram cea mai bogată din ţinut. Nu îţi aduci aminte câte hectare de viţă de vie am adus cu mine?

— Două sute şaizeci.

— Două sute şaizeci şi unu.

— Memoria ta este la fel de bună ca-ntotdeauna, draga mea. În orice caz, i-am telefonat lui Bruno înainte de cină. L-am făcut să-mi promită că va veni cu mai mulţi tineri oricând vei hotărî tu să dai petrecerea. Cei mai interesanţi.

Acum poate-mi vei da un sărut.

— Bruno! Cum de nu m-am gândit la el?

— Perspicacitatea, scumpa mea, este ceea ce-l deosebeşte pe bărbat de femeie. Capacitatea de a privi dincolo de Champagne, de a profita de fiecare ocazie favorabilă şi de a executa un plan cu detaşare şi... Anette, ştii că detest să fiu lovit cu perna... te rog, potoleşte-te şi poartă-te potrivit cu vârsta pe care o ai!

Musafirii parizieni care veneau la această petrecere dată în cinstea lui Delphine erau invitaţi să doarmă la castel. Bruno venise cu trei dintre prietenii săi cei mai prezentabili şi din cei şase francezi care au venit la cină în acea seară cinci s-au îndrăgostit de Delphine. Bruno a trebuit să recunoască cum că sora sa vitregă din America făcea cinste familiei. Dar nici unul din cei cinci nu era aşa de îndrăgostit ca Guy Marchant. Trecuse multă vreme de când urcase în camera lui şi încă stătea la geam, uitându-se afară în noaptea luminată de razele lunii, fiind atât de copleşit de sentimentele lui încât nici măcar nu-şi desfăcuse nodul de la cravată, nici nu se descălţase.

Nu mai întâlnise niciodată o fată ca ea. Şi credea sincer că nu va mai exista una ca ea. Se gândea că va muri dacă nu-şi va petrece restul vieţii alături de ea. Plecă de la geam şi începu să dea ocol camerei. După câtva timp se întoarse la fereastră, uitându-se la stele.

Guy Marchant era interesat de astronomie şi pe drumul spre Valmont îl întreţinuse pe Bruno cu o discuţie filosofică

despre alcătuirea universului, bazată pe idei culese din cartea englezului Sir James Hopwood Jeans. El îi spusese lui Bruno că Jeans, bazându-se pe ceea ce putea vedea prin telescopul de la Mount Wilson, ajunsese la concluzia că sunt atât de multe stele în univers încât, dacă acestea ar fi fost particule de nisip şi ar fi fost împrăştiate pe suprafaţa Angliei, ar fi alcătuit un strat cu, o grosime de sute de yarzi. Sute de yarzi! Iar Pământul reprezintă numai a milioana parte dintr-o particulă de nisip.

— Înţelegi, Bruno? întrebase el. Numai a milioana parte dintr-o singură particulă de nisip din acel strat imens de pe suprafaţa Angliei – care ar fi fost la fel de mare dacă era pe suprafaţa Franţei – aşa că vezi tu, Bruno, în contextul acesta nimic din ceea ce facem nu are prea mare importanţă. La urma urmei, nu suntem îngrozitor de ridicoli?

Dar această discuţie avusese loc înainte ca el s-o fi cunoscut pe Delphine. Acum dimensiunile universului erau nu numai uitate, dar făceau parte dintr-o sferă a vieţii imaterială şi irelevantă. Propriile sale emoţii erau de cea mai mare importanţă în momentul acesta.

Pe măsură ce se scurgeau orele, redevenea omul isteţ, omul de afaceri de fiecare zi. E clar, se gândi el, că nu mă pot aştepta din partea familiei Lancel să mă invite să stau toată vara la ei. Şi la fel de clar era faptul că trebuia să se însoare cu Delphine înainte ca ea să se întoarcă" în America, unde, în mod sigur, existau alte sute de

pretendenţi care o aşteptau. Iar ca s-o câştige, trebuia să-i atragă atenţia asupra lui, căci observase că şi ceilalţi patru bărbaţi erau îndrăgostiţi de ea.

Încercă să analizeze care ar fi avantajele lor în defavoarea lui. Ce aveau ei şi el nu avea? Oare ea îi zâmbise lui mai mult decât celorlalţi? Dansase cu el de mai multe ori? Fusese mai liberă în discuţii decât cu ceilalţi? Nu, ea le zâmbise tuturor la fel şi dansase cu toţi, flirtând cu ei într-un mod care lăsa clar să se înţeleagă dezinteresul ei. Dar... dar... ea era din Hollywood. Dacă trăiai la Los Angeles, însemna că eşti din Hollywood, indiferent din ce zonă a Los Angelesului veneai – locul unde existau cele mai mari reţele de jurnale de actualităţi, după cum ştia din propriile afaceri. Şi din toţi invitaţii de la Valmont, numai el avea cât de cât idee despre ce însemna să fii din Hollywood. Numai el era conştient de faptul că dacă erai din Hollywood, erai în mod sigur fascinat de lumea filmelor, deoarece, într-un fel sau altul, indiferent cât de neînsemnat ar fi fost, considerai că faci şi tu parte din lumea aceea. Oare va fi Delphine interesată să vadă castelul faimos al părinţilor lui Max din Loire sau grajdurile renumite ale tatălui lui Henri, ori yachtul familiei lui Victor – sau mai bine propriul lui studio? Şi toate celelalte studiouri, marile studiouri de cinema pe care i le putea arăta la Billancourt şi Boulogne? Da, acesta era avantajul lui. Tot ce trebuie să fac e să aranjez aceste vizite, se gândi el, destul de calm în sfârşit, pentru a începe să se dezbrace. Mâine se va ocupa

de tot. La micul dejun. Nu, înainte de micul dejun, înainte ca ceilalţi să poată veni cu vreo altă propunere.

După câteva zile, cererea ca Delphine să stea cu doamna şi domnul Marchant la Paris fusese în sfârşit acceptată. Asta după ce Bruno avusese o lungă şi convingătoare discuţie cu bunica sa şi după ce-i adusese o scrisoare din partea doamnei Marchant.

— Nu, Jean-Luc, sunt sigură, că Eve nu a intenţionat s-o ţinem pe Delphine aici în fiecare zi. Asta e o prostie. Ea nu este prizoniera noastră. Iar tu eşti mult prea victorian, dragul meu, spuse Anette de Lancel, încântată la gândul că Delphine va gusta puţin din strălucirea vieţii pariziene.

— Şi, în fond, la ce te aşteptai când i-ai spus lui Bruno să vină cu prietenii săi?

— Eşti convinsă că va fi bine supravegheată?

— Doamna Marchant m-a asigurat că va avea grijă de ea ca de propria fiică şi, oricum, Bruno va fi cu ea tot timpul. Of, Jean-Luc, chiar mă uimeşti.

— Nici măcar n-o cunoşti pe doamna Marchant, mormăi vicontele, supărat că era lipsit de plăcerea de a discuta cu Delphine despre cultura strugurilor, discuţie care-i dădea o satisfacţie deosebită.

— Bruno zice că este o femeie încântătoare, cultivată şi absolut de încredere.

— Şi Bruno are întotdeauna dreptate?

— Ce fel de întrebare este asta?

— Una prostească, draga mea. Poate că într-adevăr am

început să îmbătrânesc. În cazul acesta, n-am decât o singură metodă de prevenire. Adică, încă un pahar de şampanie. Este singura reţetă pe care mi-o oferă mama natură. Îmi dai voie să-ţi ofer şi ţie un pahar?

— Bineînţeles, dragul meu. Nici nu se pune problema să te refuz.

Farmecul înnăscut şi frumuseţea calmă a Delphinei aveau un efect puternic asupra persoanelor din jur, deşi nu făcea nici cel mai mic efort în acest sens.

Francezii, de-a lungul secolelor, se obişnuiseră cu străinii care făceau orice pentru a fi admişi în societatea lor, încercând să compenseze faptul că nu erau francezi. Dar lui Delphine, pur şi simplu, nu-i păsa dacă francezii erau de acord cu ea sau cu ce face ea. Ea crescuse în trei ţări diferite, unde naţionalitatea franceză constituia doar o caracteristică ce-i deosebea pe ei de populaţia băştinaşă, şi nu neapărat o naţionalitate superioară. Această caracteristică era legată de funcţia tatălui ei, de limba pe care o vorbeau în casă, de felul cum îl învăţa mama ei pe bucătar să gătească, dar nu avea nimic sacru în ea. Pentru ea, a fi un membru al familiei Lancel nu însemna nimic pe lângă un Selznick sau un Goldwyn ori un Zanuck. Şi chiar dacă ar fi trăit zece ani de acum încolo în spiritul tradiţiei franceze din Champagne, tot nu s-ar mai fi schimbat.

Familia Marchant era încântată de faptul că ea nu avea aerul acela rigid, caracteristic tuturor celor ce proveneau din vechea aristocraţie. El n-ar fi crezut niciodată că singura

aristocraţie care o impresiona pe Delphine era constituită din câteva familii de curând îmbogăţite şi de actorii şi actriţele ale căror poze le putea vedea în revistele de cinema americane. Erau uimiţi de vizitele pe care Guy le pregătea pentru Delphine. Ei se gândiseră că ea va vrea să vadă Turnul Eiffel, mormântul lui Napoleon, Place Vendôme, Muzeul Luvru. Ce însemnau toate aceste discuţii despre Gaumont, Pathe-Cinema şi Kodak-Pathe? Mai mult ca sigur că turiştii nu se duceau niciodată la Billancourt. De ce ar fi vrut ea să vadă locuri asemănătoare cu cele de la Hollywood?

— Nu, doamnă Marchant, vă asigur că sunt foarte nerăbdătoare să le văd, o asigură Delphine rapid.

Pe când era în liceu, fusese de câteva ori pe platoul de filmare, la invitaţia unor prieteni de-ai părinţilor care se ocupau cu filmările. Scurta privire pe care o aruncase pe platou – trăind cu spaima că va sta în calea oamenilor importanţi ce zoreau de colo-colo cu treburi – o făcuse pe Delphine să se simtă de parcă ar fi fost în Paradisul visat şi la care era condamnată să privească totdeauna ca o intrusă.

— Bine, cum vrei, spuse doamna Marchant resemnată. Lasă-mă doar un minut, să-mi pun pălăria.

Îşi aranjă părul cu multă grijă, diamantele de pe degete strălucind printre şuviţele de păr.

— Mamă, nu e neapărată nevoie să vii dacă nu vrei. Bruno ne va aştepta acolo, spuse Guy.

— În cazul acesta, chiar că aş avea nişte treburi de făcut... spuse mama lui Guy, profund uşurată.

Perspectiva de a petrece o zi întreagă uitându-se la nişte oameni cum fac filme era nespus de plictisitoare. Cu ani în urmă, şi ea crezuse că ar fi amuzant să privească acest proces, dar după câteva ore pe platoul de filmare, se vindecase de această iluzie. În orice caz, găsea că postura de însoţitoare e mult prea ridicolă. Guy, băiatul ei cel mic şi favoritul, era un perfect gentleman şi orice fată putea avea încredere în el... mai ales una de care era îndrăgostit nebuneşte. Grija exagerată pe care vi contesa de Lancel i-o purta nepoatei era pur şi simplu învechită. Aceşti aristocraţi din provincie erau într-adevăr încântători, dar mult depăşiţi de vremuri.

Pentru doamna Marchant era mult mai important să se ducă astăzi la a treia probă a costumului Chanel, ca să poată fi gata până la începutul sezonului. Îi privi plecând cu un zâmbet mulţumit, deja cu gândul la materiale, nasturi şi croială.

Drumul de la apartamentul familiei Marchant de pe bulevardul Foch, până la studioul Gaumont din Billancourt, i se păru Delphinei nesfârşit. Nu vorbi mai deloc, dar pentru Guy era limpede că fremăta de emoţie, alături de el şi îndrăzni să creadă că starea ei se datora faptului că-i făcea plăcere să se afle singură cu el. Din când în când îi arunca câte o privire, dar cu toate că ea simţea această privire, se hotărî să pară că nu observă nimic.

Astăzi ar fi putut să-şi petreacă ziua cu Max, Victor sau Henri, deoarece toţi trei telefonaseră, propunându-i diferite plimbări, dar planul lui Guy reuşise de minune şi ea alesese invitaţia lui. Deocamdată, asta îl făcea fericit.

Bruno îi însoţise la studio mai mult din curiozitate decât dintr-un sentiment de obligaţie faţă de Delphine şi bunica lui, căreia îi promisese să-şi supravegheze sora.

Familia Marchant încă nu devenise un client al Băncii Duvivier, iar o asemenea lipsă de gratitudine, după favoarea colosală pe care i-o făcuse lui Guy, i se părea intolerabilă. Îl invitase la cină la bunicii lui, intervenise pe lângă bunica s-o lase pe Delphine în vizită la el – oare Guy nu realiza cât de îndatorat îi era? Sau poate că nu avea destulă influenţă asupra tatălui său, ca să intervină şi să-l determine să plaseze o parte din fonduri la Banca lui? Oricum, ambele variante erau de neiertat. Poate că el îi acordase prea repede prietenia lui Guy, după cum era posibil ca el să creadă că e normal să fie aşa.

Guy e un parvenit arogant, se gândi Bruno. El nu-şi prea permitea să se înşele asupra cuiva.

Era bucuros să observe, pe când aşteptau să li se îngăduie să intre în Studio, că Delphine părea dusă pe gânduri şi mai puţin dornică să flirteze, aşa cum se întâmplase cu o seară înainte, la cina de la Valmont. Aprecia eleganţa incontestabilă a costumului ei roşu din şantung, paspoalat cu albastru închis, pe care şi-l cumpărase de la Bullock pentru vizitele ce urma să le facă

la Santa Anita, şi i se părea că arată mai matură ca oricând cu pălăria aceea mică din pai pusă puţin pe-o parte.

— A, uite-l pe prietenul meu, spuse Guy, făcându-le cunoştinţă cu un tânăr blond, scund, cu un zâmbet prietenos, care-i întâmpinase la poarta principală.

— Vi-l prezint pe Jacques Sette – domnişoara de Lancel şi vicontele de Lancel. Jacques este asistentul lui Bluford şi ne va arăta Studioul.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, dar, Guy, ştii cum e aici. Domnişoară, domnule, urmaţi-mă, Guy cunoaşte drumul. Astăzi nu suntem prea ocupaţi. Din nefericire, la câteva filme se toarnă acum exterioarele, iar altele sunt în faza incipientă. Dar Gabin şi Michèle Morgan joacă pe platoul cinci. Regizorul filmului este René Clair – cred că ăsta va fi lucrul cel mai interesant de văzut.

Pronunţa numele vedetelor cu nepăsare, de parcă i-ar fi aparţinut, iar Delphine îl privi cu invidie.

Deasupra uşii ce dădea pe platoul cinci era aprins un beculeţ roşu, aşa că au fost nevoiţi să aştepte până s-a stins. Odată pătrunşi în interior, au descoperit un decor impresionant, care-i buimăci. O parte din platou se afla în întuneric, în timp ce cealaltă era atât de puternic luminată, încât lumina părea că zumzăie surd.

— Ai grijă unde calci, spuse Jacques Sette şi o apucă neceremonios de braţ pe Delphine, ghidând-o printre cablurile ce duceau la reflectoare şi printre accesoriile răspândite peste tot, pe podea.

Ea se uita împrejur şi nu înţelegea nimic, până când el îi conduse într-o zonă în care lumina se simţea la fel de intens ca şi căldura puternică degajată.

Delphine se gândi, cu inima bătându-i puternic, că putea simţi freamătul neobişnuit ce o înconjura. Se opriseră la douăzeci de paşi de scena ce reprezenta un interior de sufragerie, unde Jean Gabin şi Michèle Morgan stăteau la masă, prânzul lor fiind întrerupt de alţi patru actori pe care Delphine nu-i recunoscu. Femeia care se ocupa de machiaj circula în jurul mesei, pudrând frunţile actorilor sau refăcând rujul de pe buzele actriţei, ori aranjând o şuviţă de păr.

Actorii aşteptau răbdători, pierduţi într-un fel de uitare; Gabin spunea în şoaptă o glumă, iar ceilalţi râdeau încet, dar câteva minute nu s-au mişcat, aşteptând ca cei doi bărbaţi, dintre care unul stătea în scaunul regizorului, să termine discuţia în contradictoriu. În sfârşit, cei doi terminară de vorbit, iar femeia de la machiaj părăsi scena, în timp ce bărbatul care stătuse în picioare se îndreptă spre cameră şi vorbi cu un altul. În tăcerea deplină care se lăsă, cineva nevăzut strigă autoritar: „Linişte! Se filmează!”

Delphine tremura de emoţie. Înainte ca Sette să observe, ea se îndreptase în tăcere, mergând ca în vis, spre scenă. El făcu repede câţiva paşi spre ea, o apucă de umăr şi o trase înapoi, în zona vizitatorilor. Fata bâlbâi jenată o scuză. Nu-şi dăduse seama că se mişcă.

Un minut mai târziu, filmarea se întrerupse din nou.

— Haide să mergem, nu mai este nimic interesant de văzut, îi şopti Bruno la ureche.

Delphine dădu din cap a refuz. Filmarea continuă şi de data asta scena dură mai puţin de două minute, înainte ca René Clair să strige nemulţumit „Opriţi!”

Se duse pe scenă şi purtă o discuţie amănunţită cu actorii, pe un ton mult prea jos pentru a putea fi auzit. Gabin dădu din cap de câteva ori, iar Michèle Morgan ridică din umeri a nepăsare şi zâmbi. Pentru Delphine, actorii erau asemenea zeilor din Olimp, care se lăsau văzuţi de bunăvoie de pământeni.

Acum se rearanjau luminile. Cameramanul îşi pusese un mic obiect la ochi şi începu să dea directive, vorbind cu asistentul său.

În timp ce Bruno şi Guy aşteptau nerăbdători să plece, Delphine stătea nemişcată ca un decor, aşteptând reluarea scenei. În cele din urmă, filmarea se reluă. După ce se termină, René Clair spuse, nu prea mulţumit: „Opriţi... rămâne aşa”. Luminile se stinseră şi actorii se ridicară şi se împrăştiară în toate direcţiile.

— Era şi timpul, spuse Bruno, cu un oftat de plictiseală.

— Vor continua să filmeze toată după-amiaza. Acum au luat pauza de prânz. Ăsta a fost doar începutul, explică Sette. Oricum, am impresia că aţi văzut destul.

— Pentru toată viaţa, replică Bruno.

— Te-am prevenit, spuse Guy.

— Nu îndeajuns. Hai să mergem, Delphine, reluă

Bruno.

— Nu, spuse ea.

— Ce vrei să spui? Nu mai ai ce să vezi.

— Vreau să văd şi ce urmează.

— Cum doriţi, domnişoară, spuse Jacques Sette, privindu-l uimit pe Guy.

— Dar timp de două ore nu se va întâmpla nimic aici. Prânzul este sacru, mai ales pentru actori. Îmi permiteţi să vă invit la bufet?

— O, vă rog, spuse Delphine.

— Delphine, exagerezi, încercă Bruno s-o convingă, dar şi lui îi era foame după nesfârşita vizită şi nu avea niciun aranjament pentru prânz. La urma-urmei, trebuia să mănânce undeva.

Bufetul, ca orice bufet dintr-un studio, era o încăpere mare, rezervată directorilor de platou şi actorilor importanţi. Delphine se uita în jurul ei cu nesaţ, sperând că-i va vedea pe Mich Ole Morgan şi pe Jean Gabin luând masa. Dar ei preferaseră un prânz în intimitatea cabinei lor după ce stătuseră toată dimineaţa în faţa unei mese de sufragerie.

Sette îi conduse la o masă, aşezând-o pe Delphine pe locul cu cea mai bună vedere spre restul încăperii.

— Mai întâi luaţi un pahar de vin, propuse el şi dădu comanda ospătarului.

— Te rog, spune-mi despre fiecare cine este, îl imploră Delphine. El se uită împrejur, sperând să-i satisfacă

curiozitatea cu vreun actor faimos, dar în afară de directorii de film Jean Renoir, Pierre Prévert, Marcel Carné, Nico Ambert şi Autant-Lara, nu erau decât câţiva actori obscuri, necunoscuţi în Statele Unite. Delphine se uită pe rând la fiecare director, dar ei erau oameni obişnuiţi, nu stele de cinema. Dorinţa ei fierbinte nu era satisfăcută. Dezamăgită, sorbi o înghiţitură de vin şi se uită prin cameră, dusă pe gânduri, totuşi atentă.

La o masă, nu departe de Sette, trei bărbaţi mâncau împreună.

— Ia uitaţi-vă la fata aceea, le spuse Nico Ambert însoţitorilor lui. Fata care stă la masă cu Sette...

Cei trei se întoarseră uşor şi o examinară pe Delphine din cap până-n picioare, de parcă era un obiect la licitaţie.

— Ai cumva idee cine este? întrebă Jules LeMaître, directorul de distribuţie al lui Ambert.

— În niciun caz. O actriţă, decise Yves Block, cameramanul lui Ambert, pentru filmul „Mayerling”, a cărui filmare era programată să înceapă peste o lună. Cei trei bărbaţi se întâlniseră pentru a discuta planurile legate de filmarea acestei producţii cinematografice, planuri ce ajunseseră în faza semifinală.

— De ce crezi asta, Yves? întrebă LeMaître.

— Este prea naturală, replică cameramanul. Se uită în jurul ei ca o turistă... nicio actriţă nu şi-ar permite să privească în felul ăsta, chiar şi într-un Studio neobişnuit.

Mai mult decât atât, n-am mai văzut-o până acum. Dacă ar fi fost o actriţă, nu eşti de părere că unul dintre noi – toţi – ar fi recunoscut-o?

— Dacă ar fi fost actriţă, m-ar fi recunoscut, spuse

Nico Ambert pe un ton sec.

Directorul era un bărbat voinic, în jur de treizeci de ani, cu un ten măsliniu şi păr negru, cu o privire arzătoare caracteristică oamenilor din sudul Franţei, mai curând italian decât francez. Deborda de energie chiar şi când se odihnea, emanând autoritate, senzaţie accentuată şi de nasul acvilin, ochii pătrunzători şi gura cu o expresie neînduplecată. Era un om obişnuit să comande, un om puternic, de care mulţi se temeau, şi un bărbat foarte râvnit de femei.

Delphine era conştientă că ei o priveau cu atenţie, dar nu se sinchisea, pentru că îi considera nişte oameni obişnuiţi. Era atât de deprinsă să fie în centrul atenţiei masculine, încât nici nu-i băga în seamă, ca un peşte exotic care înota calm în acvariu sub privirile curioşilor.

— Nu este franţuzoaică, spuse Ambert. Este mult prea îngrijită şi dichisită şi uită-te la pantofii ei... nu poate fi franţuzoaică, imposibil.

— Dar vorbeşte franţuzeşte, Nico, spuse Jules LeMaître. Şi felul cum îşi mişcă mâinile, forma gurii... ce părere ai, Block?

Cameramanul studia în tăcere chipul Delphinei. Era un expert în chipuri umane. Se întreba adesea de ce oamenii

se minunează când descoperă că doi fulgi de zăpadă nu se aseamănă deloc, când două chipuri umane, chiar şi gemeni fiind, nu sunt la fel.

Block nu credea în frumuseţe. Ştia că şi cel mai desăvârşit chip uman se poate transforma într-unul insipid sub lumina reflectoarelor. Văzuse prea mulţi ochi extraordinar de frumoşi care îşi pierdeau strălucirea sub lumina aparatului de filmat. Lumina reflectoarelor şi aparatul de filmat îşi uneau puterile diabolice pentru a reduce frumuseţea oricărui chip. Oameni care în viaţa reală erau nişte splendori, păreau nişte oameni obişnuiţi sub puterea camerei de luat vederi, iar cele mai comune chipuri căpătau o frumuseţe aparte şi un farmec deosebit. De exemplu, cea mai frumoasă femeie pe care o filmase avea un nas care apărea foarte urât pe ecran, indiferent din ce unghi ar fi luat-o. Iar o altă femeie, cât se poate de banală, în faţa aparatului de filmat părea plină de mister şi de o frumuseţe caldă.

Block putea să-şi dea seama imediat de calităţile artistice ale unui chip: putea să judece dacă ochii erau distanţaţi cât trebuie, dacă nasul avea vreun defect ce devenea vizibil sub lumina reflectoarelor, să cântărească mărimea unei bărbii şi lungimea nasului, linia gurii şi amplasarea ei în relaţie cu ochii. Dar înainte ca aparatul de filmat şi reflectoarele să intre în acţiune, prefera să nu i se ceară părerea.

— Nu pot să-mi dau seama, răspunse Yves în cele din

urmă; ridicând din umeri în direcţia directorului de distribuţie.

— Vrei să faci un cadru cu ea? insistă LeMaître.

— Asta decide Nico.

— Da. Vorbiţi cu fata aceea, decise Nico Ambert.

— În rolul Mariei, Nico?

— Ce altceva?

— Am putea s-o distribuim în rolul lui Simone, îi reaminti Jules.

— Numai dacă ne hotărâm să le alegem... deocamdată n-am stabilit nimic. Jules, îl cunoşti pe Sette, nu?

— Desigur, e asistentul lui Bluford.

— Du-te şi prezintă-te. Dacă nu are un accent pregnant, spune-i ce dorim de la ea. Şi aranjează pentru după-amiaza asta. Mă întâlnesc cu impresarul lui Simone peste două zile.

— Aşteaptă un moment, Nico. De ce ai distribui o necunoscută în rolul lui Marie?

— De fapt, aşa aş prefera să fac. „Mayerling” a mai fost transpus pe scenă şi înainte. Şi pe ecran. Şi toată lumea cunoaşte povestea Mariei Vetsera şi a arhiducelui Rudolph şi ştie despre sinuciderea lor în Mayerling. O actriţă necunoscută ar putea da o tentă de inedit.

— Oricum, nu e nimic jignitor dacă dă o probă, fu de părere Jules, fără prea mult entuziasm. Planul filmului, odată stabilit clar în mintea lui, nu-i plăceau intervenţiile şi schimbările de distribuţie, dar a te lăsa în voia regizorului făcea parte din această meserie. În cazul lui Ambert era

vorba mai curând de supunere. Puse jos furculiţa şi se apropie de masa lui Sette.

— Hei, Jacques, faci pe ghidul azi?

— Am această onoare. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara de Lancel, iar dumneavoastră, domnişoară, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Jules LeMaître, directorul de distribuţie. El n-are nici scrupule, nici iluzii, cu alte cuvinte, este unul dintre cei importanţi. Ceilalţi invitaţi ai mei sunt vicontele de Lancel şi domnul Guy Marchant – de la „Actualităţi Marchant”.

Salutând-o pe Delphine, el observă din puţinele cuvinte pe care le pronunţă ea, că accentul ei e tot atât de franţuzesc ca al lui, dar vocea ei atingea totuşi anumite inflexiuni indescriptibile, inflexiuni după care el îşi dădu seama că nu e franţuzoaică şi nici nu aparţine lumii filmului.

— Sunteţi în vizită la Paris, domnişoară? o întrebă el politicos, după ce dăduse mâna cu cei doi bărbaţi.

— Pentru câteva zile. Apoi mă întorc în Champagne.

— Locuiţi în Champagne şi vă îngrijiţi de producţia de vinuri de calitate superioară? tatonă el terenul.

— Locuiesc la Los Angeles, răspunse Delphine zâmbind. Sesizase că voia să pară un bărbat subtil.

— O. Atunci probabil că faceţi parte din lumea filmului!

— Nu, râse Delphine, simţindu-se flatată, în pofida familiarităţii cu care îi vorbea. Nu mai vorbise niciodată cu un director de distribuţie.

— De fapt, sunt studentă.

— O, deci o intelectuală! Încântător! mai am o întrebare nu prea indiscretă, domnişoară. Şeful meu, Nico Ambert, regizorul, m-a delegat să vă întreb dacă v-ar amuza să faceţi o probă de filmare. Chiar în după-amiaza asta, dacă aveţi puţin timp liber.

— Fir-ar al dracului! Ştiam eu că urmăreşti ceva, LeMaître, spuse Sette, supărat de felul cum îi abordase oaspeţii. Şi dacă Bluford, şeful meu, voia şi el să ceară o probă? Ar fi trebuit să se gândească la asta mai demult.

— Delphine, e imposibil să faci aşa ceva, protestă Guy Mar chant, deodată alarmat. Bruno, spune-i lui Delphine că nu poate face aşa ceva. Sunt sigur că bunica ta va fi furioasă să audă aşa ceva.

— Nu fi caraghios, Guy, spuse Bruno domol. De ce ar fi furioasă, pentru Dumnezeu? După câte ştiu eu, nu e nimic imoral într-o probă de film pe un platou de filmare.

Cine se crede acest Marchant ca să-i spună lui Delphine ce trebuie să facă şi ce nu şi să facă presupuneri în legătură cu ce va spune bunica lui. Are un caracter infam, trebuie să ţină minte acest lucru.

— Dar, Bruno, faptul că un tip a văzut-o şi a plăcut-o la prima vedere, apoi o abordează, nu ţi se pare indecent? Este ca şi cum ar bate-o pe umăr şi i-ar spune „Urmează-mă!” Nu aşa se procedează. Guy se ridică de pe scaun extrem de agitat.

— „Nu aşa se procedează”? Cred că pot lua singur o

hotărâre. Într-adevăr, nu se face aşa ceva, spuse Bruno batjocoritor.

— Bruno şi Guy, pot să vă întreb ce legătură are acest lucru cu voi? întrebă Delphine calmă. Domnul m-a întrebat ceva şi eu îi răspund că într-adevăr m-ar amuza să dau o probă. M-ar amuza peste măsură.

— Delphine, te implor, gândeşte-te bine. Va dura toată după-amiaza, spuse Guy fără speranţă.

— Este după-amiaza mea, Guy, nu a ta. Domnule Sette mulţumesc pentru prânz şi pentru ospitalitate.

Delphine se ridică şi-l privi în faţă pe directorul de distribuţie.

— Sunt gata să dau proba sau, mai bine zis, voi fi după ce se va ocupa cineva de machiajul meu. Să vă urmez?

— Dacă vreţi, domnişoară.

— Numai o secundă, LeMaître, ordonă Sette. Pe ce scenă va avea loc proba?

— Pe scena şapte, în aproximativ o oră.

— Ne vom întâlni cu toţii acolo.

— Aş prefera să nu asistaţi la proba mea, spuse Delphine. Guy, fii te rog un înger şi aşteaptă-mă până ce termin. Iar tu, Bruno, nu ai de ce să mă aştepţi. Voi fi în siguranţă cu domnul LeMaître.

— Sunt sigur de asta. Te sun mâine. Distracţie plăcută!

Bruno o sărută pe obraji şi ieşi repede din încăpere, urmat de Guy Marchant care mai protesta încă.

Jacques Sette semnă mohorât bonul de masă. Bluford va

auzi cu siguranţă de asta şi, indiferent cum va fi proba, toată vina va cădea asupra lui.

Femeia care se ocupa cu machiajul era grasă, prietenoasă şi o excelentă profesionistă. Îi vorbi familiar lui Delphine şi îi admiră pălăria, pe când i-o lua de pe cap pentru a-i aranja părul buclat. I-l perie bine şi i-l lăsă liber pe spate, până pe umeri. În felul ăsta, fruntea ei părea şi mai lată. Cu mâini neînchipuit de îndemânatice, îi dădu un nou contur obrajilor, reliefa linia bărbiei, iar cu machiajul din jurul ochilor – care păreau umbre întunecate – accentuă conturul natural al chipului de o manieră mult mai îndrăzneaţă decât şi-ar fi închipuit sau dorit Delphine. Dar femeia o linişti, explicându-i că pe pelicula alb-negru acest machiaj va părea mai natural ca oricând. În timp ce-i admira fruntea lată, ochii mari şi ovalul perfect al bărbiei, femeia fredona uşor o melodie.

— Mititica asta are într-adevăr o faţă în formă de inimă, repetă ea, mai mult pentru sine.

În sfârşit, odată buzele conturate, Delphine era liberă să iasă din cabina de machiaj. La uşă îl găsi pe LeMaître aşteptând-o răbdător.

— Foarte bine! Arăţi foarte bine. Acum vino să-l cunoşti pe domnul Ambert.

O conduse spre lumina difuză a platoului şapte, unde era scaunul directorului. Nico Ambert se ridică în picioare şi, dând mâna cu ea, o măsură din nou din cap până-n picioare evaluând-o fără milă. Dar vocea lui era blândă:

— Sunt bucuros că mi-aţi acceptat invitaţia, domnişoară. Sper că nu sunteţi emoţionată.

— Ar trebui să fiu? se auzi Delphine spunând, de parcă ar fi tachinat un băiat de vârsta ei. Singurul lucru pe care şi-l dorea era ca Margie să fi fost acolo, s-o vadă. Chiar de când directorul de distribuţie se apropiase de masa ei, la prânz, se simţise de parcă plutea într-un vis mirific şi pasionant. În ochii ei realitatea din jur se amplifica şi fiecare decor ce înconjura scena i se părea o poartă spre lumea minunilor. Nu se gândise nicio clipă la detaliile tehnice ale unei probe de film, atât de prinsă fusese de vederea platoului pe care se afla. Încerca să se contopească în atmosfera aceea şi să reţină fiecare amănunt, la fel cum făcuse la scena dintre Gabin şi Michèle Morgan.

— Dacă ar trebui să fii? repetă Ambert. Nu, bineînţeles că nu. Stai jos aici, lângă mine, şi-ţi voi arăta ce trebuie să spui pe scenă. Este foarte simplu, tu vei citi aceste rânduri subliniate cu roşu, iar eu îţi voi răspunde citindu-le pe celelalte... un scurt dialog între noi doi. Nu trebuie să te uiţi la aparatul de filmat, dacă reuşeşti. Vrei să citeşti înainte ce ai de spus?

— Nu sunt actriţă, comentă Delphine, aşa că ce rost are?

— Ca să te pui puţin în temă. Ce spui?

— O să mă lămuriţi dumneavoastră, domnule. Cred că e mai bine aşa.

— Cunoşti povestea filmului „Mayerling”?

— Nu chiar.

— Nu contează. Scena asta reprezintă întâlnirea dintre o tânără nobilă doamnă şi moştenitorul Habsburgilor. Are loc la un bal... ei dansează împreună... şi se îndrăgostesc.

— Ei bine, pare destul de comun, spuse Delphine zâmbind. Unde vreţi să stau?

— Acolo. De ce nu-ţi laşi haina aici? Îţi va fi cald sub lumina reflectoarelor.

Delphine îşi scoase haina şi o puse pe spătarul scaunului. Rămase numai în fusta subţire şi într-o bluză simplă, de mătase albă, apoi se îndreptă spre locul indicat de Ambert. De îndată ce se aşeză pe scaun, directorul dădu un ordin şi o lumină puternică o invadă brusc. Luată prin surprindere, îşi puse repede mâna la ochi şi scoase un ţipăt de surpriză.

— Anunţă-mă când poţi să vezi cum trebuie, spuse el, şi vocea era aşa de clară încât i se păru că vine de foarte aproape.

Delphine aşteptă, în sfârşit conştientă de privirile avide ale bărbaţilor, care aveau totuşi şi un interes profesional. Această descoperire o luă prin surprindere, aşa cum se întâmplase şi cu luminile, dar era binevenită această atenţie deosebită. Nu se simţise niciodată aşa de plină de viaţă, aşa de stăpână pe sine şi aşa de mult ea însăşi.

În minutele care i-au fost necesare ca să se obişnuiască cu luminile, se simţi cuprinsă de un val de căldură însoţită de o nelinişte plăcută. Şi nu era din cauza reflectoarelor. Era o căldură ce pornea din abdomen şi se împrăştia rapid şi irezistibil, până când îi atinse punctul acela sensibil dintre

picioare, ceea ce o făcu să-şi încrucişeze strâns coapsele de teamă să nu se trădeze. Buza de jos fremătă brusc. Stătea nemişcată în lumina reflectoarelor, ţinându-se de scaun cu ambele mâini. Scenariul îi căzu pe jos, în timp ce era cuprinsă de un orgasm puternic. Îşi muşcă buzele, rămase înţepenită în scaun, cu pieptul înainte şi cu umerii drepţi. Îşi strângea picioarele cu toată puterea, astfel ca niciunul dintre bărbaţii ce o priveau să nu observe nimic. Nico Ambert îşi simţi sexul zvâcnind ca răspuns la excitarea ei. Nu i se mai întâmplase aşa ceva de ani de zile. Se lăsă o tăcere deplină.

— Jules, dă-i scenariul, spuse Ambert când văzu că Delphine îşi mai revenise. El nu se putea mişca.

LeMaître îi înmână scenariul. Nico începu să citească un lung monolog pe care-l alesese special ca să-i fie ei mai uşor.

Delphine asculta. Ochii ei vedeau rândurile, dar nu înţelegea nimic, respiraţia sa fiind acum mult prea rapidă ca să-i permităsă spună ceva. Încă mai simţea căldura aceea arzătoare şi ştia că va mai dura până să-şi revină pe deplin. „Trebuie să fie din cauza luminilor, se gândi ea, da, asta trebuie să fie”.

— Domnişoară?

— Da, spuse ea cu o voce slabă.

— Poţi citi rândurile?

— O să încerc. Respiră adânc şi se concentră asupra scenariului. În curând, rândurile căpătară un sens şi citi mai

departe, neţinând seama de prezenţa aparatului de filmat şi a spectatorilor, punându-şi toată voinţa în citirea acelor rânduri subliniate cu roşu, pentru că numai aşa putea să-şi controleze trupul. Vocea lui Ambert răspundea la replicile ei. Cine dracu' o învăţase să excite oamenii prin aparatul de filmat?

Ea continuă să citească, el răspundea, ea dădea o nouă replică şi aşa mai departe, până când, ca într-un dans al cuvintelor se termină scurta scenă.

Directorul dădu comanda să se stingă toate luminile şi în întunericul care coborî brusc, se ridică repede şi se îndreptă spre locul unde stătea Delphine, încă şocată de felul neaşteptat în care se încheiase scena. O apucă de braţul gol.

— Ai fost splendidă. Mi-e teamă că a fost cam greu pentru tine, adăugă cu o voce joasă, iar ei i se păru că se reia scena precedentă.

— A fost aşa de multă lumină...

— Înţeleg. Cred că ai vrea să stai undeva liniştită înainte de a te alătura prietenilor tăi.

— Da.

— Vino.

O conduse repede, părăsind împreună platoul, mergând prin pădurea de decoruri spre cabina lui. După ce intrară, se întoarse cu spatele la uşă şi o trase spre el.

O sărută pe gura deschisă, cu un sărut barbar şi indecent.

— Îţi dai seama... îţi dai tu seama? o întrebă el pe un ton brutal.

— De ce să-mi dau seama? gâfâi ea, ştiind exact la ce se referea.

— La ce mi-ai făcut! Vezi şi tu!

Îşi presă trupul de al ei atât de tare, încât ea îi simţi dorinţa puternică, animalică, chiar în abdomen. Bărbaţii mai încercaseră să se lipească de ea în felul ăsta, dar îi respinsese. Acum, aproape că leşină în braţele lui Ambert, cu ochii închişi şi cu gura deschisă, dornică să-i primească săruturile brutale.

O luă în braţe şi o aşeză pe canapea, începând să-i descheie bluza, căutându-i trupul şi sărutându-i în continuare sfârcurile sânilor. O dezbrăcă. Lui Delphine i se mai întâmplase să lase un bărbat să-i atingă sfârcurile, dar niciodată să-i sărute sau să-i privească goi. Acum, cum stăteau acolo goală, se simţi ruşinată şi fericită în acelaşi timp. Avea impresia că se află din nou sub lumina reflectoarelor. Limba lui neîndurătoare şi experimentată o făcea să se excite îngrozitor. Era udă toată.

Dar el cunoştea acest lucru, acum, destul de bine ca să-i mai permită să aibă un alt orgasm. O trase de păr şi-i spuse:

— Nu încă, încă nu, căţea mică ce eşti, nu fără mine.

În timp ce-i desfăcea picioarele, se aplecă să inhaleze mirosul ei intim, dar fu atent să nu-i atingă părul pubian. Ea se mişcă plină de dorinţă, pe neaşteptate, uitând de orice

ruşine. Dar el o respinse, se aplecă asupra ei şi îşi luă penisul în mână. O pătrunse uşor, cu voluptatea unui bărbat care aşteptase prea mult ca să nu se poată struni. Se mişca încet, încet, cu o plăcere egoistă şi vicioasă, ce putea să pară blândeţe.

Ea era atât de udă, de dilatată şi dornică de a fi posedată, încât el îi pătrunse-zidul virginităţii înainte ca vreunul dintre ei să-şi fi dat seama. Apoi intră în ea cât putu de mult. Încă o mai ţinea de păr cu o mână când o pătrunse şi numai acum îi dădu drumul. Acum ea putu să se concentreze asupra membrului său ce o poseda vorace. Abia respirau. Ea îi simţi organul cum creşte şi creşte înăuntrul ei. Stând peste ea fără să se mişte îi murmură la ureche:

— Toţi bărbaţii care te priveau erau cu membrul în mână. Şi tu ştiai asta, ştiai, căţea mică ce eşti!

— Nu mai pot să aştept, nu mai pot...

Simţi cum o cuprinde senzaţia aceea minunată, sălbatică dinaintea unui orgasm, care se potrivi cu eliberarea lui dureroasă, pasionată.

CAPITOLUL 12

La data de 3 septembrie 1936, Los Angeles-ul era în pragul unor mari prefaceri. Timp de patru zile avea să devină centrul internaţional al aviaţiei. Aeroportul Mines Field fusese amenajat şi lărgit şi i se schimbase numele în Aeroportul Municipal. Organizatorii locali ai celei de-a şaisprezecea competiţii naţionale aviatice, care se ţinea anul acesta în Oraşul îngerilor, erau de părere că dacă exista cineva pe lume în stare să organizeze un spectacol de aviaţie, aceia erau ei.

Freddy memorase toate detaliile oferite de presă în legătură cu evenimentele ce urmau să aibă loc. Ştia că Harold Lloyd, ca maestru de ceremonii, va conduce o lungă paradă, cu orchestre amplasate pe rampe motorizate, până la aeroport; ştia exact ora la care va fi trasă o salvă deasupra aeroportului pentru a anunţa sosirea trupelor de elită ale Armatei şi Marinei, care aveau să defileze în formaţie şi să facă demonstraţii de acrobaţie aeriană, schimbând manevre de atac şi apărare; ştia când vor avea loc acrobaţiile cu avioane şi cu planoare, ca şi demonstraţia de paraşutism.

Mai ştia că domnul şi doamna Douglas Fairbanks St. Şi Benita Flune plănuiau să meargă la un picnic înainte de competiţie, cu un coş galben-deschis, plin cu pahare şi

farfurii galbene; că era aşteptată Adrienne Ames, într-un costum de tweed maro, însoţită de fostul ei soţ Bruce Cabot, iar Carole Lombard şi Kay Francis vor figura pe lista oaspeţilor de onoare.

Ştia chiar şi numele fetelor din înalta societate din Beverly Hills care fuseseră alese să-i întâmpine pe piloţii participanţi la balul ce urma să se ţină în prima zi a competiţiei naţionale.

Dar nu-i păsa de toate acestea. Nu erau decât treburi de culise, care nu făceau parte din competiţia adevărată.

Numai trei evenimente o interesau pe Freddy: cursa „Bendix" transcontinentală de viteză, care se desfăşura pe distanţa dintre Coasta de Est şi Los Angeles; concursul „Ruth Chatterton" pentru piloţii sportivi, care începuse cu şase zile în urmă la Cleveland şi continua în etape dezavantajoase pentru unii, la Los Angeles; şi trofeul „Amelia Earhart", o cursă de viteză pe circuit închis, în jurul unor piloni, fund singura probă rezervată femeilor şi la care luau parte opt concurente.

Din toate aceste probe, concursul „Chatterton" era cel care pusese stăpânire pe imaginaţia ei, până într-atât încât ajunsese să-şi dorească din tot sufletul să participe şi ea, la fel cum dorise să zboare prima oară solo. Era o cursă la care ar fi putut lua parte dacă ar fi avut un avion. Ar fi putut. Ar fi putut chiar să şi câştige competiţia dacă ar fi avut un avion propriu.

Treizeci şi doi de concurenţi, bărbaţi şi femei, zburau cu

diferite tipuri de avioane, concurând fiecare împotriva propriului record de viteză.

Pe lista participantelor figura chinezoaica Katharine Sui Fun Cheung, care zbura pe un mic

383

Cessno, şi englezoaica Peggy Salaman, din Londra, a cărei mamă declarase zâmbind reporterului că „nu toate fetele dansează toată ziua, aşa că Peggy s-a apucat de aviaţie”.

Fir-ar să fie! „O urăsc pe Peggy Salaman şi pe mama ei atât de generoasă”, se gândi Freddy plină de invidie.

Îi venea foarte greu să se gândească la cursa „Chatterton”, aşa că încerca să se concentreze numai asupra probei „Bendix”, uşoară şi relativ simplă de câştigat, la care participa o trupă de piloţi faimoşi, care executau acum ultimele antrenamente înainte de concurs, pe aeroportul „Floyd Bennett”.

Săptămâni de-a rândul se vehiculaseră o grămadă de zvonuri şi poveşti în legătură cu nişte avioane cu o linie aerodinamică încă nemaivăzută, despre teste secrete în tunele aerodinamice, despre motoare noi, cu puteri nemaiîntâlnite până atunci şi despre eforturile disperate, de-a lungul multor nopţi în vederea îmbunătăţirii vitezei fiecărui avion. Zvonurile provocaseră o isterie generală şi în rândurile ziariştilor.

Cursa „Bendix” era foarte comodă. Singura regulă obligatorie pentru piloţi era să plece în zorii zilei de 4

septembrie de pe aeroportul „Floyd Bennett” şi să aterizeze la Los Angeles la ora 18,00 în aceeaşi zi. „Revista de aviaţie”, biblia lui Freddy, anunţase că favoritul cursei era Benny Howood, câştigătorul din anul precedent, cu faimosul său avion „Mister Mulligan”. La cursele de lungime, „Revista de aviaţie” o vedea pe locul întâi pe Amelia Earhart, în noul ei avion Lockheed Electra, urmată îndeaproape de Jacqueline Cochrane.

Aceeaşi revistă îi cita pe Howard Hughes pentru gestul său de sportivitate. El refuzase să intre în competiţia „Bendix” pentru că avionul său era de neîntrecut în comparaţie cu avioanele piloţilor cu posibilităţi materiale mai reduse.

Cu o zi înainte de cursă, Freddy executa dârză diferite figuri acrobatice Immelmans şi Chandelles, pilotând avionul Taylor Cub al lui Mac, care nu atingea mai mult de nouăzeci de mile pe oră. Şi pe când zbura, se gândea la Howard Hughes şi la milioanele lui, la Earhart şi la avioanele ei pe care Lockheed dăduse cu mărinimie optzeci de mii de dolari.

Fără îndoială, ea era departe de aşa ceva, hotărî Freddy furioasă şi ateriză ca de obicei cu bătrânul Taylor.

Majoritatea după-amiezilor din iunie, iulie şi august şi le petrecuse exersând figuri acrobatice. Până la urmă, cu Mac lângă ea, le învăţase pe cele mai complicate: serpentina Oregon Sea, rostogolirea Cuban, figura de opt Cubon, răsucirea Frank Clark şi Rankin Roller Coaster. Toate bune

şi frumoase, dar Freddy tot nu reuşise să strângă banii necesari cumpărării unui avion pentru că toate economiile se duseseră pe lecţiile de acrobaţie. Abătută, se gândi că peste două săptămâni trebuia să înceapă şcoala la UCLA. Primise deja o copie a programului de acolo. Mama îi cumpărase toate cele necesare pentru colegiu. Când va mai putea zbura, cu excepţia sfârşitului de săptămână? Pentru ea fusese foarte important să zboare toată vara, chiar dacă îşi cheltuise şi ultimii bani câştigaţi. Îşi reaminti, profund nefericită, că va fi nevoită să urmeze toate cursurile alea obligatorii la colegiu, cursuri ce vizau o bună pregătire în artele liberale ale educaţiei umaniste.

„Fir-ar să fie! Nu vreau, să fiu bine educată!” ţipă Freddy către insensibilul altimetru, către” vitezometru şi către maneta care i se supunea întotdeauna.

Şi totuşi, ce era de făcut? Să intre în Marină şi să vadă lumea? Să intre în Legiunea Străină? Să fugă cu circul? Prostii, toate astea erau potrivite pentru un băiat, dar pentru o fată care n-avea nici măcar şaptesprezece ani? Slabe şanse! Destinul ei era legat de nesuferitul colegiu cu educaţia lui umanistă.

Dacă Freddy ar fi apăsat pe pedale cu toată puterea nemulţumirii ei, mai mult ca sigur că ar fi găurit podeaua avionului. În loc de asta, mai execută ireproşabil o manevră Chandelle şi o întoarcere de 180 de grade, după care coborî şi ateriză pe Dry Springs.

Mac şi Swede Castelli, care veniseră pe aeroport să mai

discute despre figurile de cascadorie, stăteau acum în faţa hangarului şi o priveau cum aterizează.

Fata sări din avion, îşi scoase ochelarii de protecţie, desfăcu paraşuta şi o atârnă pe umăr. Se apropia de ei cu părul ca de aramă fluturând în vânt, o siluetă suplă şi dezinvoltă cu un mers de Robin Hood, legănându-se nepăsătoare; mişcarea era accentuată şi de pantalonii bufanţi şi ghetele joase pe care şi le cumpărase după ce vechii ei jeanşi se rupseseră. Îşi suflecase mânecile cămăşii bărbăteşti pe care o purta întotdeauna când zbura.

— Bună, micuţă doamnă. Ai făcut o frumoasă figură Chandelle, acolo sus, spuse Swede Castelli pe un ton pe care-l voia superior. Toţi cascadorii cu experienţă erau convinşi că nimeni nu va putea zbura vreodată la fel de bine ca ei. Ei bine, poate nu era cazul tuturor. Mac făcea excepţie. Iar ea detesta să i se spună „micuţă doamnă”.

— A fost doar o figură decorativă, domnule Castelli, răspunse Freddy scurt.

— Arăţi bine, puştoaico, spuse McGuire.

— Vai, Mac, nu ştiu dacă pot să rezist admiraţiei tale copleşitoare. S-ar putea să roşesc! spuse ea tăios şi dispăru în birou.

Mac făcu la fel. Amândoi sunt la fel, se gândi Freddy amărâtă.

— Ce-o supără? întrebă Castelli.

— Vrea să fie Amelia Earhart, explică Mac.

— Păi şi eu vreau. Nu asta vrem toţi?

— Este un copil mai sensibil. Mac dădu din umeri a neputinţă.

— Copil? Ascultă, Mac, fata asta nu mai e un copil. Este o femeiuşcă nostimă, un deliciu, un...

— Este un copil, Swede. Iar tu eşti un bătrân scârbos.

Vocea lui Mac era neaşteptat de severă.

— Este o ocazie pe care n-ar trebui s-o pierzi, McGuire, spuse Castelli mai, bine dispus ca niciodată, privind-o pe Freddy care se îndrepta spre maşină. Îl salută apoi pe Mac şi se întoarse să plece.

— Sigur nu vrei să te mai gândeşti? îi strigă lui Mac pe când mergea alături de Freddy spre maşină.

— Sunt sigur, răspunse Mac.

— E vorba de mulţi bani, ţipă el, dar fără prea multă speranţă că i-ar putea schimba hotărârea lui Mac.

— Nici vorbă, prietene. Ţi-am spus că m-am lăsat de aşa ceva.

— Ah, îi spuse Castelli lui Freddy, uşor dezgustat, o s-o facă pentru mine, sunt sigur de asta, numai că întotdeauna a fost împotriva perucilor. Dar a meritat să filmeze.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Freddy nu prea interesată.

Mac continua să refuze diferitele angajamente propuse de coordonatorul cascadoriilor din filme, iar acestora nu le venea să creadă că el s-a retras definitiv.

— Un film numit „Cădere în picaj”. I-am oferit mai multe variante: Alice Faye, Constance Bennett sau Nancy Kelly... ar fi putut s-o dubleze pe oricare dintre acestea. Roy Del

Ruth, directorul, l-a cerut în mod expres pe Mac. Niciodată n-a uitat cât de bine a dublat-o pe Jean Harlow în „Iadul îngerilor”.

— Dar acela era un film mut – îmi aduc aminte că l-am văzut acum şapte ani.

— Dar ei îl voiau pe el ca să zboare, nu ca să vorbească, micuţă doamnă. Ţi se pare aşa de nesemnificativ? Este chiar aşa de insultător?

— Nu, râse Freddy bine dispusă, gândindu-se la imaginea lui Mac cu o perucă blondă pe cap.

— Ei bine, trebuie să mă duc să vorbesc cu alţi trei tipi. Aş face-o chiar eu, dar nu mai am silueta adecvată. Te duci la competiţia aeriană?

— În fiecare zi, răspunse ea, aducându-şi brusc aminte.

— Ascultă, micuţă doamnă, la anul sau peste doi ani, sigur vei lua şi tu parte. Nu poţi şti niciodată, adăugă el blând, privindu-i expresia îmbufnată a feţei.

— Mulţumesc, domnule Castelli. Dar eu nu prea cred.

— A, ia stai! Dar tu ce zici? Ai putea foarte uşor să faci figurile de cascadorie – Mac mi-a spus cât de multe ai învăţat – iar în filmul acesta nu este nicio manevră complicată pe care să n-o poţi executa. Ce zici?

— Pentru moment, asta este imposibil, spuse Freddy râzând la propunerea lui. Mult mai imposibil decât să particip la anul la competiţia de aviaţie.

— De ce? Spune-mi doar ce te împiedică?

Freddy se apropie de maşina La Salle decapotabilă, bine

lustruită a Evei. Intră în maşină, trase un pulover albastru din caşmir şi-l puse pe spate. Mânecile înnodate sub bărbie îi adunau părul zbârlit şi-i încadra faţa serioasă.

— În primul rând, peste două săptămâni trebuie să mă duc la colegiu, spuse ea sprijinindu-se de uşa maşinii. Am o întâlnire serioasă cu Beowulf, domnule Castelli. Apoi, tatăl meu, care este un tip foarte conservator, m-ar omorî, după care m-ar omorî mama şi dacă ar mai rămâne ceva din mine, Mac ar termina treaba.

Expresia hotărâtă a lui Freddy îl convinse pe Swede Castelli mai mult decât maşina scumpă, la modă, că el greşise adresa. Această micuţă doamnă de societate avea un hobby cam ciudat.

— Am înţeles. Oricum, n-am făcut niciun rău c-am întrebat?

— Nu, domnule Castelli.

— Transmite-i salutări lui Beowulf. E un tip norocos.

La vremea când concursul aviatic luase sfârşit, pe data de nouă septembrie, la recepţia Evei în cinstea locotenentului Michel Detroyat, singurul pilot francez din cursă, Freddy era atât de copleşită de emoţii că nici nu se mai recunoştea pe sine însăşi.

Cu inima bătându-i de emoţie o privise pe Louise Thaden cum zburase peste linia de finiş de la Bendix, la capătul celălalt al pistei, şi era atât de convinsă că sosise ultima, încât îşi îndrepta calm avionul în afara pistei de aterizare. A fost nevoie ca un suporter din mulţimea gălăgioasă să

ajungă la ea şi s-o facă să înţeleagă că câştigase cursa. Traversase ţinutul în mai puţin de cincisprezece ore, lăsându-i în urmă pe toţi piloţii experimentaţi. Şi câştigase cu un avion Beechcraft, se gândi Freddy, frământându-se intens, la limita dintre admiraţie şi invidie. Un obişnuit avion Beechcraft, un avion pe care oricine îl putea pilota şi pe care, oricine poseda câteva mii de dolari, îl putea cumpăra.

În noaptea aceea la Bendix, Freddy se învârtise în jurul cortului egiptean, ridicat de organizaţia naţională a femeilor-pilot, şi le văzuse pe Thaden şi pe câştigătoarea premiului doi, Laura Ingalls, şi pe Earhart şi Cochrane şi pe multe alte femei-pilot care intrau pentru a sărbători victoria. Dar nu se simţea în stare să li se alăture, deşi ar fi fost foarte simplu s-o facă. Se simţea paralizată de o sfială mult mai mare decât dorinţa de a le felicita pentru victoria obţinută. Avea permisul de zbor în buzunar, dar pur şi simplu nu găsi curajul să intre acolo, unde cu siguranţă ar fi fost bine primită. „Eu nu am cu ce să mă laud”, îşi spuse ea, nefericită, şi mai rămase doar câteva minute, ascultând veselia dinăuntru. După care plecă.

Slavă Domnului că Chatterton-ul fusese câştigat de un bărbat şi şi-l scosese din minte.

— Freddy, ştii că te aştept astăzi la recepţia mea, spuse Eve intrând în dormitorul fetei, unde o găsi stând cu ochii pe pereţi.

Eve era îngrijorată pentru că Freddy fusese din ce în ce mai abătută, pe măsură ce se desfăşură concursul. Avusese

convingerea că Freddy va fi emoţionată, dar încântată că întrecerea avea loc în oraşul lor. Ziarele dăduseră atâtea detalii încât până şi Eve cu Paul cunoşteau toate amănuntele desfăşurării competiţiei. Dar nu, Freddy îşi petrecea fiecare zi pe aeroport, de unde se întorcea îngândurată şi cu o expresie ciudată în ochi, pe care Eve o atribuia timpului petrecut sub soarele arzător.

— Bineînţeles, mamă. Voi fi acolo, spuse Freddy.

Se gândi că atmosfera acelei petreceri în compania franceză îi va mai abate gândul de la problemele ei şi o va face să se simtă ceva mai bine. Apoi, era curioasă să-l vadă pe oaspetele de onoare, regele acrobaţiei aeriene internaţionale. Persoana lui i se părea atât de importantă încât nici măcar nu-l putea invidia. Pentru ea era un fel de Charles Lindbergh sau Saint-Exupéry.

Michel Detroyat, mândria Franţei, devenise indiscutabil starul tuturor întrecerilor aviatice; efectua nişte acrobaţii extraordinare cu avionul său Caudron, cu motor Renault. Pentru construcţia acestui aparat armata franceză cheltuise un milion de dolari. Avionul avea o linie splendidă, cum nu se mai construise până atunci, şi cu acest avion Detroyat câştigase Trofeul Thompson, în valoare de douăzeci de mii de dolari. Pilotul era conştient că aparatul este atât de bun încât refuzase să participe la unele curse pentru a da o şansă şi altor piloţi.

— Draga mea, să-ţi pui rochia nouă, aceea albă, spuse Eve.

— Dar, mamă... încercă ea să se opună.

— Este rochia cea mai potrivită pe care o ai.

Eve încheie discuţia pe un ton pe care-l folosea în calitatea sa de soţie de diplomat şi Freddy ştia foarte bine că n-avea niciun sens să mai discute.

Puţin mai târziu în aceeaşi după-amiază, grădinile casei Lancel erau pline de oaspeţi. Erau atât de mulţi cei care aşteptau la rând să-i strângă mâna lui Detroyat, încât Freddy reuşise să-l vadă şi să-l audă numai stând în spatele Evei, care îl acompania. „Nu e un bărbat arătos, se gândi Freddy. Are un nas mult prea mare, o bărbie dublă, dar ochii, sub sprâncenele deosebit de negre şi dese, compensează toate celelalte neajunsuri”.

Părea lipsit de griji ca un băieţel fericit şi se vedea limpede că e obişnuit cu complimentele şi felicitările, căci răspundea dezinvolt, cu aceleaşi fraze, fără a-şi pierde buna dispoziţie.

— Da, doamnă, am de gând să mă întorc la anul ca să-mi apăr trofeul câştigat, mulţumesc, doamnă, mă bucur că v-au plăcut demonstraţiile acrobatice; da, domnule, găsesc Los Angeles-ul un oraş încântător, mulţumesc, domnule; da, doamnă, aveţi dreptate, tatăl meu este într-adevăr comandantul trupelor de aviaţie franceze, îi voi transmite salutările din partea dumneavoastră, mulţumesc, doamnă; da domnule, aveţi un climat excelent aici şi sper să mă întorc, mulţumesc, domnule, da, doamnă, California este într-adevăr un loc minunat, mulţumesc doamnă.

Ieftină conversaţie, cugetă Freddy, în timp ce şirul celor dornici să-i strângă mâna pilotului se rărea, lumea îndreptându-se acum către bufetele cu răcoritoare. Acesta-i desigur, preţul celebrităţii”. În cele din urmă, cum se întâmplă întotdeauna cu un oaspete de onoare-Detroyat rămase singur; mulţimea invitaţilor, care vorbise cu el şi îi prezentase omagiile, îl uitase şi acum fiecare purta discuţii în stânga şi în dreapta, potrivit propriilor interese.

Ea făcu câţiva paşi înainte, părăsind aproape aleea.

— Locotenente Detroyat, se auzi spunând repede în franceză, ai putea să-mi explici dacă avionul tău Candron cu două trepte de viteză, cu elice Ratier dublă şi cu un sistem pneumatic de escamotare a roţilor, te ajută să decolezi mai repede?

— Poftim?

— Am spus...

— Am înţeles ce aţi spus, domnişoară. Răspunsul este da.

— O, aşa m-am gândit şi eu. Spuneţi-mi, câte trepte de variaţie există între turaţia elicei la decolare şi în timpul vitezei maxime?

— Douăsprezece trepte, domnişoară.

— M-am gândit la asta. Mm... douăsprezece trepte. Atunci nu mă mir că aţi câştigat tot timpul. Ce s-ar întâmpla dacă trenul de aterizare s-ar bloca? Este acţionat prin compresor nu?

— Da, domnişoară. Din fericire, am o pompă manuală în caz de avarie.

— Şi furtunul pompei de alimentare a carburatorului ajunge până în botul avionului?

— Poate că...

Bărbatul se opri, incapabil să păstreze o mină serioasă.

În cele din urmă îşi stăpâni râsul.

— Poate că doriţi să vedeţi avionul, domnişoară?

— Da, mi-ar plăcea, spuse Freddy. Dar aş putea să vă întreb ce găsiţi de râs?

— Singura persoană de la această petrecere care mi-a pus o întrebare inteligentă este o tânără domnişoară. O, o, acea întrebare despre furtunul pompei de alimentare... şi izbucni din nou într-un hohot de râs irezistibil.

— Sunt pilot, domnule, nu o tânără domnişoară, spuse Freddy cu demnitate, încât el se opri din râs şi o privi atent.

— Da, ar fi trebuit să-mi dau seama, replică el în cele din urmă. Chiar că ar fi trebuit.

— De fapt, nu aveţi de unde să ştiţi, comentă Freddy iertătoare.

— Nu, nu. Trebuia să-mi dau seama. Se vede. Aveţi tenul bronzat ca un pilot.

El arătă spre gulerul larg şi mânecile scurte ale rochiei albe, unde culoarea bronzată a gâtului era în contrast cu pielea albă de deasupra pieptului.

— Chiar şi braţele, continuă el, uitându-se la braţele ei bronzate, care deasupra cotului, până unde-şi suflecase mânecile, deveneau brusc albe.

— Am încercat să-i explic acest lucru mamei mele, dar a

insistat să port rochia asta.

— Chiar şi piloţii au mame. Pe ce avion zbori?

— Pe un Ryan... când pot pune mâna pe el.

— Ia te uită, cunosc avionul ăsta. Mai demult, eu şi Tex Ronkin ne-am luat la întrecere cu două avioane Ryan identice, şi de-abia am reuşit să mă ţin după el. A fost doar aşa, o întrecere de amuzament.

— Aţi făcut serpentina Oregon Sea, pe care a inventat-o Ronkin? Eu tocmai am învăţat-o.

— Detroyat se uită la ea alarmat.

— Aceasta nu este o manevră pentru o tânără domnişoară pilot. De fapt, nu este deloc înţelept ce faceţi. Trebuie să vă conving să renunţaţi.

— Eu mă antrenez... pentru acrobaţie aeriană, spuse Freddy cât mai modest posibil, având în vedere că vorbea cu campionul lumii, dar nu-şi putu ascunde mândria ce-i strălucea în ochi. Sunt încă un pilot începător, dar...

— Dar unul care a reuşit să facă serpentina Sea?

— Da.

— Trebuie să vă felicit, domnişoară, spuse el serios impresionat, fără nicio urmă de ironie. Ca de la pilot la pilot, te salut!

El îi strânse mâna până când apăru Eve şi fără nicio ceremonie îl răpi.

— Doamnă de Lancel, cine naiba este fata aceea în rochie albă, cu o figură nemaipomenit de romantică? întrebă Detroyat. Mi-ar plăcea s-o invit să-mi vadă avionul.

— Doar nu vă referiţi la fiica mea, locotenente? întrebă Eve brusc alarmată.

— Fiica dumneavoastră? Pilot?

— Da, într-adevăr, este un lucru uimitor pentru o fată de numai şaisprezece ani. Nu?

— Numai... şaisprezece ani?

— Da, numai şaisprezece ani, răspunse ea ferm. Este încă un copil, locotenente.

— O!

— Veniţi cu mine, locotenente, directorul spitalului francez vrea să vă felicite.

— Ce plăcere, oftă galantul ofiţer. De-abia aştept.

În noaptea aceea, după petrecerea dată în cinstea lui Detroyat, Freddy nu putea să adoarmă din pricina surescitării care pusese stăpânire pe ea. „Ca de la pilot la pilot, te salut!” îşi spuse ea. Ca de la pilot la pilot! Nu-i spusese nici „micuţă doamnă”, nici „puştoaico”, ci pur şi simplu „pilot”. De ce nu se gândea nimeni la ea ca la un pilot adevărat? Pentru Mac, ea era eterna elevă pilot. O văzuse făcând primii paşi în aviaţie şi nu uita niciodată să-i amintească asta. Tare i-ar fi plăcut să-i tragă una! Pentru tatăl ei, ea era numai fiica lui şi nimic mai mult. Ocupaţia ei de pilot nu conta pentru el şi nici nu o lua în consideraţie. Iar mama ei, deşi îi împrumutase maşina, parcă uita unde se ducea cu ea şi ce face acolo. Niciunul dintre ei nu ştia că ea se antrenează pentru acrobaţie aeriană, căci se înţelege de la sine că nu voiau să audă de progresele ei în aviaţie.

Şi ca să fie sinceră până la capăt, dacă ea se considera un adevărat pilot, de ce nu intrase în cortul unde erau singurele femei din ţară cu care împărtăşea aceeaşi pasiune? Era una de-a lor, nu? Nu-i aşa?

Fir-ar să fie, nu se apreciase cum trebuia până acum, acceptând doar părerile nefavorabile ale celor apropiaţi, fără să-şi dea seama decât arareori, cât de mult progresase. *Era pilot!* Şi încă unul foarte bun!

Oare asta se întâmpla pentru că nu era destul de mare? Peste câteva luni va împlini şaptesprezece ani şi i se părea că e destul de mare pentru a avea propria ei credinţă.

De pildă, Delphine, care avea numai un an şi jumătate mai mult ca ea, fragila Delphine, care tot timpul trebuia protejată, care nu deosebea o priză de un cartof şi care nu ştia decât să se ducă la manichiură, fusese în stare să-şi impună voinţa. Acum era ocupată să-şi facă o carieră în cinematografia franceză.

Îşi aducea aminte de telefoanele isterice din partea bunicii şi apoi de scrisoarea primită de la Delphine, care făcuse multă vreme pe drum şi care conţinea fericita ştire că semnase un contract cu „Qaumont”. Delphine era de negăsit la telefon. Începuse să lucreze la un film cu mult înainte de a primi scrisoarea ei. Într-un fel, toţi erau de părere că era vina lui Bruno, dar nimeni n-avea nicio idee în legătură cu ce-ar fi trebuit făcut.

Aşa că Delphine se avântase înlumea mare, în timp ce ea, Freddy, refuzase în mod automat o slujbă de cascador,

pentru care era sigură că este corespunzătoare şi asta pentru că aceiaşi părinţi înnebuniţi de supărare, dar neputincioşi la ştirea că Delphine devenise o actriţă, hotărâseră că ea trebuie să se ducă la colegiu.

Ei bine, la dracu' cu hotărârea asta! Nu se va întâmpla aşa, nu ei care era un pilot.

Biroul lui Swede Castelli de la Studioul I.W. Davidson era exact atât de neorânduit cum îşi închipuise Freddy dar mult mai mare decât se aşteptase. Pe lângă măsuţa la care lucra el", mai avea o masă mare de conferinţe, pe suprafaţa căreia se aflau împrăştiate diferite modele de avioane; în spaţiile goale de pe pereţi atârnau hărţi, iar fotografii de avioane din război zăceau grămadă pe podea. Mai multe instantanee ale lui Swede Castelli, din zilele sale glorioase, erau aruncate peste tot, pe unde mai era loc.

— Drăguţ, spuse Freddy cu convingere, aşezându-se într-un scaun opus măsuţei. Îmi place aici.

Îşi ţinea picioarele îmbrăcate în pantalonii bufanţi, bine înfipţi în podea. Purta nişte ghete înalte, aproape până la genunchi, pe care de dragul confortului nu le folosea în timpul zborului. Dar astăzi le încălţase pentru că făceau un puternic efect cazon. Îşi pusese un pulover negru, pe gât, băgat în pantaloni, şi se încinsese cu cea mai lată curea din piele pe care o avea. De la gât în jos, se gândi ea cu satisfacţie, arăta exact ca baronul von Richthofen.

— Mai e valabilă oferta de slujbă? întrebă ea direct.

— Mai încape vorbă! Dar cum rămâne cu întâlnirea cu

Beowulf? Şi cu părinţii tăi, micuţă doamnă?

— Asta este treaba mea, replică ea. Şi numele meu este Freddy, nu „micuţă doamnă”.

— Nu cumva te ţii de pozne? întrebă el sceptic.

— Swede, eu nu mă ţin de pozne. Eu sunt pilot. Ai văzut cât de bună sunt. L-am urmărit pe Mac executând sute de planuri de cascadorii şi ştii sigur că mă poţi filma mult mai aproape în avion decât pe oricare dintre bărbaţii cascadori. Poţi să-mi pui orice perucă şi o să semăn mult mai bine cu Alice Faye sau Constance Bennett decât oricine. E adevărat sau nu?

— E adevărat. Foarte adevărat. Dar Mac... mi-ai spus că n-ar fi de acord să te apuci de cascadorie. Nu vreau să dau de bucluc, lucrez cu el de mult timp şi este cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată.

— M-am gândit la asta. Swede, el m-a învăţat să zbor şi acum se poartă cu mine ca o cloşcă cu puiul ei.

— Daa... Freddy. Am observat şi eu.

— Dar asta înseamnă că trebuie să fac numai ce vrea el? Câte mame doresc ca puii lor să plece? Niciuna, nu-i aşa? Dar pentru asta puii rămân toată viaţa în cuib? Ştii foarte bine că nu. Este o lege a naturii. Acum e rândul meu să-mi iau zborul şi Mac va trebui să înţeleagă. Am nevoie de slujba asta. Chiar am nevoie şi o să mă străduiesc cât pot de bine. Ai să vezi. Îţi promit.

— O fată bogată ca tine? Haide, lasă poveştile. La ce ai nevoie de o slujbă ca asta?

— Am muncit toată vara la băcănia Van der Kamp ca să-mi plătesc lecţiile de zbor. Acum trebuie să-mi cumpăr un avion care să fie al meu, al meu personal! Trebuie, Swede, nu numai că vreau. Trebuie.

Freddy se sprijini cu coatele de genunchi, cu bărbia în palme şi se uita la el cu o privire limpede şi intensă. Se maturizase peste noapte.

— Eu credeam că eşti o fată bogată.

— A fi bogat înseamnă să ai bani. Ceea ce în cazul meu nu este adevărat. Părinţii mei o duc bine, dar nu-mi dau niciun ban pentru zbor. Maşina este împrumutată, dacă te interesează. Uite ce e, Swede, dacă nu mă vrei tu, până la urmă tot găsesc pe cineva să mă angajeze. Se fac filme cu piloţi peste tot la Hollywood. Am venit la tine mai întâi pentru că te cunosc, dar dacă ai îndoieli, spune-mi şi-mi văd de drum.

— Ai slujba, Freddy. La naiba, o aveai de ieri.

Ea râse fericită.

— Pe cine voi dubla, pe Alice Faye sau pe Constance Bennett?

— Pe amândouă, şi pe Nancy Kelly pe deasupra. Am de gând să profit de tine la maximum.

— Şi cu banii? întrebă Freddy, stând în picioare cu mâinile în şolduri.

— Banii?

— Ai spus că mă plăteşti bine, dar nu mi-ai spus cât.

— Cincizeci de dolari pe zi, la fel cum îl plătesc şi pe Mac.

Vei lucra cinci sau şase zile pe săptămână, de îndată ce vom începe filmările.

— Şi pentru cascadorii în afara programului?

— Freddy, am impresia că ştii programul de cascadorii la fel de bine ca şi mine. Vei primi cât primesc şi ceilalţi. O sută de dolari pentru zborul pe verticală, deşi nu este în scenariu, până la o mie două sute pentru o răsucire aproape de pământ şi cu un mic foc la avion, şi o mie cinci sute pentru o explozie în aer şi o săritură cu paraşuta. Pe astea ne putem baza, pentru că sunt în scenariu. Fără prăbuşiri la pământ. Oricum, nu te-aş fi lăsat să faci aşa ceva. Nicio femeie n-a făcut vreodată o asemenea cascadorie. Aşa e tradiţia. Iar în ceea ce priveşte cumpărarea unui avion, la sfârşitul filmului poţi să-ţi cumperi câte vrei.

— Pe dracu'! spuse Freddy încet.

— Nu e chiar aşa, spuse Swede Castelli ofensat, înseamnă bani buni!

— Am vrut să spun „Pe dracu', de ce am aşteptat atât?"

Nu o să le placă ce-o să le spună, indiferent de momentul pe care îl va alege, reflectă Freddy. Dar poate că, procedând cu suficientă precauţie, va fi mai bine. Cele mai plăcute momente pentru părinţii ei erau înainte de cină, când se delectau amândoi cu un pahar de şampanie în sufragerie. Obiceiul de a deschide o sticlă de şampanie, pe care tatăl ei îl menţinea, era de neînchipuit în trei situaţii: în primul rând, dacă erai singur, în al doilea rând dacă era

vremea prânzului şi în al treilea rând dacă nu erai născut într-o provincie din Franţa faimoasă pentru vinurile nobile. După cum era obiceiul, i se dăduse să guste câteva picături de şampanie încă de când se născuse, iar mama fusese încântată că în felul acesta bebeluşul, ca toţi nou-născuţii din Champagne, încetase imediat să mai plângă.

Freddy se gândea şi la bani. Dacă va fi angajată să lucreze la câteva filme pe an, va câştiga mai mult decât tatăl ei. Bineînţeles că promisese să locuiască întotdeauna acasă, cu excepţia zilelor când va trebui să plece în deplasare.

— Draga mea, arăţi... splendid în seara asta, spuse Eve, pe când fiica lor li se alătura. Nu credea că este necesar să le amintească fiicelor ei cât de frumoase sunt, dar acum i se păru potrivit să-i spună lui Freddy acest lucru. Era evident că fata îşi revenise din starea aceea ciudată care o stăpânise în timpul întrecerilor aviatice; acum dispăruse expresia de nelinişte din ochii ei şi arăta foarte graţioasă în rochia bleu ca floarea de brebenel. Ochii de un albastru infinit, străjuiţi de sprâncenele ridicate, exact cum le avea şi Eve, oglindeau culoarea bleu a rochiei.

Stătea nemişcată, sprijinită de poliţa căminului, uitându-se la ei cu un surâs rătăcit pe buzele frumoase şi totuşi fiinţa ei trăda un amestec ciudat de nelinişte şi vioiciune. În ciuda seriozităţii cu care îi privea, surâsul acela lăuntric îi lumina toată faţa, dându-i o expresie de veselie triumfătoare.

— Care-i vestea cea bună? întrebă Eve, nemaiputând să se abţină. Freddy fusese întotdeauna aşa de transparentă! Era una din calităţile ei pe care Eve o îndrăgea cel mai mult.

— Sper că nu e vorba de locotenentul Detroyat.

— Nici pe departe. Deşi mi-a plăcut de el. Nu, e ceva mult mai important. Am o slujbă.

— Freddy, te rog să fii-serioasă. Ai muncit toată vara. Nu poţi să-ţi iei altă slujbă în timp ce mergi la colegiu. Cred că-ţi dai seama şi singură.

— Mama ta are dreptate, interveni şi Paul. Am mai discutat problema asta şi am hotărât să-ţi plătim lecţiile de zbor de la sfârşit de săptămână atâta timp cât obţii calificative bune. Nu te putem lăsa să faci două lucruri în acelaşi timp şi totodată am înţeles că nu poţi renunţa la zbor.

— Apreciez asta, tată. Ştiu care-i părerea ta în legătură cu acest subiect. Dar nu e o slujbă ocazională. Este o slujbă adevărată.

— Ce vrei să spui? întrebă Paul, lăsând jos paharul.

— O slujbă adevărată.

— Nici nu se pune problema, replică el autoritar.

— Freddy, ce tot vorbeşti? ţipă Eve.

— Nu mă duc la colegiu, mamă. Mi-e imposibil. Aş fi o studentă proastă. Mi-am dat seama de asta noaptea trecută. Ar fi trebuit să înţeleg acest lucru mai demult, dar nu eram încă hotărâtă – nu eram sigură de mine, nu ştiam

ce e mai bine pentru mine, nu ştiam ce trebuie să fac.

— Şi ce te face să crezi că eşti destul de matură ca să hotărăşti singură ce e mai bine pentru tine? întrebă Paul cât putu de calm.

— Ştiu că sunt, tată. Pur şi simplu ştiu.

— Paul, aşteaptă un minut. Freddy, nu ne-ai spus ce fel de slujbă ţi-ai găsit.

— Să zbor, bineînţeles. Voi executa zboruri de precizie în filme.

— O, doamne! Ţi-ai pierdut minţile! Ce vrea să însemne „zboruri de precizie”? Vocea lui Eve tremura alarmată.

— Zboruri speciale, tot felul de zboruri pentru care m-am antrenat. Acrobaţie aeriană, dacă vrei aşa. Sunt foarte talentată în acest domeniu şi mă descurc foarte bine.

— E vorba de felul de zbor pe care-l practică Detroyat? întrebă Eve înnebunită.

— Nu, mamă. El este cel mai bun din lume. Eu sunt bună, dar încă nu îndeajuns de bună.

— La dracu’, Freddy! Nu voi înghiţi aşa ceva! Pur şi simplu, nu-ţi voi permite să faci aşa ceva. Nici nu vreau să aud de asta, nici acum, nici de-acum încolo. Nici nu se pune problema de o asemenea slujbă. Nu-ţi permit, mă auzi, nu-ţi dau voie. Nu ai permisiunea noastră să faci aşa ceva. Paul ţipa furios, stând în picioare şi ameninţând-o cu degetul.

— Va trebui s-o fac fără permisiunea voastră, răspunse Freddy, păşind spre el fără teamă. Nu ai cum să mă opreşti.

— Marie-Frédérique, te avertizez pentru ultima oară. Am

înghiţit destule de la Delphine. Nu voi face aceeaşi greşeală şi cu tine. Dacă ai impresia că poţi face ce-ţi trece prin cap, fără să-ţi pese de opinia noastră, te înşeli amarnic. Ori vei face cum spun eu, ori te vei muta imediat din casa asta şi te vei întoarce numai atunci când îţi va veni mintea la cap. Nu voi accepta ca niciuna dintre fiicele mele să nu mă asculte. Ai înţeles?

— Da, tată. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Freddy, unde te duci?

— Să-mi fac bagajele, mamă. N-o să dureze prea mult.

Freddy umplu în grabă o valijoară numai cu strictul necesar, lăsând în urma ei toate rochiile strânse în talie, puloverele pastelate şi fustele care constituiau garderoba scumpă şi frumoasă pe care urma s-o poarte la colegiu. Îmbrăcă haina de piele, pe care o purta la zbor şi aruncă o ultimă privire prin cameră. Parcă n-ar fi fost camera ei; nu simţea nicio emoţie. Ştia că Eve n-o să vină s-o oprească. În probleme de disciplină, părinţii ei erau întotdeauna uniţi şi singura dată când mama sa făcuse opinie separată fusese în legătură cu primul ei solo.

Pe când fata părăsea casa în linişte, lăsând cheia de la intrare şi cheia maşinii lui Eve pe măsuţa de la intrare, ei stăteau în sufragerie. În purtarea lui Freddy nu era nici urmă de ezitare. Luă o maşină de ocazie spre San Fernando Valley. Ştia exact unde merge. Trei sferturi de oră mai târziu parcurgea ultima parte a drumului ce ducea la micuţa casă a lui McGuire, din apropierea aeroportului Dry

Springs. Nu fusese niciodată acolo, dar reţinuse adresa.

Era aproape întuneric şi totuşi nu se vedea nicio lumină în direcţia casei. Dar garajul era puternic luminat şi, pe când se apropia, Freddy auzi un fluierat şi zgomotul unui ciocan. Mac, cu părul căzut în ochi, era ocupat cu repararea ultimei sale achiziţii, un avion vechi de douăzeci de am, marca Fokker D. VII, cu o cruce de fier pictată pe coadă şi alta pe fuzelajul lung. De obicei, în filmele de război se foloseau avioane Curtiss Hawks şi M.B.3, pe care le făceau să arate ca nişte avioane Fokker. Dar de când Howart Hughes folosise avioanele Fokker în filmul „Iadul îngerilor”, ele deveniseră din ce în ce mai valoroase. Colecţia de avioane a lui Mac crescuse considerabil în ultimii şase ani şi era permanent solicitată de studiourile de film. Avioanele erau reparate şi refolosite până nu venea vremea să fie complet distruse în timpul unei prăbuşiri. McGuire angajase câteva ajutoare care se ocupau de reparaţii, dar prefera să rezolve singur treburile cele mai delicate.

Freddy îşi puse jos valijoara şi intră agale în garaj, cu mâinile în buzunarele jachetei de piele şi cu un aer nonşalant.

— Bună, Mac. Ai nevoie de ajutor?

El puse jos ciocanul şi rămase uimit.

— Ce dracu’ cauţi aici?

— Cealaltă alternativă ar fi fost să stau singură la un hotel. Dar nu mi-a surâs ideea.

— Ai plecat de acasă? întrebă el neîncrezător.

— Mi s-a cerut să plec. Am fost alungată. Mi s-a spus să nu mai apar niciodată – cunoşti genul ăsta de plecări.

Freddy brava într-un fel în care ar fi putut păcăli pe oricine altcineva.

— Stai aşa. Ce se întâmplă? Părinţii tăi nu te-ar alunga niciodată din casă în plină noapte. Ce ai făcut ca să ajungi în încurcătura asta?

— Le-am spus că m-am hotărât să nu merg la colegiu. Mac, crede-mă că n-aş putea. Numai gândindu-mă la acest lucru şi mă simt de parcă aş fi îngropată de vie într-o bibliotecă plină de praf. Nu mi se potriveşte deloc.

— Hristoase! spuse el dezgustat. Este absurd! înţeleg că au fost dezamăgiţi, e normal să fie aşa, dar să se poarte de parcă ar fi sfârşitul lumii – e pur şi simplu o prostie.

Puse ciocanul deoparte şi stinse lumina din garaj.

— Hai în casă, puştoaico, şi povesteşte-mi totul. Sunt sigur că putem rezolva problema cu părinţii tăi fără atâta melodramă. Ei ştiu unde eşti?

— Nu. Nu m-au întrebat şi eu nu le-am spus.

— Ei bine, o să le spun eu ca să nu-şi facă griji... dar mai întâi să discutăm despre cele întâmplate.

Bărbatul luă valiza şi o conduse spre casa întunecată, unde aprinse lumina în sufragerie.

— Stai jos şi fă-te comodă. Vrei o cola? Nu? Atunci o să beau singur.

— Ai cumva, din întâmplare, un sandviş pe aici? întrebă Freddy, privindu-l cum îşi umple paharul cu scotch şi apă.

— Ai plecat de acasă înainte de cină? Nu ţi-ai ales bine momentul. Haide în bucătărie să văd dacă-ţi pot găsi o coajă de pâine uscată.

Freddy se uită în jur, curioasă. Casa era imaculat de curată şi ordonată. Aproape impersonală. Adevărata viaţă a lui Mac era în zbor. Oricum, ea se aşteptase la un loc asemănător biroului lui Swede Castelli, adică la o mare harababură plină de amintiri. Dar nu exista nicio fotografie, niciun tablou şi nici măcar o plantă. Biblioteca era plină de cărţi ce păreau foarte des consultate, pe care nu le văzuse niciodată în biroul de la aeroport. În sfârşit, camera era mobilată confortabil, dar era clar că nu o folosea niciodată. Bucătăria era la fel de curată ca şi sufrageria, dar aici existau semne că locuieşte cineva: se afla acolo o masă veche de bucătărie, confortabilă, pe care se afla o cană ornamentală în stilul epocii reginei Anna şi un aragaz de mărime potrivită, cu o grămadă de ustensile de bucătărie aşezate deasupra. Pe aragaz se afla un vas mare. Mac se duse şi aprinse aragazul sub vas.

— Friptură. Eşti norocoasă, puştoaico. O, s-o încălzesc. Freddy se aşeză pe unul din scaunele în stil Windor ce înconjurau masa. De-abia acum îşi dădu seama cât e de obosită şi înfometată. Se simţea încă sub influenţa hotărârii ce o determinase să-şi părăsească părinţii. Fusese aşa de prinsă de ideea plecării, încât nu făcuse decât să-şi îndeplinească planul, fără să se mai gândească la altceva.

— Pot să beau şi eu? întrebă ea, arătând spre paharul lui

Mac.

— Ţi-ai pierdut minţile, Freddy? Ăsta-i whisky. Dacă ţi-e sete, am o grămadă de cola.

Freddy se simţi brusc furioasă.

— M-am săturat până peste cap să fiu întrebată dacă mi-am ieşit din minţi sau dacă mi-am pierdut uzul raţiunii. Sunt mai sănătoasă ca oricând şi vreau şi eu un pahar de whisky, profesore!

Mac se întoarse de la aragaz şi se uită la ea îndeaproape.

— Ei bine, şi eu m-am săturat să mi se spună „profesore”.

— Nu ţi-am mai spus niciodată aşa!

— Şi o dată este prea de ajuns. Las-o baltă!

— În regulă – bătrânelule.

— O! Ai chef de scandal, nu-i aşa? spuse el blând. Nu-i de mirare că tatăl tău ţi-a dat un picior în fund. Şi lui i-ai spus „bătrânelule”?

— Nu, şi nici nu e treaba ta.

— Ba este şi treaba mea din moment ce ai apărut la mine acasă. Acum mănâncă friptura asta şi taci din gură. Ţi-e foame. Atâta tot.

Lacomă, Freddy mâncă două porţii din cea mai bună friptură de care avusese parte vreodată. Mac şedea în faţa ei, sorbind din paharul cu whisky şi uitându-se la ea, cum se aplecase deasupra farfuriei. El se gândi că după ce-şi va potoli foamea va deveni mai raţională şi va telefona părinţilor. Se gândi, de asemenea, că trebuie să se ducă la

colegiul acela, indiferent cât de neinteresant i se părea lui că este şi în ciuda faptului că va pierde astfel un foarte bun pilot. Chiar şi cel mai bun pilot trebuie să se antreneze permanent. Să pilotezi nu e ca şi când ai învăţa să conduci o maşină. Spera că, prinsă în viaţa de la universitate, nevoită să se împartă între lecţii şi întâlniri cu băieţii, Freddy nu va maiavea niciodată suficient timp pentru zbor. Se va transforma într-un pilot de sfârşit de săptămână, tipul de pilot cu care avea de-a face în fiecare zi, şi probabil că până la urmă va renunţa definitiv la zbor, aşa cum făcuseră cele câteva femeipilot pe care le cunoscuse. Va începe să se ducă la meciurile de fotbal în loc să urmărească norii din înaltul cerului. Acestea erau perspectivele ei. Viaţa îi va oferi... un soţ, şi într-o zi vor veni copiii...

Era o poveste obişnuită, cu un sfârşit bine cunoscut. Nu-şi putea explica de ce avea sentimentul unei grele pierderi, al unei frustrări profunde şi chiar un sentiment curios de teamă.

În fond, era spre binele ei. Se născuse ea cu un talent deosebit pentru zbor, dar în acelaşi timp era femeie. Pur şi simplu nu avea de ales. Era destul de greu pentru un bărbat să se ţină de aviaţie şi să nu-şi iasă din ritm. Iată ce gândesc eu! îşi spuse în sinea lui şi se simţi profund nefericit de imaginea viitorului inevitabil ce-o aştepta pe Freddy. Trebuia să-şi ţină respiraţia ca să nu şi trădeze emoţia puternică ce-l copleşea. Acum venise timpul să se poarte ca un unchi şi să-i dea sfaturi cât mai înţelepte. Nu

trebuia să-şi trădeze adevăratele sentimente.

— Te simţi mai bine? o întrebă Mac pe când strângea masa.

— Mult mai bine. Unde ai învăţat să găteşti?

— Un bărbat care trăieşte singur trebuie să înveţe să gătească, altfel moare de foame. Cum tu trebuie să te duci la colegiu, aşa şi eu am fost nevoit să învăţ să gătesc.

— Ai potrivit-o foarte bine, Mac, dar nu ţine.

— Uite ce e, Freddy, ştiu foarte bine ce simţi, vorbesc serios, dar tu eşti în miezul unei probleme serioase şi faptul că te încăpăţânezi să nu faci ce trebuie nu te ajută cu nimic. Câţi bani ai la tine?

— Trei dolari şi jumătate. Toţi banii mei. Şi hainele de pe mine i cele din valiză. O, şi periuţa de dinţi. N-am uitat s-o iau. Nu ştiu ce ţi se pare aşa de amuzant. Îmi place să... îmi place să călătoresc cu cât mai puţine lucruri.

— Cât de departe crezi că poţi să ajungi cu trei dolari şi jumătate?

— O să aflăm noi, nu-i aşa?

Ea îşi duse mâna la ceafă şi-şi ridică părul, cu un gest drăgălaş şi plin de mândrie. Se gândi la Constance Bennett şi Alice Faye pe care avea să le dubleze.

— Uite ce e, puştoaico, în seara asta eşti cam prea sigură de tine. Cunosc acest sentiment. Dar mâine te vei simţi altfel. Mâine, eu mă voi duce la şcoala de zbor, iar tu vei pleca acasă şi până la urmă vei ajunge la un aranjament convenabil cu părinţii tăi... Dacă te duci la şcoală, poate îţi

vor da suficienţi bani pentru zborurile de la sfârşit de săptămână. Asta este singura rezolvare şi este mult mai bine decât nimic. Şi ştii şi tu că am perfectă dreptate.

— Mi-au oferit deja această alternativă, spuse Freddy uşor. Şi eu am refuzat-o.

— Pe dracu'! După ce atâţia ani te-ai chinuit să obţii ceva bani de la ei, acum refuzi ajutorul lor?

— Exact.

Ea se ridică, luă farfuria şi tacâmul şi se duse la chiuvetă, unde le spălă.

— Mac, ai vreun şervet de bucătărie? Sau le laşi pur şi simplu să se usuce? Aşa se poartă pe aici? Care-i problema?

— Freddy, în seara asta te crezi aşa de deşteaptă încât n-am să-mi pierd vremea încercând să te fac să vezi lucrurile raţional. N-ai să asculţi, indiferent ce ţi-aş spune. Care-i numărul de telefon de-acasă? Am de gând să-i sun pe ai tăi şi să pun capăt la toată povestea asta. Nu vrei să-mi spui? Bine, voi suna centralista.

Ridică receptorul de la telefonul din bucătărie.

— Stai! Nu-i suna. Te rog, Mac!

— Îmi pare rău, Freddy, dar trebuie să sun. Formă zero, pentru centrală, dar ea îi smulse receptorul din mână şi-l agăţă la loc.

— Mai e... ceva... ce nu ţi-am spus. Nu e vorba numai de colegiu.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse el serios. Despre

ce e vorba?

— Mi-am luat o slujbă. Pot să mă întreţin singură.

— Ai de gând să-ţi iroseşti viaţa în brutării sau ceva de genul ăsta? O, nu, nu se poate aşa ceva.

— Nu, e vorba de o slujbă ca pilot.

— Ce vrei să spui? Nu există o asemenea slujbă pentru o fată.

— Acum există. O să lucrez la Swede Castelli. M-a angajat s-o dublez pe Alice Faye şi Constance Bennett şi pe Nancy Kelly în filmul „Cădere în picaj”.

— Cascadorie?

— Ei bine, tu ai refuzat...

— Cascadorie!

— Nu e vorba de nimic la care să nu mă pricep. Tu ştii mai bine decât oricine că am dreptate şi ştii...

— Freddy, am citit scenariul. Nu vei face aşa ceva – o rotire foarte aproape de pământ şi o explozie în aer cu o săritură cu paraşuta – auzi, nu te voi lăsa să faci aşa ceva!

— Ba să fiu a naibii dacă n-am să fac! ţipă la el, chipul ei fiind întruchiparea hotărârii.

McGuire o smuci şi îi trase o palmă cât putu de tare.

— Nu atât timp cât trăiesc eu! ţipă el.

Freddy se repezi la el, lovindu-l iute peste picioare şi cu mâinile ei puternice încercând furioasă să-l nimerească în cap.

În cele din urmă, el reuşi să-i imobilizeze braţele şi o ţinu strâns, neluând în seamă zbaterile violente. Aşteptă până

se linişti. Încă o mai ţinea strâns, simţindu-se împietrit şi incapabil să-i dea drumul. Timp de un minut, au rămas nemişcaţi, gâfâind strânşi unul în altul şi privindu-se cu ochi întrebători şi uimiţi. Apoi, ştiind exact ce vrea să facă, Freddy se întinse şi-l sărută pe buze.

— Nu vei face asta, suspină el şi începu s-o sărute cu pasiunea nesăbuită, neostoită pe care încercase să şi-o ascundă atâţia ani.

Nu se mai puteau opri din sărutat. De fiecare dată când se retrăgeau să-şi recapete răsuflarea, imaginea chipului iubit şi a buzelor la care amândoi refuzaseră să recunoască că visau de mult, că şi le doreau de mult timp, îi apropia din nou, într-un nou sărut plin de pasiune şi dulceaţă. Dar nici chiar aşa nu se simţeau destul de aproape unul de altul. Ar fi vrut să se contopească unul într-altul şi să pună stăpânire fiecare pe trupul celuilalt, într-un fel ce nu era posibil pentru nicio fiinţă omenească. Erau aşa de ameţiţi de sărutări, încât se învârteau şi se împiedicau de lucrurile din mijlocul bucătăriei, fiind incapabili să se ţină ca lumea pe picioare. Freddy murmură:

— Te rog, fă dragoste cu mine!

Iar el răspunse:

— Nu pot, ştii foarte bine că nu pot.

— Dar te iubesc aşa de mult... te-am iubit întotdeauna... e prea târziu să dai înapoi... nu ne putem opri acum...

— Nu pot... nu e bine...

— Este lucrul cel mai potrivit din lume. Mă iubeşti la fel

de mult cât te iubesc şi eu.

— Mult, mult mai mult decât îţi poţi închipui. Mai mult decât e posibil să iubeşti pe cineva. Tu eşti iubirea vieţii mele. Mi-aş da viaţa pentru tine.

— Atunci cum poate să nu fie bine? întrebă ea cu o privire plină de blândeţe, dorinţă şi bucurie, încât el îşi dădu seama că nu va putea rezista. Şi, mai grav, nici nu voia să reziste. Erau făcuţi unul pentru celălalt.

Când ajunseră în pat, el descoperi că se purta neîndemânatic, speriat şi dintr-odată simţi că ezită. Dar ea îl ajută cu perfecta ei inocenţă, ca sunetul grav al unui violoncel interpretând o melodie pe care numai ei doi o puteau auzi. Furia posesiunii ce-i cuprinsese în bucătărie se mai calmase acum, când îşi mărturisiseră dragostea reciprocă ce dura de ani de zile.

Acum se părea că au tot timpul înainte. Tot timpul din lume să se descopere unul pe altul. Nerăbdarea şi încordarea de la început dispăruseră. Era timp suficient pentru mângâieri delicate şi pline de uimire. Fiecare fir de păr din capul lui Mac era o minune pentru Freddy. Iar ţepii din barba sa erau deosebit de preţioşi. Voia să descopere forma urechilor, simţindu-le cu buzele, iar sprâncenele i le mângâia cu degetele. Nu ştia nimic despre cum se simte faţa unui bărbat la atingere. Şi era cuprinsă de o curiozitate de nestăpânit, dar nu voia să se grăbească. Îi era cam ruşine de gesturile ei naive, dar Mac stătea pe spate şi îi accepta mângâierile, fiind atât de fericit încât nu se putea

gândi la nimic altceva, în afară de momentul acela miraculos. Fata se aplecase deasupra lui, iar el se uita la ea şi-şi impunea să fie răbdător, chiar şi când începu să-l mângâie cu degetele lungi, în sus şi-n jos, de-a lungul gâtului şi umerilor. În cele din urmă, îl sărută ruşinoasă pe gât.

— Nu! şopti el. Nu încă.

Trupul ei era atât de splendid, încât nu putea risca să-l privească prea mult. Văzu surprins că sfârcurile sânilor ei albi, nemaipomenit de frumoşi, erau deja ridicate şi el nici măcar nu-i atinsese. Ah, dar trebuia să ştie, nu? Trupul ei îl chema, se gândea Mac confuz. Se întoarse, o răsturnă şi se aplecă deasupra ei.

Freddy rămase perfect nemişcată. Îşi ţinea ochii strâns închişi. Nu se mai simţise niciodată aşa de bine. Nimic nu o făcuse vreodată să se gândească cum că ar fi posibilă o asemenea senzaţie divină. Stătea întinsă pe spate, aproape incapabilă să respire, şi-şi dorea ca el să continue, simţind, în timp ce el o mângâia, un curent electric prin tot trupul. Acest freamăt îi deşteptă senzaţii noi, pe care nu le descoperise şi nu le bănuise niciodată. Se întreba cât timp va mai rezista să stea nemişcată şi să primească mângâierile lui înainte de a-şi pierde minţile. Dar pe când el îşi plimba delicat degetele de-a lungul coapselor sale, ea înţelesese că nu era obligată să stea nemişcată. Se împinse spre el, ca să-l întâlnească. Dintr-odată, Freddy simţi că nu mai are răbdare şi o pasiune puternică puse stăpânire pe

ea. Voia să-l cunoască complet şi voia să se dăruiască cu totul. Nerăbdătoare, depărtă picioarele într-un gest străin de ea şi de care nu s-ar fi crezut capabilă. Mac înţelese, dar încă ezita. Până la urmă, ea se împinse atât de insistent spre el, încât cedă şi o pătrunse. Dar dintr-odată se opri. Atinsese bariera de care uitase.

— Nu, nu trebuie să mai continui. Îţi voi provoca durere, murmură el.

— Dar vreau! ţipă ea, sfârşită de dragoste şi dorinţă. Vreau, vreau! ţipă din nou şi, pe când el stătea încă nemişcat, ea îşi adună toate puterile şi, într-o arcuire rapidă şi puternică, ajutându-se cu picioarele şi coapsele, se împinse spre el. Acum alegerea nu mai era problema lui. Acum erau înlănţuiţi şi copleşiţi de aceeaşi dorinţă, aceeaşi nevoie şi acelaşi scop. Fata inocentă şi bărbatul experimentat au atins momentul suprem împreună. Dragostea lor puternică i-a ajutat să se cunoască unul pe altul, să se înveţe unul pe altul, până când trupurile lor s-au contopit într-unul singur, plin de iubire.

CAPITOLUL 13

Paul de Lancel nu era un om nervos din fire. Copilăria lui în Champagne fusese influenţată, zi de zi, de liniştea dealurilor ce se ridica precum o ceaţă din regiunea aceea viticolă. Iar adolescenţa şi-o petrecuse în anii plini de pace de dinaintea războiului. Fusese bine pregătit pentru arta diplomaţiei şi trăise fericit timp de aproape douăzeci de ani cu femeia pe care o adora.

Dar acum, datorită nesupunerii făţişe a lui Freddy, îl invadase un val de mânie de nestăpânit, de neimaginat. Era o mânie absolută şi cu atât mai condamnabilă pentru că nu învăţase, cum probabil o ştie un om irascibil din fire, că nu e bine să rămâi în starea asta mai multă vreme. Furia îl schimbase aşa de mult, încât Eve nici nu putea să discute cu el, pentru că nu suporta nici măcar să se pomenească numele lui Freddy. Se cufunda cu bună ştiinţă în această mânie, cuprins de o hotărâre oarbă, ca un prizonier care continuă să sape un tunel deşi ştie foarte bine că n-are nicio şansă să evadeze. Pentru că, la fel ca şi prizonierul, nu avea nicio putere de a schimba situaţia creată.

Se gândea că „trebuia să-i dea o lecţie. O lecţie pe care să n-o uite niciodată. Cineva trebuia să i se supună!” Toată mânia lui era conţinută în aceste cuvinte, ca şi cum ar fi fost mai degrabă un îmblânzitor de lei de mâna a treia

decât un reprezentant de seamă al tagmei sale. Nu-şi permitea să judece lucrurile mai în profunzime.

Freddy plătea pentru vinovăţia lui Bruno. Pentru fiul care-l tratase cu o politeţe rece şi care-l respinsese din motive prea dureroase pentru a fi analizate. Aşa că toată furia atâţia ani reţinută se răsfrângea asupra fetei. Tot Freddy plătea şi pentru amărăciunea şi dezamăgirea pe care le provocase Delphine tatălui ei, fiica cu o comportare atât de făţarnică şi dubioasă, încât îl lăsase fără replică şi neputincios să ia vreo măsură în legătură cu contractul ei la Studioul Gaumont.

Paul de Lancel se simţea atât de nevolnic în calitatea lui de tată a trei copii, încât furia îl orbea, făcându-l incapabil să judece lucrurile la justa lor valoare. Era mai simplu s-o alunge pe Freddy din viaţa lui, s-o respingă din familie pentru totdeauna, gândindu-se că nu merită nimic. Se putea descurca şi fără familie, nu-i aşa? Deci aşa să fie. Cineva trebuia să i se supună. Freddy devenise întruchiparea tuturor frustrărilor sale nemărturisite în legătură cu Bruno şi Delphine. Purtarea lui Freddy – răzvrătirea ei de neiertat – era ultima bătălie şi el se hotărâse să fie neînduplecat, indiferent cât avea să-l coste.

În săptămânile ce se scurseră după plecarea lui Freddy, Eve de-abia îşi mai recunoştea soţul. Uneori se scula foarte devreme şi pleca la consulat înainte ca ea să coboare la micul dejun, lăsându-i numai un mesaj prin bucătăreasa Sophie. Când se întorcea acasă, îşi îngropa nasul în ziare şi

abia dacă-i vorbea, până la cină. În timpul mesei bea de trei ori mai mult decât obişnuia, ceea ce-i permitea să susţină o conversaţie de suprafaţă, despre rutina vieţii de zi cu zi, iar după ce termina de mâncat, pleca într-o lungă plimbare solitară, întorcându-se în casă numai ca să-i spună că e foarte obosit şi că se duce să se culce. Nu mai râsese de când plecase Freddy, iar pe Eve o săruta ca şi când ar fi îndeplinit o corvoadă.

Eve se întreba dacă nu cumva furia lui o viza şi pe ea. Ea credea că aşa stau lucrurile, deşi el n-ar fi recunoscut niciodată. În fond, ea îl convinsese s-o lase pe Freddy să-şi continue lecţiile de zbor, după primul ei solo, şi tot ea îi împrumutase fetei maşina. Paul o socotea desigur vinovată, dar din moment ce nu suporta nicio discuţie pe această temă, ea nu avea cum să-şi recunoască partea de vină care dusese la actul de răzvrătire al fiicei lor.

Nici măcar nu putea să-i dea soţului ei ştiri despre Freddy. Pentru că Freddy o suna în fiecare săptămână, când ştia că Paul este la slujbă. Nu-i dădea detalii în legătură cu viaţa ei. Nu-i spusese unde stă, dar o asigurase pe îngrijorata ei mamă că e bine, sănătoasă. Vocea ei trăda însă o fericire deplină. Eve încerca să-i transmită lui Paul veştile, dar el o oprea imediat ce-şi dădea seama ce vrea să spună.

— Nu mă interesează, replică el, pe un ton plin de o furie criminală, încât ea părăsea imediat camera, pentru prima oară simţindu-se îngrozită de bărbatul cu care se măritase.

Eve îndură această viaţă mizerabilă până puţin după Crăciunul anul 1936. Paul putea oricând să afle unde lucrează Freddy numai cu un telefon la unul din studiourile acelea. Dar ea ştia că el nu va da niciodată acel telefon, deşi îi venea greu să admită că nu ştie unde se află propria fiică.

După aproape trei luni însă, Eve se săturase să-şi facă griji pentru mândria lui rănită, aşa că dădu ea acel telefon. Aştepta cu nerăbdare să-şi revadă fata şi simţea nevoia să-şi strângă copilul în braţe. Peste o zi avu răspunsul şi se îndreptă cu maşina spre ferma Oxnard, în apropierea căreia lucra echipa de filmare de la „Coborâre în picaj”.

— Vă pot ajuta, doamnă? întrebă paznicul ce stătea lângă gardul de sârmă cu care fusese împrejmuit câmpul pe care se turna o bună parte din film. Gardul trebuia să-i ţină la distanţă pe localnicii curioşi.

— Sunt aşteptată, răspunse Eve repede.

Omul deschise poarta fără să mai pună alte întrebări. Eve lăsă maşina în spatele grupului de hangare unde erau parcate şi alte maşini şi se îndreptă cu paşi fermi spre hangarul cel mai mare.

Nu se simţea deloc intimidată că se afla în preajma unor platouri de filmare. O femeie ca ea, care făcuse primii paşi la „Olympia”, nu mai avea cum să se simtă intimidată în zona „spectacolului”, interzisă publicului. Culisele erau cam aceleaşi, indiferent de felul spectacolului şi de trecerea anilor, la fel cum fusese pe vremea lui Jacques Charles.

— Ştiţi cumva unde este Freddy de Lancel? întrebă ea pe prima persoană pe care o întâlni şi care părea să fie în temă.

— Freddy? Va trebui să întrebaţi acolo. Nu ştiu care este programul cascadorilor, răspunse omul, arătând spre un alt hangar, în care era improvizat un birou pentru producători.

— Programul cascadorilor... repetă Eve, reuşind sănu-şi trădeze emoţia din glas.

— Da.

— Dar poate că ar trebui să întreb la zborurile de precizie. Ce ziceţi?

— E acelaşi lucru, doamnă.

— La fel cu... acrobatica şi cu zborurile de competiţie?

— Cascadoriile – acrobatica – se combină şi se completează una pe alta.

— Mulţumesc. Se îndreptă spre hangarul indicat. Nu trebuia să se gândească la ce-i spusese până nu va afla mai multe, se gândi ea, speriată. Terminologia tehnică folosită în legătură cu slujba lui Freddy, sauce făcea ea acolo, era atât de imprecisă, încât un lucru avea mai multe înţelesuri. De la biroul producătorilor au trimis-o la o altă clădire, un hangar aflat puţin mai departe. Îndreptându-se într-acolo, Eve simţi vântul uscat din Santa Ana fluturându-i fusta elegantului taior verde închis şi luându-i aproape pălăria de pe cap. Cerul era foarte îndepărtat şi de un albastru fără nori, datorită vântului din California care era pentru zona aceasta ca mistralul pentru sudul Franţei. Pământul uscat

avea culoarea galbenă caracteristică pentru California în timpul iernii, înainte de ploile din ianuarie, care vesteau venirea primăverii.

Elegantă şi dichisită la patruzeci de ani ca şi la douăzeci, cu ochii de un gri închis, încă fascinantă, cu chipul încadrat de părul blond, bogat, cu reflexe roşietice, Eve atrase priviri apreciative, şi curioase din partea tehnicienilor, care întotdeauna îşi făceau timp să privească o femeie frumoasă.

Se uită în hangar, care părea întunecat după lumina soarelui de afară. Erau acolo câţiva oameni adunaţi în jurul unui avion ce părea la fel de modern şi puternic ca cele pe care le văzuse ea în fotografiile din ziare, de la întrecerile aviatice. Se apropie de ei şi o recunoscu pe Alice Faye, care purta o cămaşă crem, cu aşa de multe buzunare şi clape încât părea o uniformă militară; iar în jos, era îmbrăcată cu cea mai strâmtă pereche de pantaloni pe care o văzuse Eve vreodată. O curea crem îi cuprindea talia subţire, o eşarfă albă de mătase era legată neglijent în jurul gâtului, iar faimosul ei păr blond şi cârlionţat, ieşea de sub o cască de piele crem. Ochelarii de protecţie erau ridicaţi pe creştet, peste cască, aşa încât se vedea bine chipul familiar, cu ochi mari, negri şi cu sprâncene negre. Genele negre erau exagerat de lungi, iar rujul strălucitor se armoniza şocant cu părul agresiv de blond.

Doi bărbaţi se aplecară împreună cu ea deasupra cabinei pilotului. Unul era mecanicul, un om de vârstă mijlocie, iar

celălalt, mai tânăr, era Spencer Tracy. Eve se gândi că e mai înalt decât şi-l închipuise ea. Dar pe când se apropia neobservată, îşi dădu seama că nu era Spencer Tracy, ci doar un alt actor care-i semăna foarte bine. Cei doi bărbaţi purtau o conversaţie însufleţită în legătură cu centura de siguranţă a pilotului. Pilotul cel tânăr nu era mulţumit de ea.

— Nu-mi pasă, Swede, că ăsta este cel mai bun echipament pe care-l ai disponibil la ora actuală. Fă rost de unele noi. Trebuie să fie de trei ori mai rezistente ori, altfel, Freddy nu va zbura, insistă el.

— Pierdem o zi, poate două, protestă Swede Castelli.

— L-ai auzit ce-a spus, Swede, spuse Alice Faye. Oricum, bate prea tare vântul astăzi. Camera de luat vederi din avion se va mişca de la locul ei.

— Freddy, strigă Eve.

Alice Faye se răsuci spre ea.

— Mamă! O, Doamne, ce bine-mi pare că-te văd! O, mamă, mamă, ce mai faci? Sărută-mă. Ce face tata? Ce face Delphine? Spune-mi totul! Cum de m-ai găsit? Mai dă-mi un pupic. O... acesta este Swede Castelli şi el este Mac – Terence McGuire. Băieţi, ea este mama mea, cea de mult pierdută. Fac pariu că nu mai credeai că am o mamă, nu-i aşa, Swede? O, mamă, te-am murdărit peste tot de ruj. Lasă-mă să te şterg. Împrumută-mi batista ta, pentru că în uniforma asta n-am loc să bag nimic.

Freddy ţopăia bucuroasă în jurul maică-sii şi o îmbrăţişa

de nenumărate ori. Se uita la ea cu priviri lacome. Eve îşi privea uimită fata, observând nu numai că nu slăbise, dar că se împlinise un pic şi mai crescuse, astfel încât părea una din vedetele sexy ale marelui ecran. Freddy îi surprinse privirea mirată.

— Mamă, ce vezi tu e numai faţada, nu eu. Eu am rămas fetiţa ta cea mică, aici, în interiorul costumului ăsta.

— M-ai păcălit, spuse Eve fără suflare. Nu te-am recunoscut. Am crezut că eşti Alice Faye.

— Tocmai ăsta-i scopul, doamnă Lancel, spuse Swede Castelli radios. Ar trebui s-o vedeţi aranjată pentru rolul lui Connie Bennett, este o copie fidelă.

— Swede, hai s-o luăm pe mama la o cafea. Oricum am terminat aici, nu-i aşa? întrebă Freddy.

— Nu, trebuie să mă duc să fac rost de noul echipament, Freddy. Şi-apoi, am întâlnire cu Roy Del Ruth. Trebuie să discut cu el nişte chestii. Tu şi Mac luaţi-vă liber. Ne vedem mâine dimineaţă aici, chiar dacă va trebui să le cos eu însumi la maşină.

— Swede, ce-i cu graba asta? Ai suficient timp pentru o ceaşcă de cafea, insistă Freddy pe când se îndreptau cu toţii spre bufetul improvizat.

— Nu, nu, mai bine plec. Încântat de cunoştinţă, doamnă de Lancel. Sper să ne revedem. Plecă grăbit să-l găsească pe directorul filmului înainte de a se ocupa de problema centurii de siguranţă.

Cu Mac, care supraveghea toate cascadonile lui Freddy,

Castelli se gândi că va pierde multe zile discutând despre siguranţa echipamentului şi despre măsurile de precauţie. Pe de altă parte însă, odată ce Freddy executa un zbor, câştigau mult mai mult timp decât pierduseră. Şi niciodată nu se simţise aşa de liniştit în privinţa unui cascador cum era în prezenţa lui Freddy. Ea, era desigur cea mai convingătoare cascadoare care existase vreodată în istoria filmului.

În timp ce îşi bea cafeaua şi mânca plăcinta daneză pe care Freddy insistase s-o ia, Eve se simţi învăluită de impresii care îi creau o stare confuză. Nu era numai machiajul şi peruca blondă care o făceau pe Freddy să pară înstrăinată. Era altceva... nu putea spune ce... dar era ceva schimbat la ea, vocea îi era la fel de plină de afecţiune, dar ceva din adâncul fiinţei sale se schimbase. Nu era vorba numai de faptul că se maturizase, că acum îşi câştiga singură propria existenţă şi îşi conducea viaţa cum hotăra ea – oricum, în mod tacit, evitau amândouă să vorbească despre aceste aspecte – era altceva, ceea ce Eve nu putea defini. Ceva nou.

Eve se aventură să-i pună domnului McGuire câteva întrebări, sperând că va descoperi acel ceva care să-i explice schimbarea prin care trecuse Freddy, dar răspunsurile erau exact aşa cum se aşteptase din partea instructorului de zbor al fiicei sale – măsurate, calme şi pline de bun simţ. El îi explică unele manevre pe care le executa Freddy, într-un fel simplu, astfel încât ea să

înţeleagă despre ce este vorba. Era un bărbat care-ţi inspira o nemaipomenită încredere. Îl asculta şi se gândea că, dacă l-ar fi întâlnit mai demult, ar fi fost sigură că Freddy e pe mâini bune în timpul orelor de zbor.

„Voi veni în altă zi, se gândi Eve, şi voi încerca să vorbesc singură cu fiica mea”, într-o zi în care nu va mai purta machiajul ăsta care o ascundea ca o mască. De un singur lucru era absolut sigură: Freddy era într-adevăr bine şi sănătoasă. Poate va reuşi să-i dea şi lui Paul această veste bună. Şi chiar dacă nu va izbuti, cel puţin ea şi Freddy erau din nou în legătură.

Eve era foarte atentă să nu adopte o atitudine prea maternă. Nu era de-ajuns că trecuseră trei luni de zile de când Freddy îşi declarase independenţa totală, dar acum era prezent şi acest străin, McGuire. N-ar putea discuta niciodată probleme de familie decât dacă ea şi Freddy ar fi singure. N-o întrebă pe Freddy unde stă, nici cine-i găteşte sau îi spală lenjeria. Nici nu o întrebă în legătură cu planurile ei, după terminarea acestui film. Era mulţumită aşa, într-o stare confuză, privindu-şi fata care radia de fericire. Freddy făcea ceva care-i plăcea şi, după câte spunea domnul McGuire, se pricepea de minune. „Pentru astăzi îmi ajunge cât am văzut”, se gândea Eve, pregătindu-se de drumul de întoarcere.

Se concentră asupra drumului ce mergea de-a lungul coastei, dinspre Oxnard. Încă mai simţea emoţia puternică provocată de revederea fiicei sale şi încerca să-şi

limpezească mintea, şi să pună deoparte gândurile privitoare la Freddy, astfel încât să-şi regăsească calmul înainte de a ajunge acasă şi de a fi nevoită să se confrunte cu Paul. Nu voia să-i spună unde a fost toată ziua.

Fredona frânturi de cântece aproape uitate şi se gândea distrată la oamenii music-hall-ului care deveniseră celebri datorită lor. Pentru câteva minute bune, Eve dispăru şi Maddy căpătă viaţă. Îşi aduse aminte de Chevalier şi de unul din primele sale succese – „Nu pot trăi fără dragoste", *„Je n'peux vivre sans amour"* cânta Maddy, *„J'en rêve la nuit et le jour*". O năpădiră amintiri neaşteptate, vechi de aproape douăzeci şi cinci de ani. Brusc, trase maşina la marginea drumului, cu un scârţâit puternic de frână. Rămase nemişcată în micuţa maşină decapotabilă, cu inima bătându-i violent, cu obrajii îmbujoraţi şi cu mâinile tremurându-i. Dar, Dumnezeule, ce proastă e! E clar ca lumina zilei. E ca şi cum ar fi anunţat public. La fel de evident ca rujul de pe buzele lui Freddy. Cei doi erau îndrăgostiţi nebuneşte. Se iubeau. O, nu e nicio îndoială! E evident. Evident... cu fiecare privire pe care nu şi-o aruncaseră, de fiecare dată când au evitat să se strângă de mână şi în fiecare cuvânt pe care nu şi l-au adresat. Cum de nu-şi dăduse seama de o pasiune atât de evidentă? Atât de... puternică. Firească. Incontestabilă. Oare machiajul lui Alice Faye o păcălise? Sau poate din cauză că ea însăşi vedea în Freddy tot pe fetiţa ei cea mică?! O, dar Freddy era mult prea îndrăgostită, copleşită de iubirea ei, şi trăia

într-o lume unde mamele nu au ce căuta. Şi el, săracul om, nu-şi va reveni niciodată dacă Freddy îl va părăsi. Ea era totul pentru el...

În final, porni maşina cu un oftat mai mult de resemnare decât de femeie cu experienţă. Cum se întâmplase, nu mai conta. Ce se va întâmpla – nu putea fi prevăzut sau controlat de nimeni. Freddy era în culmea fericirii. Iar ea... da, trebuie să recunoască, era un pic invidioasă.

Putea să admită orice atâta timp cât mai era singură şi cât mai avea timp... simţea invidie în legătură cu acea pasiune nebună pe care o ai o singură dată în viaţă... şi chiar şi... da, trebuia să recunoască, acum, cât încă o mai şoca această descoperire, simţea o invidie pur feminină în ceea ce-l priveşte pe omul ales de fiica ei. Era invidioasă pentru bărbatul acela deosebit de atractiv, cu un farmec liniştitor şi plin de siguranţă, cu trupul musculos şi excepţional de... dezirabil. Fata ei făcuse o alegere bună.

La grasse matinée. Ce plăcere să te scoli târziu dimineaţa, se gândea Delphine, cuprinsă de o dulce moleşeală, lenevind în pat. Obiceiul nu era o invenţie franţuzească, dar ei îi conferiseră un statut aproape tradiţional – dimineţi în care te scoli târziu, iei un mic dejun copios, apoi mai leneveşti o vreme, fără nicio treabă şi nicio grijă. În orice caz, Delphine se gândea că merită din plin o asemenea dimineaţă, după ce timp de luni de zile turnase film după film. O instruise, pe Annabelle, fata în casă, că-şi va petrece dimineaţa în camera ei şi că nu vrea să fie

deranjată nici dacă sosea o tufă de orhidee.

Oricum, ploua în ziua aceea de 10 aprilie 1938, dar Delphine se obişnuise cu ploaia în cei doi ani de viaţă pariziană. Niciodată nu se simţise deprimată din cauza ploii, pentru că nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Şoferul ei o ducea peste tot cu frumoasa ei maşină Delahaye gri. Cea mai multă vreme şi-o petrecea pe platourile de filmare, unde n-avea cum să observe vremea, iar casa îi era mereu plină de buchete de flori primite de la admiratori şi, spre deosebire de multe cămine franţuzeşti, la ea era tot timpul cald şi bine.

După marele succes obţinut cu filmul „Mayerling”, Delphine căutase un loc unde să se stabilească. În timpul acesta agentul ei negocia încheierea unui contract mult mai avantajos decât cel precedent, un contract cu Studioul Gaumont. Pe lângă bulevardul Foch, în arondismentul al şaselea, unul din cartierele cele mai selecte, se aflau mai multe străduţe discrete ce duceau la câteva vile construite cam prin 1850. Casele de aici semănau cu cele englezeşti din zonele rezidenţiale: micuţe, discret aşezate, plăcute şi cu grădină în spate. Delphine găsise o căsuţă de genul acesta pe strada Mozart, care-i amintea de casa unei păpuşi în stil victorian. Era construită din cărămidă roz, combinată cu alb, iar structura lemnoasă era vopsită în turcoaz. Pe faţada casei creştea o bătrână glicină ce umbrea ferestrele, iar în grădina din spate se aflau tufişuri de hortensii roz şi o salcie plângătoare. De câte ori apărea

soarele, ceea ce nu se întâmpla prea des, casa era scăldată în lumină, dimineaţa din faţă, iar după-amiaza din spate. Casa avea câte două camere şi baie la fiecare etaj, o sufragerie, un salon şi o bucătărie la primul etaj şi o mică, dar bine izolată pivniţă.

Delphine o cumpărase imediat, cu primii bani pe care-i câştigase.

O altă fată care la optsprezece ani, s-ar fi trezit, ca ea, vedetă peste noapte, şi-ar fi cheltuit banii pe blănuri, bijuterii, maşini sau ar fi fost atât de copleşită de succes, încât nu i-ar fi cheltuit deloc.

Delphine nu voia decât un lucru: o casă cât mai retrasă. Toată viaţa locuise în case în care era mereu înconjurată de persoane mai în vârstă care aveau dreptul să hotărască asupra tuturor acţiunilor ei. Casa de pe strada Mozart era foarte retrasă şi putea să se bucure în linişte de aventurile ei din ce în ce mai dese. Aici nu exista niciun portar curios, ca în mai toate blocurile din Paris, care să noteze plecările şi sosirile celor pe care-i primea. Pe strada Mozart exista un singur paznic, cu soţia lui, Louis şi Claudine, care locuiau la capătul străzii, la distanţă mare de casa Delphinei, şi el era foarte ocupat cu treburile lui. Delphine mai că nici nu-l vedea, casa lui fiind plasată într-un unghi ce ieşea din raza ei vizuală.

De câte ori aştepta pe cineva, îi anunţa şi ei doar deschideau poarta ce închidea strada pentru traficul extern. Dacă rostea numele ei, musafirul trecea fără să i se mai

pună alte întrebări. Ea le dădea bacşişuri grase şi dese. Deşi nu erau angajaţii ei personali, ea învăţase destul de multe din obiceiurile pariziene pentru a-şi da seama că e mai bine să-i aibă de partea ei.

Delphine angajase personal de serviciu, dar le pretindea să nu locuiască în casă. Şoferul ei, Robert, camerista, bucătăreasa şi femeia care făcea curăţenie, toţi veneau la lucru de dimineaţă şi plecau când îşi terminau treaba. Îi plătea foarte bine, mult mai mult decât în cazul în care le-ar fi asigurat şi casă şi masă – dar ei îi convenea aşa. De câte ori unul dintre ei descoperea dimineaţa semne care dovedeau că ea nu-şi petrecuse noaptea singură, erau prea mulţumiţi de slujba lor pentru a lăsa să observe că viaţa ei intimă nu e chiar atât de discretă pe cât se străduise ea să şi-o construiască.

Vorbeau între ei foarte mult despre domnul Nico Ambert şi tânăra lui amantă. Louis o anunţa admirativ pe soţia lui că în săptămâna ce trecuse, Ambert îşi petrecuse acolo cinci nopţi. Ba mai mult, avea propria lui cheie la uşa din faţă. Annabelle, camerista, care afla veştile direct de la Claudine, cum intra pe stradă, le transmitea la rândul ei lui Hélène, bucătăreasa. Claudine o adusese pe sora ei, Violet, ca fată în casă şi aceasta se ocupa de curăţenia tuturor camerelor, astfel că ştia totul despre dormitorul Delphinei. Povestea de câte ori fusese nevoită să schimbe cearşafurile şi chiar şi exact de ce. Nico Ambert trebuie să fie o brută cu sânge rece, spunea ea cu un zâmbet invidios. Nu e uşor de

satisfăcut şi este dur ca un docher, se vede cât de colo. Ce să faci: e tânăr!

Delphine, în micuţa ei casă retrasă, era mai în centrul bârfei decât dacă ar fi locuit în curtea lui Hedda Hopper. Dar ea, nu era încă suficient de pariziancă ca să sesizeze acest lucru.

Legătura cu Nico Ambert durase şase luni, până când terminase filmul „Mayerling”. Apoi Delphine semnase alt contract, pentru filmul „Întâlnire cu dragostea”, în care juca alături de Claude Dauphin.

Ambert o învăţase mult mai multe decât intenţionase şi Delphine, numai la câteva ore după ce se desprinsese din braţele lui, se plimba agale de-a lungul decorurilor de pe platoul de filmare, de parcă ar fi contemplat decorul scenei pe care urma s-o joace, gândindu-se în timpul ăsta câţi din bărbaţii care o priveau trecând îşi simţeau pantalonii ridicându-se. Din când în când, s-ar fi oprit să-l salute pe unul din asistenţii de platou şi, în timp ce ar vorbi cu el, şi-ar lăsa ochii să rătăcească pe şliţul de la pantaloni, măsurându-i dintr-o privire expertă mărimea sexului, pe când îi punea o întrebare de fineţe despre munca lui. Iar în vreme ce el i-ar răspunde la „întrebare, ea şi-ar suge gânditoare buza de jos, uitându-se fix la gura lui şi de-abia când i-ar fi văzut faţa arzând de emoţie, şi-ar fi coborât rapid privirea la pantalonii lui, să vadă cât de mult îi crescuse sexul şi cât de umflaţi stăteau pantalonii. Apoi i-ar fi spus la revedere cu un zâmbet prietenesc, având în minte

imaginea sexului lui tare, mărit, pe care ea îl scosese atât de uşor din ascunzătoare. S-ar fi gândit la acel organ miraculos şi tare, la carnea aceea puternic vascularizată pentru care ea era pregătită şi dorea să-l primească adânc în interiorul ei.

Dar nu făcuse niciodată lucrul ăsta. Era conştientă de obscenitatea bărbaţilor din echipă şi de aceea îi aţâţa doar, dar nu le dădea niciun motiv de tachinare răutăcioasă. Delphine devenise dependentă de amor. Îi făcea o plăcere deosebită să se excite singură, să simtă tensiunea aceea înnebunitoare. Petrecerea plină de încântare, ore întregi pline de dorinţe neîmplinite, chinuindu-se singură, rămânând umedă şi înfiorată de dorinţă, până când luminile se aprindeau, camerele de luat vederi se îndreptau spre ea şi până când directorul o lăsa să plece. Numai atunci îşi îngăduia să aibă acel orgasm pe care şi-l amânase atât de bine.

Îl părăsise pe Ambert pentru regizorul filmului „Întâlnire cu dragostea”. El fusese îngăduitor şi îi înapoiase cheia de la casă. Dar ea nu a mai făcut greşeala de a da cheia altcuiva. Când începuse filmările la următorul film – „O problemă sentimen-tală”, cu Charles Boyer, se mutase în braţele producătorului. Regizorul n-o atrăsese, iar actorilor nu le dădea nicio atenţie. Ei erau mult prea preocupaţi de propriile persoane ca s-o intereseze. Cu cât erau mai atrăgători, cu atât o interesau mai puţin. Niciodată nu simţise niciun pic de senzualitate în sărutările lor din timpul

filmărilor. Mâinile mari ale unui electrician în timpul lucrului i se păreau mult mai senzuale.

Pasiunea Delphinei din timpul celor mai romantice scene de dragoste provenea din conştiinţa clară că bărbaţii din echipa de filmare erau gata oricând să se repeadă la ea şi s-o posede, dacă ar fi avut şi cea mai mică şansă. Şi ea se gândea, pe când îşi prelungea şederea în pat, că ar fi fost pregătită pentru ei. Mai mult decât pregătită. Dar n-avea voie să facă aşa ceva. Ei s-ar fi lăudat. O singură mişcare greşită – şi ar fi aflat toată lumea. Directorii, producătorii, compozitorii, designerii sau scriitorii erau parteneri acceptabili pentru o vedetă, dar ea nu putea risca să se combine cu muncitorii, indiferent cât de înfiorată se simţea când se gândea la masculinitatea lor aspră şi dură.

Nu prea avea ce să vorbească cu Margie. Prietena ei venise s-o viziteze de Crăciun şi Delphine îşi imaginase înainte de venirea ei că îi va transmite ceva din experienţa noii vieţi. Dar acum se gândea cu amărăciune ce idee idioată ar fi fost. Margie Hall era atât de vizibil impresionată de postura de vedetă a Delphinei, încât nu mai era în stare s-o trateze cu vechea prietenie complice ce se stabilise demult între ele şi în care Delphine mai credea.

Şi ce era mai rău, la douăzeci de ani, cât avea şi Delphine, Margie rămăsese virgină, continuând să trăiască după codul „fetelor drăguţe” pe care-l stabiliseră ele la colegiu. Margie era în ultimul an la UCLA şi era logodită cu un doctor promiţător din Pasadena. Lui Delphine i se păru

că fata era foarte preocupată de proiectul unei ceremonii nupţiale grandioase, prevăzută pentru luna iunie. După ce vizitase de câteva ori studioul, îi mărturisise Delphinei că ar prefera să-şi petreacă timpul prin Paris, îngrijindu-se de trusou, cumpărând mănuşi şi parfumuri şi comandând o faţă de masă cusută manual pentru viitoarea ei sufragerie. Lui Delphine nu-i venea să creadă. Da, Margie Hall avea de gând să se aşeze la casa ei, devenind peste câteva luni o matroană din Pasadena. Într-o zi, nu după mulţi ani de acum încolo, se va trezi că a încărunţit şi i se va părea normal. Nu va încerca să facă nimic cu părul ei, pentru că nimeni nu face aşa ceva la Pasadena.

Delphine se întreba cum de era posibil să se fi schimbat atât de mult. Margie îndrăgostită era pentru ea ca o străină. Dragoste! Oare ea se va îndrăgosti vreodată? Spera că nu. Dragostea îi schimbă pe oameni şi ea nu avea de gând să-şi schimbe viaţa. Pentru ea, Margie acum era la fel de apropiată ca şi oamenii care stăteau la coadă să-i vadă filmele. De când turnase „Mayerling” mai făcuse şapte filme şi fiecare fusese un succes. Singurele ei rivale, în opinia publicului francez, erau Danielle Darneux şi Michèle Morgan.

Acesta era motivul pentru care nu acceptase oferta primită de la Hollywood. Amândouă actriţele filmau în Franţa şi făceau filme la fel de bune ca ale ei. Ele erau mai în vârstă decât ea, amândouă seducătoare şi la fel de ambiţioase ca şi ea. Dacă se ducea să filmeze în California,

departe de cariera triumfătoare pe care şi-o crease aici, una dintre ele va profita de situaţie şi va accepta unul din rolurile pregătite pentru Delphine. Fusese foarte supărată când Morgan obţinuse rolul principal din filmul „Un peron în ceaţă” pe care ea şi-l dorise foarte mult, alături de Gabin. Filmul lui Marcel Carné se apropia de premieră şi toată lumea vorbea despre el, numindu-l o capodoperă, ceea ce o înfuria teribil.

Delphine luă revista „Figaro” de pe tava cu micul dejun pe care i-o adusese Annabelle şi o deschise la pagina cu interviul lui Carné, pe care-l citise deja în întregime. Ea încă nu lucrase cu Carné ori Gabin şi până nu reuşea acest lucru nu era mulţumită.

Iritată, renunţă să citească interviul. Ca să nu se mai gândească la asta, se întoarse la prima pagină. Nouăzeci şi nouă virgulă şapte din voturile cetăţenilor din Austria erau în favoarea „reunificării” cu Germania, propusă de Hitler. I se părea o nebunie. Citi mai departe despre faptul că Otto von Habsburg nu avusese drept de vot deoarece fusese arestat sub acuzaţia de a fi cerut puterilor din Europa să acţioneze împotriva Germaniei. Ei bine, la urma urmei, habsburgii nu se purtaseră deloc frumos cu micuţa Marie Vetsera, nu? în Franţa, Leorr Blum era în dizgraţie, iar Daladier la putere – dar cine putea spune dacă era vreo diferenţă între ei? Şi ce importanţă avea? Cui îi păsa? Politica din Franţa era şi mai confuză decât cea din restul lumii, dar se gândi că, din moment ce toată lumea discută

aşa de mult despre acest subiect, ar trebui să fie şi ea mai atentă. Nu era bine să fii cu desăvârşire ignorant. În Tunisia avea loc un fel de răzmeriţă... dar nu aşa fusese dintotdêauna? Se descoperise un nou mijloc de călătorie – William Boeing concepuse un avion uriaş, numit 314. Era singurul lucru interesant din tot ziarul. Se părea că oamenii se pot plimba pe o scară interioară şi să se întâlnească la bar... Delphine se întreba oare ce făcea Freddy în momentul acela. Se dusese să vadă „Cădere în picaj" şi nu reuşea deloc s-o depisteze pe sora ei. Încercase din răsputeri, dar ştia din scrisorile mamei sale că Freddy trecea de la un film la altul, ca şi ea. Numai că Freddy nu era o vedetă. Delphine aruncă plictisită ziarul. *O grasse matinée* n-ar trebui să includă şi ziarul. Data viitoare o va instrui pe Annabelle.

Diseară avea să ia cina cu Bruno. Amintindu-şi de acest lucru, lui Delphine îi dispăru starea de nervozitate. Era minunat să ai un frate în care să ai încredere. Între ea şi Bruno exista o relaţie specială, cum nu putea avea cu niciun alt bărbat. El nu-i ţinea niciodată predici, nu-i punea întrebări indiscrete, nu o judeca niciodată şi nici nu se purta grijuliu ca un frate mai mare. Şi totuşi putea oricând să-i ceară un sfat şi se putea baza pe un răspuns imparţial.

Bruno înţelegea nuanţele subtile ale vieţii pariziene într-un fel în care ea nu reuşise niciodată. El ştia întotdeauna ce invitaţii tentante nu trebuia să accepte sub nicio formă, ce croitoreasă să-i recomande, de unde să-şi comande hârtia

cu antet şi cum trebuia gravată corect, ştia, de asemenea, de ce era necesar să câştige Premiul Arcului de Triumf şi Premiul Diane, dar că nu trebuia să fie văzută niciodată la Monte Carlo. El se ocupase de aprovizionarea pivniţei ei, îi recomandase cel mai bun meşter cizmar din Paris, insistase să-şi arunce toate hainele americane şi să-şi aleagă maşina potrivită pentru situaţia ei.

Delphine ştia că era o binecuvântare pentru ea faptul că toată lumea, de la agentul ei până la servitori şi la producători, era la curent cu protecţia pe care i-o purta fratele ei, vicontele de Saint-Fraycourt de Lancel. Doamne, ce impresionaţi erau francezii de un titlu!

În schimb, ea era o gazdă primitoare pentru Bruno oricând avea el chef. El o suna şi-i spunea: „Draga mea, vrei să-mi faci, te rog, o favoare şi să prezidezi masa dată de mine săptămâna viitoare? Va veni un domn în vârstă pe care-l voi pune în dreapta ta – are o grămadă de bani pe care nu s-a hotărât încă unde să-i plaseze”.

Şi ea se îmbrăca într-una din rochiile ei cele mai seducătoare şi se purta cu atâta şarm, încât se fermeca şi pe ea însăşi. Acesta era unul din rolurile pe care le juca de obicei la micile petreceri date de Bruno. De fapt, era un dublu rol, ea reprezentând-o pe Delphine de Lancel – starul de cinema şi pe domnişoara de Lancel – fiica unei familii ce aparţinea vechii aristocraţii din Champagne şi care depindea în totalitate de bunele sfaturi ale fratelui ei. Era de-ajuns să-i arunce o privire lui Bruno, şi imediat îşi dădea

seama de admiraţia lui pentru felul splendid cum îşi juca rolul. Făceau un cuplu grozav. Suntem la fel, se gândea Delphine. Şi ce aprecia cel mai mult la Bruno era faptul că-i împărtăşea părerea despre dragoste.

El se referea la dragoste ca la un sentiment nefolositor, neconvenabil şi era de părere că fusese inventat de cineva cu prea multă imaginaţie şi cu prea puţine ocupaţii. Probabil vreun burghez amărât, fără ocupaţie şi care voia să facă pe trubadurul.

După ce trecea mai puţin de o săptămână de la petrecerea lui Bruno, ea primea o bijuterie splendidă de la Cartier, însoţită de un bilet de la el, în care îi explica că acel gentleman se hotărâse în mod foarte inteligent unde să-şi plaseze fondurile.

Se gândi amuzată că-i făcea o plăcere deosebită să joace aceste mici scene alături de Bruno. Se distra de minune. Şi faptul că aparţineau aceleiaşi familii făcea ca interesul lor să fie reciproc.

În fond, într-o zi, Bruno şi Freddy vor moşteni castelul familiei Lancel. Din fericire, el va şti ce să facă cu viile, căci nici ea, nici sora ei nu-şi vor lua o asemenea responsabilitate. Deşi... pe de altă parte... s-ar putea să fie amuzant să deţii un castel. Michèle Morgan nu avea un castel şi nici Danielle Darrieux. Şi chiar dacă una dintre ele s-ar gândi să cumpere unul, nu era acelaşi lucru ca atunci când îl moşteneşti. Dar Delphine se decise că era prea plictisitor să se gândească la Valmont şi se dădu jos din

pat, întinzându-se. Îşi iubea micuţa casă şi nu o părăsea decât în vacanţa dintre filme, când» pleca în vreo staţiune, unde stătea la hotel.

O sună pe cameristă şi îşi dădu seama că dimineaţa ei de lenevie se terminase. În după-amiaza asta avea prima întâlnire cu regizorul noului ei film „Zi şi noapte”. Numele lui era Armand Sadowski, şi toţi cei din lumea filmului vorbeau despre el şi despre primele lui trei filme. Spuneau despre el că este un geniu, dar un om dificil, imposibil de suportat.

În timp ce o aştepta pe Annabelle, Delphine se întreba cum arată oare acest domn. Oare va deveni amantul ei? Cât de bun o fi? Erau întrebări pe care nu putea să i le pună agentului ei.

În mod normal, Delphine s-ar fi întâlnit cu un nou regizor într-un restaurant ales de agentul ei, Jean Abel. Lui Abel îi plăcea să-i controleze afacerile îndeaproape, iar omul care rezerva locurile, comanda vinul, şi plătea pentru toate astea şi-ar fi primit răsplata. Negocierile pentru participarea lui Delphine la filmul „Zi şi noapte”, se terminaseră de mult. Bineînţeles că nu fusese nevoie de nicio probă. Contractele erau semnate, dar era normal, ca-n orice filmare, să apară unele conflicte şi neînţelegeri. Iar Abel voia să pornească cu dreptul în ceea ce-l privea pe Sadowski. Oricum, regizorul era ocupat cu pregătirea fazei finale a ultimului său film şi refuzase să se despartă de platoul de filmare pentru a discuta în timpul prânzului.

În schimb, îi dăduse lui Delphine o întâlnire, târziu în aceeaşi după amiază, tocmai la biroul lui din Billancourt. Până la urmă, Abel fusese obligat să accepte, având în vedere că, după ce termina filmul, Sadowski îl începea pe cel al lui Delphine, imediat la o săptămână. Abel plănuise s-o ia pe Delphine de acasă şi s-o însoţească personal până la întâlnirea aceea de la care vor lipsi căldura vinului şi a unui aperitiv. Dar ea îi spusese că preferă să vină în propria ei maşină, întrucât după aceea trebuie să se ducă la croitoreasă, la o probă de mult plănuită. Aşa că se puteau întâlni direct la Billancourt.

Delphine se îmbrăcă cu multă grijă pentru întâlnirea cu Sadowski. În filmul „Zi şi noapte” trebuia să joace rolul unei fete bogate şi distrate, suspectată de crimă şi care se îndrăgosteşte în final de inspectorul de poliţie. Ştia deja că toaletele din film fuseseră desenate de Pierre Goulard, care se inspirase după costumele suprarealiste şi adesea de-a dreptul nebuneşti ale lui Schiaparelli. Inspirate? Decise că termenul „copiate” era mult mai corect. Veşmintele stridente şi agresiv colorate erau potrivite pentru caracterul interpretat de ea în film, dar nu erau bune pentru prima întâlnire cu un nou regizor. Nu se potriveau cu stilul ei.

Delphine avea un gust desăvârşit la îmbrăcăminte. Cu cât devenea mai celebră, cu atât îşi dădea seama de importanţa îmbrăcăminţii în relaţiile cu oamenii. Toţi se aşteptau de la un star de cinema să arate exact ca un star de cinema. Dar asta era prea uşor, prea ortodox. Era

îngăduit uneori să apari într-o ţinută „ortodoxă”, dar niciodată bătătoare la ochi. O vedetă de cinema nu-şi putea permite să îmbrace cea mai recentă creaţie a lui Jean Patou, să poarte una din cele mai extravagante pălării ale lui Paulette şi să-şi agaţe pe braţ o blană de vulpe argintie – nu, aşa ceva nu era admis. O asemenea ţinută mergea la public, dar nu într-o luptă de interese, în care trebuia să-ţi foloseşti toate atuurile. De ce să-l pună-n gardă pe regizor atât de repede? La urma urmei, era posibil să-l deteste. Se mai întâmpla.

Alese un pulover subţire, de un gri ceţos şi atât de fin încât sublima şi mai tare albul mat al tenului său. Acest gri îi evidenţia mai bine trăsăturile decât dacă ar fi purtat unul de culoare neagră. Alese apoi o fustă de stofă, cu o linie elegantă, de un gri ceva mai închis decât puloverul. Îşi puse ciorapi de mătase gri şi se încălţă cu pantofi cu tocuri joase, negri şi simpli. Pe deasupra îmbrăcă un impermeabil clasic englezesc, cu cordon în talie. Toaleta era completată cu nişte cercei micuţi cu agate şi o beretă neagră din catifea, în genul celor purtate de studenţi. Aşa cum arăta acum, putea fi o persoană anonimă, o oarecare, cu condiţia să nu-i priveşti chipul, care aparţinea uneia dintre cele mai faimoase femei din lume. Delphine judeca ţinuta ei cu mult sânge rece. Ea nu lua cariera ei ca pe un joc. În meseria ei, felul cum arătai şi-te purtai era la fel de important ca raportul trimestrial al unei companii. Niciun şlefuitor de diamante din Amsterdam nu judeca mai sever o piatră

decât îşi judeca Delphine linia nasului, conturul buzei superioare şi forma bărbiei. Satisfăcută de imaginea ei, îşi strânse cordonul în talie, îşi trase bereta în aşa fel încât să-i acopere fruntea lată, după care putea fi uşor recunoscută.

Când ajunse la studio, îşi croi drum spre departamentul de filmare. Abel ar fi trebuit s-o aştepte în parcare, dar probabil că fusese reţinut de trafic; la ora aceea ploaia îngreuna circulaţia. Trecu pe lângă câţiva oameni pe care-i ştia din vedere, dar niciunul dintre ei nu o recunoscu până când nu se uită fix la ei şi le zâmbi, salutându-i. Se gândi încântată că impermeabilul o deghiza perfect, asigurându-i anonimatul.

Hristoase, dar ce bine e să fie din nou într-un studio. Nu mai lucrase pe platou de două săptămâni, de când terminase ultimul ei film. Avusese nevoie de timp ca să se ocupe de garderoba ei sofisticată, căci în timpul turnărilor n-avea niciun minut liber. În cele două săptămâni se simţise de parcă s-ar fi retras într-o lume superparfumată, super-încălzită, ca într-un fel de mănăstire lumească, plină de femei vorbăreţe, agitate, cu o singură preocupare în minte. Acum, slavă Domnului, se întorsese în lumea bărbaţilor.

Delphine întârzie cu privirea asupra unuia dintre decorurile care tocmai se instalau. Putea simţi mirosul caracteristic al luminilor ce se sting şi îi privea pe electricieni, bărbaţii aceia plini de vlagă, cum demontau decorul masiv. Pe când observa brutele virile care ridicau, împingeau, trăgeau şi ţipau unul la altul, dornici să termine

treaba şi să plece cât mai repede acasă, simţi o înfiorare uşoară în tot trupul. Dar ei nu aveau timp s-o observe. Plecă din faţa acelui decor şi o porni de-a lungul coridorului din spatele ei. Se ferea din calea celor care cărau bucăţile mari ale decorului. Pe neaşteptate, primi o lovitură puternică în umărul stâng, de la un bărbat ce trecea pe lângă ea, gesticulând din plin şi conversându-se cu alţi trei bărbaţi.

— Hei! M-ai lovit! exclamă ea şocată şi bărbatul care o lovise accidental, încă mergând la câţiva paşi în faţa ei, se întoarse şi o avertiză sever cu degetul:

— Îmi pare rău, dar ţi-ai ales un loc al dracului de prost pentru a sta şi a căsca gura, ţipă el, întorcându-se şi continuându-şi discuţia animată.

— Hai, cară-te şi lasă-mă în pace! spuse Delphine tare, în engleză.

Se uită în jurul ei după cineva la care să se poată plânge de mitocănia acelui om dar coridorul era gol. Se gândi enervată că întârzierea lui Abel era de neiertat. Şi nici măcar nu-i mai făcea plăcere ţinuta ei anonimă.

Continuă să meargă în josul coridorului până când ajunse la departamentul de filmare. Deschise uşa fără prea multă ceremonie şi se adresă răstit unei secretare:

— Cu domnul Sadowski, vă rog.

— Nu poate fi întrerupt. Despre ce e vorba?

— Sunt aşteptată, spuse Delphi ne enervată.

— Care-i numele dumneavoastră?

— Domnişoara de Lancel, spuse Delphine cu răceală. Secretara clipi speriată.

— Mă scuzaţi, domnişoară, nu v-am recunoscut. Vă anunţ imediat. Vreţi să luaţi loc?

— Nu, mulţumesc. Delphine rămase în picioare, bătând tactul nervoasă. Nu avea de gând să ia loc de parcă n-avea altceva mai bun de făcut decât să stea după fundul lui Sadowski, aşteptându-l în biroul secretarei. Ar fi trebuit să fie condusă imediat în biroul lui. Abel va trebui să plătească pentru asta. Să-l ia naiba!

— Domnişoara de Lancel a sosit, domnule Sadowski, anunţă secretara la interfon. Da, înţeleg.

Se întoarse spre Delphine şi îi spuse:

— Vă primeşte imediat ce se termină şedinţa, domnişoară. Delphine o privi ultragiată. Se uită la ceas. Era deja în întârziere. Dacă ar fi venit la timp, ar fi fost lăsată să aştepte timp de zece minute până acum. Arăta ca o fraieră, ca o miloagă! Se aşeză pe un scaun incomod şi fixa uşa de la coridor, aşteptând ca Abel să apară din moment în moment, scuzându-se. Mai trecură cinci minute lungi şi pline de tăcere, timp în care secretara citea o revistă. Delphine se ridică în picioare. Nu mai avea de gând să aştepte nicio secundă. Totul mersese mult prea departe. Deodată, pe uşa biroului năvăliră câţiva bărbaţi certându-se şi trecură pe lângă ea fără să-i arunce vreo privire.

— Acum vă poate primi, domnişoară, spuse secretara.

— Nu mai spune! i-o trânti Delphine.

Secretara arăta nedumerită. O conduse într-un mic birou şi dispăru închizând uşa în urma ei. Înăuntru, un bărbat singur sta cu spatele la ea, şi cu nişte negative de film în mâini, pe care le studia în lumina de la geam. Înjura în stilul cel mai ordinar, în timp ce Delphine se oprise în faţa biroului. Era bărbatul care o lovise pe coridor. De-abia aştepta să se întoarcă. Va fi îngrozit când îşi va da seama cât de grosolan se purtase cu vedeta filmului său. Avea deja un avantaj asupra lui – nimic nu mai putea schimba cele întâmplate.

Încă uitându-se la filme, îi vorbi neglijent peste umăr:

— Delphine, iubito, ia loc. Îţi voi ţine companie imediat. Ce noroc că nu te-am rănit – ai putea să fii mai atentă. Eu lovesc femeile numai cu un scop anume...

El continuă să vorbească uitându-se atent la filme.

— Fir-ar să fie! Lua-l-ar dracu' de cameraman! Cretinul dracului! Un Neanderthal! Cu prima ocazie când îl văd, îi sfâşii testiculele nenorocitului! Nu, nu, nu se poate, nu e posibil aşa ceva. Uite ce a putut să facă! Şi bineînţeles că nu am cum să remediez! Pur şi simplu va trebui să filmez din nou toată scena. Vom sta aici toată săptămâna. Rahat!

Puse jos filmele, îşi întoarse scaunul spre ea şi zâmbi brusc. Regizorul se ridică pe jumătate, se înclină şi îi întinse mâna peste birou. Sadowski îi strânse repede mâna.

— O meserie împuţită, nu-i aşa, iubito?

Delphine observă că era foarte înalt şi avea un corp remarcabil. Şuviţe drepte de păr negru, ridicol de lungi,

erau zbârlite în toate părţile. Era tânăr, nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, iar chipul lui aducea cu faţa unui şoim, datorită nasului şi ochilor mari. Radia de energie. Cum stătea acolo, în spatele biroului părea că degajă mai multă energie decât dacă s-ar fi luptat într-un duel.

Purta nişte ochelari imenşi, cu ramă de baga, pe care şi-i dădu jos şi îi puse pe birou, frecându-şi nasul în locul care-l durea.

— Abel n-a venit încă? Bun, oricum nu voiam să vină, dar el a insistat.

Vorbea repede, cu propoziţii scurte. Delphine rămăsese fără grai. Regizorul o tutuise de la început şi i se adresase pe numele mic. Asta se putea întâmpla între un regizor şi un om din echipa lui, atunci când se cunoşteau de foarte mult timp. Dar altfel nu. Şi în niciun caz între regizor şi o vedetă de cinema. Cu excepţia cazului când erau prieteni intimi. Cine dracu’ se crede?

Sadowski îşi puse din nou ochelarii şi o studie în tăcere, sprijinindu-şi faţa în mâini, ascunzând-o astfel în parte. Se uită fix la ea, de parcă ar fi fost singur în cameră, în faţa unui tablou pe care de-abia îl cumpărase, într-un moment de neatenţie, şi nu ştia sigur dacă făcuse o achiziţie bună.

— Scoate-ţi bereta şi impermeabilul, spuse el în cele din urmă.

— Nu, nu vreau, spuse Delphine arogantă.

— Ţi-e frig?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci scoate-ţi bereta şi haina, spuse el nerăbdător. Haide, să vedem cum arăţi.

— Nu mi-aţi văzut filmele? Accentuă forma de politeţe, dar el nici nu băgă în seamă.

— Desigur. Altfel nici nu te angajam. Vreau să văd cum arăţi în ochii mei, nu în ochii celorlalţi regizori. Hai, iubito, grăbeşte-te! N-am la dispoziţie toată ziua.

Stând încă pe scaun, Delphine îşi scoase bereta şi îşi lăsă haina să-i alunece până-n talie, aşteptând să-i surprindă privirea plină de admiraţie.

Dar expresia lui Sadowski – sceptică, suspicioasă, chiar potrivnică, nu dispăru. El oftă. Ea aştepta la fel de liniştită ca şi el.

— Ridică-te şi învârte-te! comandă el brusc.

El o privea cu nişte ochi măriţi ca ai unui hipnotizator.

— Cum îndrăzneşti? Nu sunt o fată de revistă!

— Vrei să cad în genunchi şi să te rog? El o privi fix. Aşa ţi-ar conveni, nu-i aşa? Ah, voi actriţele! Crezi că-mi spui ceva nou? Las-o baltă, iubito, ai nimerit unde nu trebui e! Eu fac filme aici, nu ţin discursuri frumoase! Nu porţi sutien?

— N-am purtat niciodată, minţi Delphine.

— Eu voi decide asta. Îi făcu semn să se ridice. Delphine îşi înclină capul batjocoritor şi se hotărî să se ridice, fiind convinsă că frumuseţea ei nemaipomenită va fi ca o palmă pentru purtarea lui grosolană. Se rotea încet, lăsându-i destul timp pentru căinţă. Când fu din nou în faţa lui, nu-şi

permise nicio expresie de mulţumire, nici măcar o ridicare uşoară din sprânceană. Nu-şi mai acoperea faţa cu degetele – Acum îşi ţinea bărbia sprijinită într-o mână şi dădea din cap, nu prea convins.

— Ştiu şi eu?! Pur şi simplu nu ştiu ce să zic... poate că da, poate că nu... dar bănuiesc că merită să încerc.

— Ce vrei să spui?

— Toată mascarada asta a ta, postura de fetiţă, tot rahatul ăsta cu fustă şi pulover a lui Shirley Temple. S-ar putea să meargă. Nu este chiar aşa de idiot cum pare, poate că ai ceva acolo... Îţi vom face un costum stil Chloe şi un machiaj adecvat şi vei da o probă. Atunci vom afla.

— Poftim?

El pocni din degete.

— Scoală-te, Delphine! Chloe, rolul pe care trebuie să-l joci, căţeaua bogată? Nu de asta eşti aici? Este evident că ţi-ai dat seama de faptul că Chloe ştie cum să se îmbrace, în aşa fel încât să-l dea gata pe inspector după crimă. E o idee bună. Inteligentă! Cam copilărească, trebuie să admit, dar absolut inteligentă. Bineînţeles că orice om cu creier s-ar fi gândit la asta. Îmi plac actriţele care încearcă să aducă o contribuţie. Cu condiţia să nu se întâmple prea des. Dar, scumpa mea, nu te lăsa dusă de val.

— Eu...

— E-n regulă. Am terminat. Poţi să pleci.

El îşi roti scaunul cu spatele la ea şi reîncepu să studieze filmele.

— Ai avea nevoie de un frizer, spuse Delphine.

— Ştiu. Mi s-a mai spus. Va trebui să aştept până voi reface această scenă nenorocită. Adu nişte foarfece şi tunde-mă chiar tu dacă te deranjează. Eşti invitata mea.

— Tâmpitule! spuse Delphine în engleză.

Sadowski se roti cu scaunul şi o privi plin de încântare neprefăcută.

— Îmi place! O.K! Uitasem că eşti americancă. Am şi eu veri la Pittsburgh – eşti de undeva de pe acolo? „Tâmpitule!" nu există sinonim perfect în franceză, pentru acest cuvânt, nu-i aşa? El dădu din mână, indicându-i uşa.

— Ne vedem luni. Strălucitoare şi devreme. Şi eu când spun devreme, chiar că vorbesc serios. Să nu dormi prea mult. Să nu spui că nu te-am avertizat. Şi e ultima dată!

— Şi dacă se întâmplă să dorm mai mult? întrebă Delphine plină de furie.

— Nu-ţi face probleme în privinţa asta. Îţi spun eu că nu vei dormi. Vezi, nu vrei să-mi creezi probleme pentru că ştii că nu ţine la mine. Ai înţeles? Acum *pleacă.* Nu vezi că sunt ocupat?